

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

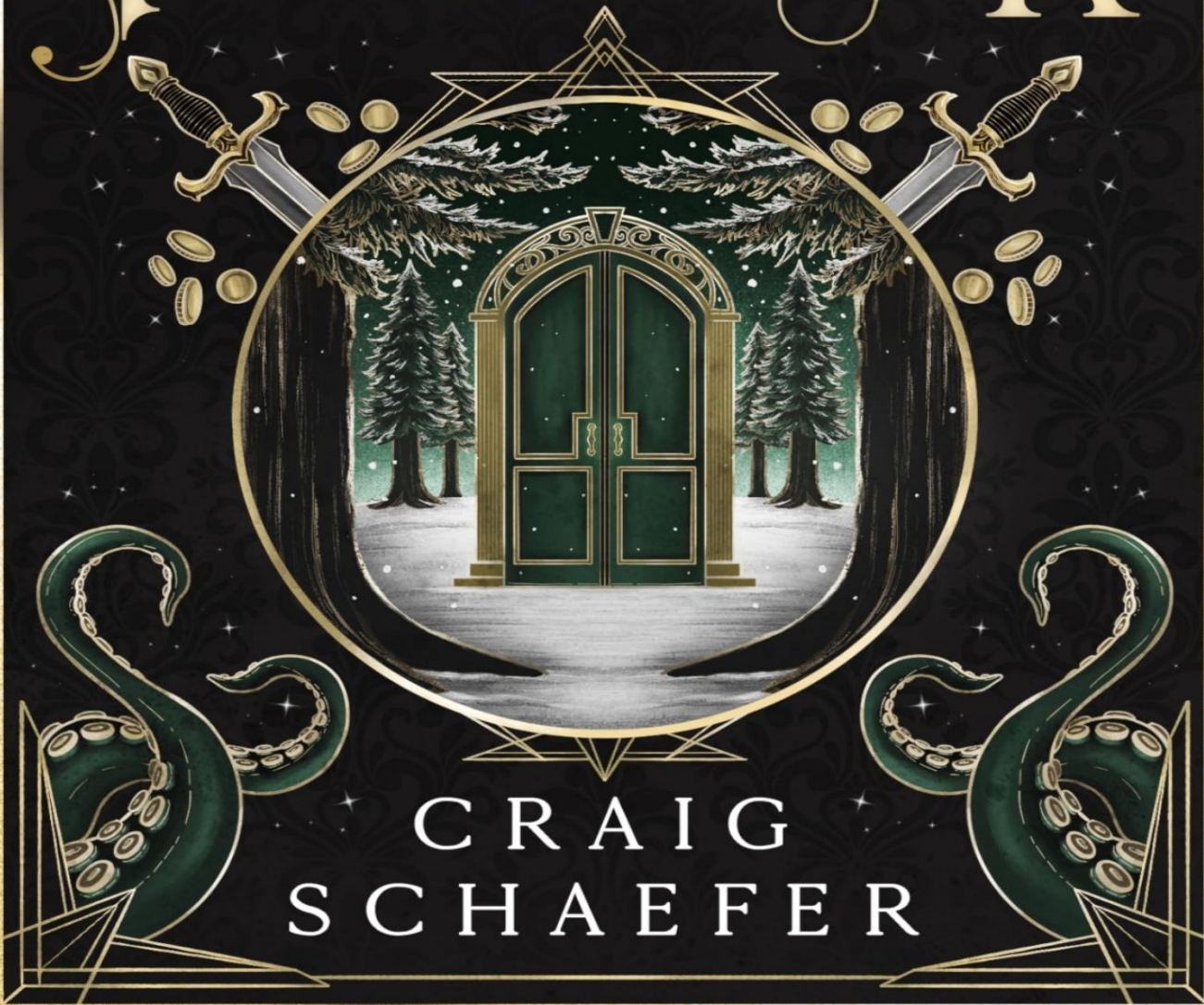
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

II

FIREBREAK



THE CASTAWAYS SERIES



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Firebreak

Craig Schaefer

Demimonde Kitapları

Copyright © 2025 by Craig Schaefer

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü üretken yapay zeka kullanılarak oluşturulmamıştır. Craig Schaefer ve Demimonde Books, üretken yapay zekanın sanatta kullanılmasına aktif olarak karşıdır ve bunu asla kullanmayacağına söz vermiştir.

Contents

[Şimdiye Kadarki Hikaye](#)

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

[9. Bölüm 9](#)

[10. Bölüm 10](#)

[11. Bölüm 11](#)

[12. Bölüm 12](#)

[13. Bölüm 13](#)

[14. Bölüm 14](#)

- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)
- [17. Bölüm 17](#)
- [18. Bölüm 18](#)
- [19. Bölüm 19](#)
- [20. Bölüm 20](#)
- [21. Bölüm 21](#)
- [22. Bölüm 22](#)
- [23. Bölüm 23](#)
- [24. Bölüm 24](#)
- [25. Bölüm 25](#)
- [26. Bölüm 26](#)
- [27. Bölüm 27](#)
- [28. Bölüm 28](#)
- [29. Bölüm 29](#)
- [30. Bölüm 30](#)
- [31. Bölüm 31](#)
- [32. Bölüm 32](#)
- [33. Bölüm 33](#)
- [34. Bölüm 34](#)
- [35. Bölüm 35](#)
- [36. Bölüm 36](#)
- [37. Bölüm 37](#)
- [38. Bölüm 38](#)
- [39. Bölüm 39](#)
- [40. Bölüm 40](#)
- [41. Bölüm 41](#)
- [42. Bölüm 42](#)

43. Bölüm 43

Sonsöz

The Story So Far

“ Her biriniz çok özel bir amaç için seçildiniz. Ve özel bir eğitim için. Ben müdüreniz Chen Lan ve sizleri Saunders Akademisi'nde ağırlamaktan büyük onur duyuyorum.”

Amy Nettle, çıkmaz bir kasabada yaşayan, üniversite ve tacizci, sarhoş babasından kaçma hayalleri kuran bir lise öğrencisiydi. Bir gece, çaresiz ve kırılma noktasına itilmiş bir halde, çapkın patronunu soymaya çalıştı ve neredeyse yakalanıyordu - sadece sonsuza dek dönen, fırtınalı, aç bir okyanustaki bir adada uzak, Gotik bir kaleye götürüldü.

Gizemli Saunders Akademisi'nde büyü sanatlarını öğrenmek için sayısız paralel dünyadan koparılan onlarca gençten biriydi.

Rejim acımasızdı... ve kesinlikle başarılı ya da başarısızdı. Başarısızlık, İstifa Kemerine bir yolculuk, sihirden mahrum, Akademi anılarından yoksun, sanki hiçbir şey olmamış gibi eve tek yönlü bir yolculuk anlamına geliyordu. Amy için eve dönmek bir ölüm fermanıydı. Başarı tek seçenektir.

Yalnız değildi. Amy kısa sürede, hepsi de kapana kısılmış, hepsi de bu badireyi atlatıp hayatta kalmaya kararlı sıkı bir arkadaş çevresine dahil oldu. Colin parçalanmış bir evden kaçıyordu; Dalton, "düşünce suçları ve aynı zamanda normal suçlardan" arandığı bir tekno-distopik diktatörlük. Bahati, mega-başarılı bir

faşist bir diktatörlüğün yükselişinden kıl payı kurtulmuş bir pop yıldızıydı. Ve Olivia...şey, o Olivia'ydı, ama iyi niyetliydi.

Bir de Vail vardı; çilli, alev saçlı bir sporcu, acımasız bir pezevenk tarafından sömürülme anılarıyla birlikte bağımlılık zincirlerini de peşinden sürüklüyordu. Amy, Vail'i sağlığına kavuşturup yoksunluk sancılarını hafiflettiğinde, ayrılmaz arkadaşlar oldular.

Hepsi kazazededir, onları koruması gereken insanlar tarafından terk edilmiş ve bir kenara atılmışlardır. Ancak birleşerek, iyileşmek için birbirlerine yardım ederek, kendi başlarına hiç olmadıkları kadar güçlüler.

Bir dizi kaza bir öğrencinin ölümüyle sonuçlandığında, bir sabotajcının iş başında olduğu anlaşıldı. Boyutlar arası bir suç örgütü olan Ağ, Akademi'yi yerle bir etmek amacıyla çoklu evrende Akademi'nin yerini araştırıyordu. Ajanları, Elmer the Jangly- Man olarak bilinen bir büyücü ve devasa bir fare-yaratık olan uşağı Bay Shaddock, Kazazedeler kaçış araçlarını yok edip onları vahşi doğaya kaçmaya göndermeden önce adanın koordinatlarıyla neredeyse kaçıyorlardı.

Amy ve arkadaşları bu süreçte neredeyse tüm okul kurallarını çiğnemiş olsalar da, fakülte bir konuda hemfikirdi: Bu, akıllarına gelebilecek herhangi bir final sınavı kadar yorucuydu. Kazazedeler eğitimlerinin ilk yılını üstün başarıyla tamamlamışlardı.

Ama bundan sonrası daha da zorlaşıyor. Ve Elmer ve Shaddock hâlâ rüzgârın içindedir, bu düşman dünyada tek bir amaçla mahsur kalmışlardır: efendilerine haber ulaştırmak ve bir istila filosu çağırmak.

Birinci Bölüm

Profesör Abraham Chalk, sadece trajedilerde rol alan bir Shakespeare oyuncusu gibi konuşuyordu. Dört ayağı üzerinde ıslak, çimenli bir setten yukarı tırmanırken Amy Nettle'ın zihninin derinliklerinde onun kükreyen sesi çınliyordu, **t u t u n m a k** için budaklı köklere tutunuyordu, okul üniforması pantolonu parlayan çamurla kaplı.

Chalk telepatik olarak, "Bu görev sona ermiştir," dedi, "Hedefinizi terk edin ve derhal Akademi kapılarına dönün. Şunu açıkça belirteyim: Eğer durdurulursanız, öldürüleceksiniz."

"Mum kimde?" Dalton tısladı. Sırık gibi delikanlı Amy'nin önünde, tepenin zirvesinde, karnı üzerine yatmış ve her yöne uzanan uzun, yabani otlara bakıyordu.

Amy, uçları taraklı, sağlam pirinç bir sopa olan Mum'u tutuyordu. Uzunluğu azalan bir spiral şeklinde uzanan rünler, kayıp kelimeler ve unutulmuş işaretler lazer hassasiyetiyle metale kazınmıştı. Elinde sıcaktı. Avuç içi karıncalandı.

"İşte," dedi. "Üzerimde kal."

Amy risk alarak omzunun üzerinden geriye baktı. Vail hemen arkasındaydı. Kaslı kızıl saçlı hayal kırıklığı içinde etrafına bakındı. "Olivia ve Bahati hangi cehennemde? Onlar-"

Ağaçlardan gelen bastırılmış silah sesleri Amy'nin başının birkaç santim ötesindeki çimenleri kesti. Vail onun elini çelik gibi kavradı ve ileri doğru çekti. Çömelmiş, başları eğik, ayakları yere vurarak koşuyorlardı, Dalton da yanlarındaydı.

Bir ses yapımcısının miksaj kabinini andıran karanlık bir odada, Colin bir konsolun başında oturuyordu. Kanının buza dönüştüğünü hissetti. Makinenin üzerinde asılı duran duvar saati sabit bir hızda hareket ediyor gibi görünmüyordu - saniye ibresi yavaş, gürleyen bir gök gürültüsü gibi yankılanıyor, sonra kalbinin çarpıntısına uyacak şekilde hızlanıyordu. Düğmeler, kollar ve perçinlerle süslenmiş steampunk bir kâbus olan cilalı konsolun yarısı saha haritaları ve defterinden koparılmış yırtık pırtık sayfalarla kaplıydı.

Küçük siyah bir ekranda, gizli radyasyon Mum'un parıltısını takip etti. Turuncu bir leke ekranı dolduruyordu ve bulutun içinde altı küçük parlak nokta vardı. Üçü bir aradaydı, biri doğuya doğru gidiyordu ve beşincisi batıya doğru düşüyordu.

"Ne yapmalıyız, uh-"

Profesör Chalk arkasında buz gibi bir gölge gibi belirdi.

"Ekibinize liderlik edin, Bay Woodrue," diye cevap verdi. "Bunu çabucak yapmanızı öneririm."

Colin, kırklı yıllardan kalma bir radyo spikerinin kullanabileceği antika bir mikrofon kaptı ve kucağında bir orman haritası düzeltti.

"Tamam, beni duyuyor musun? Dinle. Olivia, grev hattına çok yakınsın ve diğerlerini kaybediyorsun. Yönünü değiştir ve yeniden toparlan."

Mumun gücü aracılığıyla doğrudan Colin'in zihnine iletilen cevabı nefes nefese ve çaresizdi. "Tamamen kayboldum. Bunlar ateş mi?"

"Evet," diye araya girdi Amy'nin düşüncesi. "Ve korunmaya ihtiyacımız var Colin, *hemen*."

"Tamam, tamam-" Parmağı harita boyunca kayarak, taraklı topografik çizgileri önündeki ekrandaki belirsiz lekelerle aynı hizaya getirmeye çalıştı. "Olivia. Bulunduğun yerden gözcüleri görebiliyor musun?"

"Evet, burada bir tane var."

"Kırk beş derece sağa dön ve koş. Diğerleriyle buluşana kadar durmayın."

"Kırk beş derece ne kadar?"

Gözlerini sıkıca kapattı. "*Tahmin* et. Tamam. Amy, Vail, Dalton. Amy, Vail, Dalton, bulunduğunuz yerin kuzeyinde keskin bir düşüş var. O hendeğe girin ve orayı siper olarak kullanın. Bulunduğunuz yerden güneşi görebiliyor musunuz? Yönünüzü bulmak için kullanın."

"Evet, görüyorum." Vail'in psişik sesi aniden bir oktav yükseldi. "Dalton düştü!"

"Yaralanma mı?"

"O gitti," dedi Vail.

Colin'in midesi hastalıklı bir yumruk gibi sıkıştı. Profesör Chalk eğildi, sesi Colin'in kulağına yumuşak geliyordu.

"Odaklanın Bay Woodrue, yoksa bir yerine beş cenazeye katılacaksınız."

Colin, dağılmış ekibi takip etmek, onları hareket halinde ve biraz daha hayatta tutmak için birden fazla iş yapmak zorundaydı. "Amy, Vail, o hendeği bulana kadar devam edin ve bulduğunuzda rapor verin. Bahati, rapor ver! Seni Mum'da görüyorum ama hareket etmiyorsun."

Zihinsel sesi gergin bir fısıltı olarak geri geldi. "Sürünüyorum. Yavaşça. Bir tanesi yaklaşık üç metre önümde. Onu haklayabilmek için arkasını dönmesini bekliyorum."

"Olumsuz, Bahati. Brifingi hatırlıyor musun? Çiftler halinde devriye geziyorlar. Eğer onlardan birini görmezsen-"

Acı dolu bir homurtu ve ardından ekrandaki görüntüsü kayboldu.

Amy topuklarıyla çamurlu hendeğe doğru kayd ve birbirine dolanmış sarmaşıkların arasında neredeyse bileğini burkuyordu. Vail onun yanına çömelerek indi. Görevi tamamlayamazlardı, Dalton ölmüştü, Olivia ve Bahati'nin nerede olduğunu bilmiyorlardı ama en azından birbirlerini kurtarabilirlerdi. Hendek uzundu, bir tarafı neredeyse bir hendek duvarı, diğer tarafı ise daha yumuşak bir yükselti. Onu neredeyse Akademi duvarlarına kadar takip edebilirlerdi ve-

Bir el silah sesi duyuldu. Nefes kesen bir acı patlamasıyla birlikte göğsünde kızılklık patladı. Vail dönmeye başladı ve iki kurşun daha sırtına isabet etti.

Jellica Barnes, çelik dama tahtası eşarbi boğazında dalgalanıyor, bembeyaz saçlarının uçları gece yarısı siyahı mürekkebe batırılmış gibi görünüyordu, paintball silahının namlusunu kaldırdı. Koyu boyalı dudaklarını büzdü ve teatral bir şekilde namluya doğru üfledi.

"Zavallı," dedi Amy'ye acımasız bir gülümsemeyle bakarak. "Beklediğimizden bile daha kötüsünü yaptın. Bu bir tür başarı. Üst düzey bir ezik olduğun için tebrikler! S- rütbesi, ama S *berbat anlamına* geliyor."

Colin monitördeki son ışık halkalarının da sönmesini izledi. Mum'un yayını sona erdi, turuncu bulut kendi üzerine katlandı ve beş boyutlu matematik ve koli bandıyla bir arada tutulan kondüktör kabinini besleyen büyü kendini kapatırken bir olasılıklar kasırgası içinde patladı.

Kabin sessizliğe gömüldü. Profesör Chalk'ın hâlâ arkasında durduğunu hissetti.

Arkasını dönmeye cesaret edemedi.

"Tebrikler," dedi Chalk. "Eğer bu gerçek bir görev olsaydı, tüm ekibiniz ölmüş olurdu. Tam bir felaket."

Profesör çıkmak için döndüğünde bastonu karo zeminde tıkırdadı. Eşikte, ciddi bir ifadeyle arkasına baktı.

"Hayal kırıklığının ötesindeyim. Daha iyisini yap."

Colin'i karanlıkta kalması için orada yalnız bıraktı.

Jellica'nın ortağı Gecka, kabak turuncusu saçları olan vahşi bir şeydi. Küpe olarak bir çengelli iğne takıyor ve savaş boyası gibi makyaj yapıyordu. Vail'e doğru yürürken adımlarında bir çalım vardı.

"Senden daha iyisini beklerdik. Gerçekten mücadele edebilen tek ikinci sınıf öğrencisi sensin." Bakışları Vail'den Amy'ye kaydı ve tekrar geri döndü. "Sanırım bu çapa seni aşağı çekerken pek bir şey yapamadın. Çok yazık, çok üzücü."

"Bir tek sen değilsin," dedi Jellica, anın tadını çıkararak. "Dalton oldukça iyi. Hatırlatsana, nasıl düşmüştü?"

"Amy'yi korudu. Onun için hayatını verdi. Gerçek bir centilmen."

"Doğru." Bir şey fark etmiş gibi yaparak parmaklarını şıklattı. "Tanrım, burada ortak bir konu görüyorum. Yurtlara döndüğünde bunu gerçekten düşünmelisin."

Dalton, Bahati ve Olivia, üniformalarına boya sıçramış bir halde çalılıkların arasından asık suratla ilerliyorlardı. Dalton Jellica'ya ters ters baktı.

"Arkadaşlarını korumak senin bildiğin bir şey değil, ha?" Silahı elinde evirip çevirdi, tetiği çekti ve onu kasıklarından vurdu. Pantolonunu kırmızıya boyayan patlamaya baktı ve elini kaldırdı

ince bir kaş.

"Kupa taktığımdan emin oldum," dedi. "Bir noktada bunu yapacağını düşündüm ve hazırlıklı olmak istedim."

Nişanını iki santim yükseltti. Bir sonraki paintball topu adamın tam karnına isabet etti. İnce ellerini karnına bastırırken dizlerinden biri büküldü.

"Tamam, tamam, *dur*," diye hırıldadı.

Jellica'nın Bıçakları'ndan iki kişi daha yaklaştı: Tullo ve Prentise. Prentise ince, söğüt gibiydi ve boynuna dantel bir gerdanlık takmıştı. Dudaklarını ayırdı ve dili dişlerinin üzerinde oynadı. Her zamanki gibi sessizliğini koruyordu. Tullo ise kendini düşük rütbeli bir haydut gibi taşıyordu.

"Bilmiyorum," dedi, "getirdiğimiz tüm bu cephaneyi kullanmamak utanç verici görünüyor."

Olivia'yı omzundan vurdu. Olivia bağırdı. Vail'in elleri anında yumruk oldu ve ona doğru tepindi.

"O oyuncağı senden alacağım," dedi, "ve sonra onu doğruca sana sokacağım-"

"Hanımlar," dedi Chen Lan. Saunders Akademisi'nin müdiresi, bir kalçasından peştemal gibi düğümlenmiş koyu renk bir cüppeyle, yaprakların oluşturduğu karışık gölgelikten aşağı indi. Tüy kadar hafif ayaklarının üzerinde yere inmeden önce bir an önlerinde durdu. "Ve beyler. Egzersiz ve çatışmalar bugünlük sona ermiştir. Yatakhanelere dönün. İkinci sınıflar, öğle yemeğinden önce yedek üniformalarınızı giymenizi öneririm. Bunları fırçalayarak temizleyeceksiniz. Elle. Bugünkü gezinti gerçek olsaydı sonuçlarını düşündüğünüzde, bunun kıyaslandığında çok hafif bir ceza olduğunu kabul edeceğinizi düşünüyorum."

Tullo onun arkasından silahını tekrar kaldırarak Vail'e doğrulttu.

Müdire arkasını dönmeden, "Çek şu tetiği," dedi, "ve onlar *için* çamaşır yıkayacaksın. Tekrarlamama gerek var mı?"

O yapmadı.

İkinci Bölüm

L zig-zag fildişi ve siyah tonlarındaki halılar, mor b i r ateşle yanan gaz lambaları eşliğinde öğrencileri Saunders Akademisi'nin Viktoryen sınırlarına geri davet ediyordu. Kavernöz yemek salonu onları bekliyordu. Okulun şimdiye kadar barındırdığından çok daha fazla öğrenciyi barındıracak şekilde inşa edilmişti - ve şimdi daha da az öğrenci vardı, yeni mezunların yerine yeni birinci sınıf öğrencileri alınmamıştı. Kabuller mevcut krize kadar askıya alınmıştı, bir çift Ağ ajanı

Firebreak Adası'nın icabına bakıldı.

Amy, Kazazedelerin geri kalanıyla birlikte uzun, bıçak izli ahşap yemek masasının ucunda bir koltuk buldu. Tabak şingirtılarını, açık mutfak penceresinden gelen alev tıslamalarını ve etraflarında giderek artan konuşma gürültüsünü dinledi. Çoğunlukla kederli hikayeler.

Geçen yılki acımasız kesintilerden, birbiri ardına gelen başarısızlıklar nedeniyle İstifa Kemerine gönderilen pek çok öğrenciden sonra, ikinci sınıflardan geriye sadece yirmi dört genç kalmıştı. Altı kişilik takımlara ayrılmışlardı.

- bir kondüktör, beş "saha ajanı" - ve ilk simülasyon görevlerine duvarların dışına gönderildiler.

"Herkes başarısız oldu," diye sır verdi Dalton, kendi gruplarında oturan diğer gruplara bakarak. Bu noktada Amy herkesi tanıyordu, en azından koridorlarda selamlaşacak kadar iyi tanıyordu. Bobbi ve çetesi vardı, Gece Pazarı'nın küçük iş adamları, yurt odalarında atıştırma hakları biriktirip diğer öğrencilere fahiş fiyatlarla satıyorlardı. Wasif ve arkadaşları okulun spor salonunda yaşıyor, basketbolun bir versiyonuna kafayı takmışlardı.

büyüklü müdahaleye sadece izin verilmekle kalmıyor, teşvik de ediliyordu. Daha vahşi öğrenciler Eyodora'ya yöneldi ve her boş saatlerini Firebreak Adası'nın patikalarında ve vahşi doğasında dolaşarak geçirdi.

Bu arada üçüncü ve dördüncü sınıflar büyük salona yayılmış, çoğunlukla geniş taş ocağın hafifçe parlayan ağzının yanında kümelenmişlerdi. Herkes okul renklerinde üniforma giymiş, fildişi düğmeli gömlekler ve mor kravatlar üzerine gevrek çikolata kahvesi tüvit giymiş olsa da, daha büyük öğrencilerin çoğu Sept'lerinin atkıları ve iğneleri şeklinde ek süslemeler takıyordu. Dört Sept vardı - Kupalar, Madeni Paralar, Asalar ve Bıçaklar - her biri okul fakültesi tarafından zımnen onaylanan "özel ilgi grupları". Sadece sorarak bir Sept'e katılamazdınız. Sadece davet edilmeyi bekleyebilir ve istediğiniz Sept'in sizi isteyen Sept olmasını umabilirdiniz.

"Anahera da bana böyle söyledi," diye onayladı Bahati. "Kıyma makinesinden en son biz geçtik. Aslında o kadar da kötü değildik. Corey'i biliyorsun, şu uzun boylu, kirli sakallı çocuk. Onun takımı okul kapısını çeyrek mil bile geçemedi."

Olivia koltuğunda kıpırdanıyor, başı dönüyor, birinin kafasına bir çuval geçirip onu Kemer'e fırlatmasını bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Ama *başımız... belada* değil mi?" diye sordu, sesi alçaktı. "Yani, geçen yıl böyle bir hata yapsaydık..."

"Hepimizi dışarı atamazlar," dedi Vail. "Yani, evet, sanırım yapabilirler, burası onların okulu, ama Chalk bile bunun normal geçme-kalma işinin bir parçası olmadığını söyledi."

Amy'nin gözleri her zamanki gibi Dalton'ın yanında oturan Colin'e takıldı. Ufak tefek genç adam döndüklerinden beri sessizdi, kendi içinde bir yerlerde kaybolmuştu.

"Hey," dedi Amy.

Başını kaldırıp ona baktı. "Senin hatan değil."

Colin başını hafifçe salladı. "Ben senin kondüktöründüm. Sizi dışarı çıkarmak benim sorumluluğumdu."

"Dostum," dedi Dalton, "bunu daha önce hiç yapmadın. Motosiklet sürmeyi ilk denediğimde beni görmeliydin. Tüm ekibimin önünde asfalt yemiştin. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim, kırılan kolum mu yoksa yaşadığım utanç mı? İyileşir iyileşmez ne yaptım biliyor musunuz? O domuzun üzerine geri döndüm ve doğru yapmayı öğrendim."

Vail, "Hiçbirimizin Jellica ve onun pislik kulübüne karşı koyamayacağını bilmeleri gerekirdi," diye homurdandı. "Bu eğitimleri yıllardır yapıyorlar ve biz buraya daha yeni geldik. Kendimizi bok gibi hissettirmekten başka ne anlamı vardı ki?"

Amy başını eğdi, bir içgörü kıvılcımı çıktı. "Bu Kobayashi Maru."

Beş çift şaşkın göz ona çevrildi. Boğazını temizledi, birden garipleşti. "Doğru. Bazen hepimizin farklı gezegenlerden olduğunu unutuyorum. Hiçbirinizin geldiği yerde *Star Trek* yok, değil mi?"

Dalton, "*Star Trick*'imiz var ama bahsettiğiniz şeyin bu olduğunu sanmıyorum," dedi.

Colin merakla ona baktı. "Bu ne hakkında?" "Oh, bu üç memeli uzaylı hatun para kazanıyor-"

Vail ters ters baktı ve dirseğiyle Dalton'ın kaburgalarına vurdu. Dalton kendini tuttu. "-Partilerde sihirbazlık numaraları yaparak. Ve balondan hayvanlar yapmak. Bu

Tüm aile için eğlenceli, gerçekten. Tamamen sağlıklı."

Colin yavaşça bir kaşını kaldırarak Vail'den Dalton'a ve tekrar geriye baktı.

"Senden sadece bir yaş küçük olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Dalton, "ama trajik bir şekilde çok kısasın."

"Her neyse," dedi Amy, "bu kahramanlardan birinin girmesi gereken bir test. Ve başarısız olmanız için tasarlanmış. Kobayashi Maru'yu kazanmanın gerçek bir yolu yok."

"Peki amaç ne?" Bahati sordu.

"Önemli olan kaybetmeye nasıl tepki verdiğinizdir. Bu yeteneklerinizi değil, karakterinizi sınamak için tasarlandı." Amy durakladı. "Yani, sonra Kaptan Kirk simülasyonla oynadı, böylece hile yaparak yine de kazanabildi-"

Dalton onu işaret etti. "Bunu yapmalıydık. Bir dahaki sefere hile yaparız." Amy, "Asıl çıkarımın bu olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Siz kendi ahlak derslerinizi alın, ben de benimkileri."

Amy, Colin'e bakarak, "Demek istediğim," dedi, "derinlere atıldık. Battık ama sadece yüzmeyi gerçekten bilmediğimiz için. Bu bir başarısızlık değil. Tek başarısızlık pes etmemizdir. Ve bence her şey düşünüldüğünde oldukça iyi bir iş çıkardınız."

Dalton kolunu Colin'in omuzlarına attı. "Her zaman benim ekürim olabilirsin. Yapmana izin verilmeyen tek şey pes etmek."

"Bazı notlar önerebilirim..." Olivia söylemeye

başladı. Vail sözünü kesti. "Lütfen yapma."

"Yani, şu 'kırk beş derece' olayı? Derecenin ne olduğunu kim biliyor ki? Bu bir sıcaklık ölçüsü, mesafe değil!"

En azından, diye düşündü Amy, *artık herkes bana bakmıyor.*

"Hayır, sanki..." Bahati ona göz kırptı. "Bir daire içinde üç yüz altmış derece. Saat gibi mi? Nasıl çalıştığını bilmiyor musun?"

Olivia ona burnunu kırıştırdı. "Yani, tabii ki saatlerin nasıl çalıştığını biliyorum. Zamanı gösterirler. Yine de bana hangi yöne gideceğimi söylemeyecek."

"Sihir merkezli müfredatımızı ne kadar takdir etsem de," diye mırıldandı Amy, "bu okulun gerçekten de bir matematik dersi vermesi gerekiyor."

Okulun bekçisi Bay Orris servis penceresinden eğildi ve kösele gibi bir el salladı. "Yemekler hazır, çocuklar! Sıraya girin ve karnınızı doyurun."

Amy sonunda yerel mutfağa alışmaya başlamıştı. Taze yetiştirilmiş sebzeler ve Orris'in Firebreak Adası ormanlarında ara sıra yakalamayı başardığı geyikler dışında pek bir şey yerel değildi. Boyutlar arasında başıboş dolaşan Racani yılda iki kez Gece Pazarı'na ev sahipliği yapmak ve okulun kilerini bir düzine ya da daha fazla paralel Dünya'nın bakkallarından alınan konserve ürünler ve bozulmayan malzemelerle doldurmak için geliyordu. Sonuç, tadı tanıdık ama sadece iki ton *farklı* olan yemeklerdi.

Bugün öğle yemeği, Bay Orris'in bahçesinde yetişen gevrek yeşillikler ve doğranmış domateslerle yapılmış Cobb salatası gibi bir şeydi, biraz fazla keskin bir salata sosu, tavuk gibi görünen ama keçi gibi tadı olan saksı eti ve birinin mavi peynirin tadının nasıl olması gerektiğine dair soluk bir anıdan hazırlanmış zayıf bir yaklaşımı gibi bir garnitür. Kombine lezzet zengindi, ancak her şey Amy'nin dilinde olması gerekenden biraz daha uzun süre kaldı ya da tadı biraz fazla havadardı, tam olarak gerçek değildi. Düşünceli bir şekilde çiğnedi.

"Anahera ile konuşuyordum," dedi Bahati. "Artık ikinci yılımızı doldurduğumuz için Septs'e katılmaya hak kazandık. Muhtemelen bu hafta insanları dinlemeye başlayacaklar. Yani, işe almak istedikleri birileri varsa."

Bunu söylerken saçlarını kabarttı, biraz da süslendi.

Dalton, "Birileri onun davet aldığını zaten biliyor," dedi.

"Ben öyle bir şey demedim. Ama demek istediğim, ben dünya çapında bir pop sansasyonuyum." "Farklı bir dünyada," dedi Olivia.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Nereye gidersem gideyim partiyi getiririm. Peki ya siz? Herhangi bir arzunuz var mı?"

Colin salatasını yerken dudaklarını büzdü, suratı yine asıktı. Amy nedenini biliyordu. En münzevi Sept'ler olan Staves'ler kendilerini okulun belkemiği olarak görüyorlardı. Gelecek vaat eden şeflerle çalışır, idari işlere yardım eder ve Saunders Akademisi'nin perde arkasında çalışmasını sağlardı. Colin bunun mükemmel bir iş olacağını, gurur duyabileceği bir şey olacağını düşündü. Bugünkü performansından sonra, muhtemelen onu çoktan gözden çıkardıklarını düşünüyordu.

"Zor," dedi Dalton. "Demek istediğim, benim yeteneklerim Bıçaklar için uygun. Ne yazık ki..."

"Pislikler için pislik kulübü," dedi Amy salatasını çatalıyla parçalayarak.

Başıyla onayladı. "Pislikler için pislik kulübü. Belki gelecek yıl, Jellica ve çetesi mezun olduktan sonra farklı bir hikaye olur. Herkes dövüşmeyi sevdiğimi biliyor ve yeni numaralar öğrenmekten çekinmem. Ama bu Beyaz Cadı'yla iyi geçinmek anlamına gelmiyorsa."

"Madeni paralar," dedi Amy. "Madeni paraları umuyorum."

Sikkeler gezginlerdi. İzci ve kaşif kisvesi altında, boyutlar arası büyü dokusunu manipüle ederek dünyalar arasındaki sınırları aşıyor, çoklu evrenin sırlarını ve harikalarını keşfediyorlardı. Amy bunun mümkün olduğunu öğrendiği, Profesör Kamaka'nın Navigator Tarot'unu kullanarak başka bir dünyaya gerçek bir kapı açmasını izlediği günden beri bu fikre aşık olmuştu.

"Bir düşünsene," dedi Vail'e, kolunu sıkarak. "Gidebileceğimiz yerleri. Görebileceğimiz şeyleri."

"Evet," dedi Vail, omuzlarını silkerek. "Yani, kulağa hoş geliyor." Amy tereddüt etti. "Bu... aslında havalı değil mi? Çünkü-"

"Hey."

Vail hafifçe döndü, dizi masanın altında Amy'ninkine değdi. Çilli kız Amy'nin endişeli gözlerine bakarken eli de Amy'ninkini buldu, parmakları Amy'ninkilerin etrafında yumuşakça kıvrıldı ve güven verici bir şekilde sıktı.

"Biliyorsun, ben çok iyi bir birleştirici değilim. Ama senin yaptığın şeyi yapmaktan mutluyum. Birlikte olduğumuz sürece, değil mi?"

Amy uzandı, parmak uçları Vail'in çenesinin kıvrımını sıyırdı.

"Bir oda tut," diye inledi Olivia.

Vail açık bir el salladı. "Burada bir sürü açık masa var Liv! Büyük gey bitlerimizi yaydığımız ve hepinize bulaştırdığımız için özür dileriz."

Olivia bakakaldı. "Bir dakika. Bu... bu gerçek değil, değil mi? Bunu gerçekten yapamazsın."

Bahati Amy'nin gözleriyle karşılaştı ve yavaşça başını salladı.

"Remedial matematik," dedi, "bu okulun ihtiyacı olan tek ekstra ders değil."

Yemekten sonra Amy, Bahati'yi üst yatakhanelere çıkan döner merdivenlerin yanında yakaladı.

"Bir sorum var," dedi, "ve bu beni ilgilendirmez." Bahati güldü.

"Bu soracağın anlamına mı geliyor, yoksa sormayacak mısınız?"

Amy'nin yanaklarına belli belirsiz bir sıcaklık yayıldı. "Yani, eğer bana çekip gitmemi söylemek istiyorsan, anlarım. Bu gerçekten bana düşmez-"

Bahati uzandı ve onu alnından, tam gözlerinin arasından dürttü. "Özür dileyecek bir şey söylemeden özür dilemeyi bırak. Senin sorunun ne biliyor musun? Kelimenin tam anlamıyla her şeyi fazla düşünüyorsun. Sadece sor, ısırmam."

Amy arkasına bakarak Kupalar'dan kimsenin duymadığından emin oldu. "Anahera ile konuştun mu? Diğer şey hakkında?"

Bahati'nin gözleri karardı. Dudakları ekşi bir şeyler çiğniyormuş gibi büzüştü.

Akademi'nin öğrencileri düzinelerce paralel Dünya'dan seçilmişti. Bahati ve Kupaların lideri Anahera nadir bir çiftti: Sadece aynı dünyadan değil, aynı şehirden geliyorlardı, ancak Anahera yıllardır buradaydı ve Bahati, Amy ve diğer ikinci yıllarla birlikte gelen nispeten yeni bir acemiydi.

Yani Anahera, Bahati'nin hayatta kalmak zorunda olduğu trajedinin sadece başlangıcını görmüştü. Faşist bir rejimin yükselişi ve her ikisinin de evim dediği şehrin kirliliği bir bombayla yerle bir edilmesi. Anahera'nın tüm ailesi orada yaşıyordu. Amy onların hayatta kalıp kalmadığını bilmiyordu ama Bahati'nin anlattıklarına bakılırsa bu ihtimalin pek de yüksek olmadığını düşünüyordu.

"Henüz değil," dedi Bahati. "Bunu ondan saklamıyorum, anlıyor musun? Ben sadece... bunu birinin üzerine yıkamazsın. Doğru zamanı ve yeri bulmalısın."

Amy başını salladı. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Hazır olduğunda, destek için yanında birini istersen bana haber ver, tamam mı? Ben orada olacağım."

Bahati onun kolunu sıkıca kavradı ve başıyla onayladı.

"Biliyor musunuz, buraya gelmeden önce pek arkadaşım yoktu," dedi. "Bir maiyetim vardı ve bir sürü insan ellerini açmış benim kuyruğuma takılmak istiyordu ama çok fazla gerçek arkadaşım yoktu. Şimdi var ve bu... bu oldukça güzel. Ve sen... Geçen yıl hepimizi bir arada tuttun. Bu çok şey ifade ediyor."

"Hepimiz değil," dedi Amy.

Kazazedeler'in iki üyesi eksilmişti. Aralarındaki en genç ve en küçük üye olan Nora kısa sürede bir tür maskot olarak benimsenmişti... ta ki Jellica ve sürüsü onu İstifa Kemerinden geçerek hayatlarından sonsuza dek çıkmaya zorlayana ve geldiği dünyaya sürgün edene kadar. Erik aslında kulüpten biri değildi - daha çok geçici olarak Olivia'nın erkek arkadaşı rolünü oynayan ve onlarla takılan kibirli bir palavracı gibiydi - ama o bile bu şekilde gitmeyi hak etmemişti. Sahte bir büyü kitabıyla kandırılmış, onların dehşet dolu gözleri önünde eriyip yok olmuştu.

Bir tane daha olmaz, dedi Amy kendine yüzüncü kez. *Birlikte hayatta kalırız, birlikte mezun oluruz.*

Burası yüzünden bir arkadaşımı daha kaybetmeyeceğim.

Üçüncü Bölüm

T Saunders Akademisi bir harikalar yuvasıydı, ama fakülte salonu o kadar agresif bir şekilde sıradandı ki neredeyse bu şekilde tasarlanmış olmalıydı. Öğleden sonra ışığının uzun şaftları eski ahşap döşeme tahtaları üzerinde toz zerrecikleri kirletiyordu, mobilyalar solmuş zeytin vinil ile döşenmişti ve ellili yılların tarzı bir şapka rafı buzlu cam kapının yanında duruyordu. Hırpalanmış bir Bay Kahve makinesi, kararmaya yüz tutmuş bir lavabonun yanında, uyumsuz bir yığının ortasında duruyordu.

Kupalar.

Profesör Chalk sandalyeleri küçümseyerek iki eliyle bastonuna yaslandı. Genelde öyle yapardı. Yüzden fazla büyülü düello vücudunu yara izleri ve yarı iyileşmiş kırıklardan oluşan harap bir yorgan haline getirmişti; kronik ağrılar hayatta kalmasının bedeliydi. Ayakta durmak işkence görmüş omurgası için daha kolaydı.

"İkinci sınıfların ileriye dönük testlerinden elde ettiğim verileri bir araya getirdim," dedi. "Tahmin ettiğim gibi hayal kırıklığı yarattı."

Profesör Mallory kanepenin kenarına oturmuş, bacaklarını altına kıvrımış, omuzlarına bohem örgü bir şal atmıştı. Elinde dumanı tüten bir kahve fincanı tutuyordu; porselenin üzerinde boyalı sarmaşıklar ve *Dünyanın En Büyük Bahçıvanı* yazıyordu. Gözlerinin kenarlarındaki kaz ayakları hoşnutsuzlukla kırıştı.

"Aptalca bir uygulama ve buna son vermeliyiz. Bu denemelerin bir karakter değerlendirmesi olarak kullanılmasının değerine katılmıyorum. Geçen yıl boyunca bu çocuklarla el ele çalıştım. Karakterlerini *biliyorum*. Bu arada, Blades'i testlerden sorumlu tutmak-"

"Onlar bizim sahada test edilmiş en yetkin öğrencilerimiz."

"Kontrolden çıktılar, Abe. Jellica Barnes kontrolden çıktı. Bunu sen de biliyorsun. Bir öğrenciyi ciddi şekilde yaralamasına ne kadar var? Ya da daha kötüsü? Amy Nettle'ın omzunda Jellica'nın geçen yıl onu ibret olsun diye dövmeye karar vermesinden kalma bir yara izi var ve sen orada olup müdahale etmeseydin daha kötüsünü de yapabilirdi."

Profesör Kamaka Mallory'nin karşısındaki sandalyeye oturmuş, iri ve kaslı gövdesiyle Mallory'yi neredeyse cüceleştirmişti. Çenesini ovuşturdu ve başını salladı. Boynunda okyanus mavisi kabile dövmeleri vardı.

"Bu konuda Mal'e katılıyorum. Yeni kanlar buradaki ilk yıllarından yeni mezun oldular. Sıkı çalıştılar, sınıfı geçtiler ve şimdi onlara bununla mı vuruyoruz? 'Onları yıkıp yeniden inşa etme' öğretme tarzının büyük bir hayranı değilim. Özellikle de şimdi. Bilirsiniz işte. Mevcut durum böyle."

Salon kapısı açıldı. Chen Lan içeri girdi, ayakları o kadar hafifti ki döşeme tahtalarının üzerinde bir santim kayıyor gibiydi, Profesör Lanca da peşindeydi. Lanca genç, yakışıklı, kıvrıkcık saçlı ve parlak gözlüydü ama tüvit ceketi yamuktu ve yanaklarında belirgin bir kirli sakal vardı. Uyumamıştı.

Hiçbirinin yoktu, gerçekten.

"Bu arada," dedi Chen Lan, "yeni bir sorunumuz var. Lanca? Söyle onlara."

"Bazı ekipmanlar kaybolmuş," dedi ve personel odasının kapısını kapatıp kilitlemek için döndü. "Parça parça, orada burada. Çoğunlukla uygulamalı çalışma laboratuvarından ve astronomi odasından. Eşyaları her kim aldıysa, herhangi bir yerden çok fazla şey almamaya dikkat etmiş, ama az önce tam bir envanter çıkardım ve hiç şüphe yok. Soyulduk."

Kamaka'nın kaşları çatıldı. "Özellikle ne tür şeyler? Tehlikeli maddelerden mi bahsediyoruz, silah yapabilecek bir şeyden mi?"

"Hayır," dedi Lanca, "ama muhtemelen aynı derecede kötü. İşte, kayıp malların listesine bakın ve bana ne gördüğünüzü söyleyin."

Bir not kâğıdını açtı, titreyen elleriyle bir liste hazırladı ve Kamaka'ya uzattı. O okudukça Kamaka'nın yüzü yavaşça düştü.

"Tillinghast Resonator," dedi.

"Ben de aynen böyle düşünüyorum. Sadece bu ekipmanla bir Rezonatörü tamamlayamazsınız - bundan çok daha fazla ekipmana ve enerji çıkışını yönlendirmek için bazı kartlara ihtiyacınız olur - ama kesinlikle bir tane için temel oluşturabilirsiniz."

Chalk'ın karanlık bakışları gözünü kırpmadan Lanca'nın üzerine dikilmişti.

"Ve... o *sendin*

Hırsızlığı kim keşfetti? İlginç. Ve kullanışlı." Lanca ona doğru döndü ve ters ters baktı.

"Hey. Boş ver, Chalk. İsteseydim Elmer'la birlikte Gece Pazarı'ndan ayrılabilirdim. Gidebilirdim, evimde özgür olabilirdim, Network'e geri dönebilirdim ve bu şey midemden çıkabilirdi. Tasmamı çıkarırdım. Bıraktım mı? Hayır. Kaldım, o çocukları kurtarmaya yardım ettim ve bu sırada Elmer'ın fare canavarı tarafından ezilirken dört kaburgam kırıldı. Eğer bu sadakatimi kanıtlamak için yeterli değilse, bana ne olduğunu söyleyin."

"Ölebilirsin," diye önerdi Chalk, sesi öldürücü derecede yumuşaktı.

Lanca, Chalk'a doğru tehditkâr bir adım atarken müdire hızlı adımlarla aralarına girdi.

"Yeter," diye tersledi. "İkiniz de. Bunun için zamanımız yok. Ve Profesör Lanca haklı. Abraham, endişelerini biliyorum ve kesinlikle aynı fikirde değilim ama bunun ne yeri ne de zamanı. Şu anda birleşik bir cepheye ihtiyacımız var. Lanca beni tatmin ettiğini kanıtladı, yani ben senin işverenin olduğuma göre, o da *seni* tatmin ettiğini kanıtladı. Anlaşıldı mı?"

Tebeşir bir elini kaldırdı, parmaklarını anavatanından gelen bir ritüel hareketiyle döndürdü ve sonra tekrar bastonunun üzerine koydu.

"Söylediğiniz gibi," diye cevap verdi, ses tonunda öyle bir şey yoktu.

Mallory, "Bu hiç mantıklı değil," dedi. "Elmer ve kemirgeninin mahsur kaldıklarını, herhangi bir boyutsal seyahat aracından mahrum olduklarını biliyoruz. Eğer öyle olmasalardı, bir istila filosuyla çoktan ayrılmış ve geri dönmüş olurlardı."

"Dolayısıyla Yankılayıcı," dedi Lan. "Yardım çağırmak istiyorlar."

"Firebreak'in vahşi doğasında olmaları dışında ve Akademi'yi, kulübemi ve okul bahçelerini çevreleyen tam bir gözcü çemberimiz var. Bu şeyleri kendim test ettim. Hepimiz yaptık ve birbirimizin çalışmalarını kontrol ettik. Hattı geçen bir vaşaktan daha büyük bir şey uyarı sinyali gönderir. Bırakın burnumuzun dibinde bir hırsızlık yapmayı, Elmer'ın okula girmesine bile imkan yok, kesinlikle yok."

"Geriye tek bir mantıklı sonuç kalıyor," diye yanıtladı Chalk.

Yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Hepsi anladı. Yine de söyledi.

"Saunders Akademisi'nden biri, ya bu odadan biri ya da öğrenci, hırsızlığı yaptı. Aramızda bir hain var." Müdireye baktı. "Yurtları derhal aramalıyız."

Kamaka iri bir el kaldırdı. "Dur bakalım, pard. Aynı fikirde değilim ama bu konuda ince düşünmeliyiz. Birincisi, bir çocuğa suçluymuş gibi davranırsanız, suçlu davranışı elde edersiniz. Bunu onlar dersteyken yapmalıyız. İnce ve sessiz. Bir şey çalmamışlarsa, baktığımızı bilmelerine bile gerek yok."

"Onları önceden uyarmamıza da gerek yok," diye ekledi Lanca. "Dediğim gibi, suçlular hırsızlıklarını yayarak biraz oradan, biraz buradan alma yoluna gittiler. Tam bir envanter yapmamış olsaydım, sorunun tam boyutunu fark edemezdim bile. Şu anda, yaptıklarının yanlarına kâr kaldığını düşünüyorlar. Onları suçüstü yakalamaya hazır olana kadar bu yanılsamaya tutunmalarına izin vermenizi öneririm."

"Davetsiz misafirlerimiz hakkında ne biliyoruz ki?" Mallory sordu.

"Biraz araştırma yaptım," diye önerdi Lanca. "Bazı eski ortaklara ulaştım, bazen malzeme ve yardım aldığım insanlara... eskiden. Ana düşmanımız Elmer Donaghy adında bir büyücü. Aslen Paralel Otuz Bir'den geliyor, Ağ'ın onu çıkardığı yer de burası. Tam anlamıyla. Adam ölü bedenlerle kötü şeyler yapmaya meraklı bir büyücü."

Mallory kaşlarını kaldırdı. "Thirty-One mı? Jellica Barnes'ı orada bulmuştuk."

"Ve o cehennem gezegeni ikisine de iyilik yapmadı. Ağ Elmer'ı bulduğunda, bir ölüm tarikatına liderlik ettiği ve insan derisinden yapılmış üç parçalı bir takım elbise giydiği iddia ediliyordu. Onu tartışmalı paralellerden birine transfer ettiler ve büyük bir operasyonun başına getirdiler. Hiç kimse, bir gangster geldi ve tüm planını mahvetti." Lanca bir parmağını kaldırdı. "Şebeke ikinci şansları pek sevmez ama biri Elmer'a bir kemik atmış. Görünüşe göre büyük bir rütbe indirimi almış ve o zamandan beri Akademi için avlanıyor, şapkasında bir tüy kazanmak ve zirveye geri dönmek için çaresiz."

Chalk, "Bu onu şimdi daha da tehlikeli yapıyor," diye düşündü. "Ağ ikinci şansı nadiren verir. Asla üçüncüyü vermez."

"Daha iyisini söyleyemezdim," diye başını sallayarak onayladı Lanca. Başparmaklarını kemer halkalarına geçirdi. "Eğer eli boş dönerse... sahilden çıkıp doğruca okyanusa gitme şansı daha yüksek olur. Deniz kızları onu patronlarından çok daha hızlı ve temiz bir şekilde öldürecektir. Ve onlar yiyecekleriyle oynamayı severler. Adam köşeye sıkışmış bir sıçan."

"Köşeye sıkışmış farelerden bahsetmişken," dedi Mallory.

Lanca, "'Bay Shaddock' dediği arkadaşının izini sürmek daha zor," dedi. "O da Arada Kalan'dan gelen tuhaf aykırı tiplerden biri. Bir grup dünyalı haşarat bir boşluk gemisine düşmüş ve sızıntı yapan bir reaktörden gizli radyasyon emmiş. On nesil sonra, fare-insanlar var. Onlar korsan, leş yiyici ve Shaddock'un durumunda paralı askerler. Klanı dışında hiçbir bağlılığı yok, sadece para için savaşıyor ve paranın nereden geldiği umurunda değil. Küçük kız kardeşi, ciddi anlamda kötü bir üne sahip bir Ağ sorgulayıcısı olarak serbest çalışıyor. Muhtemelen bu iş için bir korumaya ihtiyacı olan Elmer'la bu şekilde tanıştı ve gerisi yakın tarih."

Profesör Chalk, "Onların türüyle daha önce de karşılaşmıştım, çok kısa bir süre," dedi, "ana gezegenimde. Gerçi orada çoğunlukla mekanik olarak çalışıyorlardı. Hem de yetenekli olanları. Onlar hakkında fazla bir şey öğrenmek için hiç sebebim olmadı ve şimdi eğitimimdeki bu boşluktan dolayı pişmanlık duyuyorum. Her neyse, Elmer ve Shaddock'u halledebiliriz. Zor olan onları saklandıkları yerden çıkarmak. Bir de düşmana daha fazla yardım ve yataklık yapmadan önce yerleşik döneğimizi bulmak."

Mallory kahvesini yudumlarken örme şalına sarılıp kıvrıldı. Görüşü bir an için uzaklaştı, hesaplamaya başladı.

"Bir fikrim olabilir. Lanca, bu konuda benimle birlikte çalışmaya ve bu yılın müfredatını biraz değiştirmeye istekli olur musun?"

"Ben varım," dedi.

"Çalınan parçaların bu listesiyle sadece nelerin alındığını görmekle kalmıyor, bir Rezonatörün yapımını tamamlamak için daha neleri almaları gerektiğini de görebiliyoruz."

Mallory'nin kuşa benzeyen gözleri karanlık bir muziplikle parıldıyordu.

"Eksik parçaları tamamlamayı öneriyorum. Bir nevi. Hırsıza kendini asmasına yetecek kadar ip verelim."

Dördüncü Bölüm

T oğu kanadındaki konferans salonunun yüksek tavanı aşağıya doğru kıvrılıyor, kaba yontulmuş kirişleri de büyük beyaz bir balinanın kaburgaları gibi eğilerek onu takip ediyordu. Bir duvar boyunca uzanan kemerli pencereler soğuk ve tozlu ışığı içeri alıyor, Dickensvari galerinin sert arkalıklı sandalyelerini, asık suratlı ahşap masalarını ve alçak kitap raflarını aydınlatıyordu. Pencere kenarında, her biri farklı bir Dünya'dan farklı bir kara parçasını gösteren bir dizi küre, cilalı döşeme tahtalarının üzerinde yuvarlak gölgelerle sıralanmıştı. Viktorya döneminden kalma bir masa, uzun siyah bir kara tahtanın önünde duruyordu.

yılki görevler.

İkinci sınıflar içeri girdi ve tanıdık yüzlere yönelerek koltukları doldurdu. Amy ve Vail odanın ön köşesine, pencerelerin yanına oturdular ve arkadaşları da onların etrafındaki boşluklara yerleştiler.

Sınıfta fısıltı sesleri yükseliyor, huzursuz öğrenciler sınıfın başındaki boş sıraya bakarak bekliyorlardı.

"Biliyor musun," diye mırıldandı Dalton, koltuğunda kamburlaşmış Amy'ye doğru eğilerek. "Gördüğüm en iyi sihir numarasını yaptı."

"Profesör Lanca?"

"Evet." Dalton bir parmağını döndürdü. "Kötü şöhretini yok etti. Puf."

Tam olarak değil, ama Amy onun ne demek istediğini biliyordu. Geçen yıl, öğrenciler fakültenin saklamaya çalıştığı sırrı ortaya çıkarmıştı: çocuksu, çekici Profesör Lanca profesyonel bir suikastçiydi. "Kızıl Lanca" olarak çoklu evreni dolaşmış, düşmanlarını avlamış ve öldürmüştü.

Şebeke. Acımasız verimliliğiyle ün kazanmıştı: bir lanet, bir ölüm.

Geçen yıl geldiklerinde hiç dördüncü sınıf öğrencisi yoktu. Kızıl Lanca hepsini katletmiş ve Saunders Akademisi'nin yer değiştirip saklanmasına yol açmıştı. Chen Lan daha sonra Lanca'yı yakaladı ve onu ölümcül bir geas ile büyüleyerek ölümcül bir düşmanı sadık bir dost olarak hizmet etmeye zorladı. Ona hayal edebileceği en ironik cezayı verdi - onu Akademi'deki genç öğrencilere öğretmenlik yapmaya zorlayarak asla onun gibi bir adamın kurbanı olmamalarını sağladı.

Geçmişle ilgili haberler sızdığında nasıl bir yangın gibi yayıldıysa, Gece Pazarı'ndaki kahramanlığı da öyle yayıldı. Herkes Amy ve arkadaşlarının Elmer'in kaçmasını engellemek için koşuşturduklarında Lanca'nın da savaşa katıldığını ve onları kurtarmak için neredeyse öldüğünü biliyordu. O artık bir kahramandı, sertifikalı bir İyi Adam'dı ve öğrencilerin çoğu - Jellica ve Bıçakları bir yana - ona öyle davranıyordu.

Ancak Amy, hikayenin tamamının bu olmadığını düşündü.

Lanca'nın gözlerindeki o tereddüt titreşimini, bir yanda Elmer'in kaçma teklifi, diğer yanda toplanan öğrenciler arasında kaldığı o anı hatırladı. Olaydan sonra bunu geçiştirmiş, sadakatinden hiç şüphe etmiyormuş gibi davranmıştı ama Amy tam orada duruyordu. O anda onu bir kitap gibi okuyabiliyordu.

Hangi tarafın kazanma ihtimalinin daha yüksek olduğunu hesaplıyordu. Sonra seçimini yaptı.

Sonunda sınıf kapısı tıkırdayarak açıldı ve Lanca göründü, kollarında bir çift uzun karton kutuyu tehlikeli bir şekilde dengeliyordu, onları masasına taşıırken ayakları dengesizdi. Birkaç öğrenci yardım etmek için ayağa kalktı, onun garip yükünü taşımak için acele ettiler.

"Ah, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Ve herkese merhaba!" Odaya büyük, güneşli bir el salladı. "Saunders Akademisi'ndeki ikinci yılınıza ve benim sınıfım olan Orta Düzey Okült Felsefe'ye hoş geldiniz. Şimdi, bakalım yatakhane ilanlarını kimler okumuş. Kristallere odaklanın, görelim bakalım."

Aletlerini havaya kaldırdıklarında bir orman dolusu el bir arada filizlendi. Odak kristali, yeni başlayan sihirbazlar için doğal güçlerini kullanmalarına ve yönlendirmelerine yardımcı olmak üzere tasarlanmış bir araçtı. Amy'ninki başparmak şeklinde koyu mor bir taş yığınıydı, neredeyse metalik, keskin ve doğrudan. Vail'inki soğuk ve pembeydi, derinliklerinde iğne ucu kadar parıltılar vardı. Ayrıca bir çatlağı, göbeği boyunca uzanan sivri bir tüy çizgisi vardı, tedavisi olmayan bir kusurdu. Amy bunu işaret ettiğini hatırlıyordu.

Vail omuz silkti: *Hâlâ hoşuma gidiyor. Bu benim için.*

Amy bunu şimdi daha iyi anlıyordu. Bu sadece ona kusurmuş gibi davranırsa bir kusurdu.

"Bu yıl," dedi Lanca, "eğitim tekerlekleri biraz çıktı."

Zıplayarak masasının kenarına oturdu ve ellerini birbirine kenetledi.

"Geçen yıl tamamen temel bilgilerle ilgiliydi. Benden temel bilgileri, Profesör Mallory'den doğal büyü ve bitkiciliğin temel ilkelerini öğrendiniz, Profesör Kamaka size oryantiring ve hayatta kalmaya giriş dersi verdi - ve muhtemelen sizi mantıklı bir insanın hoşlanacağından daha fazla terletti - ve Profesör Chalk..."

"...bize korkunun anlamını mı öğretti?" Bahati önerdi.

Lanca ona bir parmak silah doğrulttu ve göz kırptı.

"Gördün mü, sen söylersen benim de başım belaya girmiyor." Ellerini iki yana açtı. "Artık bir yılı geride bıraktınız diye her şeyi hallettiğinizi düşünmeyin. İşleri hâlâ geçer ya da kalır esasına göre yürütüyoruz ve eğer sınıfı geçemezseniz İstifa Kemerini hâlâ avluda duruyor. Bunu bu şekilde söylemekten hoşlanmıyorum ama hepinizin buradaki riskleri bilmenizi istiyorum. Tembellik etmeyin."

Odanın diğer ucunda, ikinci sınıflardan biri elini kaldırdı. "Profesör? Hiçbir sorun yokmuş gibi derslere devam etmeniz tuhaf değil mi? ne zaman..." Pencereleleri işaret etti.

Lanca başını salladı. "Firebreak Adası'nda başıboş dolaşan iki Ağ ajanımız var. Bu doğru. Ama fakülte ve ben Akademi'nin dış mahallelerinin tamamını kapsayacak şekilde bir dizi gözcü yerleştirdik ve herhangi bir sorun yaratacak kadar yaklaşımdan çok önce geceyi uyarılarla aydınlatmadan çizgiyi geçemezler. Siz buradasınız, onlar dışarıda."

Masasından zıplayarak indi ve konuşurken adım atmaya başladı.

"Bazı tavizler verildi. Öğrenci sayısının artık daha az olduğunu fark edebilirsiniz. Bu kriz çözülene kadar yeni birinci sınıf öğrencilerinin alımı askıya alındı. Ancak geri kalanınız için, müdiremiz - ve ben de bir kez olsun onunla aynı fikirdeyim - işleri mümkün olduğunca rutin tutmanın herkes için en sağlıklı karar olduğuna karar verdi. Demek istediğim, yatakhanelerinize tıkip mahkumlar gibi kilit altında kalmayı mı tercih edersiniz, yoksa sınıfta olup kendinizi korumayı öğrenmeyi mi? En azından bu şekilde zihninizi meşgul etmiş olursunuz."

Amy kendini sınıf arkadaşlarıyla birlikte başını sallarken buldu.

"Bu yıl, yetkinliğiniz arttıkça, büyü yeteneklerinizde belirgin bir... eğilim bulabilirsiniz. Bazı insanlar generalisttir, ancak deneyimlerime göre çoğu, büyü sanatının belirli bir tadı için bir yeteneğe sahiptir. Ne kadar çok büyürseniz ve kendiniz hakkında ne kadar çok şey öğrenirseniz, o özel yeteneği bulmanız ve ona tutunmanız o kadar kolay olacaktır."

Amy yan gözle Colin'e baktı. Yeteneği daha ilk günden belliydi: Simya ve şifalı bitkiler konusunda o kadar doğal bir kavrayışı vardı ki, artık neredeyse Profesör Mallory'nin kişisel asistanıydı. Kıskanmamaya çalıştı. Sonra Navigator Tarotu'nu ve Profesör Kamaka'nın bir dilek dilemek kadar kolay bir şekilde boyutlar arası bir kapıyı nasıl açtığını düşündü.

Amy hayatının on yedi yılını Holybrook'ta, hayallerin bir bar taburesinde solduğu bir hapishanede geçirmişti. Hiç kimse buradan çıkamamış ve hiç kimse mutlu sona ulaşamamıştı, sadece kırık umutlarını bir sonraki nesle aktarmışlar ve onların başarısızlığını izlemişlerdi. Burası ölmeyi bekleyen küçük, acımasız insanlarla dolu küçük, acımasız bir kasabaydı ve Saunders Akademisi onu seçip ikinci bir şans vermeden önce o da neredeyse onlardan biriydi.

Seyahat edebilme fikri - uçsuz bucaksız çoklu evrende herhangi bir yere gidebilme, görebilme, keşfedebilme, öğrenebilme ve deneyimleyebilme - hayal edebileceği en sarhoş edici uyuşturucuydu. Bu özgürlüktü. Bu gerçek sihirdi.

"Birkaçınız," diyordu Lanca, "fakülte tarafından bir kenara çekilecek ve geliştirmekte olan yeteneklerinize odaklanmanız ve onları geliştirmeniz için ek dersler verilecek. İki önemli nokta var: Birincisi, bu tamamlayıcı ekstra kredi. İkincisi, eğer bu fırsatı yakalayamazsanız, bunu dert etmeyin. Bu, henüz kendi özel alanınızı bulamadığınız anlamına gelir ve pek çok insan geç olgunlaşır. Ya da belki de her şeyde o kadar iyisinizdir ki sizinle nasıl başa çıkacağımızı şaşırmışızdır."

Dalton elini kaldırdı. "Sadece 'her şeyde inanılmaz derecede iyi' demeye karar verebilir miyiz?"

Lanca kararlı bir şekilde başını salladı. "İznimi aldınız. Bakın çocuklar, hayatınız boyunca etrafınız sizi yıkmak isteyen insanlarla çevrili olacak. Kim olduğunuz ya da ne yaptığınız önemli değil, dışarıda bir yerlerde birileri size daha kötü bir gün yaşatarak daha iyi bir gün geçirebilir. Bunu size yapmalarına yardım etmeyin. Bazılarınız şu anda diğerlerinden daha ileri seviyedesiniz, hayat böyle işliyor, ama bu daha *az* olduğunuz anlamına gelmez ve potansiyeliniz, olabileceğiniz sihirbaz hakkında hiçbir şey söylemez. Saunders'taki ilk yılınızı tamamlamış olmanız ve benim sınıfımda oturuyor olmanız

burada olmaya layık olduğunuzu kanıtlıyor. Şu anda hepinizin sahip olduğu şey, çok çalışmak ve parlamak için bir şans."

Tahtaya doğru yürüdü ve uzun, ince bir beyaz tebeşir çubuğu aldı.

"Bu yılki müfredatın bir parçası olarak, bir grup projesinde yer alacaksınız. Güvendiğiniz sınıf arkadaşlarınızı seçin, çünkü bu projede notunuzu paylaşacaksınız."

Amy etrafına bakındı ve arkadaşlarının bakışlarıyla karşılaştı, sanki sessiz bir uzlaşmayla onu proje koordinatörü olarak atamışlar gibi herkes ona bakıyordu. Bir nevi liderlik görevini nasıl elde ettiğinden hala emin değildi ama buna layık olmak için elinden geleni yapıyordu.

"Karmaşık bir enstrüman inşa edeceksiniz," dedi Lanca, kara tahtaya iskelet şeklinde bir üçayak çizerek. "Bu bir Tillinghast Rezonatörü. Yankılayıcı'nın mucidi paralel Dünya'ları görmenin ve onlarla bağlantı kurmanın bir yolu üzerinde çalışıyordu. Kendi etrafında bir karma gerçeklik balonu yansıtarak... Tamam, çoklu evrenin farklı dünyalarını bir radyo kadranındaki frekanslar olarak nasıl tanımladığımı hatırlıyor musunuz? Yankılayıcı frekansların *üst üste gelmesini* sağlar. Bu da diğer dünyaları görmeyi, hatta parçalı ve güvenilmez de olsa yerlilerle iletişim kurmayı sağlayabilir."

Elmer'in şu anda sahip olmak isteyeceği bir şeye benziyor- Amy dimdik oturdu. Elmer ve Shaddock ya dünyadan çıkmanın bir yolunu bulana ya da Ağ'daki müttefiklerine bir istila filosu çağırımları için haber gönderene kadar bu adada kapana kısılmışlardı. Bir Rezonatör tam da ihtiyaç duydukları şeydi. *Peki Lanca neden bize bir tane yaptıracak? Her zamanki müfredat bu olsa bile, zamanlama garip geliyor. Gözcülere gerçekten o kadar güveniyorlar mı?*

"Profesör, "Bunların deneyimsiz ellerde tehlikeli makineler olabileceğini belirtmekte fayda var," dedi. Mucit bunu zor yoldan öğrendi. Prototipi kendini düşmanca bir paralele ayarladı. Bir şey geldi ve onun kafasını kopardı."

Lanca kendini tuttu ve tebeşir çubuğunu sihirli bir değnek gibi sallayarak beceriksizce gülümsedi.

"Bu konuya girmemize gerek yok. Mesele şu ki, Rezonatörleriniz güvenli, test edilmiş frekanslara ayarlanacak ve kısa, katı bir zamanlayıcıya ayarlanacak. Bu projede sınırların dışına çıkarsanız, sorgusuz sualsiz kovulursunuz, bu yüzden bunu aklınızdan bile geçirmeyin. Bu yıl bazı güçlü şeylerle oynamanıza izin veriyorum

Çünkü bana bunu yapabileceğini kanıtladın. Beni yalancı çıkarma, tamam mı?"

Dersten sonra Lanca ve Mallory koridorda buluştular. Sohbetin uğultusu azalana ve yalnız kalana kadar genç bedenlerin, hevesli zihinlerin akışını izlediler.

"Nasıl gitti?" Mallory sordu.

"Başlangıç parçalarını paylaştırdım ve kimin kiminle takım olduğunu kaydettim. Bu öğleden sonra üçüncü sınıf öğrencileriyle de aynı şeyi yapacağım. Her şeyin etiketlendiğinden emin misin?"

"Ben ve Lan bütün gece bunun üzerinde çalıştık," diye cevap verdi. "Herhangi biri bu bileşenlerden birini Akademi duvarlarının dışına çıkardığı anda, tüm alarmları sona erdirmek için alarmı tetikleyecek. Ayrıca - onun fikri - ekstra bir şey daha ekledik. Felç laneti. Asi hırsızımız her kimse, onu kötü bir sürpriz bekliyor. Tek yapmamız gereken yemi yutmalarını beklemek."

Lanca koridorda bir aşağı bir yukarı baktı, gözleri kısılmıştı. "Nasıl yaptığını biliyorsun, değil mi?"

"Elmer?"

"Gece Pazarı'ndaydı. Aynı şekilde o lanetli büyü kitabını Anders'in çocuğunun eline verdi. Dost canlısı yaşlı tüccarı oynadı, ama aslında soğukkanlı bir okuma yapıyordu - o çocukları izliyor, her şeyden çok ne istediklerini anlıyor, sonra da gümüş tepside sunuyordu. Zayıf birini, yem için dans etmeye istekli birini bulacağını biliyordu."

"Tanıdık oyun kitabı mı?"

Ona bir bakış attı. *Ne bekliyordun ki*, diye omuz silkerek cevap verdi.

"Mesele şu ki, Gece Pazarı'nın bir güvenlik tehdidi olduğunu söyledim ve haklıydım."

Mallory içini çekti. "Onlar ergen, Red. Arada bir stres atmalarına izin vermek sadece sağlıklı değil, yılın geri kalanında onları hizada tutmak istiyorsak gerekli. Sanırım sen de Abraham da bazen bunu unutuyorsunuz."

"Biz aynı değiliz." Lanca alaycı bir gülümseme takındı. "Chalk genç olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyor. Ya öyle ya da güzel bir sabah yumurtadan çıktı ve çoktan yaşlı bir adam oldu. Ben olsam olayların bu versiyonuna inanırdım."

"Ya sen?"

"Genç ve korkusuz olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum," dedi Lanca. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Mallory'nin solgun bakışlarıyla karşılaştı. "Peki ya o zamanlar sahip olduğum tüm arkadaşlarım? Hiçbiri yirmi birinci yaş gününü görecektik kadar yaşamadı. Çoklu evren acımasızdır."

"Sadece insanlar öyle istediği için."

Onunla yüzleşti, dudakları orantısız bir meydan okumayla büzüldü.

"Eski işverenlerin sana bir sürü mal sattı, Red. Elbette evren korkunç tehlikelerle dolu. Sadece bir aptal aksini iddia edebilir. Ama iyilik ve mucizeler de var. Sana dışarıdaki her şeyin sana zarar vermek istediğini öğrettiler. Ancak herkesi ya bir avcı ya da bir kurban olarak sınıflandırmaya başladığınız anda... kimse kurban olmak istemez. Ve eğer bunun yerine bir avcı olmanın tek geçerli seçenek olduğuna inandırıldıysanız-"

"Hâlâ buradayım, değil mi?"

Başını salladı.

"Hâlâ buradasın."

Bundan sonra, dostane bir sessizliği paylaştılar.

Beşinci Bölüm

D O gecenin içi elektrikliydi. İkinci ve üçüncü sınıf öğrencileri Eylül seçimi için zamanın geldiğini biliyorlardı ve teorik olarak bu seçim okul yılı içinde herhangi bir zamanda yapılabilirdi - ya da hiç yapılmayabilirdi. öğrencilerin en az yarısı - bu gece olabilir.

Schrödinger'in Noel hediyesi, diye düşündü Amy, kızılıcak konservesine benzeyen ama pek de benzemeyen sulu bir parçayı dilimleyip zengin bir kırmızı sosun içinde karıştırırken. *Ağacın altında bir hediye var ve aynı zamanda ağacın altında bir hediye yok ve tam olarak istediğin hediye... ve değil.*

Colin, sanki onu hayal kırıklığından kurtarmaya çalışıyormuş gibi, "Staves ve Coins'in gerçekten seçici olduğunu duydum," dedi. Bunu takdir etti. Yardımı olmadı ama yine de takdir etti.

"Merak etme," diye ekledi Dalton, "eğer Madeni Paralar hayır derse, biz istenmeyen eziklerle takılmaya devam edebilirsin."

"Hey," dedi Bahati, sesi keskindi.

Omuz silkti. "Sadece yeteneklerimin beni Blades'e uygun hale getirdiğini söylüyorum ve sanırım hepimiz biliyoruz ki hiçbirimiz Blades'e giremeyeceğiz. Geçen yıldan sonra olmaz. Benim için sorun değil, zaten hiçbir zaman pek katılımcı olmadım."

Olivia su bardağının kenarından ona baktı. "Sen kendi dünyanda bir sokak çetesinde değil miydin?"

"Hayır, kendi dünyamda bir çeteye *liderlik* ettim, çok teşekkür ederim. Ve biz sıradan sokak haydutları değildik. Bisikletlerimiz vardı."

"Benim gezegenimde," dedi Amy, "motorcu çetelerindeki insanlar genellikle... iri, kaba, sakallı, dövmelele kaplı adamlardır."

Dalton okul ceketinin omzundaki hayali tozu fırçaladı.

"Evet, benimkinde özel dikim takımlar giyiyoruz ve platin gibi görünüyoruz. Herkes bana Gezici Kadın Katili derdi."

Bahati bir kaşını kaldırdı. "Bu, memlekette 'herkesin sana taktığı' altıncı ya da yedinci lakap olmalı."

"Ne diyebilirim ki? Ben gizemli, kültürlü ve stil sahibi bir adamım." Vail masanın altında Amy'nin elini buldu ve sıktı.

"Sadece... cesaretin kırılmasın, tamam mı?" Vail yakınına eğildi. "Kontrol edebileceğin ve edemeyeceğin şeyler vardır. Bu ikinci kutuya giriyor."

Amy, Vail'in haklı olduğunu biliyordu. Beyninin arkasında, kontrol edemediği bir şey olduğu düşüncesiyle psişik ayaklarını öfkeyle yere vuran küçük bir köşe dışında biliyordu.

Anahera onlara doğru geliyordu. Öngörülü Kupalar'ın lideri olan dördüncü sınıf öğrencisi ruhani, hülyalı bir salınımla yürüyordu ve omuzlarına örttüğü ipek şal, gözlerinin deniz köpüğü mavisiyle uyumluydu. Bakışları uzak ve cam gibiydi, sanki binlerce mil ötedeki bir şeye odaklanmış gibiydi.

Bahati'nin arkasına eğildi ve nefes nefese bir sesle, "Zaten biliyorsun," dedi.

Bahati ayağa fırladı ve ciyaklayarak Anahera'yı sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

Anahera kıkırdadı ve Bahati bırakana kadar kolunu okşadı.

"Eğer bilmeseydiniz, sizi dinlemezdik. Yine de ritüellere uyulmalıdır."

Elini Bahati'nin omzuna koydu ve gözlerinin içine baktı. "Bahati, Kupalar Septisi seni huzuruna çağırıyor. Kabul ediyor musun yoksa reddediyor musun?" "Ah, *kabul*. Kesinlikle kabul ediyorum. Tamamen."

"Çok iyi." Anahera diğerlerine döndü. "Onu bir süreliğine çalabilir miyim? Onu geri getireceğim, söz veriyorum."

Dalton başını öne eğerek ve el sallayarak onu uğurladı. "Gidin ve ne yapıyorsanız yapın. Ve eğer siz iki güzel hanımefendi daha sonra bir arkadaşla ihtiyaç duyarsanız, çalışmalarınıza ara verebilirsiniz..."

Bahati sırtıttı ve Anahera'nın elini tuttu. "Anladım, 'Ladykiller on Wheels'. Sen bizi arama, biz seni ararız."

Ellerini kalbinin üzerinde kavuşturdu ve ona köpek yavrusu gözleriyle baktı. "Beni bütün gece bekletme güzelim."

Ondan sonra pek bir şey olmadı. Başka davet yoktu. En azından onlar için. Amy, Septs üyelerinin ikinci ve üçüncü sınıf öğrencilerinden oluşan yığınlar arasından süzülüp şanslı birkaçını davet ederek onları çıtırdayan ocağa en yakın masalara götürmelerini izledi.

"Cesaretinin kırılmaması konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun?" Vail onun kulağına mırıldandı.

"Biliyorum." Amy'nin omuzları çöktü. "Ben sadece... Biliyorum." Hâlâ.

Tabaklarını ve bardaklarını servis penceresine geri koymak için sıraya girdiler ve sonra yatakhanelere yöneldiler. En azından bu yıl ikinci kattaydılar, bu yüzden daha büyük pencereli ve Akademi'nin gri taş duvarlarının ötesindeki geniş ormanı gören daha büyük odaların keyfini çıkarıyorlardı. Duşlar hâlâ bozuktu ve sınıf zilleri hâlâ çalışmıyordu ama bir üst kata çıkmak bir üst kata çıkmaktı.

Ancak merdivenin dibinde bir çift öğrenci yollarını kesmek için harekete geçti. Onlar üst sınıf öğrencileriydi. Ceketlerine süslü pusulalar gibi kazanmış pirinç madalyonlar iliştirilmişti ve okul tarafından verilen Oxfords'ları iyi giyilmiş yürüyüş botları lehine terk etmişlerdi. İçlerinden biri, kare çeneli ve sıcak, baharatlı kolonya gibi kokan kaslı bir genç adam öne çıktı ve elini Amy'nin omzuna koydu.

"Amy Nettle, Sept of Coins sizi huzuruna çağırıyor. Kabul ediyor musunuz yoksa reddediyor musunuz?"

Çenesi düştü. Soğukkanlılığını korumaya çalışarak hızla kapattı ve bir oyuncak kafa gibi başını salladı. Geleceğiyle ilgili iki olasılık birdenbire tek bir güzel gerçekliğe dönüşmüştü. Seyahat. *Seyahat* edecekti.

"Evet! Kesinlikle evet."

"Harika! Bu arada ben Clarke ve yanımdaki bu yakışıklı da Emile. Hadi, bizimle dördüncü kata gel, herkesle tanışabilirsin ve... biz senin titreşimlerini alabiliriz, sen de bizimkileri."

"Kulağa hoş geliyor, ama..." Amy sözünü kesti. Beklenti içinde. Clarke şaşkın görünüyordu.

"Öyle mi?"

"Başka... kimse var mı?" diye sordu Vail'e bir bakış atarak.

Clarke elindeki kâğıt parçasını kontrol ettikten sonra başını salladı. "Hayır, bu s e f e r onay alan tek ikinci yıl sensin. Sen olmalısın

birilerini gerçekten etkiledi."

Amy bunu pek çok kez umut etmişti ama birden bir şeylerin eksik olduğunu fark etti. Çoklu evrenin anahtarlarını ele geçirmek, seyahat etmek, her şeyi görmek ve anlamak için sayısız hayaller kurmuştu. O ana kadar en önemli kısmı hiç düşünmemişti.

Tüm rüyalarında Vail vardı. Onunla birlikte, yolculuğu paylaşıyordu.

"Hey." Vail onun kolunu sıktı, gözlerinden tüm hikâyeyi okumuştı. "Git."

"Vail, bunu yapmak zorunda değilim-"

"Şşşt." Vail bir parmağını Amy'nin dudaklarına bastırdı. "Bunların hiçbiri olmayacak. Artık takılmayacak değiliz ya. *Git hadi*. İyi eğlenceler ve bu gece odaya döndüğünde bana her şeyi anlatabilirsin."

Saunders Akademisi'nin kalbi soğuk gri taştan Gotik bir dağdı ve merkezi merdiven büyük payandalarının tepesine kadar uzanıyordu. Clarke ve Emile, Amy'yi kıvrılan merdivenlerden yukarı, ikinci katı, üçüncü katı geçerek dördüncü sınıf öğrencilerine ayrılan kata çıkardılar. Ama kısa süre sonra misafirleri vardı. Diğer yönden gelen Jellica ve bir çift Bıçak onları dördüncü katın sahanlığında durdurdu.

"Nedir bu?" Jellica, Amy ile göz göze geldi, solgun bir elini uzattı ve yeni yağmış kar rengine boyanmış tek bir tırnağını yere doğru uzattı. "Aşağı. *Hemen*. Dördüncü kata sadece üst sınıflar çıkabilir. Ki sen değilsin ve bu sabahki eğitim operasyonundaki performansına bakılırsa asla da olmayacaksın. En azından benim bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa."

Clarke başını iki yana salladı. "Adım, Jelly. O bizimle birlikte. Newblood'ların bir refakatçiyle yukarı çıkmasına izin verilir."

"Bu resmi bir okul kuralı değil. Aslında tam tersi. Fakültenin kolaylık olsun diye görmezden gelmesi, onun bu kata ayak basmasına izin verildiği anlamına gelmez. Burada biraz disiplin uygulamam gerekecek mi?"

Clarke ensesini ovuşturarak bu konu hakkında çok düşündüğünü belli etti.

"Vay canına, Bayan Barnes. Eğer birdenbire kurallar konusunda katı olmaya başladıysak... Sanırım Blades yatahanesinde kalan iki üçüncü sınıf öğrencisinin toparlanıp alt kata taşınması gerekecek. Bu gece."

"Kaz ve av için aynı kurallar," dedi Emile, taş gibi bir yüzle. Amy'nin kulaklarına Güney Afrikalı gibi gelen melodik bir aksanla dikkatlice telaffuz etti, ancak Akademi'nin çeviri büyüsunün onun yararına kelimeleri İngilizceye yaklaştırdığını biliyordu.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, iki çocuk da oracıkta ölürdü ve Amy de onlarla birlikte patlamada buharlaşırdı. Jellica yavaş ve derin bir nefes alarak kendini dengeledi ve aradaki mesafeyi kapattı. Clarke'la burun buruna geldi, eğildi ve dudaklarını onun kulağına dayadı. Sesi buz gibi bir fısıltıydı.

"Eğer bana bir daha 'Jelly' dersen, kestanelerini açık ateşte kızartırım. Ve onları sana yediririm."

"Not edildi," dedi Clarke. Meydan okurcasına - ama hakareti tekrarlamadı. Jellica başını salladı ve geri çekildi. Amy ile alay etti.

"Bu yüce tepelere yaptığınız kısa ziyaretin tadını çıkarın. Asla buraya ait olmayacaksınız."

Bu sözlerle birlikte, arkadaşları arkasından sinsice yaklaşarak uzaklaştı. Emile ince elini Amy'nin omzuna koydu.

"Küçük köpekler büyüklere havlamamalı, yoksa ısırılmayı göze alırlar."

"Ben Jellica'ya 'küçük köpek' demezdim," dedi Amy gergin bir sesle.

"Ondan bahsetmiyordum."

Clarke'a sert bir bakış attı. Clarke sırttı ve omuz silkti.

"Hey, ikiyüzlülere katlanamıyorum. Üçüncü kattaki yatakhanelerden mobilya çaldığını biliyorsun, değil mi? Neyse, sakın ol. Bu dansı üç yıldır yapıyoruz. Onu ne kadar zorlayabileceğimi biliyorum."

"İyi bir kafan var," dedi Emile. "Omuzlarına bağlı olmasını tercih ederim. Bu şekilde çok daha yakışıklı oluyorsun."

Onu sade, ahşap panelli koridora götürdüler. Kapalı bir kapının arkasından hoppa kahkahalar yükseliyordu. Clarke kapıyı iki kez çaldı, durakladı, üçüncü kez tıklattı, sonra pirinç tokmağı çevirip ardına kadar itti.

Amy sessiz ve küçük kaldı, sanki bir yanı buraya kazara getirildiğine ve birileri hatayı fark ettiği anda onu tekrar göndereceklerine ikna olmuştu. İkinci sınıf yatakhaneleri, Saunders'a ilk geldiklerinde kaldıkları sıkışık ve tozlu odalara kıyasla belirgin bir şekilde daha iyiydi, ama buralar kıyaslandığında düpedüz lükstü. Aralarında bolca boşluk bulunan altı adet çift kişilik yatak, birbiriyle uyumsuz paravanlarla ayrılmıştı. Bir tanesi cilalı ahşaptı ve uçan ejderhaların özenle yapılmış oymalarıyla süslenmişti. Bir diğeri, garip bir şekilde, bir paneldi

Bir ofis odacığı çiftliğinden toplanmış gibi görünen gri kumaştan.

Her yatağın üzerindeki raflarda Akademi'de geçirilen yıllara ait kupalar ve anılar yer alıyordu. Küçük cam küreler, kristaller, kart kutuları, kurdeleler ve kıvrılmış parşömenler - bir hikâye hazinesi. Aşağıdaki odaların tekdüze sıkıcılığı yerine, yataklar rengârenk yorganlar ve karmakarışık yastıklarla donatılmıştı. Birkaç doldurulmuş hayvan bu yığının başında nöbet tutuyordu.

Amy odanın başındaki dairesel sandalye yığının birinci kattaki sınıflardan tanıdı. Anlaşılan Jellica gerektiğinde mobilyaları kendine mal eden tek son sınıf öğrencisi değildi. Üstlerinde, siyah ipek üzerine kemik beyazı boyayla yapılmış, üzerinde kanayan kalbini temsil etmesi için kırmızı bir boya sıçraması olan, eli satırlı kaba bir iskeletin resmedildiği bir bayrak sallanıyordu.

Bir avuç öğrenci yerdeki yastıkların üzerine oturmuş, antika kartlar ve gökkuşağı rengine kil yongaları içeren bir tür oyunun etrafında toplanmıştı. İri yarı, kıvrımlı bir kız yere bir kart atınca hep birlikte inlediler. Çiplerin yarısını kendi büyüyen yığına doğru çekti.

Bir diğeri ellerini havaya kaldırarak "Saçmalık," dedi. "Ben saçmalık diyorum."

İri kız dişlerini göstererek sırttı ve Cockney tınısıyla cevap verdi: "Kanıtla, salak."

"Bir misafirimiz var, değerli ellerim," diye seslendi lake paravanın arkasından hoş bir ses. "Bu gece hepinizden en kötü davranışlarınızı bekliyorum."

Yeşil renkli John Lennon tarzı gözlüklerinin ardında gözleri bir karganinki gibi parlayan, incecik genç bir kadın görüş alanına girdi. Okul üniformasıyla birlikte uzun deri çizmeler giymişti ve deri bir baldric ceketinin üzerinde bir kuşak gibi asılıydı. Kalçasında özel olarak işlenmiş bir kın içinde küçük, kalın bir kitap taşıyordu.

"Amy Nettle, kanlı canlı," diye mırıldandı. "Ben Kinzie K ve bu pikaronlar, haylazlar ve alçaklar grubu da benim Sikke hazinem."

Bir elini havaya kaldırdı, parmaklarını döndürdü ve şaklattı.

"Çemberi dağıtın, biraz yer açın ve biri bu kıza bir yastık ve içecek getirsin. Birbirimizi biraz daha yakından tanıyacağız."

Altıncı Bölüm

A Kendimi püsküllü mor bir yastığın üzerine tünemiş buldum, odadaki en genç kızdı ve biraz da şaşkıındı. Birisi soğuk bir alüminyum kutuyu eline tutuşturdu.

Clarke ona, "Bununla ısıık al," dedi. "Az önce Pt-8'den bir dava aldık."

Amy gazozun tanıdık tıslamasını dinleyerek kapağı açtı. Birden Akademi avlusuna çağrıldığından beri gazoz içmediğini fark etti. Sadece bir yıl olmuştu ama sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyordu.

Tadı sanki... "Menekşe mi?" dedi, gözlerini kısarak kutuya bakarak. "Tadı menekşe rengine benziyor."

Madeni Paralar kahkahalara boğuldu, ikisi beşlik aktı.

Kinzie, "Bir kutuda sinestezi," dedi. "Sadece orada ne olduğuna dair bir tat. Kelimenin tam anlamıyla."

"Ve 'Pt-8'...?"

"Haritası ıkarılan her paralel dünya bir numara alır. Bu durumda *t*, teğet anlamına geliyor; bunlar tuhaf küçük cep dünyaları, yapay yapılar, sihir kazaları. Pt-8 eğlenceli bir tane. Süper kahraman çizgi romanları ve kara filmlerle beslenerek büyüyen bu şaşırtıcı derecede güçlü psişik ocuk tarafından yaratıldı."

Clarke homurdandı. "*Eğlenceli* mi? Neredeyse dev bir robot tarafından eziliyorduk." "Benim kitabımda bu harika bir Cuma gecesi."

Amy menekşeden bir yudum daha aldı, yüzlerce sorunun aynı anda ortaya dökölmesini engellemeye çalışıyordu.

"Soyadının...K olduğunu söylemiştin?" diye sordu. "Bir şeyin kısaltması mı?"

Kinzie kıkırdadı ve başını salladı.

"Benim dünyamda, ailenizin evinden ayrıldığınızda, isminizi kesersiniz. Geldiğin yeri onurlandırmak için bir harfini saklarsın ama geri kalanı gider. Bu artık çocuk olmadığınızın ve kendi ayaklarınız üzerinde durduğunuzun bir işaretidir." Bir parmağını kaldırdı. "Yalnız değilsin ama."

Vahşi bir gülümsemeyle ayağa fırladı.

"Mumumuzu yanık ve teçhizatımızı sıkı tutan bosun kim? Baskı altında asla kırılmayan navigatör?"

"Emile!" diye tezahürat yaptı Coins. Clarke bir kolunu Emile'in omzuna atarak onu kendine çekti ve parmak eklemlerini diğer çocuğun kafa derisine sürterek o gülerek Clarke'ı itti.

Kinzie bir elini başının üzerinde döndürdü. "Gölgelerin hanımefendisi, bir korsan bayrağını direktten indirip hepsini şaşkına çeviren ve yere seren kuzguni pelerinli şarkıcı kim?"

"Miryam!" tezahüratı duyuldu. Hayranlıklarının hedefi olan, kıvrıcık simsiyah saçları dökülmüş, zayıf, soluk benizli kız başını eğdi ve onlara el salladı. Belli belirsiz bir kızarıklık yanaklarını renklendirmişti. Amy duvardaki flamaya, siyah ipek üzerindeki iskelete yeni gözlerle bakmaktan kendini alamadı.

"Bu... bu gerçek bir korsan bayrağı mı?"

Kinzie çemberin etrafında kasılarak dolaştı ve göz kırptı. "Ve onu da adil bir şekilde çaldık. Hey! Kimmiş bu hiç acımayan levazım subayı, son bükülmüş bakırı için bir Racani'yi ciyaklatan takas canavarı?"

"Clarke!"

Clarke yanaklarını şişirdi ve ellerini havaya kaldırdı. "Bu sadece matematik çocuklar, hepsi sadece matematik. Biraz öğrenmeye zahmet etseydiniz, bilirdiniz."

Kinzie'nin eli, Amy ilk geldiğinde kâğıt oyunlarında kazanan kızın omzunda gezindi.

"Bir sarayı yerle bir edebilen, zarları hep güzel gelen o kötü kalpli kız kim? Leydi Şans'a borç lazım olduğunda, o gider-"

"Lola!"

Emile bir elini ağzının kenarına götürdü ve komplocu bir tavırla Amy'ye doğru eğildi.

"Sadece zarlar dolu olduğu için."

Kinzie çemberin etrafında dolaştı, her bir Madeni Parasını ön plana çıkardı, her birini sadece ve sadece kendilerine ait olan övgü için seçti. Soda kutuları havaya kaldırılıyor, hava kahkahalarla doluyor ve Amy'nin kalbi bir matkap gibi çarpıyordu. Kendini küçük, önemsiz, sınıf dışı ve yersiz hissediyordu. Burada kendisine ait olmayan bir bağ, bir yoldaşlık vardı ve tezahüratlara katılmak çalınmış bir cesaret gibi geliyordu. Her şey boyunca sessiz ve donmuş bir şekilde oturdu.

Sonra Kinzie tek topuğu üzerinde dönerek Amy'ye baktı.

"Sana bir sorum var, yeni kan," dedi. "Bizimle takılabileceğini düşünüyor musun?"

Amy sertçe yutkundu, boğazında ani bir yumru hissetti.

"Ben... Bilmiyorum. İstiyorum. Profesör Kamaka'dan aldığım ilk navigasyon dersinden beri bunu istiyorum. Ama burada hâlâ çok yeniymişim ve hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Tüm bunların üstesinden gelebilir miyim bilmiyorum."

Kinszie yere düştü, dört ayak üzerine çömeldi, Amy ile göz göze geldi ve sıırttı. "Dürüstlüğü sevdim. Seni neden dinlediğimizi biliyor musun?"

"Şaşırmadım desem yalan söylemiş olurum."

"Beceriler öğretilir. Büyü bile öğretilir; bu okul bunun canlı kanıtıdır. Neyin öğretilmeyeceğini biliyor musunuz? Potansiyel. Sen bununla dolup taşıyorsun. Profesör Mallory'nin Ceset'in kokunu almasını engellemek için sana ışığını susturma konusunda ekstra dersler verdiğini duydum."

Amy'nin omurgasından aşağı bir kış ürpertisi aktı. Firebreak Adası tek başına, derinlikleri canavarlarla dolu karanlık bir su dünyasındaki tek kara parçası olarak duruyordu. Etobur denizkızları, derinlerdeki kör leviathanlar ve daha da kötüsü. Ceset gibi. Devasa, kadim ve açlıktan ölmek üzereydi ve ölümsüz inini adanın kıyılarının hemen açıklarına yapmıştı. Ona açıklandığı gibi, Ceset devasa cüssesini okyanus tabanından kaldıramazdı ve dokunaçları yüzeye tam olarak ulaşamazdı... ama çok eski ve çok korkunçtu, kendi dünyalarını içeren bir zihne sahipti. Akademi'deki öğrencilerin kokusunu alabiliyordu ve durmaksızın acıkıyor, en parlak ışıkları arıyor ve uykularını kabuslarla dolduruyordu.

Amy'nin gelişinden aylar önce, profesörlerden biri Ceset'in fısıltılarının kurbanı olmuştu. Ölmek için denize girmiş, bedenini ve ruhunu canavara sunmuştu. Amy, Profesör Mallory'nin sınıfında ilk kez meditasyon yaptığında, Ceset'i kazara hissetmekten daha fazlasını yapmıştı - devasa sarı bir gözünü açmış ve doğrudan ona bakmıştı.

"Bu... önemli bir şey değil," dedi Amy, yere bakıp yastığının üzerinde kayarak.

Clarke, "Ayrıca Jellica Barnes'ı düelloya davet etti," dedi.

"Ona meydan okuyan çaylak *bu* mu?" Lola ağzı açık bir şekilde Amy'ye baktı. "Keşke ben de orada olup görseydim. Kışını ne kadar kötü tekmeledi?"

Amy yüzünü avucunun içine gömdü. "Sorma. Lütfen." Kinzie,

"Onu hatırlaman için sana bir yara izi bıraktığını duydum,"

dedi. Lola işaret etti. "Göster bize!"

Amy itiraz etmeye çalıştı ama "Göster bize! Göster bize!" sloganları odayı doldurdu. İsteksizce üniforma bluzunun üst iki düğmesini açtı ve yakasını geri çekerek omzu boyunca uzanan ve sütyen askısının altında kaybolan uzun, balık göbeği beyazı yara izinin bir kısmını gösterdi.

İlahi bir tezahürata dönüştü ve ayaklar gök gürültüsü gibi döşeme tahtalarına vurdu. Gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı. Beyaz cadı genç bir öğrenciye İstifa Kemerinde zorbalık yaptıktan sonra Jellica'ya meydan okumak gibi aceleci kararını tam bir başarısızlık olarak görmüştü, yara izi de hatasının bir hatırlatıcısıydı. Ama ona bir tür şampiyon gibi davranıyorlardı.

"Anlamıyorum," dedi tekrar düğmelerini ilikleyerek. "Başarısız oldum. Kaybettim."

"Elbette kaybettiniz," dedi Kinzie. "Jellica Barnes bir canavar ve bunu onun adına tüm saygıyla söylüyorum. Yüzyıl geçse de galip gelemezdin."

"Ama yine de yaptın," dedi Miryam, solgun kızın sesi neredeyse fısıltı yumuşaklığındaydı ama yine de çemberi aşıyordu. "Bedelini ödeyeceğini bile bile doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Sonra da aşılmaz olanla yüzleştin ve oradan canlı çıktın."

Lola, "İşte bu şekilde bir hikayeye sahip olursunuz," diye ekledi. "Ve bir ya da iki sağlam övünme."

Kinzie Amy'nin omzunu dürttü.

"Sakin o yara izinden utanayım deme. Onunla gurur duy, çünkü bu senin bir şeyleri savunduğunu gösteriyor. Seni neden dinlediğimizi bilmek ister misin? İşte bu yüzden. Belalı biri değilsin Amy Nettle, ama belalı kemiklere sahipsin. Sadece biraz daha büyümen gerekiyor."

Lola kendini yukarı itti, bir paravanın etrafından dolaştı ve komodini karıştırdı.

"Sadece yelkenlerinize biraz rüzgar ve küçük bir yağma tadına ihtiyacınız var."

Elinde büyük bir folyo poşetle geri döndü, yaklaşık bir cips poşeti büyüklüğündeydi, ön yüzünde parlak limon yeşili dışında hiçbir logo ya da marka yoktu.

monogramlı *L*. Her neyse, ani takdir mırıltıları, hatta küçük bir spontane alkış bile çekti.

"Seni *fahişe*," dedi Emile.

"Sadece sonu *y* ile biten günlerde." Lola kalçalarını hafifçe salladı ve çantanın üstünü yırtıp açmadan önce yastığa geri yerleşti. Hava birdenbire Amy'nin ağzını sulandıran zengin tarçın aromasıyla doldu.

"Bizden saklıyordun. Son torbayı da bitirdiğimizi söylemiştin."

"Evet, başka türlü çentik atardın, değil mi? Yılda sadece bir kez göreve başlatma töreni yapıyoruz. En iyisi iyi şeyleri böylesine büyük bir olay için sakladığıma inanmak."

Amy soru soran bir el kaldırdı. "*Yağma* dediğinizde..."

Kinzie onun yanına oturup Amy'nin dizini sıkarak, "Yağmacı bir saksağan çetesi değiliz ya," dedi. "Genellikle."

"Hayır, hayır." Clarke ellerini birbirine kenetledi ve ciddi bir dua ile başını öne eğdi. "Bizler sadece Akademi'nin onayladığı gezilere, sıkı profesör gözetimi altında giden iyi çocuklarız."

Miryam, "Arada sırada kafesleri açtığımız ya da hak etmeyenlerin elindeki tek tük parıltıları kurtardığımız biliniyor," dedi.

Lola çantayı Amy'ye uzattı. "Al bakalım. Kendine iyi bir hayat örneği al."

Amy uzandı ve başparmağı büyüklüğünde küçük bir kurabiye kopardı. Minyatür bir zencefilli kurabiye adam gibiydi ama dudaklarının arasına attığında gözleri kocaman oldu. Tadı zengin ve bereketliydi, sanki dilinin üzerinde kırılan taneli bir tarçın parçasının etrafına sarılmış taze yapılmış karamela kreması gibi, tatlar tatlılık ve baharatın mükemmel bir dengesinde birbirine karışıyordu.

"Oh, vay canına," dedi Amy. "Bu... *gerçekten* lezzetli."

"Karamelli tarçınlı bebekler," dedi Kinzie, çantayı alıp bir kurabiye kaptı ve çemberin etrafında dolaştırdı. "Doğrudan P-59'dan. Eskiden bunları Gece Pazarı'ndan alırdık ama Racani kırmızı listeye girince oraya gitmeyi bırakmak zorunda kaldı."

Çemberin etrafında belli belirsiz homurtular dalgalandı. Amy başını öne eğdi. "O da ne?"

Kinzie, "Kamaka bunu ikinci sınıf navigasyon dersinde anlatmalı," dedi, "ama uzun lafın kısası, keşfettiğimiz her dünya

üç geniş kategori. Bronzluk listesi - çoklu evrende hiçbir yer *güvenli* değildir, ancak bunlar oldukça dost canlısıdır. İlk eğitim gezilerinize çıktığınızda sadece ten rengine dokunacaksınız. Kırmızı listedeki dünyalar tehlikelidir. Büyük savaşlar, düşman rejimler, aktif Ağ operasyonları."

Clarke, "Sarı dünyalara da gidilmez," dedi, "ve bundan sakın göz kırpmayın, dürtme, dürtülme anlamını çıkarmayın. Sarı dünyalara ayak basmayız. Sanırım resmi terminoloji 'bizim anladığımız şekliyle insan yaşamının varlığına doğal olarak düşman olan gezegenler' şeklinde."

"Ama bir istisna var," diye ekledi Kinzie. "Gerçekten komik bir şey duymak ister misiniz? Tam burada, Pt-1'in üzerinde oturuyoruz ve burası sarı renkte sınıflandırılmış. Bunun başlıca nedeni, eğer suya inerseniz - yani, bu nispeten küçük ada dışında tüm gezegende herhangi bir yere - hayatta kalma şansınız yok. Fakültenin burayı seçmesinin sebebi de bu. Mevcut duruma rağmen istilacıların buraya gelmesini zorlaştırıyor."

"Sen... P-3'tensin, yanlış hatırlamıyorsam," dedi Emile Amy'ye. "Tamamen bronzlaşmışsın. Şimdilik."

Amy'nin kaşları kalktı. "Şimdilik mi?"

Lola onun kafasının arkasına bir şaplak attı. "Idjit. Ağzına bir kurabiye tıkıştır ve biraz çiğne, neden yapmıyorsun?"

Amy Kinzie'ye baktı. "Bu ne demek? 'Şimdilik' mi?"

Kinzie gözlerini devirdi. Parmaklarını birbirine geçirdi ve sırtını bir kedi gibi kamburlaştırarak gerindi.

"Bak, sana doğruyu söyleyeceğim. Şebeke büyük bir atak yapıyor ve özellikle sizin gezegeninize karşı büyük, garip bir cinayet aşkı besliyorlar. Nedenini bilmiyorum. İyi haber şu ki, sıkı çalışırsan belki bu konuda bir şeyler yapabilirsin, eğer istersen."

"Hey," dedi Miryam. Sesi yumuşak olsa da Amy'nin başını anında döndürdü. Soluk benizli kız, kadifeye sarılmış çelik gibi kendini yansıtmanın bir yolunu bulmuştu. "Yalnız değilsin. Saunders Akademisi'ne geldiğimde benim dünyam kırmızı listedeydi. Şimdi ise koyu sarı. Geri dönebileceğim hiçbir şey kalmadı."

"Özür dilerim," dedi Amy. Sözcükler tüm yaşananların dehşetini anlatmaya yetmiyordu ama Miryam üzgün bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Geride bıraktıklarına olanlar için üzgünüm," diye cevap verdi, "ama benim için değil. Çünkü kartların gücüne, *seyahat etme* gücüne sahip olmak... bu, evinizin nerede olursanız olun olabileceği anlamına gelir. Burası artık benim evim. Umarım sizin için de öyle olur."

Amy bunu anlayarak başını salladı. Geçen yılı, bir araya getirdiği arkadaş çevresini, bulduğu aşkı düşündü - büyüdüğü kasabanın mezarlığında uzun zamandır kendisinden esirgenen duygular.

"Sanırım oraya doğru gidiyor," dedi.

Kinzie ellerini birbirine vurdu.

"Tamam, havayı beğendim. İlerlemeden önce, kara listeye almak isteyen var mı? Şimdi konuşun ya da bunu mezara götürün, çünkü bu onu kapıdan geri çevirmek için tek şansınız."

"Umarım yapmazlar," diye mırıldandı Lola. Etrafındaki yüzlerin ifadesine bakılırsa, Amy birdenbire endişelenmediğini hissetti.

Beni burada istiyorlar.

"Harika," dedi Kenzie, çemberin etrafına bakarak. "Harika, harika, harika. Pekâlâ Amy, nasıl çalıştığımızı bilmen için söylüyorum, ben kaptanım çünkü her geminin bir kaptana ihtiyacı vardır ama patron ben değilim. Burada korsan mürettebat kurallarına göre çalışırız. Büyük bir karar almamız gerektiğinde oylama yaparız. Ve *evet* oyları açık bir şekilde oybirliği ile çıktığına göre... Emile, bayana pirinçlerini getir."

Bir adım uzaklaştı ve tanıdık bir madalyonla geri döndü, karanlık, parıldayan metal üzerine kazınmış bir pusula mührü. Amy'nin önünde diz çöktü.

"Alabilir miyim?" diye sordu.

Nutku tutulmuş, ağzı kurumuş bir halde başını salladı. Ceketinin yakasını kavradı ve nazikçe yerine sabitledi. Kinzie bir kolunu Amy'nin omuzlarına doladı ve onu kendine çekti.

"Kemerini bağla, düğün çiçeği. Az önce evren pasaportunu aldın."

Amy ikinci kattaki yatakhaneye döndüğünde ışıklar çoktan sönmüştü. Birkaç Sikke onu gizlice aşağı indirdi, ayak seslerini boğan ve üçünün karanlıkta yağlı boyadan yapılmış canlı silüetler gibi solmasını sağlayan bir tılsımla örtüldü. Görünmez olmaktan çok uzaktı ama gece yarısından sonra eski ve karanlık bir malikânede işlerini görecektik kadar yakındı.

Vızıldlıyordu, enerji doluydu ve bunu konuşması gerekiyordu. Yıllar önce bir kez konsere gitmişti ve sonrası da aynıydı. Rock yıldızı gücüyle baş döndürücüydü, düşünceleri müzikle doluydu.

Ama hâlâ uyanık olan tek kişi oydu. Kasvetli yatakhane yumuşak horultularla ve sert, aşırı yük altında yavaşça yer değiştiren bedenlerin sesleriyle yıkanlıyordu.

kolalı arşıaflar. Yatağının yanında soyundu ve yorganın altına girdi.

"Vail?" diye nefes aldı. "Uyanık mısın?"

Vail değildi ve Amy onu uyandırmayacaktı. Sırt üstü yattı, gölgelerle örtölü kaba yontulmuş tavan ahşaplarına baktı ve uykunun onu bulmasını huzursuzca bekledi.

Yedinci Bölüm

W Amy sonunda uykuya daldığında, sahte şafağın ilk ışıkları ufku ısıtmaya başlamış gibi hissediyordu. Sonra aniden sarsılarak uyandı.

Soğuk hava ve gürültü şokuyla. Dışarısı aydınlıktı, çok az aydınlıktı ve büyük cumbalı pencerelerin ikisi de yükselen güneşe ve kırılğan rüzgâra açılmıştı. Parlak mor-siyah tüyleri olan şişman kargalar pencere kenarlarına dizilmiş, çılgın bir koro halinde avazları çıktığı kadar ciyaklıyorlardı.

"Pencereleri nasıl açıp duruyorlar?" Bahati inledi, geceliğinin içinde doğrulup ellerini kulaklarına götürdü ve yüzünü buruşturdu. "*Başparmakları* yok. Amy, kargalarla konuş. Lütfen."

Amy çaresiz, "Onlar benim kargalarım değil," diye cevap verdi. "Öyle mi?"

Sürünün en irisi pencere pervazından aşağı atlayıp paytak paytak odanın diğer ucuna giderken Bahati onu işaret etti. Kara kanadının altında hayali bir orkestra şefinin sopası varmış gibi şişman ve gururlu bir şekilde Amy'nin yatağına doğru sendeledi. Parlayan gözleri açgözlülükle ona bakıyordu.

"Bunu ona söyle."

"Bu Çavuş Pepper," dedi Amy. "Yetkinin onda olduğuna eminim."

Olivia gözlerini ovuşturdu ve elinin içine doğru esnedi.

"Babam bir hayvana asla isim vermemen gerektiğini söylerdi. Daha sonra onları yemek için öldürmeyi zorlaştırır."

"Olivia," dedi Bahati, "lütfen bana bir çiftlikte yaşadığını söyle." "Hayır. Neden? Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Biliyor musun?" Bahati açık bir el kaldırdı. "Boş ver."

"Hey yabancı," dedi Vail Amy'ye, dönüp parmaklarını karmakarışık pas kırmızısı saçlarında gezdirerek. "Ne zaman geldin?"

Amy ona bitkin bir gülümseme verdi. "Geç kaldım. Çok geç. Üzgünüm."

"Evet, ışıkların sönmesini kaçırdığında endişelenmiştim. Hepimiz endişelendik, kural tanımaz biri olmadığın düşünülürse. Ama bir şey söyleyecek değildik, çünkü söylersek başın belaya girerdi, bu yüzden... belki bunu bir daha yapıp yapmayacağını bana söylersin, böylece endişelenmeme gerek kalmaz?"

Amy burnunu çekti. "Bazen kuralları çiğnerim."

"Amy," dedi Bahati, "sen sadece bir kural takipçisi değilsin, sertifikalı bir kural meraklısısın. Kurallardan zevk alan biri diyebilirim. Şimdi lütfen migrenim tutmadan önce şu kargalara çenelerini kapamalarını söyle."

Amy koroya doğru bir el kaldırdı. "Sessizlik, lütfen. Sessizlik mi? Um... Silencio? Susun!"

Hep birlikte sessizliğe gömüldüler. Sonra Çavuş Pepper gözleri öfkeyle parlayarak dar bir daire çizdi. Kanatlarını çırpı ve ciyakladı. Tüm kuş topluluğu yeniden harekete geçti ve hiçbir şey olmamış gibi ciyak ciyak ötmeye başladı.

"Şu karga," dedi Bahati, "pisliğin teki."

İyi beslenmiş bir pislik, diye düşündü Amy. Çavuş Pepper duşlarla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu - dışarıdaki koridorda sabırla bekledi - ama Amy yeni bir okul üniformasıyla, saçları hala ıslak bir şekilde parlayarak çıktığında, günlük övgüsü için onu büyük salona kadar takip etti.

"Zillerin bozuk olmasına aldırmiyorum bile," dedi Dalton, yanında Colin'le koridorun karşı tarafından çıkarken. "Odamızda bu harika melodik ama boğuk uyandırma çağrısını alıyoruz, sanki bir scorch-metal konserinde duvarın diğer tarafında olmak gibi."

Sabah kahvaltısında Bay Orris'in bahçesinden taze yaban mersini ile pişirilmiş kabarık, nemli kekler vardı. Tatlı, biraz keskin ve ekşi olan bu keklerle bir parça elle yayılmış tereyağı eşlik ediyordu. Amy kekinden büyük bir parça kopardı ve çömelerek kıvrık parmaklarıyla uzattı. Karga kavgacı bir tavırla ona baktı.

"Gerçekten mi? Dur tahmin edeyim, daha çok yaban mersinli bir parça istiyorsun, değil mi?"

Bir dakika sonra, gagasından büyük bir çörek parçası fırlamış, tüylerini diken diken ederek uzaklaştı. *Ben çok kolayım*, diye düşündü Amy.

Uzun masaya oturduklarında Bahati ona, "Dün gece çayı kaçırdın," dedi. "Öğretmenler bunu inkâr ediyor ama dedikodular hızla yayılıyor, tıpkı

buralarda yapma eğilimindedir. Bazı laboratuvar ekipmanları kayıp." Amy başını öne eğdi. "Ne tür ekipmanlar?"

"Hiçbir şey eksik değil," dedi Olivia.

Bahati onu görmezden geldi. "Teknik şeyler, sanırım."

Olivia dudaklarını büzdü. "Kaybolan bir şey yok. Bir kere, bir şeyler çalabilecek tek insanlar Jangly-Man ve o büyük korkunç fare-şey. Onlar gözcülerin dışında, biz içerideyiz. Bir diğeri, geçen yıl Gece Pazarı için para kazanmak amacıyla hepimizin öğrenci işi yaptığını hatırlıyor musunuz? Müdireye envanter çıkarmada yardım etmiştim. Bütün okul, tepeden tırnağa. Benim gözetimimde hiçbir şey kaybolmadı."

"Geçen yıl," diye yineledi Vail. "Ve... bu yıl?"

Olivia omuz silkti. "Şey, bana bu sefer öğrencilerin envanter işine yardım etmemesine karar verdiklerini söyledi. Kampüs güvenliğini sıkılaştırmakla ilgili bir şeymiş."

"Ve siz... bu gerçeğin bir şekilde bu söylentiyle bağlantılı olabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Her neyse, Bayan Adelaide bu dönem kütüphanede çalışabileceğimi söyledi. İş arkadaşları olacağız!"

Daha sonra, kahvaltı servisi sona erip öğrenciler sabahın ilk derslerine gitmek üzere ayağa kalktıklarında, Vail Amy'nin eline yapıştı ve "*Kurtar beni*" diye mırıldandı.

"Bay Orris'e ahırda daha fazla yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormamı ister misiniz?" Amy sordu.

Vail tereddüt etti. "Yapman gerekmiyor mu, mesela..."

"Ahırları temizlemek mi? Evet, her öğleden sonra. Her öğleden sonra. Alışırısın."

Vail, "Şuna bir iğne koy," dedi. "*Olivia ile çalışmakla at pisliği küremek* arasında gidip geliyorum ve belki de henüz tam olarak uyanamadım ama karar vermek zor."

Profesör Mallory'nin orman kulübesine giden yolu artık ezbere biliyorlardı; ormanın içinden geçen dolambaçlı ve vahşi patikalar boyunca güneye, Akademi duvarlarından uzaklaşıp Firebreak Adası'nın yemyeşil topraklarına gidiyorlardı. Murder Mittens yolun yarısında çalılıkların arasından hışırtıyla çıktı ve sürüden dikkatli bir şekilde uzaklaştı. Büyük, şık vaşak sadece Amy ve Vail varken daha yakınlarda pusuya yatarı ama o bir sınıf hayvanı değildi ve olmak da istemiyordu.

Doğal büyü konusunda uzman olan Mallory dışarıda yaşamakta ısrar ediyordu. Akademi koruma için koğuş üzerine koğuşlarla kaplanmıştı. Yararlı ve gerekli olsa da, üst üste binen enerjiler araştırmalarını bozuyor ve deneylerini çarpıtıyordu, bu yüzden çimenli bir açıklıkta bir kulübede kalıyordu. Dışarıdan bakıldığında evi bir harabeydi: pencereleri tahtayla kapatılmış, saçaklarında örümcek ağları olan, eğik, paslı bir kulübe. Her an çökebilecekmiş gibi görünüyordu ve bu sizi anında öldürmese bile en azından tetanos yapardı.

İçerisi farklı bir hikâyeydi.

Gerçek içerideydi. Sabah güneşi büyük, titizlikle cilalanmış sera pencerelerinden içeri süzülüyor, parlak renkli kuşlar kırıların arasında kanat çırpıyor, saksıdaki çiçek tarhlarına, sarkan sarmaşık kümelerine ve bahçe aletleri ile toprak çuvallarının arasından süzülen çiçekli sarmaşıklara tünemek için geliyordu. Kır çiçekleri ve torf kokusu havayı dolduruyordu, rustik bir parfüm.

Dantel bir şala sarınmış ve büyük boy bir fincan kahveyi yudumlayan Mallory, öğrencileri içeri buyur etti.

"İçeri gelin çocuklar. Bugün yapacak çok şey var ve bunları yapmak için fazla zamanımız yok."

Öğrenciler kulübenin toprak lekeli zeminine serilmiş dokuma kilimlere yerleşirken, Mallory odanın başındaki eski bir katlanır sandalyeyi çekti ve ayak bileklerini çaprazladı.

"Geçen yıl sizi bitki bilimiyle tanıştırmıştım," diye başladı. "Ellerinizi kirlettiniz, gizli ekosistemler hakkında bilgi edindiniz ve doğru malzemelerin büyü yapmanıza nasıl yardımcı olabileceğini keşfettiniz. Bu yıl, temel simyaya giriş yaparak biraz daha ilerleyeceğiz." Kahvesini yudumladı. "Ama önce büyümlü minerallerin harika dünyasına bir yolculuk yapacağız. Odak kristallerinizle bunun tadını zaten aldınız, ama bence biraz daha çeşitliliğe hazırsınız."

Sandalyesinde döndü ve saksı masasının ucundaki alçak ahşap bir sandığa uzandı. Sonra durakladı, büzülmüş dudaklarında hoşnutsuz bir ifade vardı.

"Bunu yapmadan önce bir şey daha var. Bazılarınızın bu konuda kafası net olmadığı için, grev hattından *uzak durmanızı* hatırlatmam istendi. Bu adada başıboş dolaşan çok tehlikeli iki adam var ve bazılarınızın çok iyi bildiği gibi-" Sözlerini ön sıradaki Colin'e bir bakış atarak noktaladı, geçen yıl bir sera yangınında neredeyse nasıl öldüğünü hatırlattı. "-yollarına çıkan herkese zarar vermekten çekinmeyeceklerdir. Bu nedenle, bir sonraki plaj barbeküsü ne yazık ki iptal edilmiştir."

Buruşuk ellerini havaya kaldırarak bir inilti korosunu bastırdı.

"Bunu telafi edeceğim. Güvenliğinizi garanti edemediğimiz için şimdilik her iki plaj da yasak bölge."

İkinci sınıflardan biri elini kaldırdı. "Peki ya Gece Pazarı?"

"Racani ihtiyacımız olan malzemeleri getirmek için zamanında gelecek, ama her zamanki eğlence ve oyunlara gelince? Ben bildiğimde, siz de bileceksiniz, işin gerçeği bu. Ama bir şeyler öğrenmekten ve bilinmeyi keşfetmekten bahsetmişken..."

Açık sandığa uzandı ve lapis mavisi camdan yapılmış tombul bir şişeyi yavaşça çıkardı. Bakır telle sarılı yüzeyi bir orman gölünün durgun suları gibi parlıyordu.

"...bu arada bu benim bugünkü derse giriş cümlemdi," diye ekledi Mallory. "Lütfen etkilenin. Bugün kehanet aletleri hakkında konuşacağız. İlk cadıların bazılarına shewstones denirdi. İlk cadılar cilalı kayaları elle ya da daha sonra merhametli bir şekilde tamburlarda düzeltip uzaktaki olayları görmek için bakış aracı olarak kullanırlardı."

Amy elini kaldırdı. "Kristal küresi olan bir falcı gibi mi?"

"Aynen öyle. Her klişe bir yerden gelir. Aslında kehanet aracı olarak berrak kuvarsı önermiyorum. Garip psiko-elektrik yükleri almaya yatkındır ve daha koyu renkli bir taşla daha iyi sonuçlar alırsınız. Kehanet yüzeyiniz yansımaları gölgeye dönüştürecek kadar karanlık olmalıdır. Sonra yüksek bilinciniz, biraz dürtmeyle, bu gölgeleri vizyonlara dönüştürür. Şahsen ben obsidyen bir el aynasını çok severim ama obsidyen üzerinde çalışması zor bir malzemedir."

Bahati elindeki telle sarılı alete başıyla işaret etti. "Neden bir şişe?"

"Bugün Erken Metodu öğreneceksiniz. Klasiklere biraz saygı duruşu. Ama her şeyden önce şunu asla unutmayın: Bitkiler, taşlar ve süs eşyaları sadece birer yardım elidir. Partiye sihri *siz* getireceksiniz. Ayrıca, bugün yapacağımız gibi aletleri paylaştığınızda, bunlardan sadece bir tanesine sahip olduğum için, her kullanım arasında onları düzgün bir şekilde temizlemek çok önemlidir."

Katlanır sandalyesinde arkasına yaslandı ve gülümsedi, gözlerinde bir meydan okuma vardı. "Pop quiz, cadı kardeşlerim. Geçen dönemden hatırlamanız gereken bir

Adanın tam da bu bölgesinde çoğalan ve büyümlü aletleri yıkamak ve arındırmak için üstün niteliklere sahip olan belirli bir bitki."

Profesör Mallory kulübenin kapısını işaret etti.

"Git biraz bul. On beş dakikan var. Eğer bu kulübeyi gözden kaybedersen, çok uzağa gitmiş olursun ve alacağın tek ipucu da bu olur. Ve sen bunu yaparken ben de biraz daha kahve yapacağım."

Sekizinci Bölüm

Amy ve Vail adım adım Profesör Mallory'nin kulübesini çevreleyen ağaçlığa doğru ilerlediler. Colin, Dalton ve Olivia'yı da yanına alarak hızla geçti.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Brightburn yosunu," dedi Amy, ismi ezberinden söyleyerek.

"Hadi ama," dedi Vail, "bunu ben bile hatırlıyorum."

"Sadece kontrol ediyorum!" dedi Colin. Amy onun gözlerindeki hayal kırıklığını fark etmekten kendini alamadı. Doğal büyü konusunda bir yeteneği vardı, bu yetenek ona Mallory'nin kişisel asistanı olma rolünü kazandırmıştı ve bu onun gerçekten parladığı tek dersti. Genelde bu yeterliydi ama bugün neredeyse işe yaramak için çırpınıyor gibiydi.

"Onun için endişeleniyorum," dedi Vail, çalılıkların ve köklerin arasında ayak bileklerine kadar batmış bir haldeyken.

Amy'nin dikkati dağılmıştı, ağaçların arasından bakıyor, doğu taraflarını hesaplamak için güneşi kullanıyordu. "Ha?"

"Dünden beri tutuklandığını biliyorsun, değil mi? Eğitim tatbikatı yüzünden."

Amy başını salladı, anlamamıştı. "Yani, hepimiz başarısız olduk. Kelimenin tam anlamıyla herkes başarısız oldu. Üniformalarımızın boyasını sildiğim için kollarım hâlâ ağrıyor."

"Evet, 'yetkili' olan oydu," diye yanıtladı Vail, parmaklarını hava tırnaklarına geçirerek, "bu yüzden olayı kişisel algıladı. Colin'i bilirsin. Hassas biridir."

Amy ne yapabileceklerinden emin olmasa da, "Onun için güzel bir şey yapmalıyız," dedi.

Çiyden ıslanmış büyük bir kırmızımsı yeşil yosun parçası yakındaki bir ağaç gövdesine yapışmıştı. Amy doktor neşteri büyüklüğündeki kancalı bıçağını çıkardı ve dikkatlice bir örnek kesti.

Yaklaşık elli metre güneyde, nöbetçilerden birini gördü. Bakır ve gümüşle kaplanmış, yanlarından sarkan kristallerin ilk ışığı yakaladığı, budaklı bir ceviz ağacından yapılmış bir asaydı bu. Amy onu gördüğü kadar hissetti de. Büyülü çit direği zihninde *ağır*, kurşuni ve tehlikeli bir şeydi.

"Geçen yılı hatırlıyor musun," dedi Amy usulca, "okulda işler ters gitmeye başladığında? Başlarda küçük şeylerdi."

"Sonra Erik öldürüldü ve zamanında oraya varamasaydık sırada Colin olacaktı. Evet. Tabii ki."

"Yine oluyor," dedi Amy, ikinci bir yığın toplarken gözleri yosunların üzerindeydi.

Vail ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu hissettiğin bir şey mi, yoksa bildiğin bir şey mi?"

"Ekipmanlar kayboluyor. Bunun tek bir nedeni olabilir." "Jangly-Man," dedi Vail.

"Ama okula giremiyor. Araziye adımını bile atamıyor. Bu sadece benim hissettiklerim değil. Profesör Mallory'nin bize her zaman söylediği şey neydi?"

"Kalbinizin sesini dinleyin ama kanıtlara da güvenin."

Amy döndü, Vail'e bir topak uzattı ve tekrar onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Elmer'ın yakalanmadan gözcüleri aşma ihtimali olsaydı, Mallory'nin hâlâ Akademi duvarlarının dışında yaşıyor olma ihtimali yoktu, *hiç yoktu*. Baş hedef olurdu. Zaten geçen dönem seranın penceresinden içeri bir şişe yanan benzin atmıştı. Burada kolay hedef olurdu. Bu durumda kalmak istese bile, müdirenin Elmer ve Shaddock'un icabına bakılana kadar onu duvarların içine girmeye zorlayacağını biliyorsun."

"Yani bir hırsızlık olayı yaşadık ama büyük olasılıkla hırsızlar bu suçu işlemiş olamaz." Vail gözlerini kısarak durakladı. "Bir öğrenci yapmış olmalı."

"Bu da fakültenin neden bu konuda konuşmadığını açıklıyor. Gerçek anlamda bir cadı avı başlatmak istemiyorlar."

"Gece Pazarı'nda," diye düşündü Vail, "Jangly-Man ikimize de ileride bir 'iyilik' karşılığında istediğimiz bir şeyi vermeye çalıştı. Sen, bir deste sihirli kart. Ben... şey. Bilirsin işte. Erik'e şu büyü kitabını verdi."

Sonunda onu öldürdü. Sence o gece pençelerini başka birine mi geçirdi? İçeriden bir tür casus mu?"

"Umarım değildir, ama şu anda daha iyi fikirlerim yok. Şimdilik sessiz kalalım. Ve gözlerimizi açık tutalım."

"Yani, uh," diye yanıtladı Vail.

Amy merakla ona baktı.

"Her şeyin biraz sessiz olduğundan bahsetmişken." Vail yere baktı, parmaklarını birbirine geçirdi ve parmak eklemlerini kırdı. Amy'nin artık çok iyi bildiği gergin bir hareketti bu. "Umurumda değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum ama bazen... bazen hayatımda gerçekten biraz istikrara ihtiyacım oluyor. Biraz kesinliğe. Yani, nereden geldiğimi biliyorsun."

Amy, Vail'in ana gezegenini hiç görmemişti ama onun bahsettiği şeyin bu olmadığını tahmin ediyordu. Saunders Akademisi'ne davet edilmeden önce Vail bir istismar çukurunda boğuluyor, ölümcül uyuşturuculara bağlanıyor ve şanslıysa bir gün kurtulabileceği bir bağımlılığın yükünü taşıyordu. Ama anılarını asla unutamayacaktı.

"Elbette," dedi Amy, ama Vail'in bununla nereye varmak istediğini gerçekten bilmiyordu.

"Geçtiğimiz yıl birlikte çok eğlendik. Yani, kelimenin tam anlamıyla hayatımı kurtardın."

"Bunu herkes yapardı," dedi Amy.

Vail konuşmaya devam etti. "Ama umarım bu şey, bu... bu sen ve ben... umarım senin için *sadece* eğlence değildir. Eğer bu mantıklıysa."

Amy'nin kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı, Vail her zaman olduğu gibi yanaklarındaki çilleri sayabilecek kadar yakındaydı.

"Sanırım öyle, yani-"

"Eğer kız arkadaşım olmak istiyorsan," dedi Vail, "bunu yüksek sesle söylersen benim için dünyalara bedel olur. Bunun aptalca olduğunu biliyorum, akışına bırakıp her şeyi olurla bırakabilmeliyim, ama eğer bu sözleri söyler ve bunu resmileştirirsen-"

Profesör Mallory'nin sesi havayı ikiye böldü.

"İçeri girin çocuklar. Zaman neredeyse doldu ve kahvem soğuyor. Beni öldürse bile bugün size bir şeyler öğreteceğim."

"Ah, geri dönmeliyiz," diye kekeledi Amy. O anda tek yapabildiği buydu. Kelimeleri boğazında düğümlenmişti ve nedenini bilmiyordu. *Evet* demek dünyadaki en kolay şey olmalıydı.

"Evet," dedi Vail.

Kulübenin ışıltısına geri dönen Mallory, sınıfı adım adım yürüttü. Önce mavi cam şişeyi bir dal parlak yanık yosunuyla yıkadı. Onlara toplanan çiyin kavisli camda nasıl parladığını, şişenin içine nasıl battığını ve havayı ucuz cin gibi içkisel bir kokuyla nasıl doldurduğunu gösterdi. Çalışırken, birinci sınıfların temel ders kitabı olan *Liber Scutum*'un sayfalarından kısa bir ilahi mırıldanarak, içgörü için bir tılsım çağırdı. Büyü, adanın çeviri büyüsünün mantıklı bir konuşma haline getiremediği ve getiremeyeceği mistik bir dil olan "barbarca kelimelerden" oluşuyordu, ancak akıyordu, kafiyeliydi ve dikenlerini Amy'nin hafızasına batırıyordu. Sesleri müzik notaları gibi hissediyordu, büyü aklından çok kalbiyle anladığı bir şarkıydı.

Yine de Mallory kehanet aletini temizlerken zihni çalkalanıyordu.

Neyin var senin? Tabii ki onun kız arkadaşı olmak istiyorsun. Kafanda zaten öyleydin. Bunu resmileştirmenin nesi bu kadar zor?

Bir sebepten dolayı beceremedi. *Bunu daha önce hiç söylememiştim.*

Evet, daha önce tanıştığın hiç kimseyi Vail kadar sevmemiştin, değil mi? Kazanacak çok şeyin ve kaybedecek hiçbir şeyin yokken, bağlılık gerçekten o kadar korkutucu mu?

Kendi içine biraz daha gömüldü, omuzları çöktü.

Bu işi batırırsam onu kaybedebilirim. Eğer yanlış bir şey söylersem, ya da doğru şeyi söylemezsem, ya da...

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

"İlk kim gitmek ister?" Mallory söyledi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Colin de öyle yaptı. Profesör Mallory'nin tam karşısındaki katlanır sandalyeye oturdu ve yosunla yıkayıp ilahiyi fısıldarken telle sarılmış şişeyi elinde tuttu.

"Mükemmel," dedi profesör. "Şimdi, size geçen yıl öğrettiğim meditasyon yöntemlerini kullanarak - bakın, her şeyin bir nedeni var - şişenin içine bakmanızı ve zihninizi uzatmanızı istiyorum. Çok uzağa değil. Sadece birkaç metre."

Küçük ahşap sandığı kucağına oturttu ve sadece kendisinin görebileceği şekilde eğdi. Elini içeri uzattı ve Amy iskambil kâğıtlarının tıngırtısını duydu.

"Elimde tek bir kart tutuyorum," dedi Mallory. "Bunu gözlerinizle göremezsiniz ama zihninizle görebileceğinize inanıyorum. Ve tabii ki

uygun bir alet yardımıyla. Camın derinliklerine bakın ve orada ne gördüğünüzü bana söyleyin."

Kulübe, tepelerinde uçuşan kuşların cıvıltısı dışında sessizliğe gömüldü. Colin'in göğsü yavaşça inip kalkıyor, bakışları şişenin kıvrımına odaklanıyor, parmak uçları yüzeyde oynuyordu.

"Bu... işe yaramıyor," dedi boğazında bir yumruyla. Amy'nin midesinin çukurunda bir sarsıntı oldu. Bu onun en sevdiği dersti, en iyi dersiydi ve dünden beri sarsılmıştı. Herkesin önünde yanlış yaparsa...

Mallory öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "*Bir şey görüyorsun.*"

Colin başını salladı. "Evet... ama bu bir kart değil."

"Anlat bana. Tarif et."

"Anlıyorum..." Colin gözlerini kısarak baktı. "Avucun açık. Elinde... safirler var. Güzel safirler."

"Say onları."

"Bir, iki... beş. Beş küçük değerli taş."

Mallory bir tabak krema içmiş kedi gibi gülümsedi ve bir elini havaya kaldırdı. Elinde bir iskambil kâğıdı tutuyordu. Her biri safir mavisine boyanmış beş yuvarlak daire kartın yüzünü süslüyordu.

"Doğru," dedi. "Ve bu önemli bir ders. Büyücülük kesin bir bilim değildir ve kehanet de onun en az kesin olan alt disiplinlerinden biridir. Algılarınızı birden fazla gerçeklik katmanından ve çeşitli doğal müdahale biçimlerinden geçirmeye çalışıyorsunuz. Bazılarınız cevapların bir radyo yayını kadar temiz ve net geldiğini görebilir. Çoğumuz - ben de dahil olmak üzere - yorumlama becerilerimizi geliştirmek zorundayız."

Amy öğrencilerin birbiri ardına alıştırırmayı denemelerini izledi. Bazıları büyüünün temizleme ve hazırlama kısmının üstesinden gelirken, diğerleri Mallory onları doğru yapmaları için yeterince yönlendirene kadar beceremediler. Birkaçı gerçek kartları gördü ve noktaların sayısını ve rengini doğru bir şekilde söyledi. Yine de çoğunun gördüklerini şiir gibi çözmesi gerekiyordu.

Hayali transa girme sırası Dalton'a geldiğinde Amy bir şeylerin ters gittiğini anladı. Her zamanki ukala, kaygısız tavrı donup katı bir maskeye dönüşmüş, yüzündeki gerginlik bir mil uzunluğundaki kötü bir yol gibi hissediliyordu.

"Yanlış yapıyorum," dedi.

"Bundan çok şüpheliyim," diye yanıtladı profesör.

"Renk yok, sadece siyah ve çelik grisi var. Bu... Bu bir anı. Düşünmemeye çalıştığım bir anı."

"Nereye?" Mallory sordu.

"Sektör Yirmi İki. Kaminski Caddesi Metal İşleri. Ben ve çocuklarım bir gece bir sokak taramasından kaçıyorduk ve gökyüzü kameralarından uzaklaşmak için içeri girdik. Renklerle, noktalarla ya da kartlarla ilgisi yok. Dediğim gibi, orada hiç renk yoktu, özellikle de karanlık çöktükten sonra. Sadece bu soğuk, kirli metal labirent."

"Orada bir şey oldu." Dalton
sessiz bir şekilde başını
salladı.

"Bazen," dedi Mallory, sesi nazikti, "en az mutlu anılar kalbimizin en derinlerine yerleşenlerdir. Büyü önemli bir şeyi, bir referansı, asla unutamayacağınız bir şeyi ortaya çıkarmaya çalışıyor."

Öne doğru uzandı. Parmak uçları adamın dizine değdi.

"Büyü sanatında duygularımız düşmanımız değildir. Aslında onlar bizim en büyük müttefiklerimizdir. Bu tür bir rahatsızlığın ortaya çıktığını hissettiğinizde, bu onunla birlikte oturmanız için bir işarettir. Bunu kim olduğunuzun ve nereden geldiğinizin bir parçası olarak kabul edin. O gece incindin mi?"

"Ben değil," dedi Dalton, sesi gerilmişti. "Fiziksel olarak değil. Yapmak zorundaydım..."

...izle, diye düşündü Amy, onun söylemeden bıraktığı şeyi tamamlayarak.

"Bizi buldular, bizi temizlemek istediler, bu yüzden bir Valkyrie gönderdiler. Onlara böyle derdik. Orada..."

"Karanlığın içinde bir renk," diye mırıldandı profesör, onu ikna ederek.

"Unutamayacağın bir renk. Hâlâ bazen görüyorsun."

Dalton'ın çenesi gerildi. "İki.

Kırmızı. Kart bu."

Kutudan kartını çıkardı. Bir çift alev kırmızısı daire, parlayan gözler gibi, çorak siyah bir tarlanın kalbinde yan yana parlıyordu.

"Aferin," dedi. "Ben,
uh-"

"Dışarı çık. Biraz hava al. Takdire şayan bir performans sergiledin." Dalton titrek bacakları üzerinde doğrulurken Mallory'nin bakışları odada gezindi. "Ah. Bayan Nettle. Sıra sizde."

Amy boşalan koltuğa oturdu, şişeyi kavradı ve parmak uçlarında hafif bir elektrik vızıltısıyla hafifçe titreştiğini hissetti. Şişeyi nemli yosunlarla yıkadı, tıpkı puslu bir nehir kıyısında ölümlerin yüzünü temizleyen ve bu dünyanın ötesindeki bir dünyayı düşünen bir yas tutucu gibi. İlahi dilinin üzerinde yuvarlanıyor, zihni ılık, puslu bir banyoya batarken sesini karışık kafiyeli hecelerle dans ettiriyordu. Bir saat gibi gelen bir süre boyunca şişeye baktı,

Sorumluluk almamak, ileriye doğru yarışmamak, oturup düşünmek ve sihrin gerçekleşmesine izin vermek için mücadele etmek.

Birden puslu yansıması eridi, gerildi, şişenin kıvrımının etrafında ince ve uzun bir şekilde kıvrıldı. Siyah, mürekkepli bir dal, kıvrılan bir kırbaçtı. *Bir dokunaç* olduğunu fark etti - sonra camdan fırladı, fiziksel dünyaya fırladı ve boynuna dolanarak onu nefesinin ortasında boğdu.

Sonra onu doğruca şişenin ağzına, bir kâbusun derinliklerine çekti.

Dokuzuncu Bölüm

T Dünya deniz yosunu ve çürük kokuyordu. Buz gibi tuzlu su Amy'nin yüzüne çarparak gözlüklerini düşürdü ve gözlerini yakarak görüşünü vazelin bulanıklığıyla kapladı. İşkence görmüş metalin gıcırtısı havayı doldurdu, ses Katı çeliğin imkansız basınç altında burkulması.

Zemin sarsıldı ve Amy bir tarafa doğru sendeledi, ayakkabıları ıslak metal ızgaralara çarptı. Omzu soğuk perçinli bir bölmeye çarptı. Başının üzerinde korkunç sarı ışıklar yanıp sönüyordu.

Bir denizaltı, diye düşündü, zihni telaşlıydı, görüşü yüzüyordu. Biz bir-

Cilalı bir botun topuğu karnına çarparak onu geriye doğru yuvarladı. Sert bir şekilde güverteye düştü. Vail onun yanındaydı, yüzüstü hareketsiz yatıyordu. Denizaltı, devasa bir köpeğin çenesinin pençesinde sallanan bir bez bebek gibi inleyerek diğer tarafa doğru kıvrıldı.

Jangly-Man Elmer, Amy'nin başında dikilmiş, bir deri bir kemik kalmış yüzünden gözleri fırlamış, ağzı tutarsız bir öfkeyle çarpılmıştı.

"Her şeyi mahvettin! Her şeyi mahvettin!"

Son sözünü bir başka vuruşla noktaladı ve ayağını Amy'nin bacağına sertçe indirdi. Kalçasında bir acı patlaması oldu ve tüm bacağı seğirmeye ve uyuşmaya başladı. Elmer'ın arkasında Amy garip bir düzenek seçti - üç ayaklı bir sehpanın üzerine monte edilmiş, akkor ampullerden oluşan bir ormanın içinde dönen, çentikli pirinç bir silindir. Daha önce hiç görmemişti ama Profesör Lanca'nın kara tahta çiziminden tanıdı.

Bir Tillinghast Resonator. Yardım çağırmaya çalışıyor. Bir Ağ ordusu getirmek için.

Aniden ampuller birer birer patladı, denizaltının gövdesinde bir yırtık daha açıldı ve bir sel kükreyerek içeri girerken parçalanmış camlar deniz spreğine katıldı. Su yükseliyor, zemini batırıyor, Amy'nin kulaklarına doluyor ve yükselmek için mücadele ederken saçlarını ıslatıyordu.

"Her zaman bir yedek planın olduğunu sanıyordum," diye mırıldanmayı başardı, deniz suyuna boğulmuştu.

"Bu-"

Arkasında, gövde sonunda çöktü, denizaltı bir konserve kutusundan sıyrılan bir kapak gibi parçalandı. İçine et doldu. Bir ağaç gövdesinden daha büyük ve şişkin, devasa bir dokunaç makineyi istila etti, Amy'yi bulmak için körlemesine el yordamıyla ilerlerken denizaltıyı doldurmak için genişledi.

Amy katlanır sandalyede öne doğru sarsıldı. Çığlık attığını fark etmedi, ta ki çığlığı camlı pencerelerde yankılanana ve gökkuşağı tüylü ötücü kuşları ürkütüp uçurana kadar. Gözleri kamaşmış ve titreyerek arkasına yaslandı. Profesör Mallory şişeyi Amy'nin elinden aldı ve yanındaki masanın üzerine koydu. Sonra Amy'nin iki elini de avuçlarının içine aldı ve sıkıca kavradı.

"Artık buradasın. Güvendesin. Dinle. *Dinle*. Sesimi takip et. Bunu yapabilir misin?"

Amy yavaşça başını salladı, görüşü tekrar odaklanmaya başladığında gözleri genişlemiş ve kırışmıyordu.

Birden sınıftaki her bir öğrencinin kendisine baktığını fark etti. Bir masanın altına girip ortadan kaybolmak istedi.

"Bir şeyin yok," dedi Mallory. Sesini biraz alçalttı. "Başın belada değil, ama umarım açık olması gereken nedenlerden dolayı... dersten sonra beni gör."

Amy, cam duvarların arasından vuran sıcak güneşe rağmen hâlâ titreyerek ayağa kalktı ve yerde Vail'in yanına oturdu. Vail hemen kaslı bir kolunu Amy'nin omzuna dolayarak onu kendine çekti.

"İyi misin?" diye fısıldadı. Mallory sınıfın önünde başka bir öğrenciyi çağırmaya başlamıştı bile, neyse ki herkesin dikkatini Amy'den çekmişti.

Hayır. "Evet. Sadece... biraz boyumdan büyük işlere kalkıştım."

Vail'in eli Amy'nin omzundan ayrılmadı. Kolu koruyucu bir kalkan gibi Amy'nin sırtına dolanmış, sıkıca tutuyordu. Sadece kehanet egzersizini deneme sırası ona geldiğinde isteksizce bıraktı. Amy düşüncelerinde kaybolmuş, dikkatinin sadece yarısını veriyordu. *Bu bir imgelem miydi? Bir kehanet mi?*

Vail'in yerde olduğu (*nefes aldığını göremiyordum, hiç hareket etmiyordu ve boynu bükülmüştü*) ve ikisinin de boğulmak üzere olduğu ya da daha kötüsü okyanus tabanındaki devasa dokunaçlı bir titan tarafından yutulduğu bir görüntü.

Ceset. Ceset olduğunu biliyorsun. Ben ne yaptım? Ne yapacağım?

"Anlamıyorum," diyordu Vail, yüzünde gerginlik okunuyordu.

Mallory nazikçe, "Zorlama," dedi. "Rahatla. Onu mükemmel bir şekilde temizledin ve hazırladın, yani zor kısmı zaten yaptın. Eğer kendi yolundan çekilirsen, gerçek scrying neredeyse kendi kendine çalışacaktır."

Belki de hayal ettim. Korktuğum her şeyi bir araya getirerek bir kabus yarattım ve hepsini aynı anda beynimde gerçekleştirdim.

Ama bilmek zorundayım.

Vail'in omuzları çöktü. "I..." Başını iki yana salladı.

Mallory cesaretle gülümsedi. "Sorun değil. Unutmayın, herkesin kendine özgü yetenekleri vardır. Herkes kehanette usta değildir, yine de sizi eşit seviyeye getirmenize yardımcı olmak için size bazı ekstra sınıf ödevleri vereceğim."

Vail asık suratlı bir sessizlik içinde sandalyeden ayrıldı. Bir şey görmemiş olan tek öğrenci oydu. Diğer birkaçı yanlış tahmin etmişti, ama çok yaklaşmışlardı ve profesör nerede yanlış yaptıklarını bulmayı başarmıştı. Vail'de teşhis edilecek bir şey yoktu. Sadece yapamıyordu.

Tekrar Amy'nin yanına oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Amy hâlâ derin düşüncelere dalmıştı. Vail'in yüzündeki ifadeyi okuması ve ona doğru uzanıp elini sıkması bir saniyesini aldı.

Aklına gelen tek şeyi fısıldadı. "Olur böyle şeyler."

"Öyle," dedi Vail. "Bütün sorun da bu zaten, fark ettiğiniz için teşekkürler."

Sırada Bahati vardı. Kartı söylemeden önce nefes almasına bile gerek kalmamıştı. "Dört nokta, yeşil."

Profesör Mallory kırışmış kaşlarını çattı. "Pek sayılmaz. Acele etmeyin. Tekrar deneyin."

Bahati'nin cevabı ikinci seferde de aynı hızdaydı, sanki beyni son viteste ilerliyor ve geri kalanını da peşinden sürüklüyordu. "İki sarı elmas."

Mallory bir kart daha çekti. Orada her ne gördüyse, yüzünde bir duygu titreşimi yarattı ve onu eğlence ile kızgınlık arasında bir yerde bıraktı. "Bana bir tane daha ver."

"Yedi kalp, mavi."

Mallory gözlüğünü yukarı kaldırdı ve burnunun kenarını sıktı. "Biliyorsun evlat, kimse gösteriştten hoşlanmaz."

Bahati kafası karışmış bir şekilde ona göz kırptı. "Profesör mü?"

Mallory elindeki kartları açıp havaya kaldırdı. İlki hariç, her biri doğrudu.

"Elimdeki karttan *sonra* destedeki bir sonraki kartı söylüyordun. Kafanı çalıştırman için sana yardım etmem gerekecek. Yine de etkileyici bir çalışma. Şimdilik bir sandalye kap."

Profesör kart destesini bir elinden diğerine geçirdi, avucunun içinde yakalayıp kutusuna geri koymadan önce bir kavis çizerek aktı.

"Pekala çocuklar, iyi dersler. Bir sonraki toplantımızdan önce okul kütüphanesine gidin ve kitapları karıştırın. Hepiniz parlak yanık yosununun iyi bir temizleyici bitki olduğunu biliyorsunuz. Sizden aynı işi yapabilecek üç tane daha bulmanızı ve bana onlar hakkında beş yüz kelimelik bir makale yazmanızı istiyorum. Bu bitkilerin Firebreak Adası'na özgü olması gerekmiyor, ancak yerleşik cadılardan en az iki destekleyici kaynak tarafından doğrulanmaları gerekiyor. Düzgün biçimlendirilmiş bir kaynakça için ekstra kredi veriyorum, çünkü bu şekilde eski kafalıyım."

Olivia elini kaldırdı. "Profesör? Ya kaynakça yazmayı bilmiyorsak?"

"Peki o zaman Bayan Renn, size tüm sorularınıza yanıt bulabileceğiniz sihirli bir yerden bahsedeyim. Adı... kütüphane. Bu kadar. Dağılabilirsiniz." İkinci sınıflar ayağa kalkarken Mallory Amy'ye seslendi. "Bayan Nettle, konuşabilir miyiz?"

Amy Vail'e, "Gitmem gerek," dedi.

"Biliyorum. Hey, sonra takılabilir miyiz? Gerçekten biraz zamana ihtiyacım var." Amy gülümsedi. "Tabii ki. Kütüphanede buluşalım mı?"

"Orada görüşürüz."

Kâbusun üzerinden henüz birkaç dakika geçmişti ama Amy'nin zihninde çoktan puslu, bulanık bir nitelik kazanmış, güneşin temizleyici ışığı altında rüyaların parçalanması gibi parçalanmıştı. Kendini şaşkın hissediyordu. O ve Profesör Mallory kulübede yalnız oturuyorlardı, sınıfın geri kalanı çoktan gitmişti.

Amy açıklamaya çalışarak, "Gerçek gibiydi," dedi. "Sanki gerçekten oluyormuş gibi. Ama şimdi... bunun bir anlamı olduğundan emin değilim. Belki de sadece zihnim bana oyun oynuyordu."

Profesör Mallory kehanet şişesini saklama kutusuna geri koymadan önce safir renginde ipek bir kumaşa dikkatle sardı. "Bu şüphe doğal. Uzun mesafeli kehanetle ilgili deneyimlerim, rüya gördüğünüzde beyninizin aynı bölümlerini çalıştırdığını gösteriyor. Beynimiz gerçekten de muhteşem bir şey: sonsuz bir elektrik fırtınasına tutulmuş et yığınları. Bu nöronları bir araya getirin, doğru sırayla tıklamalarını sağlayın ve kişiliği ve duyguları olan düşünen bir insanınız olsun. Muhteşem bir şey. Dezavantajı ise kesin motorlar olmamamız. Yaklaşırız, tahmin ederiz, aldığımız duyumları ve sinyalleri yorumlamak için elimizden geleni yaparız. Bugün şişeye bakan diğer öğrencilerin çoğunda ne fark ettiniz?"

"Semboller," dedi Amy. "Sadece birkaçı kartı gerçekten gördü. Diğerleri hafızalarından renkleri ve sayıları gördüler ve oradan çözmek zorunda kaldılar."

"Aynen öyle."

Mallory elini Amy'nin dizine bastırdı ve gözlerinin içine baktı. "Kaçıp gittiğinde ne gördün?"

Elmer, muzaffer. Ceset, ziyafet çekmek üzere. Ve Vail, ölü.

"Korktuğum her şeyden," dedi Amy.

Profesör başıyla onayladı. "Sana öğrettiğim kalkan egzersizlerini yapıyordun, değil mi?"

"Her gün."

"Peki Ceset ile başka bir etkileşiminiz oldu mu?"

"Hayır," dedi Amy. O şey bir süredir neredeyse her gece rüyalarına girmeye çalışıyordu. Banyo aynalarına onun için mesajlar bırakıyordu. Ama Mallory'nin ona psişik ışığını bir örtünün altında saklamayı öğrettiği birkaç aylık sürekli çalışmanın ardından, huzursuzluk yavaş yavaş azalmıştı.

Mallory düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Mecburiyetten içine kapanmışsın. Kendini bu kadar ani görüntülere açmanın seni sarsmış olma ihtimali yüksek.

Beyniniz. Kehanette bulunurken bir an için bile paniğe kapılırsanız, kendinizi kötü bir yolculuğa çıkarmanız çok kolaydır. Bir keresinde, üniversitede-"Mallory durakladı. "Neyse boş ver. Müdire hanım üniversite anekdotlarımla ilgili duygularını açıkça belirtti ve bunları öğrencilerle paylaşmamam gerekiyor. Mesele şu ki, büyük olasılıkla sadece kafanızdaki bazı pislikleri temizliyordunuz. Endişelerinize şekil ve biçim vermek, onlarla yüzleşmenin bir yoludur."

"Ama ya..." Amy söylemeye başladı. Kaşlarını çatı, düşüncelerini toparlamaya, imgelemine anlamlı kılmaya çalıştı. "Kehanetler gerçek mi? İnsanlar geleceği görebilir mi?"

Mallory parmaklarını birbirine geçirdi ve kollarını gerdi. İçini çekti.

"Hoo oğlum. Bu en erken üçüncü sınıf konusu. İskambil kâğıdı okumak için biraz kehanette bulunmak bir şeydir, ancak ileri düzey uygulamalı kehanet eriştenizi eritecektir. Size kısa versiyonunu vereyim: tahmin edilecek bir gelecek yok. Kader yok, önceden belirlenmişlik yok, alın yazısı yok. Ama bu tüm kehanetlerin sahte olduğu anlamına gelmez. Bizim anladığımız şekliyle 'gelecek' sayısız olasılık dizisinden oluşur. Size bir örnek vereyim."

Profesör ayağa kalktı, sıcak bir tabağın üzerindeki su ısıtıcısına doğru yürüdü ve düğmesine bastı. Taze, güzel kokulu bitkilerden bir miktar süzgece koyarken içindeki su ısınmaya başladı. Amy'ye kendisini takip etmesini işaret etti. Çaydanlığın önünde yan yana durdular.

"Şimdi, az önce yaptıklarımı göz önünde bulundurarak, önümüzdeki otuz saniye içinde ne olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu söyle. Size rahatlatıcı bir fincan papatya çayı mı ikram edeceğim, yoksa suratınıza bir tokat mı atacağım?"

Amy gözlerini kırptırdı. "Uh... Ben... çay? Umarım?"

Mallory kıkırdadı. "Aynen öyle. Çevrenizdeki ayrıntıları gözlemliyorsunuz ve bu ayrıntıları bir sonraki adımda ne olacağını sezmek için kullanıyorsunuz. Bu bir tür kehanet ve biz bunu her gün yapıyoruz. Bu olmadan işlevimizi yerine getiremeyiz. Bir cadı için sezginin önemi üzerinde bu kadar çok durmamın bir nedeni var. Sezgi büyümüzü besler ve büyülü kehanet sadece fiziksel duyularımızın algılayabileceğinden daha uzağa, daha derine bakmanın bir yöntemidir."

Su kaynamaya başladı. Mallory ocağı kapattı, çaydanlığı aldı ve bardakların her birine buharlı su döktü. Amy'nin yüzüne vuran sıcaklık, omurgasından aşağıya doğru dalgalanan ani kış ürpertisiyle savaşıyordu. Suyun şırıltısı ona ölmekte olan

denizaltı. Hâlâ etrafındaki derinlerde inlediğini, çatırdadığını, öldüğünü duyabiliyordu.

"Ben özgür iradeye sahip bir yaratığım," diye devam etti profesör, "ve davranışlarımın rasyonel olacağı garanti değil. Zaten 'rasyonellik' oldukça abartılıyor. Şimdiye kadar tanıdığım kendini rasyonalist olarak tanımlayanların hepsi baştan aşağı duygusaldı, kendi üstün mantıklarına inanıyorlardı *ama mantıktan başka* her şeye göre hareket ediyorlardı. Her neyse, bu da demek oluyor ki size bir fincan çay ikram etmek üzere olma ihtimalim yüzde doksan dokuz iken, bunun yerine sizi tokatlama ihtimalim sıfır değil. Sihir size hangisinin doğru olduğunu söyleyemez, çünkü bu karar ben verene ve ona göre hareket edene kadar kesin değildir. Büyünün yapabileceği en iyi şey olasılıkları iyileştirmek ve en olası sonucu görmenize yardımcı olmaktır."

Amy hâlâ denizaltıdaydı ve Vail'in şekline odaklanmıştı. Yüzüstü yatmış, gözleri kapalı, boynu ters bükülmüştü.

Nefes almıyorum.

Amy kendini toparladı. "Yani bu bir... öngörü olsa bile, olması gereken değil, sadece olması muhtemel olan mı? Bunu değiştirebilir miyim?"

"Yapabilirsiniz," dedi Profesör Mallory, "ama dikkatli olun. Bu tür şeyleri sadece üst sınıflara öğretmemizin bir nedeni var ve o zaman bile, ileri eğitim için sadece belirli öğrencileri seçiyoruz. Anahera ile tanıştınız, değil mi? Kupaların Lideri?"

"Elbette," dedi Amy. "O..."

"Bir uzay öğrencisi." Mallory omuz silkti. "Hey, onları gördüğüm gibi çağırıyorum. Anahera harika bir çocuk ve inanılmaz yetenekli ama uyanık olduğu saatlerin çoğunu, çoğumuzun ancak son derece güçlü bitkilerle ulaşabildiği bir varoluş düzleminde geçiriyor. Bazen bir şeyleri kaçırdığından korkuyorum."

Amy başını eğdi. "Kaybetmek mi?"

Mallory iki fincanı da aldı ve birini Amy'ye uzattı. Porselenleri nazikçe tokuşturdular ve birer yudum paylaştılar. Çay tazeydi, profesörün kulübesinin arkasında yetiştirilip hasat edilmişti ve sıcaklığı Amy'nin kaslarına sıcak bir banyo gibi işlemişti.

Mallory, "Geleceğe saplanıp kalmak şimdiki zamanınızı çalabilir," dedi. "Farkına bile varmadan yok olursunuz ve geleceğe ulaştığınızda bile sadece ondan sonraki gelecek ile ilgilenirsiniz. Hayat yaşamak içindir. Bunu benim gibi yaşlı bir kuştan dinle. Zaman sandığınızdan çok daha kısa ve gençliğiniz gittiğinde, gitmiş demektir. Ayrıca, kendi kendini gerçekleştiren kehanet diye bir şey duydun mu hiç?"

Amy başını salladı. "Olmasını istemediğin şeyin olmasına neden oluyorsun ve en başta onu durdurmaya çalışmasaydın olmayacaktı."

"Sapıkça ama... işte size sihir. Hey, şunu dene - ne yaparsan yap, dans eden pembe bir fili düşünme."

Bir anda Amy'nin hayalinde bale tütüsü giymiş bir fil canlandı.

"Ben...yapamam," dedi.

Mallory gülümserken gözlerinin kenarındaki karga ayakları kırıştı. "Tam olarak demek istediğim bu. Niyetimiz ve yaptıklarımız, en iyi niyetimize rağmen, genellikle birbirinden çok farklı şeylerdir."

Amy bir süre bununla oturdu. Hâlâ kendini gerçeğe daha yakın hissetmiyordu. Kesin olarak bildiği tek bir şey vardı. Eğer o şişede bir imgelem gördüyse, kâbus ya da beyin bulanıklığı değil de gerçek bir kehanet gördüyse, o zaman kendisine bir uyarı verilmişti. O ve Vail ölecekti.

Vail olmaz. Bunun olmasına izin veremem. Olasılıkları değiştirmeliyim. Ne pahasına olursa olsun, onları değiştirmeliyim.

"Profesör, garip bir soru ama birinci sınıfta okyanusun dibinde bir tür laboratuvar olduğunu duyduğumu hatırlıyorum. Bu doğru mu?"

Mallory çayını yudumladı ve burnunu kırıştırdı.

"Evet, hemen kıyıdan uzakta. Bu gezegende doğal olan hiçbir şey yok. İhtiyaç duyduğumuz anda bulduğumuz ve kendi amaçlarımız doğrultusunda kullandığımız yapay bir cep boyutu. Pop quiz: geçen yıl dersimde ne öğrendiğinizi hatırlıyor musunuz?"

Amy başını salladı. "Firebreak neredeyse çoraktı. Bütün bir ekosistemi ithal etmek zorundaydınız."

"Çok fazla sihir, çok fazla sıkı çalışma. Söyleyebileceğimiz kadarıyla, ilk yerleşimciler - artık çoktan gittiler ve onlara ne olduğunu tahmin edebiliyorum - tüm bu dünyayı derin su deneyleri için bir test yatağı olarak yarattılar. Adada yüzeye bir geçit açıp denizaltılarla aşağıdaki laboratuvara iniyorlardı. Şu anda Akademi'nin bulunduğu yerde bir yüzey kampı olduğuna dair işaretler vardı ama biz buraya geldiğimizde sadece moloz yığınıydı."

Denizaltı kelimesi Amy'nin kalbine bir elektrik şoku gibi çarptı.

"Denizaltılara ne oldu?" diye sordu, olabildiğince rahat bir şekilde.

Mallory omuz silkti. "Gitti. Muhtemelen tüm laboratuvarın çökmesine neden olan felakette kayboldu. Adanın güney yarımadasında bir alt ağıl kalıntısı var ama boş. İnanın bana, ilk bulduğumuz yerlerden biri orasıydı.

Elmer ve fare arkadaşı kaçtıktan sonra keşfe çıktık. Profesör Kamaka ve ben kendimiz kontrol ettik. Orada kimse saklanmıyor."

Amy bunu sindirdi. Aklına başka bir soru geldi.

"Denizaltılar ve laboratuvar... sihirli bir kalkanla falan mı korunuyorlardı? Demek istediğim, okyanus canavarlarla dolu ve Ceset de hemen kıyıda. Nasıl hayatta kaldılar?"

"Biliyor musun tatlım? Yaptıklarını sanmıyorum." Mallory çayını yudumladı. "O yaşlı ölü bilim adamları her ne yapmaya çalışıyorlarsa, sonucun ne olduğunu biliyorum. Bence canavarları onlar yarattı."

Onuncu Bölüm

A Okula doğru tek başına yürürken, Murder Mittens onun gölgesinde koruyucu bir şekilde takip ederken, Amy kendini kaybolmuş hissetti.

Eğer çok fazla odaklanırsam, vizyonumu gerçekleştirebilirim. Bunu anlıyorum. Ama hiçbir şey yapmazsam, BU da vizyonu gerçekleştirebilir. Ve doğru seçimi yapana kadar hangisinin hangisi olduğunu bilemem. Ya da yanlış olanı.

Kehanetin geri kalanı solmaya, eski sepya tonlu bir fotoğraf gibi kenarlarından ufalanmaya devam etti, ancak bir görüntü canlı ve keskin kaldı: Vail.

Ne pahasına olursa olsun. Onu kaybedemem. Daha güçlü olmak, daha çok şey öğrenmek, geleceği değiştirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Soru sormak yok.

Duvarların içinde, okulun gri taş kemerlerinin altında, kütüphaneye doğru ilerledi. Bugünlerde en sevdiği yer orasıydı. Holybrook'ta büyüyen bir çocukken, iflas etmiş bir Pizza Hut'ın kabuğunda yer alan eski tek odalı kütüphane, tehlikeli ve düşmanca bir dünyada tek güvenli yer olmuştu. Akademi kütüphanesi için tam olarak *güvenli* diyemezdi ama kısa sürede ikinci evi haline gelmişti.

On iki ayak yüksekliğindeki rafları yayılan bir labirent oluşturan barok bir galeride, göz alabildiğine uzanan ciltli kitaplar ve ötesinde, pirinç armatürlerdeki buzlu kürelerin altında yanan titrek mor alevlerle aydınlatılmıştı. Öğrenciler orada burada, antika kart kataloğunun küratörleri olan dans eden ateşböceklerinin önderliğinde istiflerin arasında dolaşıyordu. Hava hafif bir sandal ağacı tütsüsü kokuyordu, kütüphaneden çok bir tapınağı andırıyordu. Yine de Amy için bu iki kelime aynı anlama geliyordu.

Kütüphaneci Adelaide Constance Tiptree, ön masada oturmuş, sessizliğin dalgaları arasında fısıltı yumuşaklığında ve ritmik bir şekilde tıkırdayan bir film projektörünün sıcak ışığında bir kitap okuyordu. Viktoryen hanımefendi, her zamanki gibi ilkel ve düzgün, ışıktan yarı saydam bir şekilde parlıyordu. Hayalet -her *ne kadar ölü olmayan* terimini tercih ettiğini belirtmekte her zaman hızlı davranırsa da- yıllar önce fiziksel bedeninden ayrılmıştı. Şu anki durumu, birisi projektörünü hareket ettirmedeği sürece onu kütüphaneyle sınırlıyordu ama Adelaide bunun mümkün olan en iyi ölümden sonraki yaşam olduğunu düşünüyordu ve çok az şikayeti vardı. Amy'yi gülümseyerek ve başını sallayarak selamladı ve okumaya geri döndü.

Vail, ahşap çalışma masalarından birinin yarısında tek başına Amy'yi bekliyordu. Solunda bir flora çalışması, sağında ise çizgili bir defter açık duruyordu. Sayfaları karıştırırken birkaç kelime not aldı. Amy'nin geldiğini görünce neredeyse ayağa fırlayacaktı.

Aynı anda aynı şeyi söylediler. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Tanrım, evet," diye fısıldadı Vail, Amy'yi sıkıca kucaklayarak. "Bu utanç vericiydi. Başka çocuklar başarısız olsa neyse ama sınıfta başarısız olan tek kişi bendim."

"Amy!" diye seslendi masanın ucundan bir ses. Başladı ve döndü. Clarke ona doğru ilerledi, Emile de peşindeydi. "Böldüğüm için özür dilerim," dedi Clarke özür dileyen bir baş hareketiyle. "Amy, sana yukarıda ihtiyacımız var. Madeni para toplantısı."

Daha yakına eğildi ve sesini alçaltarak Vail'i dışladı.

"Kinzie bu Elmer denen adamın bir Rezonatör inşa ettiğini ve eve telefon etmeye çalıştığını düşünüyor. Aslında onunla iki kez karşılaştın, o yüzden senin fikrini almak istiyor. Umarım sadece ne aldıklarını değil, nasıl aldığını ve ihtiyaç duyacağı diğer teçhizatı almasını nasıl engelleyebileceğimizi de çözebiliriz."

İmgelemindeki gibi bir Yankılayıcı. Kendi kendini imha ettiğini, Elmer öfkeyle çılgınlık atarken ampullerin tozlu cam fırtınası içinde birbiri ardına patladığını hatırlıyordu.

Rezonatör yok, yüzleşme yok. Ve Vail hayatta kalır.

Vail'in elini sıktı, sonra bıraktı. "Gitmem gerekiyor. Üzgünüm... akşam yemeğinden sonra bir araya gelebilir miyiz?"

Vail'in yüzü düştü. "Yani, ben... sanırım."

Kendini gerçekleştiren kehanet. Yanlış bir şey söylersem, hayalimi gerçekleştirebilirim. Riske girmeden önce bunu iyice düşünmeliyim.

"Özür dilerim, sadece... Sonra açıklarım, tamam mı?"

Başka ne söyleyeceğini bilemeden Clark ve Emile'i kütüphaneden çıkarken takip etti.

Vail masada tek başına oturuyordu. Önündeki kitaba baktı ama kelimeler gözlerinin önünden akıp gitti, okundu ama anlaşılmadı. Anlamsız. Birden her şey çok anlamsız gelmeye başladı. Mallory'nin dersinden kalacaktı, eve gönderilecekti ve sonu herkesin söylediği gibi olacaktı: kolunda bir iğneyle bir çukurda ölecekti.

Aşırı tepki veriyordu. Dramatik davranıyordu. Bunu biliyordu. Ama bu durmasını kolaylaştırmıyordu.

Çok şey mi istiyorum?

Asla muhtaç olmak istemedi. Asla kimseye yük olmak istemedi. Yardım istemekten nefret ederdi. Ama ihtiyacı olduğunda, gerçekten ihtiyacı vardı-

Amy de yeni havalı arkadaşlarıyla takılmak için beni terk etti.

Neden yapmasın ki? Vail anlamıştı. Amy istediği her şeyi elde ediyordu. Popülerlik, bilgi, sihir, çoklu evrende seyahat etme ve hayalini kurduğu her şeyi yapma ve görme şansı. Parlak ve ışıltılı bir gelecek.

Sadece Amy'nin gelecek vizyonunda kendisinin de olup olmadığından emin değildi. Son zamanlarda Amy öyle davranmıyordu.

Neden sadece bana söyleyemiyorsun? Beni istediğini söyle ve sonsuza kadar senin olayım, Amy. Fazla bir şey istemiyorum. Sadece söylediğini duymak ve beni buna inandırmanı istiyorum.

Hiçbir zaman çok şey istemedim.

Bir parmak ucu omzuna dokundu. Vail hızla döndü, kalbi hızla çarpıyordu, Amy'nin fikrini değiştirip yeni arkadaşları yerine Vail'i seçmiş olmasını umuyordu ve...

...yakın bile değildi. Arkasında Gecka ve Tullo duruyordu, çelik satranç tahtası eşarpları rahatça boğazlarına dolanmıştı. Tullo geride durmuş, sessiz ve havalı bir tavır takınırken Gecka ona yaklaştı ve parmaklarını balkabağı turuncusu yelesinde gezdirerek buklelerini kabarttı.

"Merhaba," dedi Gecka.

Vail sandalyesini geriye itti ve onunla burun buruna geldi.

"Şu ana kadar inanılmaz derecede kötü bir gün geçirdim," dedi Vail, sesi öldürücü derecede yumuşaktı. "Bu yüzden lütfen anlayın ki cezalar ne olursa olsun

Eğer saçmalamaya başlarsan, kafanı bu masaya vururum. Hem de defalarca."

"Ooh, bunu sevdik." Gecka tekrar Tullo'ya baktı. "Bunu sevdik, değil mi?" "Elbette," dedi Tullo, başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu.

"Dinle kardeşim," dedi Gecka. "Buraya savaşılmaya gelmedim. Ben iyi haberlerin taşıyıcısıyım."

Gecka'nın nemli eli sağ omzuna düştüğünde Vail irkilme dürtüsüyle savaştı.

"Vail Curran, Kılıçlar Sept'i huzurunuzda çıkmayı talep ediyor. Kabul mü, ret mi?"

Vail gözlerini kırptırdı.

"*Affedersiniz?*" diye cevap verdi, Adelaide'in kütüphanenin diğer tarafındaki masasından başını kaldırıp parlayan bir parmağını dudaklarına götürmesine yetecek kadar yüksek bir sesle.

Gecka, "Düşündüğünüzde çok mantıklı geliyor," dedi.

"Hayır, aslında hiçbir anlamı yok. Bıçaklar'la tanışmam buradaki ilk haftamda duşlarda yaşadığım yumruk yumruğa bir kavgayla oldu."

Gecka keskin dişlerini göstererek kıs kıs güldü. "Evet, Tullo'nun ayağını tamamen mahvettin. Bir hafta boyunca topalladı."

Arkasında, Tullo bakışlarını ayaklarının dibindeki zemine sabitlemiş, sessizce sırtıyordu. "Bu okuldaki en büyük zorbalardan sizsiniz."

Gecka, "Biz bunu zayıfları ayıklamak olarak düşünmeyi tercih ediyoruz," dedi. "Buğdayı samandan ayırmak."

"Bana kalırsa eylemler sözlerden çok daha önemlidir. Ve senin eylemlerin berbat."

"Çünkü henüz büyük resmi göremiyorsun. Ama görebilirsin. İkinci sınıfta başka kimseye dokunmuyoruz, haberin olsun. Jellica seni istiyor. Sadece seni."

Vail'in kaşları çatıldı. "Neden?"

"Birkaç yol sayayım. Birincisi, ilk yılını atlattın. Potansiyelin olduğunu kanıtlıyor."

"Şu anda bu okuldaki herkes ilk yılını atlattı. Bu beni özel yapmaz."

Gecka bir elini kalçasına koydu. "Gerçekten yumruk atabiliyorsun. Buradaki herkes için bunu söyleyemezsin ve deneyerek beni güldürme. Bu çocukların çoğu creampuffs."

"Dalton benden daha sert."

"Evet, doğru, ama bu sadece büyük resmin bir parçası. Dalton'un bazı sağlam hareketleri var ve sevimli biri, bu da benim kitabımda bir artı, ama büyü açısından... iyi mi? Öte yandan sende ateş var. Gerçekten. Kaçmaya çalışırken Elmer'ın haznesini nasıl havaya uçurduğunu duydum."

"Hepsi benim suçum değildi," dedi Vail. "Ona sadece propan tanklarının uygun şekilde depolanması konusunda bir ders verdim."

"Birinci sınıf bir öğrencide savaş alanı büyü. Bu olağanüstü. Bunu sana kimse söylemedi mi?" Gecka başını eğerek Vail'in yüzünü inceledi. "Kimse sana bunun ne kadar nadir olduğunu söylemedi mi? Sanırım bu mantıklı."

"Kesinlikle," dedi Tullo.

Vail aralarına baktı, takip etmedi. "Nasıl yani?"

"Hangi dünyadan gelerseniz gelin insan doğası böyledir. Bazen insanlar sözde bir arkadaşlarının başarılı olduğunu, kutlamaları gereken birini görürler ve bunu yapmazlar. Çünkü sizi yüceltmek gölgenizde durmak anlamına gelir ve bununla başa çıkamazlar."

Tullo, "Bazı insanlar küçük bir dostane rekabeti kaldıramıyor," diye ekledi.

"Bahse girerim," dedi Gecka, "eve döndüğünüzde okulda spor yaptı. Haksız mıyım?"

Vail başıyla onayladı. "Atletizm ve pucksam. Yani, dikenli teller ve patlayıcılar olmadan amatör pucksam."

Gecka ona baktı. "Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de aniden onu oynamak için şiddetli bir ihtiyaç duyuyorum. Tamam, benmerkezci bir süperstar ile bir takım arasındaki farkı biliyorsun, değil mi? Solo bir sanatçı kendisinden başka hiçbir şeyi umursamaz. Yükselişlerini, parlayışlarını. İyi bir *takım* ise birlikte antrenman yapan, birlikte mücadele eden, birlikte kazanan ya da kaybeden bir sporcular topluluğudur. Kazanan sayıyı kimin attığı önemli değildir. Tüm takım bir kupayı paylaşır. Sana bakıyorum ve ne görüyorum biliyor musun?"

"Anlat."

"Bir takıma ait olan bir kız, çünkü takımdaki gücü anlıyor. Ama etrafın solo süperstar özentileriyle dolu. Sept of Blades bir takımdır. Çok çalışırız, çok oynarız ve bunu birlikte yaparız, böylece birbirimizi yeni zirvelere taşıyabiliriz. Kimse geride bırakılmaz, herkes sınırlarına kadar zorlanır. Ne de olsa, gerçekten neler yapabileceğinizi öğrenmenin tek yolu budur."

"İnsanları da terörize ediyorsunuz," dedi Vail, sesi düzdü.

Gecka omuz silkti. "Burada neler olduğunu gördün. Geçen yıl Erik öldüğünde sınıfta olduğunu duydum. Onun bir yaz öğleden sonrasında dondurma gibi erimesini izlemişsin."

Vail yüzünü taştan bir maske gibi tutmak için mücadele etti.

"Jellica, bu okulun bazen burada olmaması gereken çocukları işe aldığını düşünüyor. Burada kalırlarsa zarar görecektir, hatta muhtemelen öldürülecek çocuklar. Eminim Erik'in hala konuşacak bir ağzı olsaydı, çok geç olmadan onu buradan zorbalıkla çıkarmamızı dilediğini söylerdi. Ama yapamaz. Çünkü o öldü."

"Ve hepiniz Jellica ne derse onu mu yapıyorsunuz?"

Gecka kıs kıs güldü. "Hayır. Gözlerini buraya çevir. Bana bak. Tullo'ya bakma, o bir aptal. Bana bak."

"Hey," diye tersledi Tullo.

Gecka onu görmezden geldi. "Bana bak ve doğru söyle: Sana hiç kötü bir şey yaptım mı? Hatta sana karşı tek bir kötü söz söyledim mi? Ve seni paintball ile vurmak sayılmaz. Bunu yapmamı Profesör Chalk söyledi."

Vail geçmişini düşündü. Zayıf bir omuz silkmeye Gecka'nın bunu yapmadığını itiraf etmek zorunda kaldı. Bıçaklar'dan birkaçıyla sağlam sorunları vardı ama onunla değil.

"Sept'in bir üyesi olmak için yaptığı her şeyi kabul etmek zorunda değilsiniz. Takım kaptanımız olarak pozisyonuna saygı duyduğunuz sürece Jellica ile aynı fikirde olmanıza bile gerek yok. Onunla tartışmamız hoşuna gidiyor. Onu diken üstünde tutuyor. Ama size buradaki sınıflarınızın veremeyeceği bir şey verebiliriz. Profesör Chalk bile veremez, sağ olsun o huysuz kığını kutsasın."

"Öyle mi?" Vail söyledi. "O da ne?"

"Hareketlerini gördüm, kızım." Gecka aç bir gülümsemeye onu düzeltti. "İnsanları korumak istiyorsun. Bu senin doğanda var. Benimki değil - ben daha çok bir saldırı köpeğiyim - ama oyununa saygı duyuyorum. Sana koca bir ekip verebiliriz. Bundan da iyisi, seni güçlü kılabiliriz. Çünkü ihtiyacın olan tüm güç şu anda senin içinde. Sadece patlamak için biraz yardıma ihtiyacı var. Ve eğer bundan nefret ettiğine karar verirsen, her zaman bırakabilirsin, neden olmasın-"

Satış konuşması bir hareketlilikle kısa kesildi. Jellica, Vail'in henüz tanışmadığı bir çift dördüncü sınıf Blades'le birlikte, gümüş eşarpları parıldayarak kütüphane zemininde ilerliyordu. Jellica, Tullo ve Gecka'ya baktı ve başparmağını omzunun üzerinden salladı.

"At biniyoruz. Şimdi. Profesörleri dinliyordum. Gözcüler batı ve doğu sahillerinde aynı anda iki noktada tetikte."

Tullo, "Bizi test ediyorlar," dedi.

Jellica elik gibi başını salladı. "Umarım öyledir. Bakalım partiyi basabilecek miyiz? Profesörlerden önce davranırsak, belki bu üzücü karmaşayı akşam yemeğinden önce bitirebiliriz."

Gecka dilinin ucunu sivri küçük dişlerinin üzerinde gezdirerek, "Menüde ağı çocukları var," dedi. "Beğendim. Hadi yiyelim."

Jellica'nın gözleri Vail'inkilere kilitlendi.

"Okul kendini korumayacak. Geliyor musun, gelmiyor musun?" dedi.

Vail bunu düşündü ama çok uzun süre değil. Defterini kapattı. "Evet," dedi. "Ben varım."

On Birinci Bölüm

C Lark ve Emile, Amy'yi kütüphaneden alıp sarmal bir şekilde dönen orta merdivene doğru götürdüler. Ama tam çıkmak üzereyken, Profesör Kamaka - koridorun diğer yönünde hantalca ilerliyordu - iri bir el kaldırdı.

"Durun bakalım, dostlar." Amy'yi işaret etti. "Şunu bir dakikalığına ödünç almam gerek."

Clarke'ın kaşları kalktı. Yüz ifadesindeki bir şey Amy'ye bunun tam olarak ne hakkında olduğunu bildiğini söylüyordu. "Evet, efendim."

"İyi adam. Sen git, işim bittiğinde onu geri getireceğim."

Clarke Amy'nin omzunu sıktı ve yakasındaki pirinç pusula amblemine başıyla işaret etti.

"İşin bittiğinde yukarı gel ve bizi bul. Madalyonlarımızdan birine sahip olduğunuza göre, merdivenler eskort olmadan çıkmanıza izin verecektir."

Yaşlı Coins merdivenleri tırmandı. Profesörle yalnız kalan Amy gergin bir gülümsemeye zorladı.

"Şimdiden başım belada değil, değil mi? Yani, yıl daha yeni başladı."

"Oh, ne yaptığını *biliyorum*." Kamaka iki saniye kadar sert bir ifade takındıktan sonra dişlek bir sırıtışa büründü. "Sadece dalga geçiyordum! Vay canına, şu an yüzündeki ifadeye bak. Daha iyisini bilmesem şüphelenirdim."

Amy iç çekti. "Sadece, uh... sadece uzun bir gündü."

"Ve daha da uzamak üzere, ama umarım iyi bir şekilde. Lanca ile ilk okula dönüş dersine girdin bile, değil mi?"

"Elbette."

"Tamam, peki size ekstra kredi fırsatlarından bahsetti mi-"

Cümlesinin ortasında aniden durdu, yüzünü buruşturdu ve parmaklarını şakağına dokundurdu.

"Profesör?"

"Ben iyiyim, sadece uyarı sisteminin sesini çok açtım. Bir saniye bekle, sanırım bu konuşmaya bir nokta koymamız gerekebilir."

Chen Lan koridordan aşağıya doğru aktı, kaygan ayakları cilalı döşeme tahtalarından bir santim sarkıyordu, uzun cübbesi arkasında dalgalanıyordu. Lanca onun ardından koştu. Amy onu Gece Pazarı'ndaki hesaplaşmadan beri koşarken görmemişti ve gözleri o gece nasılsa şimdi de öyleydi - taş gibi, acımasız, güler yüzlü profesörün maskesinin altındaki katilin bir anlık görüntüsü.

Müdire Hanım, "Saldırı," dedi.

"İki tane," diye yanıtladı Kamaka. "Ya öyle, ya da şu nöbetçiler o kadar gürültülü ki kulaklarım çınıyor."

"İki," diye kabul etti Lanca. "Bizi adanın doğu ve batı yakalarından aynı anda vuruyorlar. Koordineli bir saldırı."

Üçü de bir an için sessizliğe gömüldü ve o kalp atışında Amy de bunu hissetti. Sihir rüzgârları önce bir yöne, sonra diğer yöne sertçe kayarak zikzaklar çizerken kulaklarında patlayan bir hava hücumu.

"Az önce... gittiler mi?" Lanca söyledi.

"Kontrol etmemiz gerek." Chen Lan Kamaka'ya döndü. "Sen doğu tarafını al. Lanca ve ben batıyı alacağız ve Profesör Chalk buradan koordine edecek. Bay Orris'e kulübesindeki Mallory'ye haber göndermesini ve gözünü dört açması için onu uyarmasını söyleyeceğim."

"Hallediyorum patron." Kamaka Amy'ye döndü. "Hadi, hareket halindeyken konuşabiliriz." Amy gözlerini kırptırdı. "Ben mi?"

"Evet, sen. Ayak uydurmaya çalış."

Dışarı çıkarken dolambaçlı bir yoldan gittiler. Amy okulun tozlu, kavernöz spor salonuna baktığında tanıdık bir ürperti hissetti. Geçen yıl Profesör Chalk burayı en zorlu geçme-kalma sınavlarından birinin hazırlanma yeri olarak kullanmıştı. Bugün ise daha sıradan bir amaçla kullanılıyordu; spor tişörtlü ve şortlu bir grup öğrenci, solmuş sahada bir aşağı bir yukarı top sürüyordu. *Pek basketbol sayılmaz*, diye düşündü, topa sahip olan oyuncu onu uçururken - kelimenin tam anlamıyla. Top havada kavis değiştirdi, muhtemel bir savunmacının etrafında bir daire çizdi, mükemmel bir şutla tribünlerden sekti ve partnerinin açık ellerine düştü.

"Hey, çocuklar," diye seslendi Kamaka. "Biraz kas gücüne ve aceleye ihtiyacım var.

Askere alındın, gidelim."

Eski dostlar gibi adımlarını hızlandırdılar ve onu avluya kadar takip ettiler. Beş dakika sonra sürü Akademi duvarlarının dışındaki ormanda koşuyor, dolambaçlı yollardan geçiyor ve budaklı ağaç dallarının altından eğiliyordu. Amy sessizce ölmek istiyordu. Okul üniforması terden sırlıslıklam olmuştu. Ceketini çıkarıp bir kolunun altına sokmuştu ve uzun eteğinin etekleri her çalıya ve dikene takılıyordu.

"Bunun için gerçekten yeterli değilim," diye soluk soluğa kaldı.

Profesör ona, "Arkamda kal," dedi. Cüssesi çevikliğini yalanlıyordu. Ormanın bir parçasıymış gibi akıp gidiyor, devrilmiş kütüklerin üzerinden zahmetsizce tırmanıyor ve bataklık zemin parçalarını yumuşak, sabit, yuvarlanan bir yürüyüşle atlıyordu. "Sanki çoktan dönüp gitmişler gibi geliyor ama yine de kontrol etmeliyiz. Seni buraya kavga etmen için getirmedim. Aslında bu Elmer denen adamla iki kez karşılaştın ve onun fare canavarını gördün. Arkalarında herhangi bir ipucu bırakmışlarsa, benim fark edemeyeceğim bir şeyi fark edebilirsin."

Onun mantığını suçlayamazdı. Sadece bu kadar çok koşmayı gerektirmemesini diledi.

Grev hattına ulaştıklarında ciğerleri yanıyordu. Kamaka kısa bir süre durdu, öğrencileri geri çekmek için elini kaldırdı ve uzun çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Amy ve diğerleri de onu takip etti.

Kazık tam karşıdaydı, gümüş ve bakır zincirlerle süslenmiş bir ceviz sopası. Rahatsız edilmiş gibi görünmüyordu. Amy kuzeyde ve güneyde, işgalcilere karşı görünmez bir duvar oluşturan diğer iki asayı görebiliyordu.

Bir çalı hışırdadı. Bir sincap dışarı fırlayıp en yakın ağaca tırmanana kadar refleks olarak gerildi.

Başka hiçbir şey kımıldamadı. Rüzgâr dalların arasından hışırdayarak onları ürpertti ve başıboş bir yaprak orman yatağına yuvarlandı. Geri kalan her şey sessizlikti. Kuş sesleri bile sessizliği bozmuyordu.

O sessizlikte Amy duyularını açtı. Burada havada bir şey vardı, zehirli ve kokuşmuş bir miasma. Ahlaki bir çürüme. Zihni havadaki gizli büyüğü kavradı ve onu sembole dönüştürdü. Zihninin gözünde bir araba gördü, alçak, yağlı, paslı bir külüstür, son kilometrelerini yapıyordu, ön tamponuna kan sıçramıştı, camları siyaha boyanmıştı. Gözetleme çizgisi boyunca yuvarlandı ve sonra bir donut içinde döndü, lastikler gıcırıyor, ormana duman püskürtüyordu

Kirli bir egzoz borusundan çıkan hava, geldiği yöne geri dönüp çamurları tekmeleyerek gözden kayboldu.

Sembolikti elbette ama imgeyi anlamıştı. Havadaki zehirli kalıntı bir tür lanet ya da tuzak değildi. Sadece bir kalıntıydı, zalimlik ve nefretle çarpıtılmış bir zihnin hayaletiydi. Araya giren kişi gitmişti. Çok uzun sürmedi ama. İzler çok tazeydi. Her geçen saniye azaldığını hissetti.

Hattın karşısında, grev gözcülerinin diğer tarafında hiçbir şey kıpırdamıyordu. Ama bu, içindeki duyguyu değiştirmede.

"Bizi izliyor," diye fısıldadı.

"Hangisi?" Kamaka nefes aldı.

"Shaddock, sanırım. Onu sadece bir kez gördüm ama şöyle bir şeyi vardı..." Amy başını işaret etti. "Ağırılık. Kirlilik. Sanki içinde bir kanser vardı ama bu onu öldürmek yerine bir şekilde daha da güçlendiriyordu."

Başını salladı. "Kontrol edildi. Bildiğimiz kadarıyla bu sıçan-şeyler sızıntı yapan büyülmüş bir reaktörden gelen ham akıntıyı emerek evrimleşmişler. Fizyolojileri normal diyebileceğim türden değil."

Amy ona yan gözle baktı. "Şeyler mi? Çoğul mu?"

"Sakin ol. Elmer'in elinde sadece bir tane var. Yardım çağırmayı başaramazsa, bu durumda kışımıza kadar cinayet-kemirgenlere bataabiliriz, bu yüzden muhtemelen bunun olmasını engellemeliyiz."

Kamaka cebini karıştırdı ve sıkı bir yumruk çıkardı. Elini dudaklarına götürdü, parmaklarını açarak küçük bir pırıltılı mavi-pembe toz tepciğini ortaya çıkardı ve yanaklarını şişirdi. Toz bir nefes borusuyla dışarı çıktı. Bir oka dönüştü, avlanıyor, ağaçların arasında arıyor, ardında ışıltılı bir iz bırakıyordu.

"Herkes alçakta kalsın," diye mırıldandı. "Eğer dışarıda kalp atışı olan bir şey bulursa arayıcı-armağım alarm verecek. Muhtemelen bizi yakına çekip sonra da menzilden vurmaya çalışıyor."

Amy, Gece Pazarı'nda Shaddock'la karşılaşmasını, onu ormana çekmek için Bay Orris'in kedi pençesi tüfeğini nasıl kullandığını düşündü. İçeri girerken silahın ateş almayacağını biliyordu. Buhar Kilidi, kimyasal yanma sürecini durduran iyi bilinen bir tılsımdı, bu yüzden bir büyücü dövüşüne silah getirmek aptalca bir seçimdi.

"Ona silah doğrulttuğumda bana güldü," diye fısıldadı Amy. "Yani blöf yaptığımı bilmiyordu ama yine de. Bize karşı bir silah kullanmaya çalışacağını düşünemiyorum."

"Endişelendiğim bir silah değil. Bir süredir buradalar, topraktan geçiniyorlar. Beni bu ormana bırakın, bana güçlü sinirli bir geyik karkası, birkaç dal ve yontmak için bir bıçak verin ve bir saatten kısa bir sürede kaba ama işlevsel bir yayım - artı oklarım - olacak. Bir mızrağı bundan daha da hızlı yapabilirim. Ya da büyük bir kaya parçası alıp fırlatabilirim."

Küçük bir çimdik Amy'nin sinüslerini sıktı ve Kamaka açık elini kaldırdı. Parıltılı ok avucuna çarparak geri geldi ve avuç dolusu tozu yakalayıp tekrar cebine soktu.

"Huh. Hiçbir şey. Eğer bizi izliyorsa, şimdi gitmiştir."

O zaman amaç ne? Neden bizi buraya çekip tuzak kurmadılar, saldırmadılar ya da hiçbir şey yapmadılar? Bu tıpkı ding-dong hendek oyunu oynayan bir çocuğun kapı zilini çalıp yan komşusunu kızdırmak için kaçması gibiydi. Küçük. Ve buradaki bahisler ölüm kalım meselesiydi. Elmer ve Shaddock şu anda önemsiz olmayı göze alamazdı.

Artı, koordine oldular. Aynı anda adanın karşı tarafındaki hattı ittiler. Neden? Hadi ama Amy. Bunu çözebilirsin.

Cevabı bulduğunda, bunun bir büyü kitabından ya da Akademi'nin labirent gibi kütüphanesinden gelmediğini gördü. Holybrook'taki eski tek odalı küçük kasaba kütüphanesinde tadını çıkardığı yırtık pırtık bir ciltsiz kitabın anısından ortaya çıktı.

"Bu kulağa aptalca gelebilir..." dedi.

"Dene beni."

"Tamam, eskiden bir sürü fantastik roman okurdum. Gerçekten hoşuma giden bir hikaye şu kabadayı hırsız hakkındaydı-" Parmaklarını şıklattı, ismi hatırlamaya çalışıyor ama başaramıyordu. "Her neyse, bu macerada bir kralın kalesine girmeye ve taç mücevherlerini çalmaya çalışıyordu. Bir plan yapmadan önce, şehir muhafızlarının belaya ne kadar hızlı müdahale edeceğini anlaması gerekiyordu. Bu yüzden kalenin dışında küçük bir ateş yaktı, saklandı ve bekledi. Muhafızlar ortaya çıktığında, hırsızlık sırasında işler ters giderse ne kadar zamanı olacağını tam olarak biliyordu."

Kamaka elini terli fener çenesinde gezdirdi. "Bizi test ettiklerini düşünüyorsun."

"Mantıklı, değil mi? Burada, dış mahallelerde sıkışıp kaldılar ve önce bizi geçmeden adayı terk edemezler. Okulu işgal etmeyi düşünüyorlarsa, olası bir saldırıya nasıl tepki vereceğimizi görmek ilk adım olacaktır."

"Hoşuma gitti. Yani, *hoşuma* gitmiyor ama siz anladınız." Uzun çimlerin üzerinde çömelmiş ve hazır bekleyen dört sporcu öğrenciye baktı. "Okula geri döneceğiz. Siz dördünüz önden gidin. Ben biraz geride duracağım ve kimsenin size arkadan yaklaşmadığından emin olacağım. Amy, benimle kal. Hala konuşmamız gerekiyor."

On İkinci Bölüm

O Adanın diğer tarafında Kılıçlar sessiz bir gelgit gibi akıyordu. Rüzgârda dalgalanan ve ağaçların arasından sızan güneş ışığında parıldayan metalik atkılarıyla yayıldılar. Koşarlarken aralarında işaretler yanıp sönüyor, hattı sıkı tutuyorlardı. Vail koşarken rüzgârı kıvrırcık saçlarında hissetti. sürüyle birlikte, belaya aç.

Jellica sıkılı yumruğunu havaya kaldırdı ve dilini iki kez şaklattı. Diğerleri de hep birlikte siper aldılar, toprağa gömüldüler ya da ağaçların arkasına atladılar. Gecka, Vail'in bileğini yakaladı ve onu yıldırım düşmüş bir kütüğün yanmış kalıntılarının arkasına çekti.

Parmağının ucunu dudaklarına götürdü ama Vail mesajı çoktan almıştı. Dondu kaldı, kulakları dikildi, her şeye hazırды.

Jellica sürünerek ilerledi. Vail ayağa kalkmaya başladı ama Gecka onu siperin arkasına itti.

"Jellica önden gidiyor," diye nefes aldı. "O güvenli olduğundan emin olduktan *sonra* gideceğiz." "Onun güvende olduğundan kim emin olacak?" Vail fısıltıyla karşılık verdi.

"Hiç kimse. Yine de içeri giriyor. Bu bir liderin işidir."

Bir süre sonra Jellica el salladı. Bıçaklar siperden çıktı ve birleşti. Prentise, siyah dantel gerdanlıklı uzun boylu sessiz kız, herkesin önündeydi. Jellica'nın yanına çömelene kadar tüy gibi hafif ayaklarıyla, bir akrobat gibi ağaçların arasından fırlayarak koştu. Jellica bir kediyi okşar gibi onun saçlarını okşadı ve işaret etti. Tekrar dilini şaklattı. Prentise sınır çizgisini geçmemeye dikkat ederek koşar adımlarla kazıklara yaklaştı, sonra tekrar Jellica'ya baktı.

Prentise elleriyle konuşuyordu. Parmakları şekiller, semboller, adanın büyüsunün Vail'in kulakları için tercüme edemediği bir dil oluşturunuyordu. İmza atarken dudakları kıpırdıyordu ama belli belirsiz dudak oynatmaları ve klik seslerinin ötesinde sessizdi. Jellica da aynı şekilde işaret ederek karşılık verdi. Sonra başını salladı ve toplanan Bıçaklar'a baktı. Onlara işaret etti ve Vail hareketleri anlayamadı ama Prentise'in gözlerindeki niyeti okudu. Hepsi birlikte grev hattından geri çekildiler. Vail onlara ayak uydurmaya çalışarak peşlerinden gitti.

Birlikte Akademi duvarlarına doğru koştular ama güneydoğuya doğru hafif bir kavis çizmeden önce değil. Jellica bir yumruğunu havaya kaldırarak dinlenme sinyali verdi ve gençler sıkı bir çember oluşturdu.

"Temiziz," dedi Jellica. "Korkaklar. Vurup kaçmalarını beklemeliydik."

Tullo, "Yine de hiçbir şey vuramadılar," dedi.

"Sızma testi. Fakülte yolda ve bugün müdireyle tartışmaya girmemize gerek yok, bu yüzden burada birkaç dakika bekleyip kapılara geri döneceğiz. Nasıl olsa aynı sonuca varacaklar. Bunun için bize ihtiyaçları yok."

"Ne için test yapıyorlardı?" Vail sordu.

Jellica onunla göz göze geldi. Değişiklik olsun diye bir zorba gibi değil, temkinli bir eşit olarak. "Muhtemelen tepki süresi ya da sadece kimin geldiğini görmek için. İşte bu yüzden önce bizim gelmemizi istedi."

Prentise ona daha fazla el işareti yaptı, merakla başını eğdi.

"Doğru," dedi Jellica, sözlerini imzalarken yüksek sesle cevap verdi ve cümleyi küçük bir göğüs çarpmasıyla noktaladı. "İsimlerimizi biliyorlar."

Vail, Prentise'in cevabını anlamadı ama sürüden gelen karanlık kıs kıs gülüşmeler ona bir ipucu verdi.

Jellica işaret etti, iki sıkı parmağını döndürdü, başının yan tarafına vurdu ve sonra kara batmış tırnaklarını ağaçlara doğru batırdı. "Bırakın korksunlar."

"Geri dönmeliyiz," diye cevap verdi bir çocuk. "Yirmi dakika sonra Chalk'ın dersi var ve bu sabah hiç keyfi yok."

Orman patikasına doğru yürüdüler. Jellica, Vail'in yanında sıraya girdi. "Bize katılmaya karar vermene sevindim," dedi.

"Henüz görmedim," diye yanıtladı Vail. "Ve dürüst olmak gerekirse, hâlâ bunun bir tür eşek şakası olduğunu düşünüyorum."

"Ben şaka yapmam. Benim hakkımda çok çabuk öğreneceğin bir şey varsa o da ne demek istediğimi söylediğimdir. Öğleden sonra boş vaktin var mı? Yurda gel.

bizimle."

"Tamam," dedi Vail. Neden olduğundan emin değildi.

Biraz daha yürüdükten ve Akademi avlusunun gri duvarları uzakta belirmeye başladıktan sonra Jellica ekledi, "Orada sıraya girmen hoşuma gitti. Bize söylenmeden yere ne koyduğumuzu anladın. İyi içgüdüler."

"Teşekkürler." *Sanırım* söylemedi. Saunders'a adım attığı günden beri düşmanı olan Beyaz Cadı'dan iltifat almak, tuhaflığı geçip gerçeküstüne dönüştü.

"Nettle'ın beceriksizliğiyle sizi mahvetmeyi başarmış olmasından biraz endişeliydim. Bununla çalışabilirim."

Vail olduğu yerde durdu. "Hey."

Jellica durakladı. Yavaşça döndü, solgun, sivri burnu avının kokusunu alan bir kurt gibi seğiriyordu. Dudaklarında yavaş, istekli bir gülümseme yayıldı. Vail birden diğerlerinin ikisini de çevreleyerek kaçınılmaz bir halka oluşturdıklarının farkına vardı. Eğer işler kötü giderse, tek başına, sayıca az ve duvarların dışındaydı.

Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine karar verdi. Yerinde durdu ve gözlerini Jellica'ya dikti.

"Eğer kız arkadaşım hakkında saygılı bir şekilde konuşamıyorsan," dedi, "onun adını ağzından uzak tutmanı isteyeceğim."

"Ooh," dedi Jellica. "*Kız arkadaşın*. Bundan emin misin? Coins'e katılmak için teklif aldığını duydum ve bu fırsatın üzerine atladı."

"Evet. O yaptı. Ne olmuş yani?"

"Sadece garip, hepsi bu. Siz ikiniz sarmaş dolaş olmaya, el ele tutuşmaya başlıyorsunuz ve o tüm zamanını başka insanlarla geçirme fırsatını yakaladığı anda buna atlıyor."

Vail'in çenesi gerildi.

"Öyle bir şey değil. Onun hayalleri var. Seyahat etmek istiyor. Sikkeler ona yardım edebilir."

"Yani artık seni hayal etmiyor mu?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye yanıtladı Vail. Kelimeleri boğazından sıkmak, onları soğuk ve ağır bir taşın etrafında itmek zorundaymış gibi hissetti.

Jellica'nın burun delikleri sanki havadaki zayıflığın kokusunu alıyormuş gibi alevlendi. "Bana bir şey söyle. Düşünce deneyi. Eğer Madeni Paralar aniden 'Hey Vail, gel ve bize katıl' deseydi, ne yapardın? Yani, aynı şeylerle ilgilenmiyorsunuz ama... sırf Amy'yle birlikte olmak için bize katılırdın, değil mi?"

"Tabii ki yaparım," dedi, önce düşünmeden.

"Tamam, yani..." Jellica biraz daha yaklaşıarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Diyelim ki şu anda o okula gidiyoruz ve ben Bıçaklar için Amy'ye dokunuyorum. Ona da aynı şansı verelim. Bizimle, seninle takılabilir ve siz ikiniz ayrı ayrı çok fazla zaman geçirmek zorunda kalmazsınız."

Bunu bir an havada asılı bıraktı, sonra da gülümseyerek öldürücü darbeyi indirdi.

"Hayır derdi, değil mi?" "Bu farklı bir şey."

"Oh? Nasıl?"

"Bir kere," dedi Vail, "ondan nefret ediyorsun ve o da senden hoşlanmıyor."

"Benim yanımda yuvarlanan insanlar için farklı kurallar var. Bunu öğreneceksin."

Jellica rahatsız edici bir şekilde yaklaştı ve kulağına mırıldandı. "Gerçekten, gerçekten iyi olabilirim."

Vahşi bir sırtıyla geri çekildi.

"Sadece söylüyorum! Görünüşe göre ilişkiniz, hayal ettiğiniz gibi, tam olarak eşit değil. Ama anlıyorum, anlıyorum. Bu işin peşini bırakacağım. Sana ne kadar kötü davrandığını anlamak için benim yardımına ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Vail açık ellerini havaya kaldırdı. "Buraya gelmek bir hataydı."

Vail uzaklaşmaya başladı ama Jellica onun önüne geçti.

"Hey, hey, şimdi bunların hiçbiri yok. Mükemmelliğe çok yakınsın. Sana ne diyeceğim."

- Bana bir saat verin. Dördüncü katta sana bize ait olmanın nedenlerini göstermek için bir saat. Ve söz veriyorum, Ranger'ın onuru ve gözlerimin şaşı olması, Amy'nin adını bir daha anmayacağım. Ölüm meselesi. Üstüne kiraz bile atacağım. Bize bir şans verin, bana bir şans verin ve söz veriyorum bir daha asla Amy'ye ya da sizin... küçük ikinci sınıf arkadaşlarınıza bulaşmayacağım. Hepinize izin veriyorum."

Bir saat, diye düşündü Vail. Ve Jellica'nın sözünü tuttuğunu varsayarsak, arkadaşlarım ondan kurtulmuş olacak.

Ne gibi bir dezavantajı var?

Amy'nin bacakları hala ağrıyor olsa da okula yürüyerek dönmek, nöbetçilere koşmaktan daha kolaydı. Okul ceketini bir omzuna asmıştı,

Yüzü terden parlıyordu ve üniforması yürüyüşten dolayı kir ve çamurla kaplanmıştı. Profesör Kamaka'nın yanında yürüyordu.

"Sence nerede saklanıyorlar?" diye sordu.

"Birkaç önsezim vardı ama şu ana kadar hiçbiri doğru çıkmadı. Siperlerin içindeki boşluğu çıkarsak bile, hâlâ kilometrelerce uzanan vahşi doğayla karşı karşıyayız. Hafif seyahat eden ve topraktan geçinen birkaç adam uzun süre saklanabilir. Yuva kazmak ve kamuflaj yapmak için zamanları olduğundan daha uzun süre. Orada burada izler gördüm. Geçiş izleri, çamurda pençe izleri, ama her zaman iyi bir şey bulmadan önce tüketiyorlar. Bizim avlanmak için sihrimiz var ama onların da saklanmak için sihirleri var, yani bu bir tür yıkım."

"Adanın güney tarafındaki denizaltı ağılına ne dersiniz?" Adam

ona yan gözle baktı. "Denizaltı ağılını biliyor musun?"

Şimdilik vizyonu hakkında sessiz kalmaya karar verdi. "Profesör Mallory'nin dersinde ortaya çıktı."

"Evet, orayı çoktan kontrol ettik. Hey, şimdi gerçek konuşalım - bu adamları yakaladıktan sonra bile, adanın o kısmına asla gitme. Eski kalıntılar tehlikenin de ötesinde. Her yerde paslı metal, gevşek moloz, sadece büyük bir karmaşa. Ve eğer orada bir öğrenci yaralanırsa... muhtemelen biz fark edene kadar çok geç olur. O yüzden bunu yapmayın."

"Anlıyorum. Sadece merak ettiğim bir şey var. Ya eski denizaltılardan birini bulmuşlarsa? Adanın kurucularının su altı laboratuvarına gidip gelmek için kullandıkları denizaltılardan?"

Kamaka bunu düşündü.

"Eğer varsa bile, o ağıllarda değildi. Akademi'yi inşa etmeye devam ederken oraları incelemiştim. O zaman da boştu, şimdi de boş, görünürde bir denizaltı yok. Başka bir yerde bulmuş olabilirler mi, belki kıyıya demir atmış? Eh, belki. Olabilir. Ama üç şeyi unutuyorsunuz."

"Ne gibi şeyler?"

"Birincisi," dedi parmaklarının ucuyla işaretleyerek, "bir denizaltıyı nasıl kullanacaklarını bilmeliler. Yakıt muhtemelen sorun olmayacaktır - ilk öncülerden bu yana bulduğumuz tüm teknolojiler büyülü reaktörlerle çalışıyor ve bu şeylerin yarılanma ömrü çağlarla ölçülüyor. Ancak kontrollerin nasıl çalıştığını bilmiyorsanız bunun bir önemi olmayacaktır ve bu şeyler muhtemelen bir kullanım kılavuzuyla birlikte gelmiyor."

"Tamam," dedi Amy. "Ama Elmer ya da Shaddock öğrenmiş olabilir, değil mi? Onlar dünyalar arası seyahat eden Ağ ajanları. Muhtemelen araba kullanmayı ve her türlü şeye pilotluk yapmayı biliyorlardır."

"Elbette. Olabilir. Ama bir de şu var: Kalpleri taştan olabilir ama karınları etten. İnsanın yemesi lazım. Çalışan bir denizaltı bulsalar ve onu açık denizde saklanacak bir delik olarak kullansalar bile, avlanmak ve yiyecek bulmak için düzenli olarak adaya geri dönmek zorunda kalacaklar."

Üçüncü parmağını kaldırdı.

"Bir de büyük üç numara var. O suya girmek, yiyebildiğin kadar deniz ürünü büfesine katılmak gibidir. Ama siz deniz ürünüsünüz ve orada hemen hemen her şeyin dişleri için konserve açacakları var. Ceset bir denizaltıyı bütün olarak yutabilir."

Hava ılık ve aydınlıktı ama Amy yine de ürperdi, buz gibi deniz spreyini, gözlerini yakan tuzlu suyu, denizaltıyı ikiye bölen devasa bir dokunacı anımsadı.

"Ya kendilerini korumanın bir yolunu bulmuşlarsa?" Bir kaşını kaldırdı. "Yerel vahşi yaşamdan mı?"

"Bu mümkün, değil mi? Demek istediğim, Profesör Mallory geçen yılın başlarında meditasyon dersinde beni fark ettiğinden beri zihnimi Ceset'ten nasıl bulanıklaştıracağımı öğretiyor. Eğer ben öğrenebiliyorsam, Elmer da öğrenebilir."

Kamaka alçak bir ıslık çaldı. "Yine de büyük bir risk. Aşağıya bir kayarsan, *yok* olursun. Dürüst olmak gerekirse, karada bir yuva kazmak, üzerini yapraklardan bir ağla örtmek ve saklanmak çok daha güvenli. Ayrıca, Elmer'ın sizin yapabildiğiniz her şeyi yapabileceğini düşünmek için acele etmeyin."

Amy bunu beklemiyordu. "Neden olmasın? O benden daha deneyimli. Çok daha fazla."

"Evet ama berbat öğretmenleri var, tabii varsa. Şebeke ile ilgili olan şey köşeleri kesmeleridir. Adımları atlıyorlar ve her seferinde kolay yolu seçiyorlar çünkü para ve güç dışında hiçbir şeye saygı duymuyorlar. Elmer gibi bir adam, işler yolunda gittiğinde bir dinamodur, ama gitmediğinde bakın ne olur. Siz çocuklara neden odak kristalleri ve iyileştirici lapalar gibi çok temel şeylerle başladığımızı biliyor musunuz?"

Amy, Profesör Chalk'ın geçen yılki dersini, onları nasıl bir koruma çemberiyle başlattığını ve ancak bu konuda ustalaştıklarında, çemberi temel olarak kullanan bir savunma büyüsü yapımına geçtiğini düşündü. İlk başta inanılmaz derecede ayrıntılı gibi görünen

Büyü sadece yarısı kadar zaman aldı çünkü temelleri zaten öğrenmişlerdi.

"Yani her şeyin nasıl çalıştığını ve nasıl doğru yapılacağını mı öğreniyoruz?"

"Aynen öyle. Ağ daha çok, 'Al sana alev makinesi, git bir şeyler yak' gibi. Bu da çalışmayı durdurana, deposu boşalana ya da yüzünüzde patlayana kadar harika gidiyor. İşte size iyi bir örnek. Benim gezegenim sizin geldiğiniz gezegenden çok daha az teknoloji ağırlıklı. İçten yanmalı motorlarımız var ama benim adamda insanlar eski usulü sürdürüyor. Kıyı şeridinde yelken açarak, mızrak ve ağla balık tutarak, brandayla çalışarak ve rüzgârı öğrenerek büyüdüm. Aniden ortaya çıkan kötü hava koşulları, halatın kopması ya da denizde ters gidebilecek yüzlerce başka şey gibi acil bir durum ortaya çıktığında, bunun üstesinden gelebileceğime emindim çünkü temel bilgileri biliyordum."

Çalıların arasında yürürken bir elini açtı ve anısını hatırladıkça elini önünde salladı.

"Bir gün adanın en zengin çocuğu, şefin oğlu, kendine bir motorlu tekne aldı. Yepyeni bir şey, hiç test edilmemiş, komşularımızdan benzin ithal etmek zorunda kalmış çünkü benim kabileimde hiç benzin yokmuş. Aklına koymuştu, hepimize gününü gösterecek ve -" Kamaka cesur bir poz verdi, bir ayağı kütüğün üzerinde, yumruğu kalçasındaydı. *"-tüm zamanların en büyük balıkçısı, hem de hiç denemeden!"*

"Balık tutmayı biliyor muydu?" Amy sordu.

Profesör kütükten aşağı atladı ve yürümeye devam etti.

"Öğrenmedi. Yelken kullanmayı da hiç öğrenmedi ama 'Hey, önemli değil, bu yeni makine tüm işi benim için yapıyor' dedi. Ona bunun böyle olmadığını anlatmaya çalıştık. Elbette, bir motor sizi uzun bir yol boyunca taşıyabilir, ama bir şeyler ters giderse ne olur? Okyanus sizin arkadaşınız değil, sevgiliniz de değil. O kocaman, huysuz, azgın bir kadın-" Amy'ye baktı, görünüşe göre bir sonraki kelimeyi tekrar düşünüyordu. "-Bayan, ve eğer ona biraz şans verirsen seni bütün olarak yutar. Önemli olan teçhizat değil. Yelken açmayı bilmiyorsan, ne kadar süslü bir tekneye sahip olursan ol, denizci değilsindir."

"Sanırım dinlemedi," dedi.

"Hayır! Onunki gibi bir tekneye paramız yetmediği için hepimizi kıskandığına karar verdi. Bir sabah şafak sökmeden yola çıktı ve..." Kamaka omuz silkti. "Hikaye burada bitiyor. Demek istediğim, Elmer gibi bir adam zeki olabilir ve bir planı olabilir - hatta plan içinde planları bile olabilir -

Ama işleri nasıl doğru yapacağını hiç öğrenemedi. Siz çocukların onun buradan çıkış aracını havaya uçuracağınızı hesaba katmadı. Şimdi çaresiz durumda."

Amy, "Çaresiz ve tehlikeli," dedi.

"Ve çaresizlik insanları dikkatsiz yapar. Onu bu noktada yakalayacağız. Hata yapacak. Sadece beklememiz gerek." Profesör neredeyse muzipçe gülümsedi. "Ama sabırlı olma konusunda berbat olduğumu ve meşgul olacak bir şeye ihtiyacım olduğunu düşünürsek, seni en başta kenara çekmemin nedeni hakkında konuşmaya ne dersin? Sikkeler'e katıldığını gördüm."

Amy'nin yanakları biraz ısındı. "Evet, seçtikleri tek ikinci sınıf öğrencisi benim."

"Siz çocuklarla istediğim kadar birebir vakit geçiremiyorum ama sınıftaki herkesi tanımaya çalışıyorum. Sanırım küçükken eve kapanıp çok zaman geçirdiniz, değil mi?"

Amy, hapishaneden bir adım ötedeki bir okulda, düşmanca ve alaycı yüzlerle çevrili, bitmek bilmeyen günleri düşündü. Sonra babasının sarhoş değil de kafayı bulmuş olması için dua etmek zorunda kaldığı karavana geri döndü, çünkü votka onu her zaman vurucu bir ruh haline sokuyordu. Dünyası, hırpalanmış ikinci el bir Schwinn olan bisikletiyle ne kadar uzağa gidebileceğiyle sınırlıydı.

"Zamanımın çoğunu kütüphanede geçirdim," dedi, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Uzaklaşmıyordum, *gerçekten*, ama kitaplar... kitaplar bir yerlere gitmemi sağlıyordu. Bir şeyler öğrenmemi ve bir şeyler görmemi. Mucizeler."

"Ve şimdi bunu gerçekten yapmak istiyorsun."

Bu bir soru değildi. Onun bakışlarıyla karşılaştı ve başıyla onu onayladı.

"Sana bir şey söyleyeyim, Amy. Navigasyon konusunda gerçek bir yeteneğin var. Çoğu kişiden daha fazla." Durakladı. "Hayatta kalma konusunda hâlâ o kadar iyi değilsin ve çok cılızsın - cidden, o kemiklere biraz kas eklesen ölmezsin

- ama büyüğü bir bakış açısından? Aslar. En azından temel konularda. Biraz ekstra kredi çalışmasına ne dersin?"

Dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. Kalbi kaburgalarına çarptı.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Her yıl özel eğitim için birkaç öğrenci seçerim, diğerlerinden farklı olanları. Bu sen oluyorsun. Seni kartomansiye başlatmak istiyorum. Gerçek bir anlaşma - portalları açmak, kapatmak, boyutlar arası seyahatin giriş ve çıkışları."

Amy'nin tepkisi keskin, ani bir ciyıklama oldu. Kendini tuttu, gözleri hâlâ iriydi ve elinin içine öksürdü. "Evet! Yani, evet. Evet, kesinlikle. Çok ilgimi çekti."

Kamaka içten ve derin bir kahkaha attı ve onun sırtına bir tokat attı. İri adam nazik olmaya çalışıyordu ama bu tokat neredeyse onun ayaklarını yerden kesmeye yetecekti.

"Heyecanını sevdim. Tamam, ğrenci işi var mı?"

"Ahırda Bay Orris'e yardım ediyorum."

"Bunu geri ekmen gerekecek. Haftada dört öğleden sonra benimsin. Hangi dördü, umurumda değil. Orris iyi bir adam. Ona neler olduğunu söyle, programı ayarlayacaktır. Yine de benimki dahil tüm derslerini gemelisin. Eğer seni kaytarırken yakalarsam, işimiz biter, anladın mı?"

Bir selam aktı. "Anlaşıldı."

"İyi anlaşma. Ve bil diye söylüyorum, bir final sınavı olacak. Bu okul yılının sonunda, sınıfı geçtiğinizi varsayarsak, yandaki dünyalardan birine bir gezinti yapacaksınız."

Bu fikir sarhoş ediciydi. "Tek başıma mı?"

"Güvenlik için tek bir araç alıyorsunuz ve kendi kondktrnz seçiyorsunuz. Bunun ötesinde, evet. Yanınızda olmayacağım, buradan izliyor olacağım. Bununla başa çıkabilir misin?"

Amy emin değildi ama öğrenmeye kesinlikle hazırды.

On Üçüncü Bölüm

"Mikey Garcia," dedi kareli atkılı daha yaşlı bir çocuk, yan yana sarmal merdiveni tırmanırken Vail'e sıkı bir el sıkışma teklif etti.

"Oh, seni buralarda görmüştüm," dedi Vail. "Geçen sene yardım etmiştin

Profesör Chalk'ın birkaç gösterisi."

Çocuğun kocaman, kurbağa ağızlı bir sırıtışı, dağınık siyah saçları ve gözlerinde utangaç bir ifade vardı. "Evet, ben Chalk'ın hedef mankeni sayılırım. Savunma büyüğü konusunda uzmanım, bu yüzden ne zaman bir ders vermek istese beni çağırıyor. Benim için sorun değil - harika bir alıştırma. Onun profesyonel bir düelloocu olduğunu biliyorsun, değil mi? Kariyerinin zirvesindeyken, onunla dövüşeceklerini öğrenen adamlar hemen oracıkta emekli olurlardı."

Vail bu hikâyeyi duymuştu. Bunu, oturmak çok acı verdiği için derslerinin çoğunda ayakta durmak zorunda kalan, eklemleri ve kasları yanık ve yara izlerinden oluşan bir goblenin altında sürekli isyan halinde olan bastonlu yaşlı adamlarla yan yana koymak garipti. Gerçek onun gözlerindeydi. Genç bir adamın gözleri. Adımlarını kaybetmiş olabilirdi ama ateşini asla kaybetmemişti.

Vail, "Yine de bunun için bir bedel ödedi," diye belirtti.

"Eh, ona karşı duran dövüşçülerin ödediği kadar değil. Ve inanın bana, ihtiyaç duyduğunda hâlâ kendini gösterebiliyor. Sabah antrenmanlarını gördüm. Artık para için dövüşmüyor. Asıl önemli olan şey için gazını depoda tutuyor."

"Gerçekten önemli olan nedir?"

Dördüncü katın sahanlığındaki merdivenleri aşılar. Mickey tozlu eski koridorları, titreyen mor alevli buzlu küre mangalları, duvarlardaki Vail'in asla hayal edemeyeceği dünyaları tasvir eden soluk yağlı boya tabloları inceler.

"Burası. Biz. Gelecek nesil. Eski muhafızlar artık bunu yapamadığında çizgiyi korumak için yeni bir büyücü mahsulü yetiştirmek." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Soru. Bu bir sınav değil, doğru cevap yok. Önünüzde kocaman bir kötü adam var ve yolunuzun üzerinde bir grup çaresiz insan. Ona saldırır mısın, yoksa onları korur musun?"

Aldatıcı bir kurnazlık. Gözlerini kısarak düşündü.

"İkisi de' diyebilir miyim?"

"Yapamazsın. Çok kolay."

"Tamam, tamam," diye düşündü Vail. "Eğer öncelik sıralaması yapmam gerekirse, savaşamayan insanları tehlikeden uzak tutmak ilk sırada yer almalı. Eğer kötü adam kaçarsa, onunla daha sonra ilgilenebilirim. Orayı savaş alanına çevirmeye karar verdiğim için masumlar ölürse, kazansam bile kaybederim."

Sırtışı bir şekilde büyüdü. Onu kapılarla kaplı bir koridora götürdü.

"Senden hoşlandığımı biliyordum. İşte Blades'te hepimiz bunun için varız. Diğer insanlar bunu yapmak zorunda kalmasın diye eğitilir, terler ve kan dökeriz. Ve sorun çıktığında, ilk savunma hattı biziz."

"Bana Jellica'nın felsefesinin bu olduğunu söyleyemezsin. O her zaman saldırır."

Omzunun üzerinden geriye baktı. Jellica ve diğer birkaç kişi "alt kattaki bazı işleri" halletmeleri gerektiği için geride kalmıştı.

"Jellica'nın Jellica sorunları var, ama bunu ben söylemedim ve siz de duymadınız. Evet, sert biri ve başa çıkması zor olabiliyor, özellikle de birinden nefret ettiğinde - kızın bin sayfalık bir kin kitabı var - ama bana güvenin, onda bundan daha fazlası var. Gerçekten herkes için en iyisini istiyor. O sadece..."

"Bunu göstermenin berbat bir yolu mu var?" Vail

önerdi. Mickey başını salladı. "Bu."

"Sınırdaki sosyopatik bir şekilde mi?"

Omuz silkti. "Haksız değilsin."

Sürü ortak bir yatakhaneye akın etti. Oda sade, boş, düzenli ve titizlikle temizdi, her yatak o kadar sıkı yapılmıştı ki çarşaflardan bir çeyreklik sektirebilirdiniz. Blades'in eşyaları ayak dolaplarında ve uzun ahşap gardıroplarda saklanıyordu; tek kişisel dokunuşlar, yatakların üzerindeki raflara dizilmiş birkaç dağınık kupa ve hediyelik eşyaydı. Bir ocak - soğuk ve hareketsiz

Şimdi, günün sıcağında - aşınmış gri taşlarında neredeyse hiç is izi yoktu.

Gecka kendini yatağın üzerine attı ve gevşemeden önce bacaklarını havada tekmeledi. "Ugh. Uyku zamanı."

Prentise yanından geçti. Uzun boylu, solgun kız Gecka'ya bir şeyler imzaladı ve gözlerini devirdi.

Gecka elleri ve sesiyle karşılık verdi: "Uyku vakti olduğundan oldukça eminim aslında."

Vail, Prentise'in yanından geçip sıkışık yatakların ortasındaki bir tuhaflığa doğru ilerlemesini izledi. Büyük bir köpek kulübesi, içinde kabarık bir battaniye olan sağlam telden bir kafes, sıranın ortasında yerde duruyordu. Prentise onun yanındaki soluk mavi yoga matının üzerine oturdu, kollarını kavuşturdu ve ısınma hareketlerinden oluşan ayrıntılı bir rutine başladı.

"Kafes ne için?" diye sordu Vail. Akademi'ye geldiğinden beri hiç evcil hayvan görmemişti - Katil Mittens sayılmazdı - ve evcil hayvan beslemelerine izin verilmediğinden oldukça emindi.

"Prentise burada uyuyor," dedi Gecka. "O Jellica'nın kedisi." Vail gözlerini kırıştırdı. "Affedersiniz?"

"Gecka," dedi Tullo ona ters ters bakarak. "Aceminin yanında şakayı fazla abartma, olur mu? Aslında berbat olmayabileceğini düşünmeye başlıyorum, o yüzden onu korkutmasan iyi olur."

"Tanrım," dedi Vail, "teşekkürler. Ama cidden, sen neden bahsediyorsun?"

Sakın bana Jellica'nın onu kulübede yatırdığını söylemeyin."

Prentise Vail'e camı eritebilecek bir bakış fırlattı. Sessiz bir öfkeyle kaynayan bakışlar onu delip geçti. Blades'in geri kalanıyla birlikte yeni gelmiş olan Jellica kapı aralığından cevap verdi.

"Ben halkıma hiçbir şey yaptırmam Curran. Ne zaman isterse bir yatağa sahip olabilir."

Prentise parmakları titreyerek bir dizi işaret ekledi. Vail açık ellerini havaya kaldırdı.

"Ben... Özür dilerim, ne dediğinizi anlamıyorum."

Gecka yatağından yuvarlanarak yere düştü ve Vail'e el salladı. "Ben tercüme ederim. Otur."

Vail geldi, kararsızdı, Prentise'i nasıl bu kadar derinden kızdırmayı başardığından hâlâ emin değildi. Diğer iki kızla birlikte yere oturdu ve Prentise imza atmaya başladığında - artık daha yavaştı, bakışları her saniye azalıyordu - Gecka konuştu.

"Prentise... şey, açıkçası bunu nasıl tercüme edeceğimi bilmiyorum ama biz buraya P-Sixty-Two diyoruz. Yerel tiran, kendi kendini tanrı-imparator ilan eden biri - inanın bana, önemli bir şey değil, dışarıda kendi kendini tanrı-imparator ilan eden pek çok kişi var ve çoğunun onları yola getirmek için iyi bir tekme ihtiyacı var. Her neyse, köylüleri hizada tutmak için, her yıl bunun bir parçası olarak yetiştirmek üzere yeni doğmuş bebeklerden oluşan bir ürün talep ediyor..." Gecka tereddüt etti. "Böyle mi söylememi istiyorsun, P? Genelde s'li kelimeleri sevmezsin. Evet, tamam, anlamasını istiyorsun, anlıyorum." Gecka tekrar Vail'e döndü. "Savaşçı kölelerden oluşan bir kast. Onlara erken başlıyorlar."

Prentise başparmağını boğazında gezdirdi ve elini yana doğru kıvrırken boğuk bir tıkırtı sesi çıkardı.

"Gecka, "Yaptıkları ilk şey çocukların ses tellerini kesmek oldu" dedi. Kölelerin konuşmaya ihtiyacı yoktur, sadece dinlerler." Vail yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

"Aman Tanrım," dedi, sesi ancak bir fısıltıdan daha yüksekti. Şimdi, Prentise'in siyah dantel gerdanlığının kafes örgüsünün altında, uzun süredir solmuş yara izlerinin soluk beyaz çizgilerini seçebiliyordu. "Bunu... sana onlar mı yaptı? İşaret dilinin sağır olduğun için olduğunu sanıyordum."

Prentise başını salladı, bir kulağına dokundu ve başparmağıyla yukarı doğru bir hareket yaptı.

"Kulaklarında bir sorun yok," diye tercüme etti Gecka. "İyi duyabiliyor, sadece ağzıyla konuşamıyor."

Vail, "Ama konuştuğunuzda ona işaret veriyorsunuz," dedi.

"Evet, bu sadece kibarlık. Ve ne kadar çok imza atarsan o kadar iyi olursun. Bunu sadece Prentise ile konuşmak için kullanmıyoruz."

Vail ormandaki taramayı, Jellica'nın diğer Bıçaklar'la sessizce iletişim kurduğu anı düşündü.

"Bu bir... savaş dili gibi," dedi Vail.

"Şimdi anladınız. Telepati güçlü bir sihirdir, ama herkes bu konuda yetenekli değildir. Herkes imza atmayı öğrenebilir. Düşündüğünüzden daha sık işe yarar. Yani anlamamız gereken şey, sadece kesip biçmekle yetinmedikleri. Yürümeyi öğrenmeden önce onlara hayvan gibi davrandılar. Bir damla bile insani şefkat göstermediler. Boyunlarına tasmalar taktılar, kafeslerde uyuttular, her şeyi yaptılar. Bak, bu zalim kral anladı ki eğer...huh. Bunu ona bu kadar açık bir şekilde söylememi mi istiyorsun?"

Prentise ona daha hızlı, hararetli, gözleri yoğun bir şekilde imza attı. Gecka parmaklarıyla ve sesiyle cevap verdi.

"Tamam, anladım. Yani bir çocuğa değersiz olduğunu, tek amacının efendisi için savaşmak ve ölmek olduğunu öğretilseniz... genellikle buna inanacağını anladı."

Bir kalp atışında, Vail bir dünya ve bir yıl uzaktaydı, zamanda geri gitmiş, kaybolmuştu. Bir kaşığın altında çakmağın titremesini, kimyasalların fokurdamasını, plastik bir ilmeğin pazılarını sıkmasını izledi.

"Senin yaşaman ya da ölmen kimsenin umurunda mı sanıyorsun bebeğim? Yarın bir çukurda ölü bulunursun ve herkes cesedinin üzerinden geçip oh be, bir keş fahişe daha gitti der. Kayıp değil. Seni önemseyen tek kişi benim. Para kazanmaya devam ettiğin sürece sana iyi davranacağım."

Prentise'in gözleri onunkilere kilitlenmişti, kırpmadan, elmas keskinliğinde. Tanıdık bir şey görmüştü. Vail de gördü.

Jellica'nın sesi sol kulağına geldiğinde neredeyse sıçrayacaktı. Beyaz Cadı arkasına çömelmek için yaklaşmıştı.

"Saunders'a geldiğinde ilk giden şey tasma oldu," dedi Jellica, sesi karanlıktı. "Benim halkım tasma takmaz. Ben yasakladım. Ama boynunda bir şey olmadan kendini çıplak hissediyor ve insanların ameliyat izlerine bakmasından hoşlanmıyor, bu yüzden dantel gerdanlık bir uzlaşma oldu."

"Onu bir yatağa koymayı denedik ama uyuyamadı," dedi Tullo, başka bir çocukla yanlarından geçerken. "Demek istediğim, her geceyi bir kafeste geçirerek büyüdü, bu yüzden bildiği tek şey bu. Tekrar denemeye hazır olduğunda, uçtaki boş yatak onun olacak."

Prentise eğildi, kulübesinin kapısını dikkatle açıp kapattı ve Vail'e ilk başta fark etmediği bir şeyi gösterdi - mandal ve kilit tamamen kesilmişti.

"Özür dilerim," dedi Vail ona. "Sanırım biraz aceleci davrandım."

Prentise ağzının bir tarafından hava üfleyerek ve omzundaki hayali kiri fırçalayarak cevap verdi. Tercümeyle gerek yok.

"Sence sen..." Vail tereddütle sormaya başladı.

Prentise uzandı ve Vail'in ellerini tuttu. Parmaklarını nazikçe bükerek onu hareket ettirdi ve soruyu işaretle yineledi.

"Yapabileceğini düşünüyor musun-" diye tekrarladı Vail onu takip ederken. Parmak Prentise'e, parmak kendine. Şakağına doğru bir hareket. Her iki el de bir kitabı açar gibi açıldı. "Evet. İşte böyle. Sorun olur mu? Gerçekten nasıl yapıldığını öğrenmek istiyorum."

Prentise ileri geri hareketini tekrarladı. *Ayna beni.*

Gecka, "Bu biraz çeviri gerektiriyor," dedi. "Herkese öğrettiği ilk şey bu."

Elinin düz bir hareketi. Başına bir taç bastırır gibi saçlarına doğru bir hareket yaptı. Bir düz kesik daha, sonra avucu kapalı yumruğunun yan tarafına çarptı, hızlı bir yarım daire ile noktalandı.

Jellica, Vail'in kulağına, "*Krallar yoksa, efendiler de yok,*" diye mırıldandı. "Ve hepimiz mezun olur olmaz, P-Sixty-Two'ya bir safari yapacağız ve birkaç küçük iyileştirme yapacağız. Bununla başa çıkabilir misin Curran? Bizimle gelebilir misin?"

Vail yavaşça başını salladı ve fırsat bulsa kendi gezegeninde yapmak istediği bazı onarımları düşündü.

"Evet," dedi Vail. "Bununla başa çıkabilirim."

Amy uyumamıştı. Denemişti ama Vail sokağa çıkma yasağını geçmişti ve nedenini bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Bu yüzden aşırı yıpranmış çarşaflarının altında dönüp durdu ve uykuyu aradı, ama uyku ondan kaçtı. Sonunda kapı kolunun usulca döndüğünü duydu ve koridordan gelen bir ışık kırıntısı yıpranmış döşeme tahtalarının üzerine yayıldı. Vail kimseyi uyandırmak istemediği için hafif adımlarla içeri süzüldü.

"Hey," diye fısıldadı Amy, bir kolunun üzerine dayanarak. "İyi misin?"

"Evet. Aslında gerçekten iyi bir öğleden sonra geçirdim. Seni endişelendirdiysem özür dilerim."

Amy gülümsemek zorunda kaldı. Bir keresinde kendisinin de geç saatlere kadar dışarıda kaldığı ve Vail'i aynı şekilde endişelendirdiği düşünülürse, bu konuda pek de kızgın olamazdı. "Ödeşтик diyelim."

Vail yaklaşp yanındaki yatağa oturup ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmaya başlayınca gülümsemesi soldu. Boynundaki eşarp ay ışığında metalik bir şekilde parlıyordu.

"Vail? Ne giyiyorsun?"

"Ah." Aşağıya baktı. "Evet. Blades beni dinledi. Aslında düşündüğünden daha havalılar. Jellica hâlâ büyük bir ürkütücü ve aslında birkaçı ürkütücü ama çoğu şaşırtıcı derecede iyi."

Amy bağırarak istedi. Etraflarında uyuyan öğrencileri düşünerek sesi gergin bir tıslamaya dönüştü.

"Neden? Neden o pisliklere katılasın ki?"

"Az önce söylediğim gibi, eğer dinliyorsan, hepsi pislik değil. Mickey Garcia yapmak istediğim büyü türünde bir profesyonel ve bana Chalk'ın sınıfta anlatmadığı bazı teknikleri öğretecek. Parr da ateşbazlıkta çok iyi, benim gibi ama on kat daha iyi. Ve aslında çok tatlı biri olan Prentise bana nasıl yapılacağını gösteriyor."

"Nedenini biliyorsun, değil mi?" Amy söyledi.

Vail durdu ve yavaşça tek kaşını kaldırdı. "Neden ne?"

"Jellica seni neden davet etti? Çünkü benden nefret ediyor. Sadece aramızı açmaya çalışıyor."

Vail suratına bir tokat yemiş gibi görünüyordu. Amy hayatı boyunca hiçbir şey söylediği için bu kadar pişman olmamıştı. Kelimeler bir anlık sinirle ağzından dökülmüştü ve o anda onları geri almak için her şeyi yapabiliyordu.

Söylediklerinin arkasındaki duygu değildi. Amy her sözüne inanıyor ve arkasında duruyordu. Ama Vail'in gözlerindeki incinmiş ifadeyi beklemiyordu. Ya da arkasından gelen öfkeyi.

"Oh," dedi Vail. "Nasıl olduğunu anlıyorum. Büyük Amy Nettle, sihir dehası, bunu hak ettiği için Coins tarafından seçiliyor. Ama kimse *beni*, başarısızlığı, başarısızlığı isteyemez."

"Kastettiğim bu değildi!"

"Ne demek istediğini biliyorum. Hey, belki de o yapmıştır. O bir sürtük. Bunu ona hiç yakıştıramadım." Vail ellerini açtı. "Ne olmuş yani? Bugün eğlendim. Bir şeyler öğreniyorum. Daha iyi olmama, daha güçlü olmama yardımcı olacaklar, tıpkı sen ve Madeni Paralar gibi. Peki ne yapmam gerekiyor, ha? Sen arkadaşlarınla dışarıdayken yurt odasında oturup, zaferinin tadını çıkarayım diye dönmeni mi bekleyeyim? Beni bir rafa koyup *sen yokken burada olmamı* bekleyemezsin. Benim de kendime ait bir hayatım var."

"Biliyorum. Biliyorum. Özür dilerim. Ben... Ben sadece seni o atkıyla görünce şaşırdım ve saat geç olduğu için düşünemedim."

"Sorun değil. İkimiz de yorgunuz. Şimdilik bu konuyu kapatalım ve sabah konuşalım."

Vail ancak yorganın altına girebilmişti ki Amy yumuşak bir fısıltıyla tekrar sesini yükseltti.

"Gerçekten üzgünüm, ben sadece-"

"Amy," dedi Vail, sesi sertti. "Birisi bir konuyu bırakmayı kabul ettiğinde, bu senin konuyu ele almayı bırakman için bir işarettir. İyi *geceler*."

Bölüm On Dört

Tertesi sabah pek konuşmadılar. Onlar da konuşmadılar. Sabahki karga serenadı hakkında aynı eski şakaları yaptılar.

Duş bölmesinin üzerinde bir şişe şampuan. Medeni davrandılar. Son derece medeni. Buharlı aynanın önünde saçlarını tararken Amy, Vail'in bir pudrayı açıp yanaklarına hızla biraz renk sürdüğünü fark etti.

"Kızım!" Bahati, Vail'in diğer tarafında skandala uğramış bir halde konuştu. "Makyaj malzemelerini nereden buldun? Ben burada ölüyorum ve sen benden saklıyorsun."

Vail kıkırdadı. "Bunu bana Gecka verdi. Onunla konuşmalısın. Gece Pazarı her geldiğinde stok yapıyor ve gecenin sonuna doğru fiyatlarını yarıya indiren bir stand olduğunu söylüyor."

"Onun sırlarını çalacağım ve kendime mal edeceğim," diye yemin etti Bahati aynaya bakarak. "Bu büyü Kılıçların eline bırakılamayacak kadar güçlü."

"Hey," dedi Amy.

Vail ona doğru baktı, gözlerinde bir soru vardı.

"Yeni arkadaşlar bulmana sevindim. Dün gece aşırı tepki verdim ve düşünmüyordum. Bıçaklar'dan hoşlanmıyorum. Onları seviyormuş gibi davranmayacağım. Ama bu okuldaki herhangi bir Sept tarafından dinlenmeye layıksın ve sana öyle olmadığını düşündüğümü hissettirdiğim için özür dilerim. Niyetim bu değildi ama önemli olan niyet değil. Aramız iyi mi?"

Vail, Bahati ve son birkaç kişi de gidene kadar bekledi ve onları lavabolarda yalnız bıraktı.

"Biz iyiyiz." Amy cevap vermeden önce bir parmağını kaldırdı. "Ama mesele şu, Ames. Senden bir şey istiyorum, tamam mı?"

"Adını söyle."

"Ben büyük kötü Beyaz Cadı tarafından tuzağa düşürülen akılsız bir kimsesiz değilim. Hayatta kendi seçimlerini yapabilen yetişkin bir kız olduğumu anlamana - ve buna inanmana ihtiyacım var, sadece söylemene değil - ihtiyacım var. Yaptığım seçimlerden hoşlanmasanız bile buna saygı duymanızı istiyorum."

"Vail-"

"Şu anda bana cevap verme. Bir süre bununla otur. Çünkü eğer buna saygı duymuyorsan, bana da duymuyorsundur ve bana nedenini söylemeni istiyorum. Eğer söyleyebilirsen, o zaman endişelenecek bir şeyimiz kalmaz. Tamam mı?"

Amy'nin omuzları çöktü. Kendini hala dışlanmış, hala her türlü yanlış içinde hissediyordu ve her şeyi yoluna koymak için can atıyordu ama bunu konuşarak anlatmanın yeni bir çukur kazmaktan başka bir işe yaramayacağını da biliyordu. Şimdilik dilini tutmak ve olurlarına bırakmak zorundaydı. Berbat olduğu iki şey.

Kahvaltı için büyük salona doğru yürürken, ciyak ciyak öten bir karganın önderliğinde, Vail'in parmakları kısa bir süre Amy'ninkilere dolandı. Amy'nin elini sıktı ve sonra bıraktı.

"Her yıl," diye mırıldandı Profesör Chalk, iki eliyle bastonunun başını sıkıca tutarak amfinin başında dururken, "birisi onlara 'iyi şeyleri' ne zaman öğreteceğimi sorar. Spellchoke'lar ve koruma çemberleri pratik, kullanışlı ve dolayısıyla bazı küçük, dar kafalı zihinlere sıkıcı geliyor. Onlar ateş ve yıldırımlar fırlatmak ve düşmanlarının üzerine gazap yağdırmak istiyorlar."

Döşeme tahtalarını arşınıyor, bastonu adımlarına eşlik ediyordu. "İşte o zaman anladım ki, henüz yanıldığım kanıtlanmadı. İkinci yılında bize katılmayacak olan bir öğrenciye bakıyorum. Sizler geçen yıl beklentilerimi karşılamayı ya da aşmayı başardınız. Çoğunuz kıl payı kurtuldunuz ama gizli savunma konusunda temel bir kavrayışa sahip olduğunuzu ve hayatınızı kurtarabilecek koruyucu büyü biçimlerini nasıl kullanacağınızı anladığınızı göstermeyi başardınız."

Volta atmayı bıraktı ve öğrenci galerisine doğru döndü.

"Bu yıl, başkalarını nasıl kurtaracağınızı öğreneceksiniz. Savunma Büyüsü Teknikleri size hayat kurtarma yöntemleri ve küçük bir koruyucu koğuş ve büyü cephaneliği öğretecek. Müfredatın sihirli tarafına ek olarak, ilk yardım, temel saha triyajı ve kalp masajı konularında da eğitim alacaksınız - en azından standart bir insan fizyonomisi üzerinde uygulandığı şekliyle." Durakladı, masasının üzerine eğildi ve notlarını kontrol etti. "Bayan... Rochester?"

Arka sıralardan bir kız çekingen bir el kaldırdı. "Evet, Profesör?"

"Paralel On Dokuz'dan olduğunuzu görüyorum. İki kalbin var, doğru mu?" Yüzünü buruşturdu, kafası karışmıştı. "Herkesin yok mu?"

"Sizin için biraz değiştirilmiş bir müfredat sunacağız." Sınıfa tekrar hitap etti. "Tüm bu teknikler konusunda sınava tabi tutulacaksınız ve geçen yıl olduğu gibi, herhangi bir başarısızlık okuldan atılmayla sonuçlanacak. Eğer kendinizi savunmayı öğrenemezseniz, kendiniz için tehlike oluşturunuz. İhtiyacı olan arkadaşlarınıza yardım edemezseniz, sahada bir yük olursunuz. Bu tür eksiklikler sergileyen hiçbir öğrencinin mezun olmasına izin vermeyeceğim. Kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum, bu yüzden bunu tek uyarınız olarak kabul edin. Şimdi işe koyulalım."

Tahtaya doğru yürürken, baston tıkırtıları amfide yankılanırken Amy'nin kulağına belli belirsiz bir fısıltı çalındı: "Ciddi misin? Sadece *bir tane* mi var? *Hepinizde* sadece bir tane mi var? Bu nasıl *oluyor*?"

Profesör dikkatle boğazını temizledi.

"Sahada müttefiklerinizi tanımak ve onlara güvenmek çoğu zaman hayatta kalmak ile ölmek arasındaki farkı belirler. Kaos zamanlarında, bölünmüş bir grup kolayca kendi içine döner. Paralel Yirmi Altı'da, Orinoco'nun Savaş Dansçıları bir çözüm geliştirdiler. Buna Yılan Ritmi deniyor."

Konuşurken tahtaya kaba hatlarıyla bir insan vücudu çizdi. Örümcekli damarlardan oluşan bir ağ beyinden kalbe, oradan da kollara ve bacaklara uzanıyordu.

"Birçok dünyadaki sihirbazlar, doğaüstü enerjinin insan vücudunda nasıl aktığını ve yetenekli bir uygulayıcı tarafından nasıl manipüle edilebileceğini izleyerek biyo-sihir ilkelerini ortaya çıkarmışlardır. Saunders'da biz buna *içsel simya* diyoruz. Köken dünyanıza bağlı olarak duymuş olabileceğiniz diğer terimler *arasında chi, aracolistik akış, kundalini* veya *On Dördüncü İlke* sayılabilir. Bu terimler uzaktan eşanlamlı değildir, ancak Yılan Ritmi gibi hepsi de içsel simyanın çok geniş şemsiyesi altına girer."

Çizimini tamamladıktan sonra galeriye geri döndü.

"Sıkça dile getirilen bir endişeyi gündeme gelmeden önce ele almama izin verin. Bazılarınızın bu tür sistemlerle deneyimi olabilir ve bazı dünyalarda bunların kullanımı... fiziksel yakınlık ile ilişkilendirilir." Sözlerini dikkatle değerlendirerek durakladı. "Açıkça belli olduğunu umduğum nedenlerden dolayı, bu tür eylemler bu okuldaki eğitiminizin bir parçası olmayacak. Daha da önemlisi, size öğreteceğim yöntemler bunu gerektirmiyor. Özel hayatım hakkında konuşmaktan hoşlanmasam da, içinde kalmış olabilecek korkuları yatıştırmak için bunu paylaşmama izin verin: Hayatım boyunca hiçbir zaman fiziksel bir ilişki arzusu içinde olmadım. Bu, alanımda mükemmellik arayışımın önünde bir engel olmadı. Sizin için de bir engel teşkil etmeyecektir."

Döndü, bir eliyle bastonuna yaslandı ve diğer eliyle lateks eldivenli bir parmağını kaldırdı.

"Ancak *duygusal* yakınlık, kariyerlerini manastırda yalnızlık içinde geçirmek istemiyorlarsa, çalışan tüm sihirbazların aşmayı öğrenmesi gereken bir engeldir. Ve o zaman bile, tam ve mutlak bir izolasyon içinde... işte *oradasınız*. Asla kaçamayacağınız tek kişi."

Sınıfın kapısı çalındı.

"*Geç kaldım*," diye mırıldandı Chalk nefesinin altında. Bunu bir küfür gibi söylemişti. "Girin."

Gecka sıçrayarak odaya girdi, gözleri parlak ve vahşiydi, masaya doğru zıplarken pilili eteği fırıl fırıl dönüyordu. Amy sandalyesinde biraz daha dik oturdu ve Vail'e bir bakış atma isteğiyle savaştı. O kareli atkıyı, o kibirli keskin dişli gülümsemeyi görmek Amy'nin sinirlerini gerdi. Bir düzine düğümlenmiş düşünce aynı anda aklına üşüştü.

Onlardan biri.

Kız arkadaşımı benden almaya çalışıyor. Hayır.

Kabalık ediyorsun. Kes şunu.

Gecka o kadar da kötü değil. Gece Pazarı'ndaki ilk seferinde Nora'yı bulmamıza yardım etmişti.

Eğer 'o kadar kötü olmasaydı' Jellica'nın yandaşlarından biri olmazdı. Hepsi berbat.

Ama Vail...

Ama Vail ne?

Bir cevabı yoktu ve kendine soru sormaya devam etmekten korkuyordu ve sınıf onsuz devam ediyordu, bu yüzden bir dakikalığına kendi kafasından çıkmaya çalıştı. Profesör Chalk konuşuyordu.

"-her ikiniz de gerekli beceriye sahip olduğunuz sürece, istekli herhangi bir partnerle gerçekleştirilebilir. Becerinin ötesinde, tek ön koşul karşılıklı saygı temelidir. Partnerinize saygı ve kendinize saygı." Gecka'ya yan gözle bir bakış attı. "Kişisel bir bağlantı sürece yardımcı olabilir. Bayan Xaro ve ben aynı ana gezegenden geliyoruz; aslında aynı şehirden, bu da bazı ortak anlayışlara ve kültürel mihenk taşlarına sahip olduğumuz anlamına geliyor."

"Amcamı bir düelloda öldürdü," diye ekledi Gecka kayıtsızca.

Oda sessizliğe gömüldü. Amy de dahil olmak üzere herkes ona bakıyordu. Profesör Chalk'ın kaşlarından biri yavaşça kalktı.

"Ne?" Gecka'nın kirpikleri dalgalandı, tüm masumiyetiyle. "O kötü bir insandı. Bu konuda kızgın değilim. Büyütülecek bir şey değil."

"Bu gösteride bize yardımcı olacak dört öğrenciye ihtiyacım var," dedi Chalk, konuyu hızlıca değiştirerek. "Sen, sen ve... siz ikiniz. Sınıfın başında bize katılın lütfen."

Amy şanslı dört kişiden biriydi. Profesör masasının üst çekmecesinden dört adet boyalı bardo topu çıkarıp dağıtırken Amy de diğerleriyle birlikte kararsız bir şekilde duruyordu. Sarı çizgili dokuz topu tutuyordu, fildişi rengi avucunda ağırlaşmıştı. Chalk'ın yönlendirmesiyle öğrencilerden ikisi odanın sol tarafında, ikisi de sağ tarafında durdu.

"Ben 'fırlat' dediğimde, daha önce değil," diye talimat verdi, "mermilerinizi bize zarar verme niyetiyle bana ve Bayan Xaro'ya fırlatacaksınız. Hangi kişi size doğru bakmıyorsa ona doğru fırlatın. Anlaşıldı mı?"

Amy de kararsız baş sallayışlar korosuna katıldı. Elindeki topu tarttı.

"Çok iyi. Bayan Xaro? Hazır mısınız?"

Gecka'nın dilinin ucu dudaklarında gezindi. Chalk'ın burnu tiksintiyle kıvrıldı ama bunu bir evet olarak kabul etti.

"O zaman başlayalım."

On Beşinci Bölüm

T Profesör Chalk'ın bastonunun başı aşağıya indi ve eskimiş döşeme tahtalarına çarparak cereyanlı amfide yankılandı. Bunu, sessizlikten doğan bir ritimle iki hızlı vuruşla takip etti. *Çat. Çat-çat. Çat. Çat-çat.* Bastonunu bir enstrüman gibi çalarken ön kolları dışında vücudu kıpırdamadan duruyordu. Ses Amy'nin vücuduna yayıldı, titreşen döşeme tahtalarından Amy'nin vücuduna doğru yükseldi.

kemikleri, midesinin çukurunda toplanan ve büyüyen gerginlik.

Gecka'nın elleri karşı vuruşta birbirine vurdu. Bir kez, sonra iki kez, keskin ve çınlayarak ve hareket etmeye başladı. Yavaş ve aç bir dansa dönüşen bir çalımla profesörün etrafında dolandı. Büyü rüzgârları esmeye başladı. Amy onları ikinci görüşünde gördü, sezgileri büyüünün örgüsünü izliyordu. Hareketin perküsyonun ikizi olduğunu, aynı şarkının bir parçası olduğunu, Gecka'nın panter yürüyüşünün Chalk'ın kontrollü durgunluğuna kontrpuan oluşturduğunu gördü.

Çocukken fen dersinde Amy güçlü mıknatıslarla oynamış, kutupların nasıl çalıştığına hayran kalmıştı. İki kutbu yanlış şekilde bir araya getirdiğinde, onları birbirinden ayıran bir güç alanı, göremediği ama parmak uçlarında hissedebildiği bir uzay balonu gibi hissediyordu. Bir mıknatısı kendi etrafında döndürdüğünde, aniden birbirlerine doğru itilirler, birbirlerinin kürelerini istila ederler, çarpışmaya kararlıdırlar. Gecka ve profesör şimdi ilahi söylüyorlardı, barbarca kelimeleri bir ağızdan değil, yuvarlaklar halinde tıslıyorlardı - Chalk sihirli bir tema örüyor, Gecka da onun kontrpuanını çalıyordu, fısıltısı kafiyeliydi,

Yuvarlanıyor, ilahisini kovalıyor ve yakalıyor, öne atılıyor ve kalçalarını sallayarak onunla alay ederken kovalaması için ona meydan okuyordu.

Amy'nin topuğu, sınıfın geri kalanıyla aynı anda, düzinelerce ayakkabı hep bir ağızdan tepinirken, gürültülü bir *çatırtıyla* döşeme tahtasına çarptı. Bunu planlamamıştı, bunu düşünmemişti - bacağı sanki biri dizine refleks çekiciyle vurmuş gibi sarsıldı. Eller hep bir ağızdan alkışladı, Gecka'nın vuruşundan bir saniye sonra üçüncü bir perküsyon hattı oluştu. Ve tüm bunlar boyunca ilahiler devam etti, hızlı, yumuşak ve ıslıklı, Chalk ve Gecka'nın yakarışları üst üste bindi ve yankılandı, böylece nefes almak için yer kalmadı, sessizlik için yer kalmadı.

Gecka, kollarını kanatları gibi arkasına açmış, uçan bir yırtıcı kuş gibi süzülerek profesöre doğru fırladı. Chalk, Gecka gölgesinin altından geçerken bastonunu havada çevirdi, sonra yere indiğinde diğer eliyle kavradı ve ritme uygun olarak aşağı indirdi.

Uzak duvarın karşısında, pencerelerin altındaki dosya dolapları sanki görünmez eller tarafından çekiliyormuş gibi dalgalanarak açıldı. Dalga dalga soldan sağa doğru sarsıldılar, sonra sağdan sola doğru çarparak kapandılar. Serseri kâğıtlar amfiye yayıldı. El çırpma, tepinme ritmi daha da hızlandı, mükemmel bir senkop çılgınlığı.

Gecka dişlerini gösterdi, yere çömeldi ve Profesör Chalk'a doğru hamle yaptı. Bir yumrukla havayı yararken kolu tısladı, ancak omuzları bir tarafa doğru sarsıldı ve başı son saniyede yoldan çıktı. Bastonu yere düştü ve bir takırtıyla solmuş döşeme tahtalarına çarptı. Kadın ilerledikçe geri çekildi, onun adımlarına karşılık verdi, darbe üstüne darbeden kaçarken kafasını sağa sola savurdu.

Baston olmadan yürüyebiliyor mu? diye düşündü Amy. Sonra mükemmel bir simetri içinde hareket ederken vücutlarını birbirine bağlayan parlak, neon yeşili ipliklerden oluşan örgüyü gördü ve anladı.

Hayır. O yapabilir.

Chalk, Gecka'nın hamlelerini kollarının zaman ayarlı salınımlarıyla engellerken, savaş dansın bir parçası haline geldi, her zaman danstı. Bilek bilekeydi, sıkılı yumruklar çaprazdı, profesörün masasının önünde bir ileri bir geri vals yaparken gözler kilitlenmişti. Aralarındaki boşluk sabitti, mikrona kadar ölçülmüştü. *Kutupluluk*. Chalk'ın sol bileği Gecka'nın sağ bileğine, sağ bileği de sol bileğine değdi. Sonra onu topuğunun üzerinde döndürdü ve omuzları göğsüne gelecek şekilde kendine doğru çekti.

Gecka bir elini havaya kaldırdı, parmakları bir çırpıda açıldı ve bir alev fişkırttı. Siyah dumanlar yükselirken, ateş Amy'nin retinasında artçı bir parlılıyla kalacak kadar parlaktı.

Gecka'nın yapabileceğini düşünmemiştim. Hayır. Onun hareketi. Büyüsü.

Profesör Chalk ortağının elini tuttu. Ondan uzaklaştı, arkasına yaslandı ve boştaki elini kaldırdı. Parmakları şakladı.

"*Fırlat,*" diye bağırdı profesör.

Bilardo topu Amy'nin elinde ağırlaşmıştı. Gecka ona doğru bakıyordu ama Chalk'ın yüzü odanın karşı tarafındaki iki gönüllüye dönüktü. Onlara karşılarında kim yoksa ona atmalarını söylemişti, bu yüzden Amy isteksizce topa sarıldı ve korkunç bir hata yapmamış olmak için dua ederek doğrudan profesörünün kafasının arkasına fırlattı.

Chalk ve Gecka elleri birbirine kenetlenmiş halde birbirlerine doğru döndüler ve bıraktılar. Chalk'ın elleri havada uçuşan toplardan ikisini kaparak dışarı fırladı. Gecka diğer ikisini yakaladı, şarkının son ritmi - onun, onun, sınıfın ayak sesleri, hepsi tek bir gürültülü kreşendo ile aşağı inerken bir saniye içinde dört mükemmel yakalama.

Sonra sessizlik.

Chalk bilardo toplarını masasının üzerine koyduktan sonra aniden nefessiz ve bitkin bir halde masaya yığıldı. Kendini tahtaya dayadı, parmakları gerildikçe biraz seğiriyordu. Gecka kendini harcamış görünüyordu, balmumundan yüzü terden parlıyordu, ama bastonunu yerden aldı ve diğer eliyle onu sabitleyerek kavramasını kolaylaştırdı.

"Teşekkür ederim, Bayan Xaro." Islak ıslak koluna öksürdü ve nefesini toparlamak için bir saniye durdu. "Yeterli bir gösteri oldu. Düzenli olarak planlanmış dersinize dönebilirsiniz."

"Ta," dedi. Gecka çıkarken parmaklarını oynattı ve Vail'e işaretle el salladı. Sonra Amy ile göz göze geldi ve amfinin kapısından çıkmadan önce ona küçük bir sırtış attı, hayaleti çakıllı camın arkasında kayboldu. Profesör Chalk ellerindeki titreme azalana kadar bastonuna yaslandı.

"Savaş büyü sanatında," dedi sonunda sınıfa, "Yılan Ritmi bir güç çarpanıdır. İki beden bir olur, her ikisinin de en güçlü özelliklerini paylaşır. İki çift duyu bir olur, görme ve ses her yönde birleşir. Etkisi kısıdır ve gücünüzü tüketir ama akıllıca kullanırsanız hayatınızı kurtarabilir."

Topallayarak tahtaya doğru giderken bastonu hafifçe vuruyordu. Vücut şemasının yanına bölümleri ve sayfa numaralarını karaladı.

"İlgili ritüeli Praxithea'nın *İki Nehir Hatıraları* kitabının on ikinci bölümünde bulacaksınız. İki-otuz sekiz ile iki-kırk bir arasındaki sayfalarda yer alan tamamlayıcı tablolara başvurduğunuzdan emin olun. Yazarın kişisel gözlemleri için on dördüncü bölümü de gözden geçirmek isteyeceksiniz. Yazar kendi girişimlerinden birkaçını anlatıyor ve notlarını oldukça faydalı bulabilirsiniz. Hangilerinin önemli hangilerinin önemsiz olduğunu ayırt etmeyi size bırakıyorum."

Olivia elini kaldırdı, az önce tanık oldukları gösterinin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. "*Bunu yapmamızı mı istiyorsun?*"

"O kadar dramatik bir şey değil, Bayan Renn. Özellikle de siz, genç öğrencilerin tehlikeli gösterilerde yer alması konusundaki politikamı biliyorsunuz. Kimse kafanıza bilardo topu atmayacak. Bu sefer yumuşak köpükten toplar bile atılmayacak. Hayır, göreviniz sadece bir partnerle birlikte talimatları başarıyla yerine getirmek ve ayini anlama ve beni tatmin edecek şekilde icra etme becerinizi göstermek. Akrobasi gerekmeyecek, sadece büyülü hüner gerekecek."

Levhadan geri çekildi ve tahtaları adımlamaya başladı.

"Eğer bir ortak bulamazsanız, size bir ortak atanacaktır. Ancak, kendi başınıza bir eş bulmak için elinizden geleni yapmanızı tavsiye ederim. Tanıdığınız, güvendiğiniz bir ortak, ideal olarak bir arkadaş, en güçlü büyülü bağlantıyı sağlar. Çoğunuz için en büyük engel kendiniz olacaksınız. Yılan Ritmi, savunmasız bir yere adım atmanızı gerektirecektir. Kendinizi partnerinize açmanız ve sizi olduğunuz gibi görmesine izin vermeniz gerekecek. Bu çok tatsız bir deneyim olabilir. Yine de bunu ikinci sınıf öğrencilerime öğretiyorum çünkü çok tatsız bir deneyim bile yaşamaya değer olabilir. Ayrıca, bu sizi üçüncü ve dördüncü eğitim yıllarınızda çok daha karmaşık ve duygusal açıdan yoğun çalışmalara hazırlayacaktır."

"O kadar uzağa gidebileceğimizi varsayarsak," diye seslendi amfinin uzak tarafındaki ikinci sınıflardan biri. Profesör Chalk buz gibi bakışlarını onlara doğru çevirdiğinde kıkırdayan bir grup ses aniden sessizliğe gömüldü.

"Böyle bir varsayımda bulunmuyorum," dedi profesör, "böyle bir varsayımda bulunmuyorum."

Dersten sonra okul kütüphanesi hareketliydi. Ateşböceği dokümantasyon görevlileri öğrencilerin önünde dans ederek onları yüksek labirentler arasında dolaştırıyor, diğerleri ise yüzleri buzlu mor kürelerin ışıltısıyla aydınlanmış halde tek başlarına dolaşıyordu. Amy, sihirli film projektörünün ışığında titreyen Adelaide'in ciltsiz bir romana dalmış olduğu ön masaya yaklaştı. Kapağında denizdeki bir geminin güvertesinde genç ve güzel bir kızı kucaklayan gömleksiz bir korsan vardı.

"Affedersiniz, Bayan Adelaide?"

Kütüphaneci bir parmağını kaldırdı. Sayfayı çevirdi ve bölümün sonuna gelmiş gibi görüne kadar sessizce okumaya devam etti. Ancak o zaman kitabı bıraktı.

"Praxithea'nın *İki Nehir Anıları* kitabının bir kopyası için buradasınız. Ne yazık ki, değerli Profesör Chalk'a her yıl söylediğim gibi, elimizde sadece iki kopya var ve bu da yirmi küsur öğrencinin paylaşması için yeterli değil. Küçük yardımcılarım arka odada belirlenen bölümlerin fotokopilerini çekiyorlar, bir ya da iki saat içinde bir tane alabilirsiniz."

"Fotokopi mi? Ben biraz... ne bileyim, büyülü kalemler falan kullanırsınız diye düşünmüştüm."

Adelaide, "Bu olağanüstü miktarda ek iş demek," dedi, "ve mükemmel bir fotokopi makinesini boşa harcamak olur. İhtiyacınız olan başka bir şey var mıydı?"

"Aslında, evet. Firebreak Adası'nın ilk kurucuları hakkında hiç kitabımız var mı? Sualtı laboratuvarını işleten insanlar." *Ve denizaltılar*, diye düşündü.

Kütüphaneci ışıltılı bir gülümsemeyle parladı. "Sanırım raflarda eski bir saha raporu var. Sadece referans amaçlı, o yüzden burada okumanız gerekecek, ama şuna bakın... Neydi adı? Evet. *Firebreak Adası Kaynak Araştırması ve İlk İş Emri Önerileri*, yazar Clarence DeWitt."

"Bunu aklından mı geçirdin?"

Adelaide parlayan ellerini açtı. Amy projektörün ışını sayesinde oturduğu sandalyenin puslu hatlarını seçebiliyordu.

"Ben kütüphanede yaşayan, ölmemiş bir akademisyenim. Ayrıca çok fazla partiye davet edilmiyorum, en azından 1901'den beri. Sizi uyarıyorum, bu kitapta cevaptan çok soru bulacaksınız. İlk yerleşimciler hakkında pek bir şey bilmiyoruz, sadece kesinlikle korkunç kararlar vermiş gibi görünüyorlar. Ve bunun bedelini ağır ödemişler. Yolunuzu aydınlatması için bir ateş böceği çağıracağım."

On Altıncı Bölüm

On beş dakika sonra Amy çalışma masasında oturuyordu ve önünde sayfaları soluk mekanik harflerle yazılmış ve ciltlenmiş kalın bir kitap vardı.

eski bir plastik spiral tarak. Teknik jargon da en az okült argümanlar kadar gözlerini yaşartıyordu. Anlayabildiği kadarıyla yazar, Ateş Kıran Adası'nı -ve *PT-1* olarak adlandırılan bu dünyanın tamamını- ilk kolonistler iz bırakmadan ortadan kaybolduktan çok sonra rehabilite etmek amacıyla incelemek için tutulan bir ekibin parçasıydı.

Bu adamın okul için çalıştığını sanmıyorum, diye düşündü sayfaları çevirirken. *Daha çok, her ne için işe alındıysa sonuç vermemiş ve okul yıllar sonra onun çalışmalarını sırtlamış gibi.* Metnin bir yerinde denizaltı laboratuvarından "Derin Altı" takma adıyla bahsediliyor ve "tamamen sağlam görüldüğü ve düşman yaşam formlarını uzak tutmak için ayarlanmış bir dizi işaretle büyülmüş bir reaktörle çalıştığı" belirtiliyordu. Ona buranın sular altında kalmış bir enkaz olduğu söylendiğine göre, aradan geçen yıllar içinde bir şeyler olduğu açıktı.

PT-1'in yeni 'teğet' etiketini hak ettiğine hiç şüphe yok" diye yazdı. *"Dünya, herhangi bir doğal oluşum süreciyle açıklanamayan bir atmosfer ve coğrafyaya sahip, bilinmeyen yollarla geliştirilmiştir. Yüzeydeki kara parçasının tek bir amaca hizmet ettiği anlaşılıyor: Derin Altı'dan gelip giden denizaltılar için bir durak noktası görevi görmek. Bu noktada açıkça spekülasyon yapıyor olsam da, öncülerin bunun insanları bu 'cep dünyasına' getirip götürmek için laboratuvarın içinde boyutlar arası bir portal düzenlemekten çok daha güvenli bir yol olacağına karar verdiklerine inanıyorum. Her şey, laboratuvarıdan*

Su koşullarından yosunlara, deniz altı florasından ortam sıcaklığına kadar her şey bir deniz biyoloğu cenneti yaratmak üzere tasarlanmıştır. Deniz yaşamı çalışmaları burada, bilinen tüm deniz yaşamı çalışmalarından daha hızlı ve hassas bir şekilde gerçekleştirilebilmektedir.

"Tamam, ilginç ama..." Amy sayfaları çevirirken nefesinin altında mırıldandı. "Bana denizaltılardan bahset."

Bir sonraki bölümde bir referans buldu. Defterini spiral ciltli raporun yanına koydu ve kurşun kalemle hızlıca notlar aldı.

...Derin Altı'ya ulaşma çabaları hem sudaki düşman yaşam formları hem de ekipman eksikliği nedeniyle engellenmiştir. Firebreak Adası'nın güney yarımadasında bir denizaltı kalesi hâlâ dururken, dört koy da boştur. Kurtarma ekipleri doğu sahili açıklarında küçük bir denizaltının enkazını buldular; açıkça saldırıya uğramıştı, gövdesi yırtılmıştı ve ısırik izi bir konserve açacağına andırıyordu. Hiçbir ceset bulunamadı. Denizaltının ikinci sınıf bir Markov sürücüsünden güç aldığını tespit edebildik; bununla birlikte, diğer paralel dünyalarda görülen standart yıldız şeklindeki kümeler yerine V kümesi olasılıklı bir itme yöntemi kullanıyordu. Bunun sonuçları bariz nedenlerden dolayı rahatsız edicidir.

Amy bunun neden rahatsız edici olması gerektiğinden emin değildi ve bu onu rahatsız ediyordu. Burada boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

Ve Yılan Ritmi'ni okumam gerekirken buna zaman harcıyorum.

Ve Vail'le işleri nasıl yoluna koyacağımı düşünüyorum. Dün gece söylediğim iğrenç şeyler için beni affettiğini söyledi ama... Bilmiyorum. Ben kendimi affeder miydim?

Blades'e katılma kararına saygı duyup duymayacağımı bilmek istiyor. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum ve bunu hızlıca çözssem iyi olur çünkü bir cevap için beklemeyecek.

Bunu yapmak zorunda olmamalı. Sadece evet diyebilmeliyim ve bunu kastetmeliyim. Burada yanlış olan o değil, benim. Peki neden kendi kafamı düzeltemiyorum?

Sonra onu buldu. Aslında ihtiyacı olan şey bu değildi - kendini çözmek için bir ipucu

- ama elimizdeki gizem için bir ipucu.

"Bu sürücünün imzasıyla eşleşen gizli radyasyon adanın batı tarafında, kıyı şeridindeki bir deniz mağarasından yayılırken tespit edildi. İçeride ikinci bir denizaltı kaleminin bulunduğu inanıyorum. Ancak kara girişi çökmüş durumda, bu da sudan kurtarmayı imkansız kılıyor ve sürekli gelgit dalgalanmaları korkunç bir tehdit oluşturuyor herhangi bir araştırmacı için

yaklaşmaya çalışıyorlar. Bu bölgede denizkızı aktivitesi oldukça yüksektir ve suda bir denizkızı boğasının izleri görülmüştür. Kısacası, bu bilgi mürettebatının hayatına değmez. Uygun bir yol açmak için ağır bir kazı ekibini beklemek zorundayız."

"Mağarada bir denizaltı," diye nefes aldı Amy. Eğer Elmer ve Bay Shaddock varlıklarını yerel vahşi yaşamdan korumayı öğrenmişlerse, tıpkı Amy'nin zihnini Ceset'ten korumayı öğrendiği gibi, saklandıkları yer orası olabilir.

Adelaide kütüphanede dolaşırken bir projektör onu çerçevelemek için dönerek yanından geçti. Amy ona el sallayarak dikkatini çekti ve parmağını sayfanın üzerine koydu.

"Bunun hakkında bir şey biliyor musun? Gadfly Plajı'nda bir deniz mağarası?" İlkel kütüphaneci dudaklarını büzerek bir an düşündü.

"Birazcık. Sanırım Akademi'nin inşası sırasında bu konu tartışılmıştı ama sonuçta okulun kurucuları bunu olduğu gibi bırakmaya karar verdiler. İçeri girmek için bir yol açmanın kaynak israfı olacağı düşünüldü."

"Ama orada çalışan bir denizaltı olabilir," diye itiraz etti Amy. "Gerçekten de. Sadece tek bir işe yarayan bir makine: Sizi derinliklere götürmek. Her şeyin sizi öldürmek istediği ve sizden çok ama çok daha büyük olduğu sonsuz okyanusta." Adelaide başını öne eğdi. "Bunun neden yüksek öncelikli bir konu olmadığını anlıyorsunuz, değil mi?"

Haklıydı.

"Sanırım haklısın," dedi Amy. "Bu arada, 'denizkızı boğası' nedir?" "Canım, denizkızlarını gördün, değil mi? Etobur cinayet. Güzel kadın kılığına -kötü bir şekilde- giren makineler mi?"

Amy başıyla onayladı. "Elbette."

"Boğalar kılık değiştirmez. Çok iri, çok öfkeli ve iki şey için yaşıyorlar: Üremek ve öldürmek. Bir tanesini görmek ister misiniz?"

"Muhtemelen hayır."

Adelaide ellerini birbirine kenetledi. "Doğru cevap."

Profesör Kamaka yanlarına geldi. İri eli Amy'nin omzuna şefkatli ama yine de onu koltuğunda öne doğru savuracak kadar sert bir tokat attı.

"Hey, şampiyon. Orris'le kartomansinin harika dünyasını keşfedebilmek için işten biraz izin alma konusunu konuştun mu?"

"Evet, efendim. Aynen dediğiniz gibi, sorun etmedi. Günleri sizin seçebileceğinizi söyledi."

Kamaka başıyla onayladı, fener çeneli yüzünde bir gülümseme vardı. "Mükemmel. Bu öğleden sonra işim başımdan aşkın, o yüzden yarın başlayalım."

Adelaide, bu genç bayana birkaç alıştırma kartı alabilmem için çok hızlı bir şekilde yasak arşivlere girmem gerekiyor."

"Sadece geri dönün," dedi kütüphaneci. "Gönüllülerimden biri sizi içeri alabilir. Fotokopi çekmek için fazla mesai yapıyorlar, çünkü heybetli bir beyefendi nadir büyü kitaplarını tedarik etmek için sınırsız bir bütçemiz olduğunu düşünüyor."

"Profesör," diye sordu Amy, "batı tarafındaki mağaradan haberiniz var mı?"

"Dolu tabak!" dedi ve bir el sallayarak uzaklaştı.

Kütüphanenin arka odası ince bir tasmayla bağlı bir kaostu. Ahşap raflar klasörler, kutular, çizgili defterler ve yapraklar, eski makbuzlar ve okul evraklarıyla dolu küvetler, düzensiz kalem kutuları, klasörler ve hokkalarla doluydu. Seksenli yıllardan kalma hantal bir kalıntı olan fotokopi makinesi, tozlu ve gri sayfaları bekleyen bir hazneye boşaltırken uğulduyor ve vızıldıyordu.

Vail kumandaların başında durmuş, ciltli eski bir kitabı dikkatle cama dayamış, elini kaygan plastik kapağa bastırırken boşluktan yavaşça vuran bir ışık parlıyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" Olivia onun omzunda durarak sordu.

Vail başını öne eğdi. "Bu sanki... tüm bu binadaki en az büyümlü şey. Muhtemelen gezegendeki."

"Hayır, demek istediğim, Adelaide benden daha önce bazı kitap sayfalarını kopyalamamı istedi, ancak sayfalar kesik ve dikey modda çıkmaya devam etti. Yatay yazdırmak için düğmeyi nereden buldun?"

Vail gözlerini kırıştırdı. Parti bitene kadar bekledi, fotokopi makinesinin kapağını kaldırdı ve kitabı eline alarak camın üzerinde yan çevirdi.

"Sen sadece kitabı çevir," dedi.

Olivia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ooh. Muhtemelen bunu düşünmeliydim."

Bu kız, diye düşündü Vail, doğru değil.

Profesör Kamaka dişlek bir gülümsemeyle içeri girdi.

"Hanımlar! Kasaya girmem gerekiyor. Adelaide birinizin benim için açabileceğini söyledi."

"Sizi içeri sokabilirim!" Olivia ciyakladı, elindeki küçük anahtar halkasını havaya kaldırıp şingırdattı. "*Anahtarlarım* var."

Olivia'ya arkası dönük olan Vail gözlerini devirdi. "Benim de anahtarlarım var, Olivia. Gerçekten önemli bir şey değil."

Kısıtlı odaları kapatan kilit, doğrusunu söylemek gerekirse, Dalton'ın bile ustalıkla geçemeyeceği kadar ağır bir işti. Viktorya döneminden kalma, koyu gümüş renginde ve karmaşık oymalarla işlenmiş, cilalı maun bir levhanın içine yerleştirilmiş hantal bir çelik yığınıydı. Çift anahtar deliğinin etrafında dönen rünler gerçek güvenlik sistemine işaret ediyordu: Birinin eline bir çift anahtar geçse bile, Adelaide'in -ve müdirenin- haberi olmadan kimse eşikten adımını atamazdı.

Olivia önce bir kilidi, sonra da diğerini açtı, tokmaklar ağır tıkırtılarla yuvarlandı. Kamaka içeri girerken görünmez bir şapka çıkardı.

Beş dakika sonra geri döndüğünde, Olivia elinde ağır deri ciltli bir kitap ve bir kalemle hazır bekliyordu, sayfalar çıkış ve iade kayıtlarıyla doluydu. Kamaka ona küçük, ince bir karton gösterdi, yüzünde barok, girdaplı bir tasarım olan, kenarları zamanla aşınmış ve sararmış antika bir oyun kartı kutusu.

"Bir Navigator Tarot destesini kontrol ediyorum, arşiv numarası 8-3-B," dedi. Olivia itaatkâr bir şekilde kütüphanenin kayıt defterine detayları yazdı.

"Anladım. Ne kadar süre için?"

"Eh, bilmiyorum. Okul yılının geri kalanı, muhtemelen?"

Olivia, "Kısıtlı kasadan çıkışlar için iki haftalık bir limit var," dedi.

"Biliyorum," dedi Kamaka, "ama patron istisna yapıyor, çünkü ben çok yakışıklıyım."

Olivia parmağını kaldırdı. "Gidip sormam gerek."

Adelaide'i bulmak için ayrıldı. Kamaka, Vail'in neyin fotokopisini çektiğini görmek için boynunu eğip baktı.

"Yılan Ritmi, ha?"

Vail ona tekrar baktı. "Yaptın mı?"

"Duruma göre değişir. Boş muhabbet mi yapıyorsun yoksa bahşiş mi istiyorsun?"

Vail, "Korkuyorum, imkansız görünüyor ve bahşiş istiyorum," dedi.

Kamaka sırtıttı.

"Neyi severim biliyor musunuz? Dürüstlüğü. Pekala, sana biraz yardım edeyim. Sanırım Abe tüm gerçek şarkı ve dans rutinini yaptı?"

"Bazı hareketleri vardı," dedi Vail, "en azından on saniye için."

"Evet, ne kadar zorlamak istersen o kadar uzun. Rhythm, ufacık bir patlamaya sığdırılmış tam bir kardiyo egzersizi gibidir. Antrenmandan sonra bol su içtiğinizden ve biraz protein aldığınızdan emin olun. Her neyse, olay şu: Geçen yıl odaklanma ve meditasyon hakkında aldığınız dersleri hatırlıyor musunuz?"

"Biliyorum, ama hiç böyle bir şey yapmadık."

"Buna gerek yok, zaten mesele de bu. Ritim, hareket, bu Ritmi çağırmanın *bir* yoludur ama tek yolu değildir. O trans haline girmek için ne yapman gerekiyorsa yap. Kendinizi büyüye nasıl açacağınızı zaten biliyorsunuz, çünkü bunu kafanıza sokmak için aylar harcadık. Bu da aynı meydan okumaya, kendinizi partnerinize açma adımını ekliyor. Sizi oraya götürecek her şey iyidir. Eğer işe yarayacaksa dudaklarına bir öpücük kondurun."

Kamaka durakladı ve açık bir el kaldırdı.

"Yani, sadece onların önceden izni ve ne diyorsunuz, hevesli rızalarıyla. Açıkçası."

"Belli ki," diye yineledi Vail.

"Bu ritüeli bir ya da iki kez yaptım ve benim kitabımda neyin önemli olduğunu biliyor musunuz?" Kamaka dedi ki. "Saygı."

"Profesör Chalk bundan bahsetti."

"Ve o haklıydı. Başka bir insanla gerçekten önemli bir köprü kurmak için ona ve kendinize saygı duymanız gerekir. Yani bunu sadece söylememeli, hissetmelisiniz de. Çok fazla insan aradaki farkı bilmiyor."

Vail kaşlarını çatı. "Bunun yarısını anlıyorum."

"Hangi yarısını?"

"Partnerinize saygı duymak zorundasınız çünkü... onun kafasının içine giriyorsunuz. Bunu rahat olmadığım biriyle yapamazdım. Ama kendine saygı duymanın bununla ne ilgisi var?"

Kamaka kıkırdadı, alçak ve mutlu bir gümbürtü.

"Evlat, bu *en* önemli kısım. Çünkü sadece onların zihnine yelken açmıyorsun, onları kendi zihnine davet ediyorsun. Duvarlarını yıkmaya istekli ve muktedir olmadığın sürece bunu yapamazsın, hepsini." Kızın omzuna başıyla işaret etti. "Yeni eşarp. Sana çok yakışmış."

Vail'in parmakları metalik örgüyü okşarken gözleri daldı.

"Teşekkürler," dedi. "Yeni bir şey deniyorum. Devam edip etmeyeceğimden emin değilim."

"Neden olmasın?"

"Sebepler." Omuz silkti. "İçin, karşı. Bilmiyorum. Profesör... Hiç büyük bir seçimle karşı karşıya olduğunuzu ve neyi seçerseniz seçin yanlış olanı seçtiğinizi hissettiğiniz oldu mu? Sanki gidersen pişman olacaksın ama kalırsan da pişman olabilirsin gibi?"

Kamaka güldü. "Her zaman. Buna inanın. Yapabileceğin tek şey bir yön seçmek ve yelken açmak. Bunun alternatifi hiçbir yön seçmemektir ve benim deneyimlerime göre bu *her zaman* yanlış seçimdir, garantilidir. İyi haber şu ki, denemeler yapmanız, hata yapmanız ve hatalarınızdan ders çıkarmanız gereken yaştasınız. Kullanım kılavuzunda birinci kural bu."

İç çekerek onun bakışlarına

karşılık verdi. "Büyümek

berbat bir şey," dedi.

Onu bilmiş bir gülümsemeyle karşıladı.

"Sana korkunç bir sır vereceğim," dedi profesör. "İnsanların 'büyümek' dediği şey aslında sadece 'hayat'. Hatalar yapmak ve umarım onlardan bir şeyler öğrenirken bir yandan da ortalığı süpürmek. Bu hiç bitmez. Size buna alışmanızı söyledim ama bu kimsenin ustalaşamadığı bir sihir numarasıdır."

On Yedinci Bölüm

"S "Amy Vail'e gergin umutlarını bir barış teklifi gibi sunarak," dedi. "İster misin..."

"Evet," dedi Vail.

Günün bu saatinde duşlarda kimse yoktu. Yılan Ritmi'ni denemek için yeterince iyi bir yerdi. İçeri girdiler, ayak sesleri eski, nemli fayanslarda ve ahşap tezgâhlarda yankılanıyor, ara sıra antika boruları sallayan bir çingirak duyuluyordu.

Amy Saunders'taki ilk haftalarını düşündü. Burası Vail'le birlikte Nora'yı kurtarmak için koştukları odaydı. Küçük kız, onu Akademi'den atmaya niyetli olan Jellica ve Tullo tarafından tam anlamıyla köşeye sıkıştırılmıştı. O ve Vail yumruklarını kaldırmış - ve fena halde kaybetmişlerdi - ama Dalton araya girince kurtulmuşlardı. *O an, hepimizin gerçekten arkadaş olarak bir araya geldiği andı*, diye düşündü.

Vail'in omuzlarındaki dama tahtası eşarp ona kendi anılarını sorgulattı. Ya da en azından ona nasıl hissettirdiklerini. Bunu bir kenara itmeye çalıştı. Ne zaman, ne de yer. Elinde kalın bir fotokopi sayfa yığını vardı, Chalk'ın dersinin okuması üst köşede siyah bir bağlayıcı klipsle bağlanmıştı ve sararmış porselen lavabonun kenarında dengeliyordu. Soluk talimatlara, bulanık siyah-beyaz yazıya göz atmak garip bir rahatlık veriyordu. Bu ritüelin kuralları vardı. Eğer onlara harfiyen uyarsa, başarılı olacaktı. Bu kadar basit.

"Profesör Kamaka'dan bazı ipuçları istedim," dedi Vail, lavaboda ona katılarak.

"Bu gerçekten işe yaradı mı?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet," dedi. "Bana bunu Chalk ve Gecka'nın yaptığı şekilde yapmak zorunda olmadığımızı söyledi. Önemli olan uyumdur, hareketler değil. Öpüşmeyi önerdi ama..."

Amy yüzünü buruşturdu. "Profesör Chalk'ın önünde öpüşmeyi gerçekten istemiyorum. Ve tüm sınıfın önünde."

"Değil mi? Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Daha kolay olabilir ama bunu gerçek sınavda yapacağımız şekilde öğrenmeliyiz. Bu şekilde, zamanı geldiğinde işe yarayacağını biliriz."

Amy birkaç sayfa geriye giderek fotokopiler arasında yarım yamalak hatırladığı bir referansı aradı.

"İşte başlıyoruz," dedi. "Yazar savaş dansçılarını gözlemliyor, bir tür antropolojik araştırma yapıyordu. Onların 'partner dönüşü' dedikleri ritüel açılışlarından birkaçını yazmış - en azından hakkında yazmasına izin vermekte rahat hissettiklerini. Bir tanesini seçip uygun olup olmadığına bakabiliriz."

Vail okumak için eğildi, göğsü Amy'nin sırtına bastırdı, nefesi Amy'nin boynunun yan tarafını ısıttı. Bu iyi hissettirdi. Bir süredir her şey yolunda gitmezken doğru hissettiriyordu.

"Peki ya..." Vail'in parmak ucu sayfayı yavaşça aşağı doğru sürükledi. "Bu mu?"

Amy'nin dünyasındakilere pek benzemeyen notalar ve ölçülerle notaya alınmış vurmali bir ritim, nokta ve kontrpuan. Daha çok paralel yollara dizilmiş çubuklar gibiydi, kuyrukları birbirlerine doğru dönüktü ve onları sayfa boyunca kıvrımlı, istikrarlı bir akışla birleştiriyordu. İki ses, tek bir ses haline geliyordu.

"Sanırım bunu çözebilirim," dedi Amy. "Matematik gibi bir şey." "Matematik değil."

"Matematik *gibi*."

"Amy."

Vail, Amy'nin omzunu sıkıca kavradı ve onu kendi etrafında döndürdü. Amy dönüp ona baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, nefesi boğazında düğümlenmişti. İki kız neredeyse burun buruna duruyordu.

Vail, "Bu matematik değil," dedi.

Sonra ayakkabısının topuğu soluk banyo fayansına çarptı.

Bir dokunuş, sonra bir nefeslik boşluk, bakışları Amy'ninkine kilitlendi.

Dokun.

Nefes al. *Dokun.* Nefes verin.

Amy'nin elleri aşağı vuruşta bir araya geldi ve ne yaptığından emin değildi ama şimdi Vail'e tüm dürüstlüğüne vermeliydi-

Birbirlerinin ritmine bastıklarında sarsıcı bir çarpışma oldu.

Vail başını eğdi. "Zamanlama mı yapıyorsun?" "Yani, deniyorum."

"Yapma." Vail ellerini Amy'ninkilerin üzerine koyarak onları bir araya getirdi. "Deneme. Bu denediğin bir şey değil, hissettiğin bir şey."

"Ama eğer senkronize olmazsak-"

"Senkronize olduğumuzda," dedi Vail, "senkronize olacağız. Bu işler böyle yürür. Hadi gel. Dans et benimle."

Tekrar başladılar. Şimdi daha yumuşak, daha yavaş ve daha istikrarlıydılar, gözleri kilitlenirken kalçaları birlikte sallanmaya başlamıştı. Amy kendini ılık bir banyoya giriyormuş gibi hissetti. Bir şampanya banyosu, tenini gıdıklayan köpükler, havada bakırımsı tatlı bir koku, ritmi Vail'inkine girip çıkarken, ikisi birbirine dolanıyor, bir oluyordu. Amy topuğunun banyo fayansına değdiğini hissetti, Vail'in ellerini çırdığını gördü - gördüğünü sandı - ancak tersini anladığını fark etti. Bir an için kendini karşısında gördüğünü sandı ve şimdi iki santim daha uzundu, şimdi daha kaslıydı ve bu farkındalık o kadar sarsıcıydı ki neredeyse büyüden kurtulacaktı, ama kendini bir kez olsun kaybederek tutundu.

Vail ayak parmaklarının ucunda dönüyordu, o ana kendini kaptırmıştı ve Amy de onunla birlikte kapılmak istiyordu, her şeyden çok ve sonra Vail'in metalik satranç tahtası eşarabının kuyruğu göz hizasından geçip gitti ve

Tapclap. Ritim sarsılarak durdu.

"Ne?" Vail gözlerini kırıştırarak söyledi. "Sorun nedir? Harika gidiyordun."

Amy uzaklara, banyo aynasına baktı. Yansımalarında kaçış yoktu.

"Bana kızacaksın."

Vail ona, "Aklından geçenleri söylemezsen sana çok kızacağım," dedi.

"Eşarbını çıkarır mısın? Sadece bunun için." Vail ona baktı.

"Sana söyledim-" Amy söylemeye başladı.

Vail ellerini havaya kaldırdı, sonra eşarbını omuzlarından çözdü.

"Hayır, ne var biliyor musun? İyi, iyi. Tamam." Eşarp bir demet halinde lavabolardan birinin üzerine düştü. "Eee?"

Amy, Vail'in beklenti dolu bakışlarından ne anlam çıkaracağından emin değildi. Sonra fark etti. Bakır madalyonunu çözdü ve atkının üzerine attı.

Aklıma bile gelmedi. Amy düşünceleriyle kendini hırpaladı. Bir parçası onların yumruk olmasını diledi. Bunu hak etmişti. *Aptalca. Değil mi?*

Beni Coins'in amblemini takarken gördüğünde onun da aynı şekilde hissedebileceği aklıma bile gelmedi. Bencilce. Bencilce davranıyordum. Aptalca.

Yeniden başladılar. Tekrar denediler.

Belirsiz, çırpınan bir başlangıç bir oluk buldu ve kilitlendi ve yankı noktasına geri döndüler. Üst üste binmeye başlamışlardı, duyuları algının sınırlarında flört ediyor, bakış açıları değiş tokuş ediyordu. Amy el çırpı, tepindi ve neyin kendi bedeni, neyin Vail'in bedeni olduğundan tam olarak emin değildi ve şu anda bunun o kadar da önemi yoktu. Yılan Ritmi çatlamaya başlayan bir kapıydı, ötesindeki dünya bir gece yarısı nehri üzerindeki ay ışığı gibi parılıyordu.

Vail yanıyordu ama acı çekmiyordu. Kemiklerinin iliklerinde yürüyen karıncalar gibi iğneye duyduğu eski tanıdık açlık, ritmin akışında sabit acısını kaybetti. Kendini Amy ile üst üste binmiş hissediyordu ve birleştikleri noktalar bir isiliğin üzerindeki krem, bir yaranın üzerindeki buz gibiydi. Kapı açılıyordu ve kalbi salınımıyla birlikte yükseldi, istekli ve akmaya hazırды.

İğrenecek, biliyorsun.

Vail iki parçaya ayrıldı. Bir parça Amy'nin ellerini kavradı, onu kendine çekti, ritim onsuz da devam etti ve bir parça da küflü zemine kış üstü düştü, karşısındaki görüntünün şokuyla geri çekildi.

Üçüncü bir Vail ya da onun yüzünü taşıyan bir şey, son lavabonun üzerine bir kuş gibi tünedi. Aynada yansıması yoktu ve okul üniformasının rengi daha koyu, oktavı yanlı, ölçüsü yanlı. Teni balık sırtı solukluğundaydı. Gözleri mürekkep gibi siyahtı.

Sizi görecektir. Hepinizi, dedi hayalet neşeyle. Ve sonra sana bir daha asla bakmak istemeyecek.

"Bu doğru değil."

Öyle değil mi?

Kara gözlü taklitçi lavabodan aşağı atladı ve yavaş ve yırtıcı adımlarla yaklaştı.

Eve döndüğünüzde, yardım için elinizi uzatmaya çalıştığınızda ne oldu? İnsanlar size sırtını döndü. Size burun kıvırdılar. Çünkü biliyorlardı. Senin gerçek değerini biliyorlardı.

Figür çömeldi. Omurgası korkunç bir çatırtı sesiyle şekerleme gibi gerildi, uzuvları uzadı, cılızlaştı ve bir deri bir kemik kaldı,

Gölgesi yüzüne düşerken iğne gibi dişlerini gösterdi.

Zaman kaybı olduğunu biliyordum. Başka bir değersiz. Keş.

Fahişe.

Dans onsuz devam ediyordu. Ortadan ikiye ayrılıyordu. Hayır, kopma noktasına yaklaşan bir lastik bant gibi çekiyordu.

"Amy benim zararımı biliyor," diye karşılık verdi Vail ikizine.

Yaratık kıs kıs güldü. Hayır. O sterilize edilmiş versiyonu biliyor. Zihnini ona açarsan her şeyi görür, her şeyi hisseder. Her gizli utancı. Düzelmek için yaptığın her hastalıklı, aşağılayıcı şeyi. Sana bir daha asla saygı duymayacak, nasıl duyabilir ki? Senin ne olduğunu bilen biri senin gibilere nasıl saygı duyabilir ki?

Amy akıntıya kapılmış, Vail'le birlikte nehirde dönüyordu. Elleri kenetlenmişti, kalp atışlarında, kanlarında, hücrelerinde şarkı söylerken, ısıltılı bir ışık kıvrımında birleşmeye başladıklarında ritmi sesle taşımaya gerek yoktu.

Ama bir fırtına bulutu onu kovaladı, soğuk, paylaştıkları ışığın sıcaklığına karşı baskı yapıyor, kemikli parmaklar Amy'nin kafatasının arkasını tırmalıyor ve kafasını seslerle dolduruyordu.

Sen bencilsin.

Zayıfsın. Onu hak etmiyorsun.

Amy'nin görüş alanının bir köşesinde banyo aynaları yüzlerle doluydu. Sadece yüzler, sadece ağızlar, burunlar ve soluk tenle kaplı gözler, siyah dişler ve yüz buruşturan diller, yüzler galerisi aynı anda yüzlerce sesle fısıldarken, bir örümcek istilası gibi, tüm bacaklar ve gözler kefen grisi bir ağda birbirlerinin üzerine tırmanıyordu.

Sen başarısızısın.

Tek istediği bir bağlılık sözüydü ve sen bunu bile başaramadın.

Başarısızlık.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraz etti, kalbi çırpınıp dururken ritmi tutturmaya çabalıyordu. "Benim için her şey yeni."

O sana boyun eğdi, sana teslim oldu ama sen aynısını onun için yapamadın. Onu çoktan kaybettin. Onu sonsuza dek kaybettin. Her şeyi mahvettin.

"Bir tartışma yaşadık. Arkadaşlar tartışır. Bunu düzeltebilirim."

Kendini bile düzeltemiyorsun, sesler hep bir ağızdan konuştu.

Amy ve Vail'in arasındaki kapıdan gelen ışık azaldı, renk, kaynayan bir fırtına bulutunun gölgesi altında süzüldü.

Eğer bir mucize olur da bu büyüü yaparsan, sesler onun kulağında koro halinde yankılanırdı, her şeyin onun önünde çırılçıplak kalırdı. Ve bu manzara karşısında tiksintiyle geri çekildiği için onu kim suçlayabilir ki?

Son ses farklıydı, Vail'inkine benziyordu - sanki Amy onu kapının diğer tarafından duyuyormuş gibi boğuktu. Yine de, sözler jilet uçlu bir ok gibi kalbine saplandı.

Sizin ne olduğunuzu bilen biri, sizin gibilere nasıl saygı duyabilir?

Amy lavaboya yaslandı, halsizdi. Fotokopiyle çoğaltılmış sayfaları çevirdi, bakışları bulanık yazıların üzerinde kayıyordu, sanki orada ortaya çıkarılacak bir sır, keşfedilmemiş bir anahtar varmış gibi.

Vail yere oturdu, dizlerini göğsüne dayadı, sırtını soluk fayans duvara dayadı. "Deneyebileceğimiz başka fikirler de var..." Amy söylemeye başladı.

"Bugün olmaz." Vail'in sesi düzdü. "Bugün olmaz, tamam mı? İki saattir uğraşıyoruz. Ara vermem gerek. Senin de bir molaya ihtiyacın var."

Amy sayfaların düşmesine izin verdi. Başını salladı.

Vail yüzünü buruşturarak kendini ayağa kaldırdı ve kollarını arkaya doğru uzattı. Bir süre Amy'nin omzunda durdu, iki kız da sessizdi ve aynadaki yansımayı paylaşıyorlardı.

"Belki..." Vail dedi ki. "Belki de *çok* yakın olduğumuz için işe yaramıyor. Bu bize çelme takabilir, değil mi? Yani bu... bu gerçekten iyi bir şey. Büyük resme baktığımızda."

"Elbette," dedi Amy.

Üzerinde uzlaşacakları yalan buydu. Günlerine devam ettiler.

On Sekizinci Bölüm

A Birkaç gün sonra, yağmurlu bir öğleden sonra, cereyanlı bir amfide ayağa kalkana kadar kendime gelemedim. Akademinin dışındaki gökyüzü yağlı altın renginde ve karanlıktı, ufuktaki fırtınalar denize gölgeler düşürüyordu. Salon soğuk ve kuruydu. Havada eski kâğıt ve kara tahta tozu kokusu vardı.

Koltuk sıraları boştu ve Amy'nin sandalyesi Profesör Kamaka'nın masasının yanına çekilmişti. Ne de olsa kart büyüsü yakın plan bir işti. Eski bir karton kutuyu salladı, başparmağı ve işaret parmağı arasında döndürdü ve masanın kurutma kağıdına vurdu.

"Pekala, elimizdeki şey okul arşivlerinin gururu ve neşesi.
- Profesörlerin kişisel destelerini saymazsak, tüm koleksiyonumuzdaki sadece üç eksiksiz düşük takım Navigator Tarot destesinden biri."

"Senden başka kimde var?" Amy sordu.

"Mm, güzel soru. Müdirede bir tane olduğunu biliyorum, Chalk'ta bir tane var ve Profesör Mallory kartomansi ile pek uğraşmıyor ama hızlı bir kaçış yapması gerekirse diye bir avuç kartı var."

"Profesör Lanca?"

Kamaka sırttı. "Seyahat ayrıcalıklarını kaybetti. Şimdi, bu düşük takım elbiseli bir güverte olduğu için..."

Kolay soru. "Elli altı kart, dört takım arasında bölünmüş: Staves, Storms, Fathoms, and Salt."

"Peki düşük kıyafet destesi ile pilot destesi arasındaki fark nedir?"

Amy, "Bir pilotun destesinde herhangi bir sayıda yüksek takım kart bulunur," dedi.

"Peki tam olarak kaç tane yüksek kart var?" Cevap vermeye başladı ama sonra kendini tuttu.

"Hileli soru," dedi Amy. "Bilmiyoruz. Çoğu akademisyen kırk üç civarında olduğunu düşünüyor, ancak gerçek sayı çok daha yüksek veya daha düşük olabilir çünkü hiç kimse bir ana deste - her kartın bulunduğu bir deste - görmedi... Gördüğüm tek referans *Liber Scutum*'daydı ve o da birkaç yüz yıl önce bir tanesine dokunan birini tanıyan birinden bahsediyordu."

Kamaka başıyla onayladı. "Oda arkadaşının kuzeninin kız kardeşiydi. Onu tanımıyorsun, bu okula gitmiyor."

Kutuyu masanın üzerinden ikisinin ortasına doğru kaydırды. Amy kutuya bakarken parmak uçları karıncalandı. Barok tasarım, kırmızı ve altın girdaplar, onu hipnotik bir spiral gibi içine çekti.

"Ve kartlar, özellikle de yüksek takımlar," dedi Kamaka, "tehlikeli çünkü?"

Cevabı nefes nefese bir fısıltıydı.

"Çünkü insanlar bunlar için öldürüyor."

Başını salladı.

"Bu güverteye gözüm gibi bakacağım," dedi, "sana güvenmediğim için değil, Adelaide birkaç haftadan fazla bakmama izin vermediği ve gözümün önünden ayrılmayacağına dair bana söz verdirdiği için. Ama sınıfta beraber olduğumuz sürece, o senin. Hadi bakalım. Tanışın. Kendini tanı."

Amy desteyi toplarken ellerinin titrediğini fark etti. Kapak kayarak açıldı, parmak uçlarına yapıştı ve kartlar açık avucunun içine düştü. Kartların arasında gezindi, her biri bir resmin hikâyesiydi, kartın altında her bir ismin yazılı olduğu bir parşömen vardı. Fırtınalar Üçlüsü suyun üzerinde savrulan, yelkenleri yırtılmış, hırpalanmış bir kalyonu tasvir ediyordu; bir şimşek çakması dalgaların altında dönen, kavrayan dokunaçları aydınlatıyordu. Tuzun Hanımı bir dizi teraziye havaya kaldırdı, ancak Adalet'in aksine gözleri bağlı değildi: şahin gözleri sarkan bir kefedeki altın sikke yığınının izlerken, serbest eli diğer kefeye beyaz tuz taneleri serpiştirerek teraziye dengeye getirdi.

Her kart bir hikaye anlatırdı. Her kart bir büyüdü. Doğru kombinasyonlarda, mucizeler doğurabilirlerdi.

Profesör Kamaka ona, "Doğru şekilde hazırlanırlarsa ve hileleri bilerseniz, tek tek kartlarla yapabileceğiniz çok şey var," dedi. "Bununla birlikte, çok

bilinen uygulamaların çoğu gerçekten sadece hileden ibaret. Sesinizi fırlatın, gölge kuklaları yapın, bir partide arkadaşlarınızı tam olarak bir kez etkileyecek şeyler yapın, sonra birisinin onun yerine akustik gitar almasını dileyin. Etli şeyler istiyorsunuz. Kapıları nasıl açacağını bilmek istiyorsun. Büyük *D* ile kapılar."

Avucunun içinde ağırlıklarını hissederek kartları yavaşça karıştırdı. Yedi Kulaç'ın üzerinde, sabahlık giymiş bir kız bir mum tutuyordu; ağır bir meşe kapıyı çekip açarken alev, yukarıya dönük yüzüne soluk bir ışık saçıyordu. Boşluktan sis girdapları geçiyor, sis duvarı ardında ne olduğunu görme çabalarına meydan okuyordu. Sıcak bir şey, kötü bir şey ve bunu öğrenmenin tek yolu eşiği geçmekti.

Bazen rüyalarının derinliklerinde kendini Gece Pazarı'nda buluyordu. Jangly-Man Elmer'la ilk kez karşılaşılıyor ve onun buruşuk elindeki teklifi düşünüyordu.

"Bu 'öğretmenler' sizi geride tutuyor. Bu kartlarla neler yapabileceğinizi hayal edin. Ne kadar çok şey öğrenebileceğinizi. Gidebileceğin yerleri." Gülümsemesi ağaran bir hilal gibiydi ve nefesi çürüten çiçekler gibi kokuyordu. "Sadece sen ve özel biri için bir kaçış maddesi. Kendini güvende hissedebilirsin. Güvende. Hayatında hiç gerçekten, gerçekten güvende hissettin mi Amy? Bu harika bir duygu ve bu zevki hiç tatmamış olman bana çok yanlış geliyor."

Bakışlarını kartlardan ayırdı, başını kaldırdı ve Kamaka'nın gözleriyle buluştu.

"Lütfen," dedi.

"Hey, sen de bunun için buradasın. Şimdi, bir Kapıyı açmak için yaklaşık on iki farklı yöntem var - benim bildiğim - ama çoğu aynı genel ilkeler doğrultusunda çalışıyor."

"Neden bu kadar çok?" Amy sordu.

Omuz silkti. "Kültürel farklılıklar. Kartlarla çalışma ritüelleri kartların yayıldığı gibi yayıldı: yüzyıllar boyunca dünyadan dünyaya, büyük bir kozmik telefon oyunu. Herkes resmin küçük bir parçasına sahip. Kimse - ben de dahil, bunu duyunca şok olup sarsılacağınızı bilsem de - hikayenin tamamını bilmiyor. Yine de temel ortak noktalar şunlar." Güçlü elini uzattı. "Alabilir miyim?"

Desteyi ona geri uzattı. Hızlıca karıştırdı. Cüssesine rağmen bir konser piyanistinin hünerli parmaklarına sahipti ve kısa sürede

desteden üç kart kopardı. Fırtınaların Ası, Kulaçların İkisi ve Staves'in Dördü.

"Boyutsal bir geçit açmak için üç karta ihtiyacınız var. Bazen dört."

Amy başını eğdi. "Bazen mi?"

"Dört kartlı portallar aldatıcıdır. Sihirbazlar bunun mümkün olduğunu nispeten yakın zamanda anladılar ve doğru davranmıyorlar. Teorik olarak beş ya da daha fazla kartlı portallar mevcut, ancak diğer tarafta ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadan uzayda rastgele kapılar açmak için belirli bir tür kişilik gerekir. Bu, ah... bunun adı neydi..." Parmaklarını şıklattı, kaşları çatıldı. "Ah, doğru. Aptal. Aradığım kelime aptaldı. Her neyse, kartların bir araya gelerek tek bir anahtar oluşturduğunu düşünün. Bu üç kart, eğer büyüü doğru yaparsan, seni her zaman Paralel Yirmi Dört'teki belirli bir kıyı şeridindeki belirli bir sahile götürecektir."

"Neden o nokta?"

"Uzun lafın kısıası, bir dünyanın doğuş şekliyle ilgili bir şey, dünyalar arasındaki perdenin gerçekten incelendiği ve enerjinin tümüyle ürkütücü hale geldiği yerlerde yoğun büyü bölgeleri bırakır. İnsanların buna farklı isimleri var: ejderha çizgileri, gümüş kuyular, incelikler. Navigator Tarotu'nu kim bulduysa bunun ipuçlarını yakalamış ve en kolay, en erişilebilir iniş noktasına doğru sörf yapmak için bu kartları kullanmanın bir yolunu bulmuş."

Amy'nin not defteri yanı başında açık duruyordu. Kamaka konuşurken neredeyse otomatik olarak onun sözlerini karaladı. Ama az önce söyledikleri kafasını karıştırmıştı.

"Tamam ama Akademi'nin bu adada kurulmasının tüm amacı güvenlik değil miydi? Fikir, buraya ışınlanmaya çalışan herkesin yanlış hesap yapmaları halinde kendilerini suda bulabilecekleriydi."

"Farklı teknikler," dedi Kamaka. "Tarot dünyaları dolaşmanın tek yolu değildir. Benim pek de mütevazı olmayan görüşüme göre en iyi ve en şık yoldur - ve bunu sadece halkım bu sanata öncülük ettiği için söylemiyorum - ama başka pek çok yöntem var. Örneğin Racani. Gece Pazarı hareket ettiğinde, bir noktadan diğerine atlamak için dönüştürülmüş karavanları olan 'hoppers'ı kullanıyorlar. Bu şeyleri istedikleri yere indirebiliyorlar, çok daha fazla hareket alanı var ama bu da kendi sorunlarını beraberinde getiriyor. Mesela atlamayı planlarken bir ondalık nokta eksik yaparlarsa..."

Pencereye ve kıyının ötesindeki fırtınalı denize doğru işaret etti.

Amy'nin ensesindeki deri diken diken oldu. "Yani Tarot daha sınırlı ama daha güvenli."

"Daha güvenli, ama asla *güvenli* değil."

Üç kartı masanın üzerine serpiştirdi, sonra desteyi karıştırarak üç kart daha seçti. Dörtlü ve Tuzlu İkili, Beşli Staves'le buluştu. Onları ilk setin yanına koydu.

"Bu kombinasyon sizi P-7'de bir çöl hayalet kasabasının ortasına bırakıyor. Nefes alınabilir hava, sıcak ama hayatta kalınabilir hava... ve en yakın su kaynağından yüz mil uzakta. Hazırlıksız giderseniz, kötü bir gün geçirirsiniz. Bu yüzden tüm bu konuları aynı müfredat içinde işliyorum: navigasyon, oryantiring, bir barınağın nasıl inşa edileceği ve artıklardan başka bir şey olmadan nasıl ateş yakılacağı. Hepsi aynı konu. Dünyada yürüyen her sihirbazın, dışarıda sağlıklı kalmak istiyorsa bu işin yüzlerce püf noktasını bilmesi gerekir."

"Kaç tane öğrendim?" Amy sordu.

"Beş. Belki altı." Sırıttı. "Hey, sen eğrinin önündesin."

Amy kartları inceledi. Sayılarla ilgili bir şey onu çekiştiriyordu ama tam olarak bir araya getiremiyordu.

"Yani üç kartın herhangi bir kombinasyonu bir Kapı açabilir mi?" diye sordu.

Yüzünü buruşturdu. "Eh. Sayılır, ama bu neden asla ama asla kör seyahat etmemeniz gerektiğine dair bir numaralı ders. Herhangi üç kart bir kapıyı açar, ancak bu, gitmek isteyeceğiniz bir yere götürdüğünün garantisi değildir. Örnek olarak..."

Başka bir el inşa etti. Tuzun Beşi, Kulaçların Beşi ve Dördü. Onları yere bıraktığında Amy midesinin sıkıştığını hissetti. Onlarda bir sorun vardı.

Herhangi bir kartla değil, sadece... birlikte yanlış. Resimler bu şekilde birbirine uymuyordu. Bölümleri birbirine karışmış bir kitabı okumaya çalışmak gibiydi, bir senfoninin ortasında uyumsuz bir tuba notası gibi.

Kamaka'nın kaşları biraz kalktı. "Görüyorsun."

"Emin değilim," dedi Amy, sesi yumuşaktı. "Ben... bir şey görüyorum."

Üç kartı yavaşça aldı ve yeniden sıralamayla denedi. Bu sadece endişeli dalgalanma hissini daha da kötüleştirdi. Onları tekrar yere koydu.

"Onları her zaman seçebilirim," diye mırıldandı profesör. "Bir gezginin gözlerine sahipsiniz."

"Neye baktığımdan emin değilim."

Kare şeklindeki tırnağını rahatsız edici üçlünün üzerine vurdu.

"Bu kombo ile bir Kapı açıyorsunuz," dedi, "insan yaşamını destekleyemeyen bir dünyaya iniyorsunuz. Belki bir zamanlar olabilirdi, ama... geri dönen bir büyücünün ifadesine göre, keşif gezisinden sağ kurtulan tek kişi, 'piranha' dediği şeyle dolu bir ormana götürüyor."

sis.' Ondan pek bir şey geri gelmedi, dikkatinizi çekerim. Sizi bundan daha iğrenç bir yere götürecek bir sürü el var."

Arkasına yaslandı, sandalyesi ağır iskeletinin altında gıcırdayordu, ona meraklı bir bakış attı.

"Şimdi. Burada ekstra kredi, yakalayamazsan önemli değil. Kartlarda sizin için yerleşik bir uyarı var. İşaretleri okuyabiliyor musun?"

Üç el. İkisi güvenli, biri ölümcül. Önce resimleri inceledi. Bu değildi. Her kart farklı bir dünyadan, farklı bir hayattan bir iz taşıyordu ama onları birbirine bağlayan ortak semboller yoktu. *Takımları değil ama...* Birden aklını kurcalayan şeyin ne olduğunu fark etti.

"Asal sayılar," diye haykırdı. Her iki eline de vurdu.

"As artı iki artı dört yedi eder. Dört, iki ve beş on bir eder. İkisi de asal sayı." Parmak ucunu üçüncü kombinasyonun üzerinde gezdirdi. "Beş ve beş ve dört on dört eder. Bileşik sayı, asal değil."

Kamaka ona kocaman, dişlek bir sırıtış attı. "Tek seferde hallettim." "Sonunda," dedi Amy. "Biraz gerçek matematik."

"Unutmayın, sihirle ilgili her şeyde olduğu gibi bu da bir kural değil, bir kılavuzdur. Genel olarak konuşursak, bir bileşik sayı Kapısı açarsanız bir daha asla geri dönemezsiniz. Asal sayıdaki bir Kapı ise teorik olarak hayatta kalabileceğiniz bir yere açılır. Sadece teorik olarak."

"Daha güvenli, güvenli değil," diye yineledi Amy.

"Kural budur. Her zaman nereye atladığınızı bilin ve gitmeden önce diğer tarafta ne olduğuna hazırlıklı olun."

Kamaka ellerini masanın üzerine vurdu.

"Ve ilk dersin tamamlandı," dedi. "Peki. Denemek ister misin?"

On Dokuzuncu Bölüm

A Kapalı konferans salonu kapısının önünde durdum, çakıllı cam pencerenin diğer tarafında dünya bulanıktı. Elinde üç kart tutuyordu ve çok sıkmamaya çalışıyordu, antika buruşturmaktan korkuyordu. Tahtayı gergin bir şekilde tutuyordu.

Profesör Kamaka onun yardımcı pilotuydu. Amy ilahileri henüz öğrenmemişti, bu yüzden Kamaka bir avucunu kapıya dayamış, parmaklarını açmış, nefesinin altında söylerken ilahileri onun için söylüyordu. Heceler eğilip bükülüyor, anlamları adanın çeviri büyüsunün İngilizceye çeviremeyeceği kadar katmanlıydı ama Amy bir deniz şarkısını duyduğunda tanıyordu. Adamın sesinin tınısı, eski halatların gıcırtısı ve dalgalanan kanvas yelkenlerin çıtırtısıyla teknenin kalkışını, gelgitin dönüşünü hissetti. Sınıfın tüm pencereleri kapalıydı ama yine de havadaki tuz kokusunu alıyordu. Soğuk bir sonbahar rüzgârı saçlarını ve yakasını karıştırdı.

Dünyayı daraltmak için kendisine öğretilen odaklanma tekniklerini kullanarak öz disiplini kullandı. Sonunda konferans salonunun kapısı olan bir tünelde duruyordu ve başka hiçbir şey yoktu, kulağındaki gecekondur ve elindeki kartlardan başka hiçbir şey. Bir amaç uğruna zonkluylordı ve kemiklerinde ayak parmaklarına kadar inen bir kaşıntı bırakıyorlardı.

İşaretini bekledi. Kamaka'nın ilahisi, ikinci görüşünde parlayan okyanus mavisini ipten bir kedi beşiğı döndürdü. İpin gerilmesini, esnemesini, kırılma noktasına ulaşmasını izledi - ve Amy elindeki üç kartı kapıya vururken tek bir büyü sözcüğü söyledi.

Çakıl taşlı camın diğer tarafındaki bulanık ışıklar dönerek uzaklaştı. Arkalarından karanlık akıyordu.

"Devam et." Kamaka zor nefes aldı, efor sarf etmekten bitkin düşmüştü ama sırtıttı. "Aç şunu."

Pirinç kapı tokmağı avucuna soğuk geldi. Çevirdi, kapıyı itti ve eşikten içeri adımını attı.

Kulakları patladı, basınçtaki ani değişim başını döndürdü. Ayakkabısının altındaki hafif kar çtırdadı. Amy'nin nefesi havada buhar kıvrımları bıraktı ve ağzı geniş bir şekilde asılı kalırken sürüklenip gitti.

Kışın ortasında bir kızılçam ormanında duruyordu. Yavaşça yerinde dönerken, ağaçlar göz alabildiğine uzanarak etrafında yükseliyordu. Kapı arkasındaydı. Sadece bir kapı, hiçbir şeye bağlı olmayan bir çerçeve içinde, diğer tarafta sınıf.

Burada geceydi, sessizdi ve garip takımyıldızlarla dolu bir gökyüzünden kabarık pullar süzülüyordu. Kızın kalkık yüzünü süslüyor ve teninde eriyorlardı.

Ufukta bir aurora onun için dans ediyordu. Bir mücevherin yüzleri gibi yer değiştiriyor, gökyüzünü yeşil ve menekşe tonlarına boyuyordu, donmuş karanlıkta engin ve sıcaktı. Amy daha önce sadece televizyonda görmüştü.

O gerçek değildi. Bu gerçektir. Bu gerçektir.

Uzaktan gelen bir çekiç sesi başını döndürdü. Ormandan gelmiyordu. Boğuk, garip bir şekilde *yanlamasına*, kesişmek için mücadele eden iki uçak gibiydi.

"Hadi geri dön," dedi Kamaka, diğer taraftaki kapıyı tutarak. "Merak etme, tekrar göreceksin. O ilk sefer hissini bilirim."

Çekiç sesleri arttıkça isteksizce Akademi'ye, adaya, *evi* olarak görmeye başladığı dünyaya döndü. Eşiği geçtikten sonra Kamaka kapıyı arkasından kapattı. Anında, çakıllı camın arkasındaki ışıklar geri döndü ve çerçeveye yumruk vuran öfkeli bir silüet belirdi.

Kamaka kapıyı tekrar açtı. Diğer tarafta orman dünyası yoktu - sadece tozlu bir koridor ve çok sinirli görünen bir müdire vardı.

"Biz ne yaptık?" Chen Lan talep etti.

Kamaka iç çekti. "Bir Kapı Açtık."

"Peki önce ne yapmadık?"

Tekrar iç çekti, bu sefer daha teatral bir şekilde. "Ön büroya bir seyahat planı sunun ve izin isteyin."

Kadın ters ters baktı ve açık ellerini adama doğru salladı.

"Bu benim hatam," dedi Amy.

"Bayan Nettle," dedi müdire, "onunkini ödünç almadan da başınızı yeterince derde sokuyorsunuz."

Döndü ve hışımla uzaklaştı, son mırıldandığı sözler arkasındaki koridorda asılı kaldı.

"Etrafım *çocuklarla* çevrili, yemin ederim."

Kamaka kapıyı kapattı ve Amy'ye mahcup bir gülümseme verdi.

"Kasıtlı olarak evrakları doldurmadığımdan değil, çünkü sorun çıkarmak istiyorum ya da bunun gibi bir şey," diye itiraf etti, "sadece... bunu yapmaktan hoşlanmıyorum. Her neyse, bunun oldukça sağlam bir ilk seans olduğunu söyleyebilirim. Toparlan ve birkaç gün içinde tekrar yaparız. Seni biraz kitap okuyarak yatakhaneye geri göndereceğim. İlahileri ve çağrışımları ne kadar çabuk ezberlersen, Kapıları kendi başına açmaya o kadar çabuk başlayabilirsin."

"Evrak işlerini hallettikten sonra," dedi Amy.

"Kesinlikle sonra."

Defterini ve kalemlerini toplarken aklına bir şey geldi. "Hey, Profesör?

Kıyıda ki mağaralar hakkında bir şey biliyor musunuz?

Adanın batı yakası mı?"

Başını kaldırıp bir yana baktı ve hafızasını yokladı. "Eh, belli belirsiz? Uzun zaman önce onları kontrol etme konusunda tartışmıştık ama odadaki akıllı insanlar - doğal olarak ben de dahil - kazandı. Orada bir denizkızı üreme havuzu olduğuna dair işaretler var ve kimse böyle bir belanın peşine düşecek kadar çılgın değil."

"Teorik olarak, gelgit sırasında oraya girebilirsiniz, değil mi?" "Teorik olarak, asla yapmamanız gereken bir sürü şey yapabilirsiniz.

ve o suya yakın bir yere gitmek listenin en başında yer alıyor." Kamaka şimdi merakla ona bakıyordu. "Bu da nereden çıktı?"

"Kütüphanede bir anket raporunda okumuştum," dedi Amy. "Yani, çaresiz insanlar bazen çılgınca şeyler yaparlar. Elmer ve Shaddock'un orada saklanmadıklarını biliyor muyuz?"

"Denizkızı yemeğine dönüşmeden mi? Şüpheli. Ayrıca, grev hattımızı test ettikleri zamanı hatırlıyor musun?"

Amy'nin başı sallandı.

"Sanırım adanın kuzey yüzündeler ve işte nedeni. Güneydeki eski denizaltı ağıklarını çoktan temizledik, yani orası listeden çıkarıldı. Bu arada, bizi aynı anda hem batıdan hem de doğudan vurdular," dedi profesör. "Eğer Gadfly'in oradaki mağaralarda saklanıyorlarsa

Sahil, birinin adanın içlerine doğru ilerlemesi ve adanın en uç noktalarına kadar gidip tekrar geri dönmesi ve yol boyunca gözcülerin etrafından dolaşması gerekirdi. Bu da büyük bir yürüyüş demek."

Amy, *eğer daha büyük bir plan varsa, kuru bir çalışma için çok fazla iş olmadığını* düşündü.

İşlerine yarayacak bir şey bulacaklarını düşündükleri sürece hayır.

"Biz de belki de Yılan Ritmi'nin işe yaraması için fazla yakın olduğumuza karar verdik."

Amy kazazedelerin dışından destek aradığı için kendini hain gibi hissediyordu. Ama kendisi ve Vail hakkında konuşması gerekiyordu - kötü bir şey değil, sadece dürüstçe - ve diğerlerine söyleyeceği her şeyin doğrudan Vail'in kulaklarına gitme ihtimali yüksekti. Zaten ince bir buzun üzerindeydi. Dışarıdan bir görüşe ihtiyacı vardı.

Kinzie onun yanında yürüdü. Yaşlı Coin, kireç yeşili Lennon gözlüklerini orta parmağının ucuyla burnuna doğru itti.

"Çok mu yakın? Böyle bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?" "Evet," diye iç geçirdi Amy. "Biliyorum."

Avluda sert bir rüzgâr esiyor, yabani otları karıştırıyordu. Okulun spor salonunun arkasındaki patikalarda yürüyorlardı. Bazı büyük öğrenciler dövüş ringinde antrenman yapıyordu ve üçüncü sınıflardan oluşan terli bir grup, kıvrımlı, aşırı büyümüş patika boyunca koşarken oflayıp pufluyordu. Amy ve Kinzie onların geçmesine izin vermek için kenara çekildiler.

Amy, "Profesör Kamaka'nın bu yıl bize ne yapacağını merak ediyorum, çünkü sahilde engel parkurunu kuramıyor," dedi.

"Muhtemelen bizi Akademi'nin çatısından aşağı atarlar."

Amy kıkırdamaya başladı - sonra durdu. Gülümsemesi soldu.

"Sen ciddisin," dedi Amy.

"Ne? İple inmek eğlencelidir."

"Ben yüksekten korkarım."

"Yükseklikler sizi öldüremez," dedi Kinzie. "İnsanı öldüren yüksek hızda yere ani temastır. Her neyse, konuyu değiştiriyorsun."

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Kinzie ona sözcükleri bulması için zaman tanıdı.

"Her şeyi yanlış yapıyorum," dedi Amy.

Söylenmemiş başka şeyler de vardı. Kinzie sessizliğini korudu.

"Her şeyi yanlış yapıyorum ve nedenini bilmiyorum. Sanki önüme tırmıklar atıyor, sonra da üzerlerine basıyormuşum gibi. Düşünüp duruyorum..."

Amy durdu. Bir elini önlerine doğru uzatarak uzak ufku, Akademi duvarlarının ötesindeki vahşi doğayı işaret etti.

"...onlar. Dışarıdalar, içeri girmeye çalışıyorlar ve herkes gergin. Ama şu anda hayatımda ters giden şeyler... ne kadar istesem de, işleri kolaylaştıracak olsa da, bunların hiçbirisi için Bay Shaddock ve Jangly-Man'i suçlayamam. Bu hikayede sadece bir kötü adam var. O da benim. Kötü adam benim."

Kinzie ona yan gözle baktı. "Kötü adam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım ben aptalın tekiyim," dedi Amy. "Ve nedenini de bilmiyorum. Vail inanılmaz biri. O başıma gelen en güzel şey."

"Sihir okuluna gitmekten daha mı iyi?"

Kinzie renkli gözlüklerinin arkasından tek kaşını kaldırdı. Elini kıvırdı. Küçük bir şimşek çakması avucunun içinde dans ettikten sonra göz kırptı. Amy bir an için düşündü.

"Ondan daha iyi. O... o havalı, o sert, o düşündüğünden çok daha zeki ve o önemsiyor, o çok derinden önemsiyor, her zaman-"

"Ona aşık mısın?" Kinzie sordu.

Amy kelimenin ortasında dondu kaldı. Gözlerini kırıştırdı. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı.

"Onu o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor," dedi.

"Sormak zorundayım." Kinzie yürürken bir elini Amy'nin omzuna koydu. "Bu senin ilk seferin mi?"

Amy'nin yanakları pembeleşti. "Yani, ben bir..."

"İlişki." Yaşlı Coin güldü. "Vail senin ilk 'özel arkadaşın' mı?"

"Evet," diye itiraf etti Amy. "Ben biraz geç olgunlaşan biriyim. Pek çok açıdan." "Hayır, bu tamamen öznel ve kültürel bir şey. Dışarı çıktığında göreceksin

Daha fazla. Emile'in dünyasında insanlar yirmi beş yaşına kadar kimseyle çıkmazlar." Amy ağzı açık kaldı. "O zamana kadar ne yapıyorlar?"

"Soğuk duş alıyorlar ve bir sürü kötü şiir yazıyorlar. Yani duyduğum şey şu: Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz çünkü iyi ve sağlıklı bir ilişkinin ne olduğuna dair hiçbir kıstas oluşturmamışsınız.

aslında öyle görünüyor. Bir tahminde bulunacağım ve annenle babanın artık birlikte olmadıklarını tahmin edeceğim."

Amy'nin çocukluk anıları eski fotoğraflardan oluşan bir kutu gibiydi ve annesi gideli o kadar uzun zaman olmuştu ki yüzü her resimde solmaya başlamıştı. Amy annesinin sesini gerçekten hatırlıyor muydu yoksa boşlukları doldurmak için bir ses mi uydurmuştu emin değildi. Annesi ve babası hala birlikteyken küçük bir kız olarak hatırladığı anıların çoğu ya bağırma ya ağlama ya da her ikisini birden içeriyordu.

"Annem gitti," dedi, çocukluğunu iki küçük kelimeyle özetliyordu ama bu kelimelerin hiçbirisi bu görevi yerine getirmeye yetmiyordu.

Ve beni yanına almadı. "Hey."

Kinzie onu durdurdu. Yüzlerini birbirlerine döndüler. "Hiç iblis gördün mü?" Kinzie sordu.

Amy gözlerini kırıştırdı. "Bunlar gerçek mi?"

Kinzie elini bir o yana bir bu yana salladı. "Eh. En azından farklı dünyalarda kendilerine iblis demekten hoşlanan pek çok şey var. Bundan herhangi bir teoloji çıkarmayın. Küçük canavarlar büyük ve korkutucu kelimelere sarılmayı severler çünkü sizi kendilerinin de büyük ve korkutucu olduklarına inandırabilirlerse işlerinin yarısını halletmiş olurlar. Ama eski bir deyişi bilirsiniz, değil mi? Bir şeytana isim vermek onun üzerinde güç sahibi olmanızı sağlar."

Kinzie bir adım daha yaklaştı. Sırık gibi kız Amy'den bir baş kadar uzundu ve aşağıya... *acıma* duygusuyla *bakmıyordu*, diye düşündü Amy. *Sadece güvenle.*

"Üzerinde bir iblis var, Amy. Bunu biliyorsun. O yüzden adını koy ve gücünü elinden al."

Amy biliyordu. Her zaman bildiğini sanıyordu. Küçük bir mucize. Vail sadece ilk kız arkadaşı değil, Amy'nin tanıdığı tek samimi arkadaşıydı. Çocukluğunu, kırık insanlarla dolu kırık bir kasabada birlikte büyüdüğü rol modellerini düşündü. Evde aşk, kaynar su dolu bir tencerenin üzerinde her an çatlayıp patlamakla tehdit eden kalpsiz bir buz tabakasıydı. Aşk, kapalı bir yatak odası kapısının ardındaki gözyaşlarıydı.

Aşk, eğer yeterince iyi bir ruh halindeyse, kapalı bir yumruk yerine açık elle atılan bir tokattı.

"Korkarım-" Amy söylemeye başladı. Sesi çatallaştı. Bir an durup nefes almak zorunda kaldı. Kinzie bekledi.

"Onu inciteceğimden korkuyorum. Ve bu yapmak isteyeceğim son şey. Belki de kendimi sabote ediyorum. Sanki bir parçam

Ben bir şeyleri kazara mahvetmeden önce bilerek mahvetmeye çalışıyorum." "İşte böyle."

"Bu güvenle ilgili," dedi Amy. "Ona güvenmekten bahsetmiyorum. *Ona* güvenmek kolay. Sorun bende. Sorun benim, çünkü sorunu kendim yaratıyorum. Sadece... durmak için kendime yeterince güvenmem gerekiyor."

"İşte oldu. Şimdi pratik olun: Bunu nasıl gerçekleştireceksiniz?"

"Bana ihtiyacı olduğunda yanında olduğuma emin olarak başlayabilirim, ki bu-" Amy dondu kaldı, öğleden sonra gökyüzünde güneşin dalgalanmasını yakaladı. "Olamaz."

"Önceden randevu mu?"

Amy geri çekildi ve buradan yatakhanelere giden en hızlı yolu planlamaya başladı.

"Sömestr boyunca sürece büyük projemiz üzerinde çalışmak için oda arkadaşlarımla buluşacağıma söz verdim. Teşekkürler, Kinzie. Benim gitmem gerek. Gerçekten."

Kinzie gönülsüzce bir hayır duası işareti yaptı, iki parmağını çevirerek zafer işareti yaptı.

Amy avluyu koşarak geçerken, "Git ve iyileş," diye güldü.

Yirminci Bölüm

İnsanlık dışı canavarların ve karanlık gizli sırların, acayipliklerin ve kabusların dünyasında üç kelimenin eşsiz bir gücü vardı. En cesur yürekleri bile korkuyla doldurur.

Biraz montaj gereklidir.

Ya da Tillinghast Resonator söz konusu olduğunda, *tüm montaj gerekliydi.* Kazazedeler kızların yatakhaneğinde toplandılar ve Colin envanter çıkarmak için uğraşırken iki çuvaldan çıkan karmakarışık bir parça yığınının etrafında oturdular. Çubuklar, perçinler, flanşlar ve bir şey tutması gerektiği belli olan menteşeli demir kutular vardı ve bu, eski TV tarzı vakum tüplerine, elektronik kapasitörlere ve sarkan bakır tellerle biten gevşek anahtarlara girmiyordu bile.

"Tam bir boyutlar arası radyo," dedi Dalton. "Sadece mantık ve aklıselim ekleyin."

Colin katlanmış bir talimat sayfasını ters çevirdi, sayfayı salladı ve sonra tekrar çevirdi. "Mantık ve akıl sağlığı buna dahil değil. Tamam, bir grup ayak uzunluğunda çelik destek olması gerekiyor, toplam dokuz tane. Şemaya göre boylu boyunca vidalar için küçük delikleri varmış gibi görünüyor."

Amy parçaların arasında bir tane buldu ve ona uzandı. Vail de aynısını yaptı. Elleri ortada buluştu ve ikisi de durakladı, yukarı bakıp birbirlerinin gözleriyle buluşular.

Önce Vail gülümsedi.

Amy onun elini sıktı ve kendi küçük gülümsemesini bir onur nişanı gibi takarak bir kez daha kasıldı. *Belki de her şey yoluna girecek.*

Doğru, diye düşündü.

Olivia eğilip yığının dibinden üçüncü bir payandayı çekiştirirken, gümüş bir tılsım bluzunun altından sıyrılıp ucuz, ince bir zincirde sallanıyordu. Onu çabucak saklandığı yere geri çekti ama Bahati ona bakmadan önce değil.

"Hayır," dedi Bahati. "Uh-uh. O nedir?"

"Neymiş o?" Colin envanter listesinden başını kaldırarak sordu.

"Önemli bir şey değil," dedi Olivia başını eğerek.

"Sanırım öyle." Bahati diğerlerine baktı. "Hâlâ Gece Pazarı'nda Elmer'dan aldığı o aptal 'sihirli konsantrasyon tılsımını' takıyor."

"Olivia," dedi Amy nazıkçe, "aslında hiçbir işe yaramadığını biliyorsun, değil mi? O gece verdiği her şey ya lanetliydi ya da sahteydi."

Bahati kollarını kavuşturarak Olivia'ya ters ters baktı. "O kısım beni ilgilendirmiyor bile. Daha çok hepimizi öldürmeye çalışan bir adamın hediyesini neden taktığını merak ediyorum. Kızım, o cam parçasını sana sapladığı yerde kolunda on santimlik bir yara izi var. Eğer biraz daha derine saplasaydı, şu anda burada olmayabilirdin."

"Biliyorum," dedi Olivia, utangaç bir ifadeyle. "Ben sadece..."

bana gülme." "İnan bana, gülmüyorum," dedi Bahati.

"Bu sadece beni..." gibi hissettiriyor.

Olivia göğüs kemiğine dokunarak bluzunun altındaki değersiz bibloyu hissetti.

"...bana kazandığımızı hatırlatıyor. Korktuğumda ona dokunuyorum ve şunu hatırlıyorum: bir kez kazandık ve bunu tekrar yapabiliriz."

Yatakhane sessizliğe gömüldü. Bahati yavaşça başını salladı.

"Tamam," dedi. "Hâlâ tuhaf ama saygı duyuyorum. Colin, listede sırada ne var?"

"Kırk sekiz adet çeyrek inçlik düz başlı vida," dedi. Her şey söylenip bittiğinde, ellerinde tam kırk bir tane vardı.

"Bu IKEA mobilyalarını birleştirmek gibi bir şey," diye mırıldandı Amy. Kendini toparlayarak, "Benim dünyamda IKEA büyük bir mobilya mağazası-" diye ekledi.

"Onlardan bizde de var," dedi

Colin. Vail başını öne eğdi.

"Bizde de var."

Belirsiz bakışlar dağ gibi parçaların arasında dolaştı.

"Bunu başka bulan var mı-" Amy söylemeye başladı.

"Endişe verici," dedi Bahati.

"Çok garip," dedi Vail aynı anda. "Muhtemelen konuyu fakülteye taşımali ve birilerinin bu IKEA meselesini araştırdığından emin olmalıyız."

Bir saat sonra dağ gibi yığılmış parçalar yatakhaneinin zeminine dağılmış bir kamp alanına dönüşmüştü. Amy çocukken yaptığı yapbozları düşündü - her zaman kenar parçaları ortalarından ayırmakla işe başlardı, parça parça. Tabii ki bunu bir kez yaptığınızda, bu sadece zorluğun başlangıcıydı.

İhtiyaç duydukları tüm parçalara yakın bir yerde olsalar yardımı olurdu. Colin'in envanter sayfası kırmızı kalemle karalanmış, hatalı numaralar çizilmiş ve doğru olanlar karalanmıştı.

Dalton uzun bir çelik çubuğun ucuna bir vida geçirirken, "Sokaklarda ISB'de çalışanlardan on kat daha fazla kamera var," diyordu, "ama bu garip bir şekilde onların lehine işliyor. Birinin herhangi bir kamerayı izleyip izlemediğini asla bilemezsiniz, ancak çizgiyi aşarsanız neyin tehlikede olduğunu bilirsiniz, bu yüzden insanlar genellikle günün her dakikası izleniyormuş gibi davranırlar."

"Çıldırırdım," dedi Vail.

"Bazılarının var. Ama unutmayın, benim dünyamdaki çoğu insan için bu sadece... her zaman böyle olmuştur. Eğer böyle büyüdüyse ve farklı bir şey bilmiyorsanız bu garip değildir. Fabrikada geçen uzun bir günün sonunda, ortalama bir işçi olan Joe'nun güçle savaşıacak hali yoktur. O sadece Triumph birasıyla arkasına yaslanıp *Tehlikedeki Seksi Hemşireler*'i izlemek ister."

"Ama siz farklı inşa edilmişsiniz," dedi Bahati.

Parmaklarını şıklattı ve saçlarını kabarttı. "Fark ettiğin için teşekkür ederim."

"Neden?" diye sordu. Ciddi bir soruydu. Adam duraksadı, sonra da çapkın bir gülümseme yaydı.

"Ben gizemli bir adamım, tatlım. Anlaşılmaz bir muamma."

"Hayır," dedi. "Ciddiyim. Bilmek istiyorum."

Sırtını Olivia'nın yatağına dayayarak parke zeminde daha da alçaldı, bir vidayı daha dikkatle yerleştirirken gözleri elindeki metale odaklanmıştı.

"Bir devlet yetimhanesinde büyüdüm," dedi. "Orada benim için bayat yemek ve sırtımda bir kayıştan başka bir şey yoktu, ben de erkenden uçtum. Ash Boulevard ekibinin arasına düştüm. Sahip olduğum en yakın aile onlardı."

"Düştü mü?" Vail sordu. "Senin çeten olduğunu sanıyordum. Lider senmişsin gibi."

"Eninde sonunda öyleydim. Önümdeki iki kişi vurulduktan sonra. Billy Nines her zaman güneşe çok yakın uçardı. Büyük hayaller kurdu, bir kuyumcuyu devirmeye çalıştı ve kalabalık bir kavşağın ortasında bir döner silah patlaması yedi. Vasquez daha dikkatliydi ama yine de bir gece bir Valkyrie tarafından köşeye sıkıştırıldı. Zag yapması gerekirken zig yaptı. O..." Sessizleşti, gözleri uzaklara daldı. "Gözümün önünde onu parçalara ayırdı. Ödünç alınmış bir zamanda doğduğumu hep biliyordum ama o an zamanın daraldığını gerçekten hissettiğim ilk andı. Ve dedim ki, biliyorsun... kimin umurunda? Gerçekten ne istiyorum, bir vatandaş hayatı mı? Boyun eğmek, itaat etmek, çalışmak ve ölmek mi? Hayır. Sıkı sürmeyi, sıkı partilemeyi, birkaç burun kırmayı ve zafer ateşi içinde ölmeyi tercih ederim. En azından o zaman..."

Başını kaldırıp baktı, kaşları çatılmıştı, düşünüyordu.

"En azından o zaman," diye karar verdi, "hayatımın bir anlamı olacaktı. Ölülerden başka kimse beni hatırlamayacaktı ama yine de bir anlamı olacaktı."

"Altıgen anahtarı uzatır mısın?" Colin

söyledi.

Olivia parça yığınlarının üzerine uzanıp ona uzatırken kıs kıs güldü.

"Ne?" Colin sordu.

"Altıgen anahtar." Olivia ellerini iki yana açtı. "Yani, büyü okulundayız. Bu iş için mükemmel bir araç."

Colin omuz silkti. Buna itiraz edemezdi.

Eksik parçalar yüzünden aksasa da Yankılayıcı'nın iskeletinin inşası devam ediyordu. Tüm kemikleri olmayan bir iskelet inşa ediyorlardı.

"Peki insanlar nasıl oluyor da her oyunda ölmüyor?" Bahati metal bir kutuyu havaya kaldırırken Amy ve Vail de tabanına bir çift hassas braketini nasıl yerleştireceklerini bulmaya çalışıyordu.

Vail, "Puckslam uniformaları bomba imha ekibi kıyafetlerine dayanıyor," diye açıkladı. "Bu da iyi bir şey, çünkü pistte gerçek anlamda patlayıcılar var. Yaralanmalar oluyor ama gerçek ölümler gerçekten nadir."

"Benim dünyamdaki Chariot-ball gibi görünüyor," dedi Dalton, karmakarışık bir parça yığınına sıralarken. "Cidden, sadece bir vida daha. Buralarda bir yerde olmalı."

"Elimizdeki en zor spor..." Amy durakladı, düşündü. "Karma dövüş sanatlarımız var, temelde iki adamın bir kafese girip birbirlerini dövmesinden ibaret."

"Amy *medenî* bir dünyadan geliyor," dedi Vail, kalçasıyla onu dürterek.

"Rekabetçi ahır yetiştiriciliğimiz var," dedi Olivia.

Bahati dönüp ona baktı. "Bu nasıl bir spor?"

"Takımlar hız, doğruluk ve ahşap işçiliği zekasına göre değerlendirilir.

Bazen maçları Solo Butter Churn Sprint takip eder."

"Tulum ve hasır şapka giyen ponpon kızları hayal ediyorum," dedi Bahati.

Olivia gözlerini kırptırdı. "Nereden biliyorsun?"

Başparmak büyüklüğünde bir odak kristali çelik bir muhafaza içine yerleştirilmişti, kapağı hâlâ açıktı ve gevşek bir menteşe üzerinde sallanıyordu. Colin talimatları incelerken Dalton bir akort çatalı çaldı. Bahati elinin düz kısmını havaya kaldırdı.

"A burada," diye şarkı söyledi, notayı tutarak.

Çatal çelik kutuya vurdu ve onun sesini yankılayarak şarkı söyledi. Nota uzadıkça, uzun ve doğru, kristalin kalbinden küçük ve çatırdayan bir parıltı yükseldi. Pembe ışık, mor taşın altındaki kıldan ince çizgilerden yayıldı, büyüünün kanı taşlı damarlarında uyandı.

"Ve bu," dedi Colin, "tam olarak talimatlarda olduğu gibi görünüyor. Bir düğüm gitti, altı düğüm kaldı."

Amy elinin arkasına bir esneme bastırdı. "Bütün sömestr bizim. Bu gecelik bu kadar yeter deyip biraz dinlenelim mi?"

Tartışma yok. Az çok temizlik yaptılar, gevşek eşya yığınlarını yatakhanelerin uzak köşesine taşıdılar. Düzenli değildi ama en azından her şeyin nerede olduğunu biliyorlardı. En azından sahip oldukları tüm parçaların.

Colin, "Yarın Profesör Lanca'ya kayıp parçaları soracağım," diyerek kapıya yöneldi.

"Eğer bu da işe yaramazsa," dedi Dalton, onu takip ederek, "servet ve zafer için diğer yatakhaneleri basarız."

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum," dedi

Colin. "Kim 'gerekli' dedi ki?"

Amy şifonyerini karıştırdı ve geceliğini çıkardı. Vail oyalandı, yakındı.

Vail, "Bugün oldukça iyiydik," dedi.

Yılan Ritmi'nin ilk adımı, diye düşündü Amy, ders kitabındaki kelimeleri hatırlayarak, *dansa davettir.*

Döndü, gülümsedi, Vail'in gözlerinde bir ihtiyaç gördü. Strateji geliştirmeye, rasyonelleştirmeye ya da fazla düşünmeye vakti yoktu. Ona bir şeyler vermeli, açlığını gidermeliydi.

Amy onun yörüngesine doğru yaklaştı. Tereddütle bir elini kaldırdı. Parmak uçları Vail'in satranç tahtası eşarbının parlak, ipek gibi yumuşak parlaklığında gezindi.

"Sana çok yakışmış," dedi Amy.

Vail'in kolları Amy'nin etrafına dolandı. Vail onu kendine çekti, Amy'nin kulağına değen dudakları sıcacıktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Bölüm Yirmi Bir

"**F**lk olarak bir duyuru yapacağım," dedi Profesör Lanca sınıfa. "Uzun süren tartışmalardan sonra müdire hanım bir karar verdi: Gece Pazarı bu gecedен itibaren iki hafta boyunca planlandığı gibi devam edecek."

Konferans salonu sevinç mırıltıları ve onay alkışlarıyla inerken, pek de memnun görünmeyen bir ifadeyle durakladı.

"Pekala, pekala, dinleyin. Gözcülerin dayanacağından emin olsak da, bazılarınızın çok iyi bildiği gibi, orada olduğunuza göre, istenmeyen misafirlerimizin geçen yıl kaçış aracı olarak bir Racani haznesini kullanmayı planladıkları gerçeğinden kaçış yok. Şimdi elmadan bir ısırık daha alacaklar."

Masasının önünde volta atıyor, iş yapıyordu.

"Arkadaşlık sistemini kullanacaksınız. Tek başınıza dışarı çıkmayacaksınız. Olağandışı veya şüpheli bir şey görürseniz, ne kadar küçük olursa olsun, bunu hemen bir profesöre bildireceksiniz." Amy ve Vail'e bir bakış attı. "Bunu kendi başınıza araştırmayacaksınız. Bunu söylemem gerekmezdi ama yine de buradayız."

Volta atmayı bıraktı, masasına yaslandı ve iç çekti.

"Bakın çocuklar. Markete gitmek istiyorsunuz. Anlıyorum. Eğer sizi vazgeçiremiyorsam, en azından biraz sağduyulu olmanızı sağlayabileceğimi umuyorum. Bu sadece güvenlikle ilgili değil. Büyü eğitimi konusunda hiçbir şeyin *güvenli* olmadığını artık biliyorsun. Ama Racani'ler tiyatrocudur. Kısmen gösteri yaparak para kazanıyorlar. Her şeyin güzel ve düzenli olduğu bir gösteri."

kaygılarınızı ve endişelerinizi pazar kapısında bırakın. Bundan daha akıllı olmanı istiyorum, tamam mı?"

Lanca masasından kalktı ve kara tahtaya doğru yürüdü. Vail katlanmış bir defter kağıdını Amy'ye uzattı. Amy sessiz bir baş hareketiyle kağıdı aldı ve elinin altına aldı.

"Bu da bizi bugünkü dersimize getiriyor. Dil hakkında konuşalım."

Tahtanın en üstüne büyük blok harflerle *İLETİŞİM* kelimesini yazdı.

"İnsanlığın hikayesi iletişimin hikayesidir. Aramızdaki uçurumları kapatmaya ve ortak bir zemin olmasa bile anlayış bulmaya çalışıyoruz. Her birinizin kendi hayatı, kendi iç dünyası var. İletişim, bu gizli hayatı ifade etme biçimimizdir."

Profesörün arkası dönükken Amy, Vail'in notunu açtı.

Profesör Lanca, "Ama iletişim koptuğunda," dedi, "şöyle bir şey oluyor."

Parmaklarını şıklattı.

Sınıftaki hava değişti. Güneş hâlâ güçlü bir şekilde pencerelere vuruyor olsa da, ışık maviyle renklenerek karardı. Kara tahtanın üstündeki yazı *XYRALII TEO* olarak değişmişti. Amy, Vail'in el yazısındaki anlaşılmas karalamalara, eski Mısır hiyeroglifleri ile cebir ödevleri arasında bir yerde duran sembollere baktı.

Odadan sesler yükseldi, bir o kadar dilde düzinelerce ses, çığ gibi büyüyen panik dolu bir gevezelik. Bahati gergin bir sesle bir şeyler söyledi ama Amy sadece başını sallayıp kulağını işaret edebildi. O anda, kalabalığın göbeğinde bile, salondaki her öğrencinin diğerleriyle bağlantısı kesilmişti. Her biri tamamen ve yapayalnızdı.

Lanca parmaklarını ikinci kez şıklattı. Baloncuk patladı. Işık tekrar odaya dolduğunda, sesler hecelerin ortasında değişti, her şey tekrar İngilizceye döndü. *İngilizce değil*, diye düşündü Amy, kendini düzelterek. *Bu sadece bana İngilizce gibi geliyor, tıpkı... diğer herkes ne konuşuyorsa, onlara da öyle geldiği gibi.*

"Firebreak'in çeviri büyüü," diye açıkladı profesör. "Bu olmadan, az önce sizin de gördüğünüz ve duyduğunuz gibi, yaptığımız şeyi yapmamız mümkün olmazdı. Mükemmel bir çözüm değil ama bunun nedeni dilin kendisinin kusurlu olması. İşte size eğlenceli bir örnek: Biri bana illüzyonun ne olduğunu söylemek ister mi? Evet, Bayan Renn. Sıra sizde."

Olivia yutkundu, gergindi. "Bu... bir aldatmaca. Bir yalan."

"Bana biraz daha ver. Teknik olsun."

"İllüzyon duyularınızla oynar. Gerçekte orada olanı değil, büyücünün görmenizi istediği şeyi görmenizi sağlar."

"Doğru," dedi Lanca. "Bu yüzden çoğu akademisyenin, kullanışlı evrensel çevirmenimizin resmi adı olan Yirmi Katlı Dil'i bir illüzyon büyüsü olarak sınıflandırdığını öğrenmek sizi şaşırtabilir. Ve düşündüğünüzde, kriterlere mükemmel bir şekilde uyuyor: görsel-işitsel algınızı değiştiriyor, size orada olmayan bir şeyi gösteriyor - şu anda duyduğunuz kelimeler benim konuştuğum kelimeler *değil* - ve teknik olarak sizi 'kandırıyor'. Bununla birlikte, bu birbirimizle iletişim kurabilmek için istediğimiz ve hoş karşıladığımız bir aldatmacadır. 'Yanılsama' kelimesini, ona yapışan değer yargılarından ayırmalıyız."

Sandalyesine doğru yürüdü ve ellerini arkasına dayadı. "Dil," dedi, "dağınıktır."

Amy Vail'in notunu tekrar açtı, neredeyse bakmaya korkuyordu. Ama bu kez açıkça okuyabiliyordu: *Gidiyoruz, değil mi?*

Tabii ki gidiyoruz, diye yazmış. *At kakası kürekliyordum ve param var. Grup gezisi mi?* Lanca'nın arkası dönükken onu kaydırdı.

"Bu hafta," dedi profesör, "Yirmi Katlı Dil'in cep versiyonunu öğreneceksiniz. Kendinizi çeviri alanının dışında bulursanız ve eski moda bir dile ihtiyaç duyarsanız kullanabileceğiniz, küçültülmüş, kısa vadeli bir uyarlama-"

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve tebeşirini kara tahtanın tepesine vurdu.

"-iletişim. Bunu kullanarak istediğiniz yere gidebilir, yerel halkı dinleyebilir ve ne dediklerini anlayabilirsiniz. Bu bir yerli gibi *konusabileceğiniz* ya da bir yerli gibi davranabileceğiniz anlamına gelmiyor: bu bir sihir testinden çok bir oyunculuk mücadelesi ve bir araştırma projesi ve daha çok Profesör Kamaka'nın ilgi alanına giriyor. Ama asla kelime bulmakta zorlanmayacaksınız."

Vail sayfayı Amy'ye doğru kaydırdı. *Seninle biraz özel zaman geçirebildiğim sürece,* diye yazdı.

Bu bir söz, Amy cevap yazdı.

Lanca, "Köklerden başlıyoruz," dedi ve konuşurken tahtaya karmaşık, girdaplı bir glif çizdi. "Bunu geçen yıldan hatırlıyor olabilirsiniz. Memetik Telkin Mührü, şimdiye kadar öğrendiğimden çok daha fazla illüzyon büyüsü için fırlatma rampası olarak kullanılır. Amacı, büyüyü yaptığınız kişiye kilitlenmektir."

Hedefin zihnini - bu durumda kendiniz de dahil olmak üzere hedef - ve duyuları alıcı bir uyanıklık transına çeker. Mühür kendi başına gösterişli bir şey yapmaz. Bu bir patates kızartması."

Bu, seyircilerden bazı kıkırdamalar aldı. Profesör çocuksu bir gülümsemeyle omzunun üzerinden geriye baktı.

"Ciddiyim. Hiç sade kızartma yedin mi? Tabii ki hayır. Kızartmalar baharatlar ve soslar için dağıtım mekanizmalarıdır. Bu mühür mü?" Tahtaya vurdu. "Aynı fikir. Mükemmel bir şekilde pişirmek, altın sarısı bir çıtırılık vermek istersiniz ama asıl sihir sosları eklediğinizde başlar."

Vail katlanmış notu tekrar Amy'ye uzattı, o da notu avucunun içine aldı.

"Bunu zaten bir kez görmüştün, Chime-Call'a gittiğimizde - Herkesin illüzyon dünyasına attığı ilk bebek adımları olarak da bilinir. Çok heyecan verici bir büyü değil, değil mi? Ama şimdi daha önce öğrendiğiniz çerçeveyi nasıl geliştirdiğimizi ve bununla gerçekten faydalı bir şey ürettiğimizi göreceksiniz. Ve eğer biri Chime-Call'ın nasıl çalıştığını tazelemek isterse..."

Sanki arkadan birine seslenmeye hazırlanıyormuş gibi elini galeride gezdirdi - ve sonra hiç uyardıktan parmağını Amy'ye doğru uzattı. "Bayan Nettle."

"*Wyrd Denizcinin Almanacağı*," dedi, hiç vakit kaybetmeden. "Bölüm... on iki, sanırım?"

"Mükemmel."

Ama önce gözleriyle Amy'nin elinin altındaki notu işaret ederek yoluna devam etti. Mesaj iletildi, mesaj alındı.

İletişim, diye düşündü.

Yirmi İkinci Bölüm

A Dersten sonra Profesör Lanca timsah derisi çantasını toplarken Colin endişeyle ona yaklaştı.

"Profesör? Bir saniyeniz var mı?"

"Bay Woodrue," dedi. "Hatta bundan daha uzun sürebilir. Yıl başı saha tatbikatında takımınızın orkestra şefi olduğunuzu duydum."

Colin gözlerini ayakkabılarına dikti. "Evet."

Lanca çantasından başını kaldırıp kaşlarını çatarak baktı.

"Ne? O kadar sıcak gitmediği için mi üzgünsün? Hadi ama, bu senin ilk seferindi."

Colin omuz silkti. "Daha iyisini yapmalıydım."

Lanca çantasını kapatıp yere bıraktı, şimdi tüm dikkati Colin'in üzerindeydi.

"Dinle," dedi, "buna bu yüzden *egzersiz* deniyor. Ve adil de değildi."

Colin yavaşça başını salladı. "Biraz tuzağa düşürüldüğümüzü hissettim."

Genç profesör omuz silkti. "Evet, çünkü öyleydiniz. Bütün mesele baskı altında bir beceri değerlendirmesi yapmaktı, böylece hepinizin nerede durduğunu, nelerde iyi olduğunuzu, nelerin düzeltilmesi gerektiğini görebilecektik. Burada gerçekçi olalım - Jellica ve serseri takımını asla yenemeyecektiniz. Asıl test, simüle edilmiş cesetler düşmeye başladığında nasıl tepki vereceğinizdi."

"Ve ben her şeyi berbat ettim," diye nefes aldı Colin.

"Duyduğum kadarıyla kendi başınaymışsın. "Potansiyel bolluğu."

"Nereden duydun bunu?" Colin alay etti. "O kabinde benimle birlikte olan tek kişi Profesör Chalk'tı ve..."

Sustu.

"Profesör Chalk benim hakkımda böyle mi söyledi?"

Lanca açık ellerini havaya kaldırdı. "Sadece duyduklarımı aktarıyorum, hepsi bu. Yine de merak ediyorum. Genellikle gruplar taş-kağıt-makas gibi bir oyun oynayarak bir orkestra şefi atamak zorunda kalır, çünkü kimse bu işi istemez. Sahada olmak çok daha eğlenceli. Ama sen gönüllü oldun. Neden?"

Colin şimdi utangaç bir ifadeyle, "Birinin şoför olması gerekiyor," dedi.

"Doğru olsa da, bu basmakalıp bir söz, bir neden değil. Tekrar denemek ister misin?"

Colin yere, bir tarafa baktı ve bir an için düşüncelerine daldı.

"Her zaman Colin olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Lanca dudaklarını büzdü, konuşmadan önce sözlerini tarttı ve yavaşça başını salladı.

"Anladığım kadarıyla," dedi, "ölü isimlerin söylenmeden kalması gerekiyor. Kabul ediyorum, bu tür konularda çok fazla deneyimim yok... ama büyü konusunda çok fazla deneyimim var. Ve sihirde, insan kelimelerin gücünü takdir etmeyi çabucak öğrenir. Yani evet, fakülte bunun farkında ama siz gündeme getirmediğiniz sürece hiçbirimizin bunu gündeme getireceğini sanmıyorum. Bu tartışılması gereken bir konu değil."

"Teşekkür ederim," dedi Colin.

"Temel nezaket için teşekkür etmek zorunda kalmamalıyım ama sanırım bazı yerlerde az bulunuyor."

"Ben Hayır Ülkesi'nden geliyorum," dedi Colin, "görülecek başka dünyalar olduğunu bilmeden çok önce bu adı vermiştim. Benim memleketimde toplumun ne istediğı, üzerinde uzlaşılmiş *standartlar* her zaman önce gelir. Sonra ailenizin ne istediğı gelir. Sonra da atalarınızın istedikleri, gerçi bu aslında ilk iki şeyi bir tapınak ve bir sunak örtüsüne sarıp insanların aykırı davranmaktan korkmasını sağlamaktan başka bir şey değil."

"Sen inançlı biri değilsin."

Colin bunu düşündü, sonra omuz silkti.

"Bir zamanlar öyleydim. Ama büyüdükçe, küçük bir çocukken bana anlattıkları hikayeler giderek daha az mantıklı gelmeye başladı. Sonra bir gün Öğütçü bana atalarımın beni hayal kırıklığına uğrattığını söyledi. Üstlerime itaatsizlik ederek, 'aykırı davranarak' onların onurunu kırdığımı söyledi. Ve düşündüm... Neden takip edilmeye değer bir tanrı bu cüppeli kızgın ucubeye sihirli güçler versin ki? Neden

büyükannem ve büyükbabamla konuşup, onlar hayattayken onları tanımadığı halde onların sözlerini aktarabiliyor mu?"

Lanca anlayışla başını salladı. "İnancını kaybettiğin şey ruhlar değil."

"Nasıl yapabilirim ki?" Colin garip, gergin bir gülümsemeyi zorladı. "Yani, özellikle de şimdi. Kütüphanecimiz kelimenin tam anlamıyla bir hayalet. Yani evet, belki de büyükannem ve büyükbabam dışarıda bir yerlerde, eterde yüzüyorlardır. Ama bana kızgın olduklarını sanmıyorum, çünkü anılarımda öyle değiller. Ve ölümden sonraki hayatlarının bir saniyesini, sevdikleri bir çocuk hakkında, sorumlu olmaktan başka hiçbir şeyi sevmeyen bir adama dert yanarak geçireceklerini sanmıyorum."

Colin düşüncelerinin zincirlerini çözerek ve onlara bir ses vererek adımlamaya başladı.

"Ben Hayır Ülkesi'nden geliyorum. Toplum, aile, atalar. Ne istediğiniz önemli değil, asla önemli olamaz ve gemiyi sallamaktan daha kötü bir günah yoktur. Bana uymayan bir isme cevap vermek, bana uymayan kıyafetler giymek, içimden ne kadar çığlık atıyor olursam olayım bana söylenen kişi gibi davranmak zorundaydım. Eğer başka bir şey yaparken yakalanırsam, babamın elinin tersini yakalardım. Kendimi savunduğumda bana sapkın, yozlaşmış dediler. İyi geçinmek için iyi davrandığımda, bir performansa kilitlendim. İçinde olmak istemediğim bir oyunda istemediğim bir rol. Kendimi yalancı gibi hissettim. Sanki sürekli yalan söylüyormuşum gibi."

Adımlarının ortasında durdu. Sonra döndü ve Lanca'nın sessiz bakışlarıyla karşılaştı.

"Bir keresinde hap almıştım," dedi Colin. "Yüzüncü kez aileme, şehrimde utanç getirdiğimi, hiçbir düzgün insanın bakmak bile istemeyeceği iğrenç bir leke olduğumu söylediler. Ben de düşündüm... sorunu ortadan kaldırdım. Bu kadar basit. Sorunu ortadan kaldırın. Işıklar sönmeye başladığında, *'Ben öldüğümde hepsi çok daha mutlu olacak'* diye düşündüğümü hatırlıyorum."

Bakışları döşeme tahtalarına kaydı.

"Açıkçası işe yaramadı. Çok fazla kustum ve kendimi aptal gibi hissettim. Geriye dönüp baktığımda, işe yaramadığı için mutluyum. O zaman bile daha iyi şeyler geliyordu. Sadece yeterince uzun süre dayanmam gerekiyordu."

Lanca cevap vermedi. Sessizliğini korudu, dikkati genç adamın üzerindeydi ve her kelimeyi içtenlikle dinliyordu.

"Ben de buraya geldim," dedi Colin. "Ve hayatımda ilk kez sadece kendim olabileceğim bir yer buldum. Ve kimse umursamıyor. Ve bu çok güzel. Kimsenin umursamaması beni çok mutlu ediyor. Sadece kendim olabiliyorum, dürüstçe, gerçekten kendim olabiliyorum ve bu büyük bir mesele değil, bir sorun da değil. *Ben bir sorun değilim.* Ben sadece Colin'im."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye yanıtladı profesör, "bunun sorumla nasıl bir bağlantısı olduğundan emin değilim."

"Büyükbabamın ölmeden önce bana söylediği son şey hakkında çok düşünüyorum." Colin ellerini kaldırdı, bilekleri birbirine kilitlenmişti, sonra yavaşça ayırıp yanlarına bıraktı. "Bağlandığında ve biri gelip seni özgür bıraktığında, ödemen gereken bir borcun vardır. Ama seni kurtaran kişiye değil. Hâlâ zincirli olan diğer tüm insanlara borçlusun. Dürüst olmak gerekirse ben biraz evcimen biriyim. Öğrenmek, okumak, bahçede çalışmak bana yetiyor. Mutlu olmak için büyük maceralara ihtiyacım yok."

Lanca yavaşça başını salladı. "Ama bunu yapan insanlar tanıyorsun." "Amy ile tanıştın mı?"

Profesör ağzından bir kahkaha kaçırıldı. "Haklısın. Ama bunu sadece onun için yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Vail bir konuda en iyi olmak istiyor, ya da en azından olduğundan daha iyi. Bence o zaten çok iyi ama henüz bunu duymaya hazır değil." Colin pencereleri işaret etti, sonra iki parmağını okul ceketinin yakasına, tam kalbinin üzerine vurdu. "Bence belki de buradakiyle başa çıkmadan önce dışarıda bir ejderha öldürmesi gerekiyordur. Yapabileceğini kendine kanıtlamak için, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

"Çok mantıklı," diye yanıtladı Lanca.

"Olivia'nın kafasından neler geçtiğini çoğu zaman bilmiyorum ama gerçekten çok çabaladığını biliyorum. Uyum sağlama konusunda hiçbir zaman iyi olmadığı izlenimini edindim - hatta benden bile kötü - ve insanlarla dolu bir odadayken bile kendini yalnız hissediyor. Ben de onun için geldim. Yapabileceğim tek şey bu - orada olmak, güvenebileceği biri olmak, ama bazen bir insanın gerçekten ihtiyacı olan tek şey budur. Bahati... alışmaya çalışıyor. Hem de çok. Bunu kendine saklıyor ama bazen konuşuyoruz ve bunun ona ne kadar ağır geldiğini biliyorum."

"Kolay olmasa gerek," dedi profesör, "dünyaca ünlü bir pop yıldızından bir gecede hiç kimseye dönüşmek."

Colin orantısız bir gülümseme sundu. "Bu onun hoşuna giden kısmı, bir bakıma. Yıllardır, hayranlarının hücumuna uğramadan insan içine çıkamadı. Ama aynı zamanda müziğinin bir gücü olduğunu düşünüyordu. Belki de dünyayı daha iyi bir hale getirebilirdi. Ve dünyası gerçekten değiştiğinde, her şey ters gitti. Bombalar ritimlerden daha gürültülüdür ve birdenbire aşk şarkıları söylediği için hapse atılması gerektiğini haykıran insanlar oldu. Doğru türden bir vatanseverlik değil."

"Herhangi bir şarkı bütün bir dünyayı değiştirebilir mi bilmiyorum," diye düşünüyor Lanca. "Ama doğru anda doğru şarkı sözü *bir* dünyayı, bir seferde bir hayatı değiştirebilir."

"Ben de ona böyle söylüyorum ama bunu kendi başına çözmesi gerekiyor. Bir roketle zirveye çıktı ve sonra tekrar aşağı düştü. Şimdi sırada ne olduğuna karar vermeli. Dalton mu? Dalton kolay biri. O sadece... otantik olarak kendisi. Ne görürseniz onu alırsınız ve bu konuda kimsenin ne düşündüğü umurunda değil."

"Siz ikiniz çok yakınsınız," dedi Lanca.

Colin biraz hüzünlü bir ifadeyle gülümseyerek başını salladı.

"O benim ağabeyim. Daha önce hiç olmamıştı."

"Bir keresinde yapmıştım." Lanca'nın ifadesi okunamazdı. "Yapabildiğin kadar uzun süre buna tutun."

"Her neyse, hepsinin gidecek yerleri var. Bu yüzden yardım etmek istiyorum. Onları oraya nasıl güvenli bir şekilde götürüp geri getireceğimi öğrenmek istiyorum."

Lanca bunu anladı. Başını salladı, açıklamadan hoşlandığı anlaşılıyordu.

"Bu... nadir rastlanan türden bir dostluk."

"Öyle olduğunu sanmıyorum, gerçekten."

"Pekâlâ." Lanca kâğıtlarını düzeltti ve çantasının pirinç çitçitlerini çevirdi. "Geldiğim yer burası. Peki beni ne için görmek istediniz?"

"Doğru ya! Grubum Resonator projesi üzerinde çalışmaya başladı ve görünüşe göre bazı parçalarımız eksik. Oldukça fazla, gerçekten. Yedi vida, birkaç flanş, üç filament ampul-"

Lanca onu durdurmak için elini kaldırdı. "Bana bir liste yaz, tamam mı?"

Colin'in eli cebinden fırladı ve bir kâğıt parçasına elle yazılmış bir listeyi muzaffer bir edayla açtı. Lanca tek kaşını kaldırarak listeyi ondan aldı ve inceledi.

"Hazırlıklı gelmişsiniz Bay

Woodrue." "Denerim, efendim."

"Bak ne diyeceğim," dedi Lanca, Colin'i de yanına alarak sınıf kapısına doğru ilerlerken. "Devam et ve yapabildiğin kadarını yap. Böylece hangi parçaların eksik olduğundan kesinlikle emin oluruz ve ben de hepsini bir kerede almak için bir talep emri verebilirim."

"Evet, ama diğer takımlar..."

Sınıf kapısını omuzlayarak açarken profesörün dudaklarında yine o rahat, çocuksu gülümseme belirdi ama gözleri bunu destekleyemedi.

"Bu bir yarış değil Bay Woodrue. Tüm sömestr sizin ve eğer yedek sorunu herhangi bir gecikmeye neden olursa, bunu son teslim tarihine ekleyeceğim. Sorumlu tutulmayacaksınız, bu konuda söz veriyorum. Cidden, bu düşük ncelikli. Hey, şu eviri cazibesine odaklan, tamam mı? Eğer profesyonel bir orkestra şefi olmak istiyorsan, bu büyüyü her zaman kullanacaksın. Güven bana."

Güven bana. Colin kendine rağmen bunu istiyordu. Ama Lanca'nın rahatça kovuşunun nasıl hızlı ve garip bir yönlendirmeye dönüştüğünü de gözden kaçırmıyordu. Colin *liste yapmakla ilgili o cümleyi düşündü. Bunu prova etmişti.*

Bu tartışmayı bekliyordu. Muhtemelen özellikle benimle değil ama biriyle. Yani... ihtiyaımız olan tüm parçalara sahip olmadığımızı zaten biliyordu ve oyalanıyor.

Peki geri kalan parçalara ne oldu?

Yirmi Üçüncü Bölüm

F Cuma sabahı. Amy ve Vail boş duş odasında yan yana oturmuş, sırtlarını sararmış fayans duvara dayamış, hiçbir şeye bakmıyorlardı. Vail'in bir dizi Eğilmiş, kolu üzerine sarkmış, parmakları sallanıyordu. "Yine her şeyi berbat ettim," dedi Vail.

"Hayır. Yapmadın."

Amy bunu kesin olarak söyleyebiliyordu çünkü hatanın ve onunla birlikte suçun da kendisine ait olduğunu biliyordu. Son felaketlerinin acısını çıkarmak için birkaç gün sonra Yılan Ritmi'ni tekrar denemişlerdi ve bu sefer daha iyi gitmemişti. Ritmi ayarladılar, büyüü ördüler, yükseldiler, sarmaş dolaş oldular ve aniden dağıldılar, sarsıldılar, sarsıldılar, trans halinden çıktılar.

"Bendim," dedi Amy. "Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum."

Vail'in eli yanına düştü. Amy'ninkinin üzerine düştü ve zayıfça sıktı.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey."

Öğrenciler, toprağı dökülmüş yapraklarla kaplı, yabani köklerin toprağın altına doğru kıvrıla kıvrıla ilerlediğı dolambaçlı orman patikasında bir sürü halinde yürüyordu. Sabahın serin havasında zengin bir turba yosunu kokusu vardı ve ağaçlar dönen beyaz bir sisle kaplanmıştı. Sis in ötesinde gölgeler vardı. Amy soğuşa karşı bluzunun yakasını yukarı çekerek titremesini önledi. Gözetleme hattının derinliklerinde olduklarını biliyordu, dışarıda olabilecekleri kadar güvendeydiler.

ama izlendikleri hissinden kaçamıyordu. Murder Mittens arkalarında güvenli bir mesafede sinsi ilerliyor, alırların arasında hışırtıyla ilerlerken insan suçlarını gözetliyordu.

"Garip olan şu," diyordu Colin. "Diğer ikinci sınıflardan bazılarıyla konuştum. Çoğu henüz Rezonatör projesi üzerinde çalışmaya başlamamış bile, ama Eyodora ve kliği aslında biraz çalışmak için yeterince uzun süre içeri girdiler ve tam bizim yaptığımız yerde durdular. Aynı sorun."

"Kayıp parçalar mı?" Vail sordu.

"Garip olan da bu. *Aynı* eksik parçalar. Üç ampul eksikimiz var. Onlar da öyle. Onlar da bizim gibi tripod düzeneği için aynı vidayı kaybetmişler."

Bahati, "Bu bir kaza olamaz," dedi.

"Koridorun sonundaki Bobbi ile konuşmaya gittiler. Ekibinin çantasını açtı ve durum tamamen aynıydı."

Bahati, "Onu tanıdığım kadarıyla, Eyodora'ya fazladan parçalarını satmaya çalışmamasına şaşırdım," dedi.

Colin omuz silkti. "Aslında o yaptı."

"Belki de gözlem becerilerimizi sınamak içindir?" Olivia önerdi.

Dalton başını eğdi. "Bir donanım listesini şifreli bir talimat kitapçığıyla karşılaştırmak için bir test mi? Şimdiye kadarki en kolay test. Hayır, bu garip. Herkes aynı sorunu yaşıyorsa, hepimiz bir Tillinghast Rezonatörü yapmakla görevlendirilmişiz demektir... ve kimse bunu gerçekten yapamaz. Amy, şu sevdiğin TV programındaki şey neydi? Geçemediğin test?"

"*Kobayashi Maru*."

"Bu," dedi, ona bir parmak silah doğrultarak. "Saha tatbikatı dışında, mantıklı geldi. Başarısızlığa nasıl tepki verdiğimizizi görmek istedikleri fikri. Biraz aptalca bir hareket ama anlıyorum. Bu durumda, asıl meydan okuma nedir? Elimizde eksik parçaları olan bir yapboz olduğunu öğrendiğimizde nasıl tepki vereceğimiz mi? Tamam, bunu yaptık. Bitti ve tozlandı. Top Lanca'nın sahasında ama o hâlâ bizim sahamızdaymış gibi davranıyor. Ya da en azından, bitiremeyeceğimizi bildiğimiz bir proje üzerinde çalışmaya devam etmemiz ve daha fazla talimat beklememiz gerekiyor."

"Belki..." Amy söylemeye başladı.

Sözünü yarıda kesti. Vail dirseğiyle onu dürttü. "Ne?"

Amy emin değildi. Lanca'nın onlara bu özel görevi vermesinin ne kadar tuhaf görüldüğünü hatırlıyordu, oysa bir Yankılayıcı tam olarak

Elmer ve Shaddock'un şu anda en çok ihtiyaç duydukları şey, yardım çağırmak ve takviye kuvvet getirmektir. Görünürde hiçbir kazancı olmadan ateşle oynamak gibi hissettiriyordu. Her zaman öğrenilecek yeni büyüler, çözülecek yeni gizemler vardı - onlara kelimenin tam anlamıyla başka her şeyi öğretebilecekken bu özel projeyi ön plana çıkarmak için acelesi yoktu.

Buna bir de kayıp laboratuvar malzemeleri ve kampüs depolarından hırsızlık söylentileri eklenince durum daha da bulanıklaştı. Elbette Amy, Lanca'nın kendisinden şüpheleniyordu. İstemiyordu ama bu olasılığı elinin tersiyle itmesinin aptallık olacağını da biliyordu. Eğer gizlice bir Rezonatör inşa edip izini kaybettirmek isteyen bir hain olsaydı, çeşitli öğrencilerin montaj kitlerinden parça parça almak bunu yapmanın kolay bir yolu olurdu.

Ama bu durumda, diye düşündü, her partiden farklı parçalar eksik olurdu, her kitten aynı parçalar değil. Ve Profesör Lanca keyfi olarak kendi ders planlarını oluşturmaz. En azından müdirenin onay vermesi gerekirdi ve müdire de onu kontrol ediyor olmalıydı. Fakülte bu plana katılıyor, her ne ise.

Sonra anladım.

"Bu bir yem," diye nefes aldı.

Bahati ona yan gözle baktı. "Affedersiniz?"

Burada yalnız değillerdi. Üçüncü sınıf öğrencilerinden oluşan bir grup hemen ileride, kulaklarının dibindeydi. Amy yavaşladı ve arkadaşları da onun ne yaptığını anlayarak onu takip etti. Rahatça konuşabilecekleri bir yer bulana kadar sessiz bir şekilde beklediler. Yine de güvende olmak için sesini alçalttı. Ses bu ormanda taşınırdı.

"Kayıp ekipman. Elmer ve Shaddock'un okula giremediğini biliyoruz, değil mi? Yani birileri malzemeleri çalıp onlara getiriyor olmalı. Gözetleme sistemleri *organik* yaşamı algılıyor. Birinin çalıntı mallarla dolu bir çuvalla çizgiye kadar yürüyüp karşıya fırlatmasını hiçbir şey engelleyemez."

Colin gözlerini kırıştırdı, gözlüklerinin arkasındaki gözleri irileşmişti. "Bu işin arkasında bir öğrencinin olduğunu düşünüyorlar. Bu da onları suçüstü yakalama girişimi."

"Bir bal küpü," dedi Dalton. "Benim gezegenimde, bazen hafifçe korunan bir kamyonun, karaborsa kaçak mallarla dolu bir şeker kavanozu gibi yüklenmiş, alınmaya hazır bir şekilde çorak topraklarda ilerlediğini haber verirler. Onu çalmayı deneyecek kadar aptal olan herkes çok kötü bir sürprizle karşılaşır."

"Eksik parçaların eksik olmasının bir nedeni var," diye ekledi Amy. "Eğer birisi tüm seti çalmayı ve Elmer'a teslim etmeyi başarırsa, kritik parçalar

hepsi başka bir yerde kilit altında. Her partide aynı parçalar eksikse, ne kadar ekipman ele geçirdikleri önemli değil: hiçbirimiz elimizdekilerle bir Rezonatör inşa edemeyiz. Yani o da yapamaz. Hayal kırıklığına uğramaktan başka bir şey elde edemez ve bu arada köstebek de yakalanmaya bir adım daha yaklaşmış olur."

"Peki ne yapacağız?" Olivia telaşlı görünüyordu. "Ödevi bitirmek zorundayız."

"Yapamayız ve yapmıyoruz," dedi Dalton. "Lanca'nın Colin'e ne dediğini duydunuz: kimse bitirilemeyecek bir işi bitirmediği için sorumlu tutulmayacak. Bence şu anda yapmamız gereken şey akışına bırakmak. Ve daha da önemlisi, bu konuda çenemizi kapalı tutmak. Bakın, hiçbirimizin hain olmadığını biliyoruz. Her ne kadar başkalarının işine karışmayı sevsem de, profesörlerin bizi içermeyen bir planı var."

Bahati başını salladı. "Dalton haklı. Rahatlatıcı bir değişiklik olsun diye söylüyorum, bu bizim işimiz değil. Bu işin arkasında kim varsa yakaladıkları anda hepimiz normale dönebiliriz."

Gözlerini kıstı, dudakları sessizce söylediği şeyi tekrarlıyordu. "Buralarda olabildiğince normal," diye düzeltti.

Ama Amy rasathane görüşünün yankıları arasında kaybolmuştu. Cesedin dokunaçları denizaltıyı ezici bir derinliğe doğru sürüklüyordu. Vail, hareketsiz, ayaklarının dibine çökmüştü.

Ve Elmer's Resonator. Bitmiş ve tamamlanmış. Rüyasında buz gibi suların altında yürürken yanıyor, parçalanıyordu ama bitmiş bir makineydi. Yani, eğer rüyası doğruysa, henüz gerçekleşmemiş potansiyel olayların bir yansımasıydı...

Hâlâ ihtiyacı olan her şeyi alıyor, diye düşündü. Bir şekilde.

Eğer nasıl olduğunu bulursam, bunun olmasını engelleyebilirim. Bunu yapacağım, onu durduracağım.

Ve Vail'i kurtarıyorum.

Onlara her şeyi anlatmak, yükünü paylaşmak istiyordu. Arkadaşlarla yapılması gereken buydu, değil mi? Ama sonra Profesör Mallory'nin gelecek saplantısı ve kendi kendini gerçekleştiren kehanetlerin tehlikesi hakkındaki dersini hatırladı.

Vail'e onu bir imgelemde ölürken gördüğümü nasıl söyleyebilirim? Ya karar verirse... ya bana yakın olmanın gerçek hayatta bunun olmasına neden olduğuna karar verirse?

Ya gerçek olmasını sağlayan şey buysa ve ben açılmayarak onu öldürüyorsam?

Gelecek bir mayın tarlasıydı. Amy'nin yapabileceği tek şey, gözleri ve kulakları sonuna kadar açık, her seferinde bir kızıl, dikkatli adım atmak ve herkesi tek parça halinde karşıya geçirmek için elinden geleni yapmaktı.

Profesör Mallory kulübesinin dışındaki çimenlik alanda bekliyordu. Karton kutularla yığılmış uzun bir kart masasının yanına kendisi için katlanır bir kamp sandalyesi kurmuştu. Sınıf arkadaşları sanki bir açık hava konserine hazırlanıyorlarmış gibi battaniyelerin üzerinde toplanmaya başlamışlardı bile. Amy kutuların hepsinde ağır nakliye etiketleri ve plastik altında konşimentolar olduğunu fark etti. Muhtemelen dünya dışındaki bir posta kutusuna postalanmışlar ve daha sonra boyutlar arası bir hopper ile okula taşınmışlardı.

Kamaka bir keresinde standart prosedürden bahsetmişti. Saunders Akademisi'nin bir avuç uygar dünyada "dostları" vardı; okul üniformalarından gizemli bileşenlere ve kalemlere kadar her şeyi içeren, buranın işleyişini sürdürmek için gereken maddi malları bir araya getirmekle görevli uzaktan çalışanlar. Aylarca malzeme stokluyor, üretim ve sevkiyatı ayarlıyor, sonra da malları Firebreak'e son teslimat için Racani'ye veriyorlardı. Merakla etiketlere daha yakından bakmaya çalıştı ama anlaşılan dalgalı kabartmalar adanın çeviri büyüsunün üstesinden gelemeyeceği kadar zordu. Ya da başka birinin büyü sanatıyla kasıtlı olarak maskelenmişlerdi.

Mallory ellerinin arasında dumanı tüten bir fincan kahve tutarak, "Toplanın çocuklar," diye seslendi. "Güzel bir sabah ve bugün dışarıda çalışabileceğimizi düşündüm. Ayrıca, bazı kırılğan ekipmanlarla oynamanıza izin vereceğim. Birinin eli ayağına dolaşp bir şey düşürmesi kaçınılmaz, bu yüzden bu güzel yumuşak çimenler kırılmaları en aza indirmeye yardımcı olacaktır."

Olivia Amy'nin kolunu çekiştirdi. Eğildi ve fısıldadı, "Bunu söylerken neden doğrudan bana baktı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye kestirip attı Amy. "Hiçbir fikrim yok, hem de hiç."

Yirmi Dördüncü Bölüm

"M oğu ayna," diye açıklıyor Profesör Mallory, "yansıtıcı bir kaplama üzerine şeffaf bir cam bölmeden oluşur. Örneğin gümüş ya da alüminyum bir tabaka. Bunlar... farklıdır."

En yakın kargo kutusuna uzandı ve kireç yeşili balonlu naylonla kapatılmış el büyüklüğünde bir p a k e t çıkardı. Sonunda dişleriyle yırtmadan önce paketi kapatan bandı çekiştirdi. Ambalajı sıyrırken çatırdadı ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"İşte size sihrin güçlü bir sırrı: Balonlu naylonun tadını çıkarmak için asla çok yaşlı değilsiniz."

Plastik örtüyü bir kenara bıraktı ve paketin içindekileri havaya kaldırdı: camı metal dikenlerden oluşan barok bir hale gibi saran soluk gümüşle çevrili küçük oval bir ayna. Ancak ayna, oturan öğrencilerin yansımalarını kendilerine yansıtmak yerine simsiyahtı, camın altında hapsolmuş bir mürekkep havuzuydu.

Mallory güneşi yakalamak için onu eğdi. Işığı karanlık ovalin içinde balkabağı turuncusu renginde yanıyor, sanki gücü camın içine çekiliyor ve içindeki sihir için yakıtı dönüşüyormuş gibi kenarlarda parılıyordu.

"Siyah ayna inanılmaz derecede çok yönlü bir araçtır, çoğunlukla büyü yapmak için kullanılır, ancak onunla yapabileceğiniz en az bir düzine başka kullanışlı numara vardır. Bazılarınızın bunu şimdiden şişe dersine bağladığını görüyorum ve haklısınız."

Çimenlerin üzerinde Amy'nin yanındaki battaniyeye uzanan Vail gözle görülür bir şekilde gerildi. O da bu dersi hatırlıyordu, sınıftaki tek c a d ı olarak

sihrin işe yaramasını sağladı. Şimdi de bis yapacakmış gibi geliyordu.

Amy elini onun koluna koydu. Vail geri çekilmedi, tam olarak değil, ama küçük bir baş sallaması yaptı. Amy anlamıştı. Vail şu anda teselli istemiyordu. Teselli edilmeye ihtiyacı olmamasını istiyordu.

"Bunlardan biriyle tıpkı Erken Yöntem ve şişeyle yaptığınız gibi imgelemler yaratabilirsiniz. Aynı teknikler, ancak sonuçlar değişebilir ve farklı büyücüler doğal olarak farklı araçları tercih eder. O zaman da söylediğim gibi, ben şahsen kehanet çalışmaları için cilalı bir obsidyen ayna kullanıyorum, ancak obsidyen titizdir ve kavga etmeyi sever. Ayrıca doğru hazırlanması için pahalı otlar ve yağlar gerektirir, bu da okul bütçemizin çok dışında."

Profesör parmaklarını gümüş halenin üzerinde gezdirerek kalbindeki siyah ovali işaret etti.

"Öte yandan, bu çok daha ekonomik bir seçenektir ve yeni başlayanlar için çalışması daha kolaydır. Camı çerçevesinden çıkarın, arkalığı bulabildiğiniz en koyu siyaha boyayın - benim deneyimlerime göre en iyisi parlak spreyci boya - ve camı yerine kaydırın. İşte, siyah bir ayna. Alternatif olarak, bir cam parçasının sadece bir tarafını boyayabilir ve diğer tarafını kehanet için kullanabilirsiniz."

Mallory durakladı ve tekrar eğilip kutuyu karıştırmadan önce kahvesinden bir yudum aldı.

"Bu arada, çıkarılabilir camlı bir ayna bulamazsanız, ucuz bir resim çerçevesi de işinizi görür."

İkinci bir paket çıkardı ve ikinci bir aynayı ortaya çıkarmak için bandı ve ambalajı sıyırdı. Avuç içi büyüklüğünde ve deniz kabuğu şeklindeydi, pembe plastik bir kutuya monte edilmişti. Amy gözlerini kısarak baktı, çerçevenin altındaki kırık menteşeleri fark etti ve bunun pudra tarafı kopmuş bir makyaj malzemesinden dönüştürüldüğünü anladı.

Profesör Mallory, Amy'nin yüz ifadesini yakalayıp ona göz kırparak, "Bunların birinin garaj satışından alınmış gibi göründüğünü düşünüyorsanız," dedi, "kesinlikle öyle. Bu, hepiniz için eve götürmek istediğim bir ders. Mücevherli kadehleriyle, ustalıkla dövülmüş bıçaklarıyla, egzotik taşlardan oyulmuş beş köşeli yıldızlarıyla gurur duyan pek çok sihirbazla tanışacaksınız ve yalan söylemeyeceğim, güzel şeylere sahip olmak güzeldir. Ama aletler cadıyı yapmaz. Aletleri cadı yapar."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve tırnağıyla kompaktın yüzüne dokundu. Camın kalbinden ışık huzmeleri yayıldı ve

parlayan korlardan yapılmış bir kelebek olarak patladı. Yeni doğmuş kanatlarını çırpı ve süzöldü, öğrencilerin başlarının üzerinde çırpındı, sonra güneşe doğru yöneldi ve yere düşmeden önce göz kırparak sönen hafif bir kıvılcım yağmuruna dönüşerek gözden kayboldu.

"Cadı olmak için paraya ihtiyacınız yok," dedi Mallory. "Doğaçlama yapabilmeli, kirli ve ucuza çalışabilmeli ve elinizdeki kaynakları sonuna kadar kullanabilmelisiniz. Bunu öğrenirseniz, pahalı oyuncakları olan büyük adamları neredeyse her seferinde düz ayak yakalayacaksınız. Pekâlâ, bunun için yardıma ihtiyacım var. Bayan Nettle ile gidelim ve..."

Profesörün bakışları Vail'in üzerine düştü. Sonra bir an için durdu ve hareket etmeye devam etti. Amy göz ucuyla Vail'in omuzlarının gerildiğini, kollarını iki yanına doğru çektiğini gördü. Mallory'nin gezinen parmağı Dalton'un üzerine düştü ve onu sınıfın önüne çağırdı.

Her birine aynadan bir tane verdi. Kırık plastik pudra Amy'nin avucuna tam oturdu. Mallory onları çimenli açıklığın iki yanında durmaları için yönlendirdi.

"Yaklaşık 20 fit aralıkla. Mükemmel. Birbirinize sırtınızı dönün. Sınıf, onları sıkıştırmayın ama aynalardan birini net görebileceğiniz bir yere oturun ya da ayakta durun. Hangisi olduğu önemli değil."

Amy arkasındaki itiş kakışı, düşen yaprakların hışırtısını ve siyah aynayı dolduran meçhul figürleri duydu. Dalton'un sesini duydu: "Eğer bu şeyle saçımı şekillendiremiyorsam, ne işe yaradığını gerçekten bilmiyorum."

"Bu büyü," dedi Profesör Mallory, "Camın Konjugasyonu. Bu iki özel ayna zaten temizlenmiş, arındırılmış ve bu iş için hazır hale getirilmiştir. Tek yapmanız gereken onları aktive etmek. Hafif bir trans haline geçmeniz için size bir dakika vereceğim. Sınıf, onlara biraz huzur ve sessizlik verin."

Baskı yok, diye düşündü Amy. Sınıfa sırtını döndüğünde görebildiği tek şey önündeki boş ağaçlık, sırlarını saklayan kalın budaklı ahşap ve kompakt aynanın boyalı camındaki bir dizi boş hayaletti.

Nefes aldı, kalp atışlarının yavaş ritmiyle rahatladı, kasları gevşemeye başlarken anımsatıcılar zihnindeki endişeleri nazikçe silip süpürdü. Profesör tekrar konuştuğunda, beş ya da altı saniye geçmiş gibi hissetti. Bir dakika geçmişti, kum saatinin kumu çalınmış, sihrini beslemek için hortumlanmıştı.

Mallory'nin sesi, açıklıktan geçip çimenleri karıştıran soğuk esinti gibi yumuşak ve keskindi. "Barbarca isimlerle çağırıyoruz. Beni takip edin ve niyetinizi bardağa dökün. Sakın

büyüyü ezberleme konusunda endişelenme, bunu daha sonra yapacaksın. Sadece odaklan ve dök. Şimdi tekrar et: *akhas, khordanti-*"

Bükülen heceler vezin ve kafiyeye büründü ve Amy onları siyah aynaya üfledi, akışın içinde eridi. Ayna gözünde büyüdükçe, şiştikçe, arkasındaki ormanı ve onun arkasındaki dünyayı kararttıkça, bilinçli zihni sözcük denizinin altında battı.

Sonra, bir anda, ayna artık siyah değildi. Parlak ve berraktı ve sabah güneşini mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Yine de aynadaki yansıması onunki değildi. Dalton'unkiydi, şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

"Oha," dediğini duydu, sesi açıklığın uzak tarafından belli belirsiz geliyordu.

Yansıması elini kaldırdı ve meraklı bir şekilde el salladı. Diğer öğrenciler daha iyi görebilmek için yaklaşırken o da parmaklarını oynattı. "Ve gibi Bu," Profesör Mallory dedi, "senin aynalar sempatik olarak bağlantılıdır. Gördüğünüz gibi, sadece görüntüleri alırlar, sesi değil, bu yüzden bu büyüü uzun mesafeli iletişim için kullanmanız gerekirse bunu aklınızda bulundurun. Ayrıca, bir menzil sınırı vardır. Mesafe, ateşe ne kadar yakıt attığınıza bağlıdır, ancak çoğu insan için yaklaşık...

aşağı yukarı dört yüz metre?"

Amy kafasında dönüşüm yapmaktan kendini alamadı. *Yaklaşık çeyrek mil. Kullanışlı.*

"Ne kadar sürüyor?" diye sordu, bakışları hâlâ Dalton'ın yansımasında sabitti. Beyninin kendi yüzünün olması gerektiğini söylediği yerde başka birini görmek tekinsizdi.

Profesör, "Büyü kendi enerjinizle besleniyor," dedi, "bu yüzden ikinizden biri aynayla fiziksel teması kestiğinde büyü sona erecek. İşte, size göstereceğim."

Mallory, Dalton'ın aynasını elinden aldı. Bir anda Amy'nin açıklığın diğer tarafına bakan penceresi mat siyah boyaya dönüşerek kayboldu. Ani ve sert kopukluk yüzünden sarsıldığını, ayaklarının üzerinde durmakta zorlandığını hissetti ve pudrayı profesörün katlanır kart masasına geri koyarken biraz tökezledi.

Mallory nakliye kutularından birini okşayarak, "Yeni görev," dedi. "Herkes ayağa kalksın ve astarsız bir ayna kapsın. Gelecek hafta için, aynanızın düzgün bir şekilde temizlenmesini ve büyü yapmak için hazırlanmasını istiyorum. Ayrıca,

Glass'ın çağrısının konjugasyonunu hafızana kaydet. Sadece birkaç satır, burada fazla bir şey istemiyorum."

Söz verildiği gibi, ayna koleksiyonu bir düzine farklı bahçe satışı ve ikinci el dükkânından toplanmıştı. Amy'ninki ellili yıllardan kalma ucuz kaplamalı bir el aynasıydı, sapı onlarca yıl cilt yağından kararmış, patinası aşınmıştı. Aradaki farkı hemen hissetti. Kompakt ayna avucunun içinde karıncalanırken, bu ayna hareketsizdi, kendi başına cansızdı, birinin ona sihir ve amaç katmasını bekliyordu.

Akademi'nin kapısına doğru yürürken Vail sessizdi. Amy ne söyleyeceğinden ya da söylenecek bir şey olup olmadığından emin değildi. Vail'i düşünceleriyle baş başa bırakmak muhtemelen en iyi seçenektir ama Amy bunu yapamadı.

"Gösteri için seni seçmediği için... üzgün müsün?" Amy sordu.

"Evet. Hayır." Vail başını iki yana sallayarak taşlı orman yoluna baktı. "Anlıyorum. Eğer başaramazsam beni utandırmak istemedi. Buna kızamam."

"Yine de," dedi Amy, söylenmeyi duyarak.

"Kendi dünyanda okuldayken sporla hiç ilgilenmiyordun, değil mi?" Amy yüzünü buruşturdu. "Spor hiçbir zaman ilgimi çekmedi."

"Evet, sana bir şey söyleyeceğim. Oyunun ne olduğu önemli değil. Takımlar seçilirken sonuncu olmak berbat bir şey."

Yeni aynalarını temizlemek için ot ve yosun toplamak Amy'yi şaşırtacak derecede önemsiz geliyordu. Burada geçirdikleri ilk ayları, Cinayet Eldivenleri'nin onu zehirli bir bitkinin üzerinde ellerini yakmaktan kurtardığı zamanı hâlâ hatırlıyordu. Her şey yeniydi, çözülmesi imkansız görünen bir gizemdi. Artık ne yapacağını biliyordu. Arınmak için parlak yanık yosunu, güç için süt kökü özsu, arınma büyüsünün ritmik ilahisi dilinde yükseliyordu ve ritmini ezbere öğrendiği için hazırды.

Daha gidecek çok yolu vardı ama öğreniyordu. Hepsini öğreniyordu.

Colin, "Kitapta aynaların yıldız suyunda yıkanması gerektiği yazıyor," diye düşündü. "Bu yeterince kolay. Şeffaf cam kavanozlara biraz temiz su koyup bir gece bekletin, böylece su emilir..."

Bulutlu gökyüzüne doğru belli belirsiz bir hareket yaptı.

"...bu."

Amy, "Bay Orris'in bir sürü konserve malzemesi var," diye önerdi. "Yarın hemen geri getirirsek birkaç kavanoz ödünç almamıza izin vereceğinden eminim."

Olivia, "Onları bu gece okulun bahçesine bırakabiliriz," dedi.

Bahati burnunu kırıstırdı. "Eh, belki. Vail, seni zor durumda bırakmak istemem ama şu anda Jellica'yla arkadaş olduğuna göre, geçen yıl boyunca bize bok gibi davrandığını düşününce anlayamadığım nedenlerden dolayı-"

Vail'in gözlerinde bir uyarı

parladı. "Biz arkadaş değiliz."

"Tamam, benim açımdan kötü bir ifade oldu." Bahati açık bir el kaldırdı. "Onunla bir iş ilişkiniz olduğuna göre, 'ikinci sınıflara zorbalık yok' teklifinin yasal olup olmadığını düşünüyor musunuz?"

Vail dudaklarını iki yana büzerek düşündü, sonra başını salladı. "Buna para yatırmazdım."

"Tamam o zaman. Planlar değişti."

Üç konserve kavanozunu tatlı suyla doldurup kızların yatakhanesine getirdiler ve pencere kenarına dizdiler.

"Bu gece perdeleri açık tutacağız," dedi Bahati, "ve yarın sabah yıldız suyumuz olacak."

"Durun, bir şeyi unutuyoruz," dedi Vail.

Koridorun karşısındaki duşlara yöneldi ve bir çift havluyla geri döndü, onları sıkıca katladı ve bir güvenlik yastığı gibi eşiğin altındaki zemine serdi.

"Kargalar," diye açıkladı, "bundan hoşlanmayacaklar."

Yirmi Beşinci Bölüm

V Ail haklıydı.

Amy her zamanki gibi karga seslerinin baş döndürücü çığlıklarıyla uyandı. Sabah korusu aniden ardına kadar açılan pencerelerden ötüyor, soğuk bir cereyan odaya doluyor ve ince çarşaflarını karıştırıyordu. Yıldız suyu kavanozları teker teker düştü, firfırlı siyah kanatlar tarafından devrildi ve aşağıdaki katlanmış havlular tarafından kırılmaktan kurtarıldı.

Olivia yatakta doğruldu, gözlerini ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu. "Bir gün pencereleri nasıl açtıklarını öğrenmek istiyorum."

"Asıl soru *bunu nasıl yaptıkları* değil," diye homurdandı Bahati, "asıl soru *Evrende onları durdurabilecek herhangi bir güç var mı?* İşaretler hayır diyor."

Tüylü grubun lideri Çavuş Pepper başını eğdi ve ısıltılı gözlerle kavanozlara baktı. Sonra kasılarak yaklaştı ve kavanozlardan birine huysuz bir tekme attı.

"Amy," dedi Vail, "sen şu garip hayvan piliçsin. Çevirir misin?"

"Yemek ve yemekle ilgili sihirlere odaklanmamız gerektiğini düşünüyor. Ayrıca kahvaltı istiyor."

Sabah derslerinden sonra, Amy ve Vail duşlarda buluştular, üçüncü kez Yılan Ritmi'ni denemenin sonunda tıklayacağını ve sahip olmaları gerektiğini bildikleri bağı dokuyacaklarını umuyorlardı. Sahip olmak istedikleri bağı.

Ama üçüncüsünde şansım yaver gitmedi. Başka bir başarısızlık. *Başka bir başarısızlık*. Kelimeler Amy'nin zihninde ağırlaşmıştı. "Ben olmalıyım. Sebebi benim-" "Yapma."

Vail onun sözünü kesti. Amy'nin yanında, soğuk fayans zeminde, sırtı küflenmiş duvara dönük oturuyordu. Gözleri uzakta bir şeye, bir dünyaya, uzak ve bilinmez bir savaşa sabitlenmişti. Eli Amy'ninkini buldu ve şefkatle sıkı.

"Bunu yapmıyoruz. Suçlamıyoruz, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadı Amy.

"Bence gerçeklerle yüzleşmeliyiz. Birlikte harikayız, sadece... bu şekilde değil. Bu tek şey için değil. Ve bu bizim hakkımızda hiçbir şey söylemiyor, tamam mı? Arkadaşlığımız ya da birlikte sahip olduklarımız hakkında hiçbir şey söylemiyor. Ama bu büyüü başarmak zorundayız yoksa Chalk ikimizi de buradan atacak, o yüzden bence-"

Farklı partnerler bulun.

"Biliyorum," dedi Amy
hızla.

Vail'in sözünü kesmek istemedi. Sadece onun bu sözleri söylediğini duymak istemiyordu.

"Vail ikinizin de alternatif dans partnerleri aradığınızı söyledi," dedi Bahati Amy'ye. "Ben senin kızınım. İki kez sormana bile gerek yok. Ya da bir kez, siz sormadan önce gönüllü olduğumu düşünürsek, teknik olarak."

Amy gözlerini kırıştırdı. "Olivia ile eşleştiğini sanıyordum."

Bahati gözlerini devirdi. "Öyle olması gerekiyordu. Geçen hafta antrenman yapacaktık ama son dakikada bahane üretmekten başka bir şey yapmadı. Dün antrenman yapacaktık, yine aynı şey. Bu konuda gerçekten tuhaf davranıyor."

"Olivia mı? Tuhaf mı? Asla."

Sınıflar arasındaki kalabalık koridorda ilerlerken Bahati Amy'nin kolunu tokatladı.

"Her zamankinden daha garip. Sanırım birinin kafasının içini görmesine izin verdiği için gerçekten korkuyor."

Kulübe katıl, diye düşündü Amy.

"Anlaşılabilir," diye yanıtladı, "ama Profesör Chalk'ın 'korkmuştum' ifadesini başarısızlık için bir mazeret olarak kabul edeceğini sanmıyorum."

"Ölümü başarısızlık için bir bahane olarak görmüyor. Biliyor musunuz, merak ediyorum: O ve Gecka beyinlerini birleştirdiklerinde, sizce bu kimin için daha korkutucu bir deneyimdi?"

"Emin değilim," dedi Amy. "İçlerinden biri son derece dehşet verici-"

"Diğeri de Profesör Chalk. Hey, biraz zamanımız var ve yatakhane şu anda boş olmalı. Yukarı çıkıp bir denemek ister misin?"

O yapmadı. Başka bir ortak bulmak, her ikisi de bunun gerekli bir şey olduğu konusunda hemfikir olsalar bile, ihanet gibi hissettirdi. Vail'le başaramadıktan sonra başka biriyle başarma ihtimali daha da kötü hissettiriyordu.

Gerekliydi. Bu kelimeyi bir mantra gibi zihnine kazımişti. Kimsenin istediği bu değildi ama görev hiçbir yere gitmiyordu ve işin yapılması gerekiyordu. *Gerekliydi.*

Yatakhane'nin kapısını kapatıp kare şeklinde dizildiler. Bahati bir kalçasını kaldırdı, pilili eteği sallanıyordu.

"Şaklatabilirsin, değil mi?" "Elbette," dedi

Amy.

Bahati bir elini kaldırarak parmak uçlarını birbirine bastırdı. "Bu ritmi yakala." Parmak şıklatmalarıyla yavaş bir ritim tutturdu. Bir süre dinledikten sonra, hissetmek ve Hız, Amy teklif edildi onu Kontrpuan. O midesinin derinliklerinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti, tıpkı

Bir hız treninin ön vagonunda oturmuş, düşüşe hazırlanıyordu.

Bahati'nin kalçaları yılan gibi sallanmaya başladı, kollarından biri durgun, dairesel bir hareketle kıvrıldı. Amy hiç düşünmeden onu yansıttı, yarım adım geriden takip ederek hareketlerin kendisini tepeye taşımasına izin verdi. Şimdi roller coaster elektroniği, araba bir gece kulübünde ışıklar yanıp sönerken bir ekolayzerin dijital çubukları üzerinde yükseliyor, DJ'in parçası daha yüksek, daha yüksek, daha yüksek, kaçınılmaz molaya ısı güdümlü bir füze gibi odaklanıyordu.

Bahati tek ayağının üzerinde döndü ve Amy bir saniye sonra onu taklit ederek senkop haline geldi. Amy bir konser sahnesi, bir sıra yedek dansçı izlenimine kapıldı-

Sen yedek değilsin. Sen yıldırınsın. Bekle, bunu sen mi söyledin yoksa ben mi?

Bahati ukala bir sırıtışla göz kırptı. Aralarında tek bir kelime bile geçmemişti, yüksek sesle değil.

Bu bizim gösterimiz.

Sahne ışıkları onu buldu. Kalabalık da öyle, binlerce aslanın gücüyle kükreyen bir arena. Amy kalabalığın gücünden irkildi ama

Bahati onu kollarından yakaladı, kaldırdı ve etrafında döndürdü. Amy'nin kostümü parlak, sert kesimli, birçok yeri açıkta bırakan, diğer her yeri cızırtılı ve çok dardı ama

Alışırısın. Ayrıca bacaklarımızın harika görünmesini sağlıyor.

Müzik patladı ve o-onlar-şarkı söylemeye başladı ve Amy bu melodiyi daha önce hiç duymamıştı ama yine de her kelimesini biliyordu, çünkü sözleri yazdığını hatırlıyordu. Devrimden, karanlık günlerden ama daha iyi günlerin geleceğinden bahsediyordu ve şarkı bir bakıma sevdiği ve kaybettiği bir çocukla ilgiliydi ama aynı zamanda şimdi ve burada, bu arenadaki herkesle ilgiliydi ve satır aralarını okuyabileceklerini biliyordu.

Bu dansın her adımı yüzlerce kez prova edilmişti, hareketleri hesaplanmış ve kontrol edilmişti, gözlerindeki son meydan okuma bakışına ve kükreyen kalabalığa her gülümsemesine kadar. *Bu insanları hayal kırıklığına uğratabilirim. Beni görmeye geldiler. Bu şimdiye kadarki en iyi konser olmalı.*

Her konser gelmiş geçmiş en iyi konser olmalıydı. Amy'nin hala Amy olan küçük bir parçası bu sözlerin kendi sözleri olduğunu, hafıza imgelemine müdahale ettiğini düşündü ama sonra bunun saf Bahati olduğunu fark etti. Diva görüntüsünün altındaki gerçek kızı görmüştü, o şimdi oydu: sarsılmaz özgüvenin ardında binlerce gergin hesap ve tek bir adımı bile kaçırma korkusu yatıyordu.

Bu insanlardan bazıları beni onlarca kez şarkı söylerken gördü, ama bu kalabalıktan birileri beni hayatları boyunca sadece bir kez görecek. Burada, şimdi, bu gece. O yüzden bu gece elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

Köprüye doğru güçlendi, kabarcıklı bir nakarat söyledi ve her kelimeyi hissetti. Kalabalık onu geri besledi; arenadaki enerji, onu ayaklarından kaldıran, dünyanın acımasızlığının üzerinde uçması için ona kanatlar veren kabarcıklı, ham bir sel halinde ona döküldü.

Bunun bir tür sihir olduğunu düşündüler.

Amy yatağında sırtüstü uzanmış, tavandaki yumurta kabuğu rengindeki boyaya bakıyordu, vücudu bomboştu ve titriyordu. Vücudundaki her kas sessiz bir ağrıyla yanıyordu. Buraya nasıl geldiğini ya da büyüünün nasıl sona erdiğini hatırlamıyordu, sadece göz kapaklarının arkasında hala yanan beyaz sıcak süpernovayı hatırlıyordu. Bahati onun yanında yatıyordu. Bir süre bitkin bir sessizliği paylaştılar.

"Sahne korkusunu atlatabildin mi?" Amy yumuşak bir sesle sordu.

"Sayılır," dedi Bahati. "İlk vokal koçum bana bir sır öğretti. Bana beyninizin korkuyla başa çıkan kısmının heyecanla başa çıkan kısmıyla aynı olduğunu öğretti. Sanki... neredeyse aynı duygu, ama biri negatif diğeri pozitif."

Amy bunu kafasından geçirdi. Doğru olduğunu hissetti.

"İşin püf noktası şu: Korktuğunuzu hissettiğinizde gaza gelmelisiniz. Bu korkuyu tersine çevirin ve kullanın. Sen de kullanabilirsin. Yani, o senin."

Bundan sonra bir süre daha sessiz kaldılar, büyümüş bir ağacın dallarının yataktan penceresine sürtünmesini dinlediler. Büyülü birleşme sona ermişti ama Amy hâlâ Bahati'nin zihninin yanı başında çalıştığını hissediyordu. Bir yığın yanlış kelime arasından doğru kelimeleri arıyordu. Amy bunun nedenini de biliyordu.

"Yani," dedi Amy, "biz birbirimize bağlıyken geçmişinden bir şey gördüysem... yaşadıysam... o zaman sen de..."

Bahati başını salladı, çenesini hafifçe salladı. "Baban seni gerçekten mahvetmiş, ha?"

"Sanırım," dedi Amy.

Bahati yan döndü ve Amy'nin gözlerinin içine baktı.

"Biliyorsun," dedi, "kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyi değiştirmiyor. Milyon yıl geçse de hiçbir şeyi değiştiremez. Hatta, neler atlattığınızı bildiğim için seni şimdi daha çok seviyorum. Göründüğünden daha dayanıklıdır."

"Teşekkürler," dedi Amy.

"Ama biliyorsun, eğer ben seni görebiliyorsam, gerçekten görebiliyorsam ve nerede olduğunu biliyorsam... Vail de görebilir."

Bahati sırt üstü yattı, hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Sadece düşünmek için biraz yiyecek," diye ekledi.

Yirmi Altıncı Bölüm

T şapka öğleden sonra, Amy dördüncü kattaki yatakhane Jolly Roger'ın altında diğer Coins'lerle birlikte oturuyordu, madalyonu parlatılmış ve yakasında parlıyordu. Kinzie son gezintisinden elde ettiği ganimeti çıkarmıştı, on iki paket

Çikolata ve karamel karışımı gibi tadı olan kırmızı, gazlı bir soda. "-İşte buradaydık," dedi Lola, ellerini boyarken geniş geniş açarak "suçüstü yakalanmış, dişleri arasında sardalya olan bir kedi kadar suçlu görünüyor. Ve Chalk diyor ki-"

"Bırak Clarke yapsın," dedi Kinzie. "Clarke, Profesör Chalk taklidini yap."

Uzun boylu, kaslı çocuk omuzlarını geriye itti ve çenesini kaldırarak odadakileri küçümseyen bir bakışla süzdü. Sesi sert ve soğuk çıkarken burnu kırıştı.

"Teknik olarak okul kurallarının ihlali sayılmasa da, Bayan Green, gazlı içecek almanın bu eğitim çalışmasının bir parçası olmadığını gayet iyi biliyorsunuz."

Amy hariç tüm öğrenciler göğüslerini şişirerek koro halinde "*Hayal kırıklığı. Daha iyisini yapın*" diye bağırırdıktan sonra baş döndürücü kahkahalar attılar. Amy de onlarla birlikte güldü. Gülümsemek, rahatlamak, kaosun ortasında bir iki dakikalığına da olsa rahatlamak iyi hissettirdi. Burada yükünü hafifletebilir, gücünü geri kazanabilirdi.

"Hepiniz bu işten nasıl sıyrılıyorsunuz anlamıyorum," dedi. "Hâlâ her yeni görevde bize 'bir kez başarısız olursanız, atılırsınız' dersini veriyor."

"Ve bunda ciddi," dedi Emile ona, artık ciddiydi. "İlk iki yıl tasarım gereği acımasızdır."

Kinzie, "Eğer sınıfta kalacağından emin değilsen," diye ekledi, "*bize* gel, tamam mı? Sen artık bir Coin'sin. Ya birlikte kazanırız ya da birlikte başarısız oluruz."

Clarke teneke kutusunun kapağını açtı, çikolata kokulu havayı bir çingiraklı yılan tıslaması doldurdu.

"Ve biz kayıp kabul etmiyoruz," dedi. "Onları teslim ediyoruz. Bütün gün boyunca, isteyen herkese. Ama evet, ilk iki yılı atlatabilirseniz, bu gücünüzün olduğunu kanıtlar. Asla Profesör Chalk'ın hafıflediğini söylemeyeceğim, çünkü bu şeytani bir yalan olurdu, ama bu size onunla biraz hareket alanı kazandıracaktır. Sadece bunu kötüye kullanmayın."

Her zamanki gibi sessiz olan Miryam başını ona doğru eğdi. "Sen neden bahsediyorsun? Biz bunu her zaman kötüye kullanıyoruz."

Lola, "Ama değer sunduğumuz sürece - Ağ dalkavuklarını soyup soğana çevirmek ve onları pantolonları ayak bileklerine kadar inmiş halde bırakmak gibi," dedi, "yaşlı adam genellikle fark etmemiş gibi davranacak kadar naziktir."

Amy gazoz kutusunu kucağına aldı. Metal, ellerine karşı buz gibi soğuktu ve hoş bir acı veriyordu.

"Onların olayı ne ki?" diye sordu.

"Ağ mı? Onlardan birkaçıyla tanışmışsındır," diye yanıtladı Lola. "Onların işi çoğunlukla insanlara zarar vermek."

"Ama... ne *istiyorlar*? Bu okulu mahvetmeye kararlı görünüyorlar ama bunu yaparak ne elde ettiklerini bilmiyorum. Profesörler bunun 'Yatırımcılar'la, yani burayı kuran insanlarla ilgili bir şey olduğunu söylediler ama ayrıntıları sorduğumda hepsi susuyor."

Lola daha yakına eğildi. "Yani şöyle. Firmalar senin dünyanda mı? Organize suç gibi. Gerçek kötüler."

Amy başını salladı. "Elbette."

"Ortalama bir çalışan için Network onlar için budur. Büyük bir şirket, ama sadece kıtalararası değil, boyutlar ötesi. Buradan evrenin sonuna kadar her yerde parmağı var ve çivilenmemiş her şeyi yapıyorlar. Birçoğu gerçekte kimin için çalıştığını bile bilmiyor."

"Gerçekten *ne* için çalışıyorlar," diye ekledi Kinzie. "İçeridekiler, gerçek inananlar için Ağ dindir. İnsanların Kralları denen şeylere hizmet ediyorlar. Bazıları onlara tanrı diyor ama ben pek çok yerde bulundum ve

henüz bir tanrı görmedim. Bildiğimiz tek şey çok eski, çok güçlü oldukları ve yaptıkları şeyin sırf kötülük olsun diye kötülük olmadığı - kelimenin tam anlamıyla insanlığın en kötü dürtüleriyle yaşadıkları. Nefret, bağınazlık, istismar... bunlar bu şeylerin gıdası. Bunlar olmadan ölürler."

Amy bunu anlayarak yavaşça başını salladı. "Yani ne kadar çok acı yayarlarsa o kadar iyi mi besleniyorlar?"

"Ve daha da güçlüleniyorlar. Şebeke'nin ayakçıları para topluyor. Patronları acıyı hasat ediyor."

Miryam küçük, kara gözlerini Amy'ye dikti.

"Size dünyanın sarı listede olduğunu söylemiştim," dedi. "Ağ orayı işgal etti. Tank ve silah kullanmadılar. Bunun yerine zehirli fikirler ve boş vaatlerle geldiler. Fısıltılar ve yalanlar. Halkımın bir seçeneği vardı. Ya iyiliği ya da nefreti seçeceklerdi. Fark yaratmaya yetecek kadar kişi nefreti seçti ve bu kırılma noktası oldu. Ondan sonra... her şey çok hızlı oldu. Hayal edebileceğinizden daha hızlı."

Amy, *yemek masasında sırada benim gezegenim varmış gibi görünüyor*, diye düşündü.

"Yine de bu fırtınada biraz gümüş var," diye ekledi Lola. "İşler tersine de dönüyor. Yardım etmek için yaptığınız her şey onlar için zehirlidir. Birini yere düştükten sonra kaldırmak, kendini koruyamayan birini korumak, etrafa biraz sevgi yaymak - o piçleri ateş gibi yakar. Hoş bir düşünce, değil mi? Sanırım iyilik yapmak için bir nedene ihtiyacınız varsa, inat da diğerleri kadar geçerli."

"En küçük şeyler bile önemlidir," dedi Miryam. "Her zaman öyledir."

Oda bir an sessizliğe gömüldü. Sonra Kinzie havayı dağıtmak için ellerini sertçe çırttı.

"Pekâlâ. Daha iyi ve parlak konulara geçelim. Gece Pazarı üç gün içinde geliyor. Her zamanki gibi grup gezisi. Amy, geliyorsun, değil mi?"

Amy neredeyse refleks olarak evet diyecekti ama kendini tuttu.

En küçük şeyler bile önemlidir.

"Aslında," dedi Amy, "ben... yani, istiyorum ama... sanırım Vail ile gitmem gerekiyor. Son zamanlarda pek ortalıkta yoktum ve... biraz çaba göstermem gerekiyor. Ona hiçbir yere gitmediğimi göstermeliyim, anlıyor musun?"

Kinzie kireç rengi gözlüklerinin arkasından onaylayan bir ifadeyle başını salladı. "Başka bir şey söyleme. Yine de bir şey var. Her zaman gece yarısı kadeh kaldırırız.

kapanış zilinden beş dakika önce müzik pavyonunda bizimle buluşmanızı rica ediyoruz. Eğer gelemezseniz stres yapmayın ama sizi orada görmeyi çok isteriz."

İstenmek iyi hissettiriyordu. Şimdi Vail'e de istendiğini hissettirmeliydi.

Okulun diğer tarafında, karanlık, girdaplı bir gökyüzünün altında, serin bir öğleden sonra rüzgârı Vail'in saçlarından ılık çalarak geçti ve dövüş ringinde bir torpido gibi ateş ederken bluzunu karıştırdı. Yanındaki Gecka da onun hızına ayak uyduruyordu; iki kız da o kadar hızlı koşuyordu ki ayakları arenanın sert zemininde zorlukla tutunabiliyordu. Ringin uzak tarafına ulaştılar ve hep birlikte dönerek sırtlarını sekizgeni çevreleyen sert dolgulu iplere verdiler.

"Şimdi!" Gecka bağırdı.

Vail anımsatıcıyı çağırdı, büyüü yaptı. Zihinsel bir mühür, kabarcıklı bir büyü havlaması ve bir kinetik simya patlaması onu ele geçirdi. Birden ringin ipleri devasa bir lastik banda dönüştü, Vail'in sırtının altında gevşedi - ve sonra onu ters yöne doğru çekerek kaçak bir tren gibi ringin öbür ucuna savurdu.

Üç tekrar daha yaptıktan sonra ikisi de bitkin düşmüş ve buz gibi terle sıırıslam olmuştu. Gecka alt ipi kaldırdı ve Vail'in ringden yuvarlanmasına yardım etti, sonra ikisi de nefes almak için çimlerin üzerine çöktü. Burada yalnız değillerdi. Kılıçların yarısı antrenman yapıyor, orada burada idman yapıyor ya da üç tane doldurulmuş hedef mankenine büyü fırlatıyordu.

"Sahip olduğumu bilmediğim kaslarımı çalıştırmışım gibi hissediyorum," diye nefes nefese kaldı Vail.

Gecka keskin dişli bir gülümseme takındı ve terli yüzünü gömleğinin koluyla sildi.

"Evet, ipleri koşmak harika bir egzersiz. Ayrıca sağlam bir iç simya eğitimi. Ve gerçekten, süslü savaş manevralarında yanlış bir şey olmasa da, bir eziğin kışına yüksek hızda vurmaktan daha iyisini yapamazsınız. Önce buradasın, sonra oradasın, sonra da tam tepesindesin. Her zaman işe yaramaz ama her zaman eğlencelidir."

Jellica, halkına göz kulak olmak için arazide devriye gezerek geçip gitti. Arkalarında durdu ve eğildi.

"Mekânsal farkındalığı unutmayın," dedi. "Savaş alanını ne kadar iyi tanırsanız, savaş alanını kendi avantajınıza o kadar iyi kullanabilirsiniz."

Vail tekrar yüzüğe baktı. "Kimseyle düello yapmak istemiyorum."

"Öyle olmalısın. Gerçek bir dövüşte seni hayatta tutacak olan şey bu tür bir pratiktir. Neden korkuyorsun? Başarısızlık mı? Daha kötüsünü yapamazsın."

Amy'nin geçen yıl kışını tekmelediğimde yaptığından daha fazla."

Vail'in çenesi sıkıştı. Söyleyecek bir şey aradı, kesici, canını yakacak bir şey ama Jellica çoktan gitmiş, imenliğin diğerk tarafındaki diğerk Blades'lerden birkaçıyla konuşuyordu. Gecka ona doğru uzandı ve terli kolunu hafifçe yumrukladı.

"O kıza bir yara gösterirsen," dedi Gecka, "sırf senin iniltini duymak için parmağını yaraya sokacak. Ona bu zevki tattırma."

"Neden burada olduğumu biliyorsun. En azından şimdilik. Kılıçların bana öğretebileceklerini istiyorum. Ama neden ona katlanıyorsun?"

"Acıyı severim." Gecka, Vail'in yüzündeki ifadeyi yakaladı ve gülümsemesi bir kademe daha parladı. "Şaka yaptığımı düşünüyorsun ve bu çok sevimli."

Parr, sol göz kapağında tik olan seğiren bir ocuktı. Metalik atkısı rüzgârda dalgalanarak yanına geldi ve hedef mankenlere doğru başını salladı. "Hey

Curran. Biraz piromansi pratiği yapacaktım. Sen de ister misin? Bu şeyi takıma alalım, bakalım size birkaç ipucu verebilecek miyim?"

"Kesinlikle," dedi Vail, kendini ayağa kaldırırken inleyerek. "Kaslarım lastik gibi hissetmeyi bırakır bırakmaz."

Başının yan tarafına vurdu. "Bu egzersiz tamamen beyin-kas alışması."

Sınıftaki tüm eksikliklerine rağmen - kehanet konusunda umutsuzdu ve Profesör Chalk'ın karmaşık mühürlerini ve miğferlerini öğrenmek sürekli bir hayatta kalma mücadelesiydi - Vail ateş çağırma konusunda doğuştan gelen bir yetenek keşfetmişti. Hayatının çoğunu ateşin içinden geçerek geçirmişti; şimdi alevler onun arkadaşısıydı. Artık onu yakamıyorlardı ya da yaksalar bile bunu hissedemiyordu.

Bir fısıltı, bir ağrı ve işaret parmağının ucu çatırdayan bir ışıkla tutuştu.

"Sen bir mumsun," dedi Parr, elleri onun yanında kalçalarında. "Alev makinesi olabilir misin?"

"Hedefimi ara ve öğren." "Sol

kol."

Vail konsantre oldu, işaret parmağını kaldırdı ve serbest bıraktı. Parmak ucundan ince bir alev püskürdü ve havada süzülürken bir ısı serabı oluşturdu. Hedef mankeni sol omzundan vurdu, yamalı kumaşı kavurdu ve diğerk taraftan dışarı fırladı. Bir avuç dolusu yanan saman bir kor yağmuru gibi düştü, göz kırptı ve rüzgârla dağıldı.

"Kol dedim, omuz değıl, ama yine de. Fena değıl. Ama bunu yapabilir misin?"

Parr ellerini birleştirdi ve yavaşça çevirdi, sanki görünmez bir beyzbol topunu tutuyormuş gibi birbirlerinin etrafında döndürdü. İçindeki boş alanda bir kıvılcım tutuştu. Kıvılcım bir yılanı dönüştü, benzin gibi kokan, kıvrılan, kıvrılan bir ışık solucanı. Yılan tekrar tekrar kendi üzerine kıvrıldı, büyüdü, düğümlendi, kıvrıldı, sonunda minyatür bir cehennem tutana kadar. Mavisıcak bir çekirdeği olan saf bir alev topu. Elini geriye doğru kaldırdı, bir ibrik gibi sararak fırlattı.

Kuklanın kafası kör edici bir parıltıyla patladı ve kömürleşmiş dolguyu her yöne saçtı.

Parr ellerinin tozunu alırken, "Bir keresinde Bay Orris'le konuşmuştum," dedi. Avuçları sanki kamp ateşinin üzerinde tutuyormuş gibi parlak pembeydi. "Haftada en az altı saatini bu hedef mankenlerini tamir etmek için harcadığını söyledi. Hepimizin aynı anda antrenman yapmak için buraya gelmesinden gerçekten nefret ediyor."

"Oha." Vail gözlerini kırptırdı ve başsız saman adama baktı. "Bana bunu nasıl yapacağımı öğretebilir misin?"

"Bahse girerim. Sen zaten bu ahmakların çoğundan daha iyi bir ateşbazsın." Çimenlerin üzerinde antrenman yapan diğer öğrencilere başıyla işaret etti. "Becerin var ve temel bilgileri öğrenmişsin. Geriye kalan her şey sadece incelik ve teknik. Ve pratik yapmak. Bol bol pratik. İşte, beni taklit et ve tam olarak benim yaptığımı yap..."

Bir saat sonra hâlâ aynı durumdaydılar. Vail, yeni doğmuş ateş topunun kızarmış avuçlarında çözülmesini engellemek için mücadele ederken, avuçlarını bir tai chi öğrencisi gibi yavaş ve kasıtlı bir şekilde, her hareketinde hassas bir şekilde sallıyordu. Elleri karıncalanıyor, alçak ve sabit bir yanma hissediyor ve yanakları pembeleşiyordu.

Bunu yapabiliirdi. Çok fazla belirsizlik, çok fazla şüphe vardı ama bu onun için sihirdi. Elinde tutabileceği bir sihir. Kolları dirseklerine kadar evrenin mekanizmasına gömülmüş, elementlere dans etmelerini ve onun isteğine göre eğilmelerini emrediyordu.

"İşte böyle," dedi Parr, dikkatle izleyerek. "Unutma, enerjiyi bir iplik yumağı gibi *sar*, öylece bir araya getirme. Sarmak onu sabit tutar."

Küçük alev bilyesini kaldırdı, sonra tekrar kaldırdı, sanki onu yeni doğmuş bir çocuk gibi güneşe sunuyordu. Akımın, güç ipliğinin bir o yana bir bu yana kaydığını, kendini çözmeye çalıştığını hissetti. Onu takip etti, avuçladığı ellerini yavaşça bir kez, sonra tekrar bıraktı, izini takip etti ve onu kontrol altında tuttu.

"Mükemmel. şimdi soldan sağa, soldan sağa..."

Mermer büyüdü, çiçek açtı, sıkı, sıcak ve patlamaya hazırdı. Kolunu geri çekti, eli titreyene kadar ateş topunu kavradı ve sonra uçmasına izin verdi. Havada, eşek arısı kanatlı bir kavis çizdi ve başsız hedef mankeninin göğsüne sıçradı. Bir ışık parlaması, kalp atışlarını hızlandıran bir patlama oldu. Sonrasında, görüşü netleştğinde, yamalı gövde bir kömür briketi gibi simsiyah yanmıştı.

Gecka arkasından yaklaştı ve bir kolunu omzuna atarak neredeyse dengesini bozacaktı. "İşte benim kızım. Gördün mü? Bunun tutacağını biliyordum."

Parr, "Evet, bu kızda iş var," dedi. "İlk atış için oldukça iyiydi. Çalışmaya devam edin, çok yakında ateş toplarınız benimki kadar büyük olacak."

Gecka homurdandı. Tek kaşını kaldırarak ona yan gözle baktı. "Ne?" "Yok bir şey," dedi ve Vail'e döndü. "Hey. Bütün mürettebat Birlikte Gece Pazarı. Alışveriş yapacağız, atıştırmalık bir şeyler yiyeceğiz ve biraz sorun çıkaracağız. Bizimle geliyorsun, değil mi?"

Vail neredeyse evet diyordu.

Kendini yakaladı. Gitmek istiyordu, uyum sağlamak istiyordu, daha fazlasını istiyordu... bunu. Bu duyguyu. Bu güveni. Kendini *iyi* hissediyordu. Ama Yılan Ritmi'ni düşünmeye devam etti. Üç deneme, üç başarısızlık. Bir uçuşumun kenarında duruyormuş gibi hissediyordu, Amy diğer taraftaydı ve uçuşum her geçen gün bir santim daha genişliyordu.

"Çok isterdim ama... Amy şu anda garip bir yerde, benim Blades'e katılmam ve tüm bunlar. Sanırım onunla gerçekten kaliteli zaman geçirmem gerekiyor, ne demek istediğimi anlıyor musun? Aramızdaki ilişkinin sağlam olduğundan emin olmak istiyorum."

Gecka omuz silkti. "Evet, yeterince adil. Onun da peşime takılabileceğini söyledim ama bilirsin-"

"Jellica ondan nefret ediyor."

"Gördün mü, açıklamama bile gerek kalmadı. Yine de bana bir iyilik yap." "İyilik demek istiyorsun," dedi Parr.

Ona karşı dudaklarını büzdü. "Ne dediğimi biliyorum. Atıştırmalıklardan bahsetmiş miydin? Gece Pazarı'ndaki yemekler harika. Dinle Vail, inek ekibinle iyi eğlenceler, ama gece yarısı ana bulvarda, yüzen fenerlerin altında kadeh kaldıracağız. Orada ol, tamam mı? Sen yeni kanımızsın ve bunu kutlamak istiyoruz."

"Bunu halledebilirim," dedi Vail.

"Spoiler uyarısı, hafif bir taciz söz konusu olabilir."

"Asıl spoiler," diye ekliyor Parr, "tacizin aslında hiç bitmemesi. Buna alışırsınız."

Yirmi Yedinci Bölüm

T Gece Pazarı gelmişti. Her zaman olduğu gibi ortaya çıktı: bir hırsız gibi, sessizlik içinde, açıklıkta ortaya çıkan küçük bir çadırlar ve tezgahlar şehri Akademi duvarlarının dışında sanki hep oradaymış gibi duruyordu. Eski paslı karavanlar ve karavanlardan inşa edilmiş boyutlar arası nakliye araçları olan Racani hoppers, bir vagon treni gibi çevreyi dolaşıyordu.

Karanlık çöktüğünde, Market'in ışıkları tutuştu ve öğrencilere siren gibi bir çağrı yaptı. Kâğıt fenerlerden oluşan bir gökkuşağı, stantlarla kaplı bulvarın üzerinde süzülüyor, serin gece havasında ağırlıksız bir şekilde dans ediyordu. Bir Racani dansçısı, şingirdayan altın sikkelerle kaplı ince dökümlü peçelerden oluşan bir kıyafet giymiş, bir asa üzerinde bir çift ateş tenceresini döndürürken, bir ayaklı yürüyüşçü büyüyen kalabalığın arasından hızla ilerliyordu. Gece, bağırışlar ve kahkahalar, ballı şeker ve kavrulmuş fıstık kokusu, keman müziğinin sesi ve zevk vaadiyle canlıydı.

"Hâlâ bunun bir hata olduğunu düşünüyorum," diye homurdandı Profesör Chalk, bastonuyla bulvara vurarak.

"Sakin ol," dedi Lanca. "Gece Pazarı'nı senden daha fazla sevmiyorum, hatta muhtemelen daha az seviyorum, ama bizi burada vurmayacaklar."

Yürürlerken Chalk ona keskin bir yan bakış attı. "Neden? Sen yapmazsın diye mi?"

"Aynen öyle. Bakın, bu ilanlar tüm dönem boyunca yemekhanede asılı kaldı ve buraya da asıyorlar."

Bir ring-toss standının kenarına aceleyle çakılmış, rüzgârda dalgalanan bir sayfayı işaret etti. *Bu Adamları Gördünüz mü?* Üzerinde çizilmiş resimler vardı.

Elmer Donaghy ve Bay Shaddock'u hatırlıyorum.

"Herkes neye benzediklerini biliyor, bir metre boyundaki bir fare adamın kalabalığa karışabileceğini değil. Ve siz 'sihirli kılık değiştirmeler var' demeden önce - evet, var, ama bağlantım bunun Elmer'ın yeteneklerinin bir parçası olmadığına yemin ediyor. Göründüğünden daha hızlı ve çok daha çevik ama yüzünü değiştiremiyor. Ayrıca, grev hattını geçtikleri anda haberimiz olur. Pazara *varmadan* çok önce onları yakalarız."

Chalk'ın karşı tarafında yürüyen Mallory, "Racani'lerin koruyucu önlemlerini iki katına çıkarmalarına yardım ettik," diye gözlemledi. "Ayrıca, Chen Lan'ın bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim olmasa da, yola çıkmadan önce her haznenin tam olarak incelenmesini kabul ettiler. Kaçak yolcu yok. Bundan daha güvenliğini yapamayız."

Chalk gözlerini kısmıştı. Kış buzu gibi sert ve soğuktular. "Yani, başka bir deyişle, bu bizim standart operasyonumuz olmalıydı. İlk günden beri prosedür."

"Seni hiç mutlu eden bir şey var mı?" Lanca söyledi.

"Dondurma."

Lanca gözlerini kırıştırdı. "Dondurma mı?"

"Evet." Chalk bilgece başını salladı, bakışları kalabalık bulvarda geziniyordu. "Dondurmayı çok severim."

Amy ve Vail yan yana yürüyorlardı, arkadaşları etraflarında kümelenmişti ve Amy bir aydır ilk kez kendini iyi hissediyordu. Vail'in eli onunkinde sıcak ve güçlüydü, parmakları sımsıkı kıvrılmıştı, eskiden olduğu gibi ayrılmazlardı.

Belki de hepsine sahip olabilirim, diye düşündü Amy. Vail, Coins, her şey. Çözmeleri gereken bazı sorunlar vardı, ama aşılamaz bir şey değildi. Sadece büyüme sancıları.

"Bana şu efsanevi makyaj malzemesi satıcısını gösterin," dedi Bahati. "Ayrıca, nemlendiriciye benzeyen her şeye dikkat et. Cilt bakım rutinim darmadağınık."

"Son saati beklemek lazım," dedi Vail. "İşte o zaman fiyatları yarıya indiriyorlar."

Colin boynunu büküp işareti ararken, "Geçen sefer yedikleri tarçınlı şeylerden istiyorum," dedi.

"Hey," dedi Vail, Amy'nin elini hafifçe sıkarak. "Görünüşe göre Blades gece yarısı kadeh kaldırıyormuş. Fazla uzun sürmez. Zamanı geldiğinde birkaç dakikalığına dalabilir miyim?"

Amy onun gözlerinin içine baktı. Dürüstlük. Vail'in ondan tek istediği buydu. "Madeni Paralar da aynı şeyi yapıyor. Bir fikrim var - bir gün buluşmayı planlayalım.

sonra, tamam mı? Geceye birlikte başladık, o yüzden birlikte bitirelim. Arada ne olursa olsun önemli değil."

Colin, "O tarçın çubuklarından hiç almazsak önemli," dedi. "Tamam, gece yarısı kadeh kaldıralım o zaman..." Vail Amy'ye yaklaştı, nefesi boynunda sıcak. "12:05 öpücüğü istiyorum. Senden." "Bir oda tut," diye inledi Olivia.

Bahati aniden bir zombi taklidi yaparak kollarını açtı ve Olivia'ya doğru sendeleyerek yürürken bir yandan da soluk soluğa konuşmaya başladı.

"Gey biti... bulaştı... Olivia'yı... öpmeliyim!"

Olivia ciyakladı ve Dalton'ın arkasına saklandı. Çenesini yukarı kaldırdı ve omuzlarını geriye itti.

"Korkma, benim sıkıntılı genç kı z ı m ! Sert erkekliğim seni koruyacaktır. Tüm bayanlar için öpücüklerim var."

"Çok fazla kadın var," dedi Colin.

"Muhtemelen çok fazla bayan var. Kısa olanları alabilirsin."

Dalton'ın başı dönmüş, Racani'nin az giyimli ateş dansçısını takip ediyordu.

"Bir daha düşündüm de, kendimi özellikle bir bayan için saklıyor olabilirim. Sence genç erkeklerden hoşlanır mı? Çok uzun boylu, yakışıklı genç erkekleri mi?"

"Biliyor musun," dedi Vail, "Gecka senin gerçekten sevimli olduğunu düşünüyor. Senden cidden hoşlanıyor."

Dalton yüzünü buruşturdu. "Evet ama... Gecka beni çok korkutuyor." "Muhtemelen böyle hissetmekte haksız değilsin."

"Burada gerçekten güvende olduğumuzu düşünüyor musun?" Olivia gergin bir şekilde konuyu değiştirerek sordu.

"Gözcüleri geçmek zorundalar," dedi Amy, "ve gözcülerin ilk kez test edildiklerinde çalıştıklarını biliyoruz. Ateş ettiklerinde Profesör Kamaka'nın yanındaydım. Ateş ettikleri anda bunu hissetti ve fakültenin geri kalanı da hissetti. Hatta biraz da *ben* hissettim."

Olivia, "Evet ama alarm efsunlarını atlatmanın yolları var," diye itiraz etti. "*Liber Scutum*'un yirmi sekizinci bölümünde-"

Vail onun sözünü kesti. "Yine müfredatın ilerisini mi okuyorsun? Bunu yapmayı bıraktığını sanıyordum."

"Haberdar olmak hoşuma gidiyor," diye burnunu çekti Olivia. "Sınıfın önünde olmanın yanlış bir tarafı yok."

"Sana şu anda ve burada ihtiyacımız var," diye yanıtladı Colin, "en azından Yankılayıcı projesini zamanında bitirmek istiyorsak. Yani... Profesör Lanca'nın parçaların yarısını sakladığını düşünürsek, bitirebildiğimiz kadarıyla."

"Koli bandı," dedi Dalton. "Koli bandı her şeyi düzeltir."

Profesör Mallory gülümsedi ve küçük bir öğrenci kalabalığına başını salladı, ama numara yapıyordu. Bu gece havada bir şeyler vardı, soğuk gece rüzgârında bir şeyler. Buruşuk ellerini bir pizzacının fırınının ışığında ısıttı ama ateş kemiklerinin ürpertisini kovamadı. Kemikleri yaşlıydı ve bir şeyler biliyorlardı.

Çay fincanının dibindeki yapraklarda okuduğu sabah kehaneti boştu. Ne bir kıyamet alameti, ne de gelecek güzel şeylerin habercisi, sadece... boştu. Sanki kendisinden daha büyük bir güç, yakın geleceğe dair herhangi bir bakışı engelliyor, perdenin ötesine geçmesini reddediyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama tesadüflere inanan biri değildi.

Burada güvenlik için yapabileceğimiz her şeyi yaptık, diye kendi kendine iç geçirdi. *Geriye kalan tek şey tetikte olmak, çocuklara göz kulak olmak ve hazır olmak-*

Sonra sinüslerinde ani ve keskin bir sızı hissetti.

Sadece o değildi. Kamaka kalabalığının arasından omuzlarını sürüyerek ilerledi, yüzüne alarm damgasını vurmuştu.

"Gözcüler," dedi.

"Adanın doğu tarafı. Bu sefer sadece bir nokta, buradan çok uzakta değil. Lan'ı gördün mü?"

"Az önce onu müzik pavyonunun orada Profesör Chalk ile konuşurken gördüm. Lanca'yı al ve *git*. Müdireyi hemen arkanızdan göndereceğim, Chalk ve ben de siz dönene kadar Market'e göz kulak olabiliriz."

"Başlıyorum," dedi, çoktan harekete geçmişti.

Mallory arkasından, "Orada güvende kalın," diye seslendi. "Gözcüleri biliyorlar, bu da demek oluyor ki o lanet şeyleri patlattıklarını ve senin geldiğini biliyorlar. Bu bir pusu olabilir."

Çoktan gitmişti. Mallory döndü ve sert adımlarla canlı müzik grubunun sesine doğru yürüdü.

"Başparmaklarımın iğnesiyle..." diye mırıldandı nefesinin altında.

Grup dağılıyordu. Bahati zarif sari kumaşların satıldığı bir giyim tezgâhı gördü ve bir göz atmak zorunda kaldı. Olivia, muhtemelen kendisi için en güvenli yer olan bir kitap satıcısının çadırında kaybolmuştu.

Dalton, "Ben ve Colin gidip şu tarçın çubuklarını bulacağız," dedi. "Sana biraz getirmemizi ister misin?"

"Hepsi evet," dedi Vail. "Ames? Bu gece özel bir şey için alışveriş yapıyor musun?"

"Ben-" Amy durakladı, kaşlarını çattı, büyü rüzgarlarında ani bir değişim hissetti. Çok zayıftı, duyularının sınırlarında bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı ama bunu daha önce bir kez hissetmişti.

Kinzie koşarak yanına geldi ve başparmağını omzunun üzerinden sallayarak korkusunu doğruladı.

"Gözcüler az önce gitti. Doğu tarafında, bir istila noktası. Peşlerinden gidiyoruz."

Amy'nin kaşları havaya kalktı. "Affedersiniz?"

"Evet, affedersiniz," diye tersledi Jellica, Gecka ve Prentise'i de yanına alarak karşı yönden kasıla kasıla geldi. Vail ile göz göze geldi. "Yeni kan, hadi, gidiyoruz. Bu bizim işimiz."

Kinzie, "Senin işin *cehennemde*," diye karşılık verdi.

"Peki," dedi Jellica ellerini havaya kaldırarak. "Siz ezikler, biz zor işi yaptıktan sonra pisliğimizi temizlemek istiyorsanız, çekinmeyin. Hizmetli görevi size yakışır."

Kinzie üst dudağını küçümseyerek bükte. "Siz daha oraya varmadan işimiz bitmiş olacak. Hadi Amy, *gidiyoruz*."

Amy ve Vail son bir kez bakiştılar. Sonra birbirlerinin ellerini bıraktılar.

Savaşan iki Sept, Gece Pazarı'nın kenarına doğru koşturdu, yol boyunca itişip kakışarak öne geçmeyi ve gözcü hattına ilk ulaşmayı hedefledi.

Colin ve Dalton şaşkınlıkla arkalarından

bakakaldılar. "Az önce burada ne oldu?" Colin

sordu. "Sanırım bizi ektiler, küçük kardeşim."

"Huh."

"Evet." Dalton elini Colin'in omzuna koydu. "Tarçın çubukları mı?" Colin döndü, ona baktı ve sertçe başını salladı. "Tarçın çubukları."

"Beyler," diye gürledi arkalarından bir ses.

Hep birlikte döndüklerinde Profesör Chalk'ın elleri bastonunun başında kenetlenmiş bir şekilde arkalarında durduğunu gördüler.

"Mevcut olaylar göz önüne alındığında, Gece Pazarı'nı gözetim altında tutmak eskisinden daha önemli ve görevde daha az insanım var, bu yüzden ekstra gözlere ve ellere ihtiyacım var. Turlarımda bana eşlik edeceksiniz. Bu önemsiz bir görev olmalı, bu yüzden şikayet duymayacağınızı umuyorum."

Profesörün gölgesinde yürürlerken, Dalton Colin'in sırtını nazikçe sıvazladı.

"Sonra," diye fısıldadı. "Ve eğer biz oraya varana kadar hepsi satılırsa... her zaman gelecek yıl vardır."

Yirmi Sekizinci Bölüm

I Bir ceylan sürüsünün içinde Amy yeni doğmuş bir dişi geyikti, beceriksiz ve hantaldı, öğrenciler çalıların arasında sıçrayıp ilerlerken kendi ayaklarına takılmamaya çalışıyordu. Orman, yıldızlardan oluşan bir gölgelik altında karanlık bir bulanıklıktı,

Sürü kabuslar diyarına dalıp gidiyor.

Anlamıyorsunuz, diye bağırarak istedi, siz bu insanlarla hiç karşılaşmadınız, Vail ve ben karşılaştık, BİZİ DİNLEYİN. Ama kimse dinlemiyordu. Herkesin gözleri hayali bir ödüle sabitlenmiş, elleri tacı almak için uzanmıştı.

Vail. Vail'i göremiyorum. Savaşan Sept'ler ormandaki kıskaçlar gibi ayrılmıştı.

"Kinzie," diye nefes nefese kaldı. "Bunu yapamayız. *Durun.* Profesörleri beklemeliyiz."

Yıldız ışığı Coin'in renkli camlarına vuruyor, gölgelerde baykuş gözleri gibi kireç yeşili halkalar oluşuyordu.

"Bunun için eğitildik, tatlım. Yaşlı bir adam ve bir sıçanla baş edebiliriz. Daha kötüleriyle de karşılaştık."

Peki ya sen?

Parr, Vail'in yanına koşarak, "İş başa düştüğünde," diye homurdandı, "en iyi olduğun teknikleri kullan. Adrenalin pompalamaya başladığında boğulmak ve sihrini kaybetmek istemezsin."

Zaten öyleydi. Kasları yanıyordu, buz gibi bir ter bluzunun arkasını kaplıyordu ve Elmer ile Shaddock'un tam olarak istedikleri şeyi yaptıkları fikrinden kurtulamıyordu.

"Dinleyin, bu insanlar - ben ve tüm arkadaşlarım ve Profesör Lanca onlara karşı çıktık ve neredeyse hepimizi öldürüyorlardı. İhtiyacımız olan-"

"Artık 'arkadaşlarınla' birlikte değilsin," diye tersledi Jellica, diğer tarafından hızla geçerek. "Blades'le birliktesin. Ve biz işimizi yapıyoruz."

Hem haklı hem de haksızdı. Bıçaklar sertti. Disiplinliydi. Güçlü. Ama onlar Vail'in adamları değildi.

Dalton ve Bahati arkadaşlarını korumak için hiç tereddüt etmeden kendilerini cehenneme atarlardı. Colin'in bir planı, zaferi mümkün kılacak kritik bir öngörüsü olacaktı. Olivia bir uzay öğrencisiydi, ama her zaman onların arkasını kolladı ve Elmer bunu kanıtlamak için bir kolunda dört inçlik bir yara izi bırakmıştı. Ve Amy...

Vail koşarken boynunu büktü. Soğuk ve ıslak bir örümcek ağı yüzüne çarptı. Onu sildi ve elini arkasına götürdü.

Amy, neredesin? Her şeyi tekrar yoluna koyabiliriz. Sadece... bu şekilde değil.

Yıldız ışığı gümüş rengine bir açıklık yarattı. Ateşböcekleri ağaçların arasında uçuşuyor, uzakta uyarı veren kehribar rengi trafik ışıkları gibi parlayıp sönüyordu.

Amy, Paralar'dan öğrendiklerini, paralel dünyaların güvenlik için nasıl renklerle kodlandığını düşünmeden edemedi. *Sarı dur demektir. Sarı uzak dur demektir.*

Sürüsü açıklığın bir tarafından, Bıçaklar ise diğer tarafından yaklaşıyordu. Amy gölgelerin arasında Vail'i gördü. O da Amy'nin hissettiği kadar hasta görünüyordu. Profesörlerden henüz bir iz yoktu.

Yine de yalnız değillerdi. Açıklığın ortasında, ıslak, çamurlu çimlerin üzerine yayılmış bir ceset vardı. Topak topak ve şekilsiz, yüzü aşağıya dönük, kapüşonlu siyah bir pelerinle örtülmüştü. Buruşuk ve solgun bir el, yırtık pırtık bir koldan sanki bir silah tutuyormuş gibi uzanıyordu. Tanıdık boynuzlu bir asa birkaç santim ötede çamurun içinde yatıyordu.

Elmer.

İki grup açıklığın etrafında birbirlerine doğru dönerek ağaçların kenarında buluştu.

Jellica, "Görünüşe göre fare adam bizim yerimize işimizi yaptı," dedi. "Kötü bir ayrılık olmuş olmalı."

"Bunu bilemezsin." Kinzie ona ters ters baktı. "Yine de tipik sen. Bir fikir kap ve onunla koş. Diğer olasılıkları düşünme bile, çünkü yanılıyor olabileceğini fark edemeyecek kadar kalın kafalısın."

"Çünkü biz asla yanılmayız," dedi Gecka. "Şimdi biz cesedi kontrol ederken ve burada ne olduğunu bulmaya çalışırken siz küçük hanımlar neden geride durmuyorsunuz?"

Amy'nin solunda, Lola tüm kabadayılığıyla eğildi. "Nasıl? Onu bir sopayla mı dürteceksin? Durum incelik gerektiriyor, değil mi? Bizde var, sizde yok."

"Durun, durun," dedi Amy, açık ellerini havaya kaldırarak. "Hepiniz. Bunun gerçek bir beden olup olmadığını bile bilmiyoruz. Havada kalan büyüü hissetmiyor musunuz? Birileri burada büyü yapıyor. Son zamanlarda."

Gecka keskin dişlerini Lola'ya göstererek onun duruşunu taklit etti. Jellica cesede doğru bir parmak salladı.

"Tanrım, Nettle, sence bu *ölü büyücüden* gelmiş olabilir mi? Biri bebek Coin'e ödül versin, az önce bu gizemi çözdü. Aptal."

"Hey," dedi Vail, ama Amy'nin hoşuna gideceğinden daha yumuşak bir sesle.

Clarke, Jellica'ya meydan okumaya hazır bir şekilde sürünün arasından omuzlarını kaldırarak ilerledi. "Kafan nerede senin? Bunu metodik ve temiz bir şekilde yapacağız. Dış çevreyi tararız, lanetleri kontrol ederiz-"

"Toplarınız nerede?" Jellica takipçilerine eliyle işaret etti. Prentise açıklığın kenarında yabanıl bir şekilde çömelmiş, başını geriye eğmiş, havayı kokluyordu. Parr onun omzunda durmuş, güneşten yanmış avuçlarında kalan gücü hissediyormuş gibi ellerini uzatmıştı. "Git onları bul ve bir çift bulduğunda geri gel. Biz zaten işimize bakıyoruz ve konu 'metodik ve temiz' olduğunda bunu sizden daha iyi yaparız."

Madeni Paralar tarafında, Emile de Parr gibi yapıyor, burada neler olmuş olabileceğini değerlendirmek için ellerini uzatıyor gibi görünüyordu. Amy şimdi ateşler içinde büyülü duyularını genişletmeye çalışıyordu. Burada bir şeyler yanıltı, çok yanıltı ve bunun tam gözünün önünde olduğunu biliyordu ama kalbi çok hızlı çarpıyordu, düşünceleri karmakarışık ve Vail bu tartışmanın yanlış tarafındaydı.

Vail de sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi ona bakıyordu. Kinzie kollarını kavuşturarak, "İyi olduğun şeylerle uğraş," dedi. göğüs. "Bu iş gizli uzmanlara göre. Evine git. Eğer ihtiyacımız olursa

"Kafalar içeri girdi, sizi arayacağız."

Jellica bir adım daha yaklaştı, bir eli yanında yumruk haline gelmişti. Kılıçlar dağılıp açıklığı istila etmeye hazırlanırken, Madeni Paralar da yollarına dikilmek için hep birlikte hareket etti.

"Çekil yolumdan," diye homurdandı

Jellica. Kinzie, "Çek beni," diye karşılık verdi.

"Yapacağımı düşünmüyor musun? Güzel yüzün üzerine bahse girmek ister misin? Çünkü sana bir ders vermenin sakıncası yok. Sen nesin biliyor musun Kinzie? Sen ve tüm ekibin? *Turistler*. Çoklu evren tehlikelerle dolu ve siz aptallar buna tatil ve alışveriş çılgınlığının bir kombinasyonu gibi davranıyorsunuz. Okült profesyonellermiş, hadi oradan. Siz evrende gezip tozarken benim Bıçaklarım bu okulu savunmak için gece gündüz çalışıyor. Bizler sizin sadece öyleymiş gibi *davrandığınız* cadılarız."

Kinzie, "Kendi bildiğimiz gibi yaparız," diye tersledi, "ve hayatta kalırız. Benim halkım senin hayal bile edemeyeceğin riskler alır, Barnes. Ve her zaman tek parça halinde geri döneriz çünkü riski nasıl *hesaplayacağımızı* biliriz. Sen ise züccaciye dükkanına girmiş boğa gibi balıklama dalıyorsun."

Amy şimdi gördü. İki parça yerinden çıkmış.

"Dinleyin, lütfen!" diye bağırdı. Bu hiç mantıklı değil. Birincisi, Shaddock Elmer'ı neden öldürsün?"

Jellica ona sert bir bakış fırlattı. "Bilmiyorum. Sinir bozucu muydu? Kötü mü kokuyordu? Kimin umurunda? Benim umurumda olan o cesedi incelemek ve Shaddock'un takip edebileceğimiz bir iz bırakıp bırakmadığını görmek. İzler her geçen saniye daha da soğuyor çünkü biz burada hiçbir şey yapmadan dururken o kaçıyor. Çekil yolumuzdan!"

Gecka, "Bu bizim bu işi burada ve şimdi bitirme şansımız ve sen bunu bizim için mahvediyorsun," diye ekledi. "Yaşlı adamın işi bitti. İhtiyacımız olan tek şey sıçan ve onun kafasını bir ödül olarak geri getirebiliriz."

"Ama *neden* olduğu önemli," diye itiraz etti Amy. "Bir düşünün. Shaddock yedi ayak boyunda bir fare-adam. Saklanabilir ama kılık değiştiremez, insan gibi görünmeyi umamaz ve bildiğimiz kadarıyla bir Rezonatör yapıp yardım çağırarak beceriye bile sahip değil. Shaddock'un bu gezegenden tek çıkış bileti o iken neden Elmer'ı öldürsün ki?"

"İnsanlar mantıksız şeyler yapar, Nettle." Jellica'nın bakışları onu yaktı. "Mesela şu anda, odaklanmam gereken daha iyi şeyler varken, seni hamur haline getirmek için son derece yoğun bir dürtü hissediyorum."

Amy bunu görmezden geldi. "İkincisi, asası neden ondaydı? Neden burada?"

Blades'in tarafında Tullo gözlerini kısarak ona baktı. "Neden onda olmasın ki?"

"Çünkü buna ihtiyacı yok! Bütün o topallayan yaşlı adam numarası bir numaraydı. Gece Pazarı'nda onunla dövüştüğümüzde, aniden onu bir kenara fırlattı ve bir akrobat gibi zıplamaya başladı. Bu sadece zararsız olduğunu düşünmemiz için bir kılık değiştirmeydi. Artık herkes onun yüzünü biliyor, herkes onun Jangly-Man numarasının sadece bir numara olduğunu biliyor ve bilmeseler bile o burada, ıssızlığın ortasında 'öldü'."

Amy çamurlu çimlerin üzerindeki hareketsiz yumruyu işaret etti.

"Kandırmaya çalışacak kimse kalmadı, o zaman neden hala yanında taşıyordu?"

"Amy haklı-" diye söze başladı Vail. Jellica elinin bir hareketiyle onu susturdu.

"Kapa çeneni Curran. Yeni kanlar konuşmaz, dinler ve en iyilerden öğrenirler. Hak ettiğin zaman bir fikre sahip olabilirsin."

"Onunla böyle konuşma," dedi Amy.

"Buraya gel ve beni durdur, ezik. Ona kötü davranmıyorum. Buna disiplin deniyor, senin hakkında hiçbir şey bilmediğin bir şey."

Kinzie hemen bir kolunu Amy'nin göğsüne atarak onun bir adım daha atmasını engelledi.

"Madeni Paralarım laf atmaya devam edersen," diye uyardı Jellica'yı, "bana hesap vereceksin."

"Getir onu! Hatırladığım kadarıyla en son ringde karşılaştığımızda senin kıcını da Nettle'ın kıcını tekmelediğim kadar kötü tekmelemiştin. Eğer tazelemeye ihtiyacın varsa, sana tekrar öğretmekten mutluluk duyarım. Ders istediğin zaman başlayabilir."

Kinzie sesini hırıltıya indirerek, "Burada bir yüzük göremiyorum," dedi. "Yüzük yoksa, kural da yok."

Jellica dilinin ucunu inci gibi dişlerinin arasında gezdirdi. "İşte ben böyle seviyorum," dedi.

Sept'ler çoktan savaş hatlarını oluşturmuş, karşı karşıya gelmişlerdi, aralarında çalılar ve karışık köklerden başka bir şey yoktu, ateş böcekleri havada kehribar rengi uyarılarını yanıp sönüyordu. Ve açıklıkta, Elmer'in bedeni olabilecek şey Amy'nin zihninin arkasına ağır bir baskı yapıyordu, her şeyin çarpık bir plana göre çözüldüğüne dair bir uyarı.

Her şey kontrolden çıktı, diye düşündü. Ve bunu nasıl durduracağını bilmiyorum.

Gece Pazarı'na döndüğünde Profesör Chalk ana bulvarda bir nöbetçi kulübesi kurmuş, öğrencilerden ve Racani eğlencelerinden oluşan kalabalığı dikkatle izliyordu; Colin sol yanında, Dalton da sağ yanında fazladan birer çift göz olarak görev yapıyordu.

Üçünde de dondurma külahı vardı. Vanilyalı, zambak beyazı ve tatlı mükemmellikte girdaplı.

"Vanilya," diye söze başladı profesör, "haksız yere 'sıkıcı' bir lezzet olarak kalıplaşmıştır. Aslında mütevazı vanilya çekirdeği şaşırtıcı karmaşıklık ve inceliklere sahiptir. Her zaman mümkün olduğunca taze hasat edilmiş gerçek çekirdeği kullanın. Özüt, gerçeğinin yerini tutamaz."

Bu nasıl benim hayatım? diye düşündü Colin. Külahını yaladı, zengin vanilyanın derinliklerine gömülmüş hafif çiçek notalarını tattı.

Profesör Chalk, "Üstün dondurmanın anahtarı, muhallebi tabanıyla başlamaktır," diye devam etti. "Yumurtaları pişirirken tam olarak yüz yetmiş beş Fahrenheit dereceye getirmelisiniz, bir derece eksik ya da fazla değil. Çoğu acemi aşçının başarısız olduğu nokta burasıdır. Eğer yumurtaları fazla pişirirseniz, elinizde... cevap var mı Bay Woodrue?"

Colin gözlerini kırıştırdı. Bu müfredatta yoktu.

"Ah... çırpılmış yumurta?"

Chalk başını salladı, ciddiydi. "Doğru. Bu noktada karışım derhal bir buz banyosuna taşınmalıdır. Bir saniye bile kaybetmemek için kaseyi ve süzgeci önceden hazırlamak başarı için çok önemlidir."

Diğer tarafta Dalton dondurma külahını düşündü ve yaladı.

"Anlıyorum," dedi, "ama... sonucun tadı güzel olduğu sürece her şey o kadar kesin olmak zorunda mı?"

Chalk yavaşça döndü. Dalton'a sert bir bakış fırlattı. "*Hayal kırıklığı*," dedi. "Daha iyisini yap."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

T İki Sept açıklığının kenarında karşı karşıya geldi, ceset yirmi metre ötede çamur ve yıldız ışığıyla ıslanmıştı. Amy kendini yüz yüze buldu Vail'le birlikte, yüz ifadesi Amy'nin hissettiği kadar umutsuzdu.

"Prentise ve Parr taramalarını bitirir bitirmez," dedi Jellica Kinzie'ye, "ben ve Bıçaklarım o açıklığa giriyoruz. Ve eğer hâlâ yolumun üzerindeysen, seni geçeceğim. Lütfen bana bir iyilik yap... yoluma çıkma."

Kinzie dişlerini sıkarak, "Seni korumaya çalışıyorum," dedi.

"*Bu senin işin değil! Bu benim işim!*" Jellica'nın sesinde çaresiz bir şeyler vardı, duygusal duvarında bir çatlak vardı ve diğer tarafında korkmuş ve küçük bir şey saklanıyordu. "Bıçaklar *sahip olduğum tek şey* ve sen buraya öylece girip yönetimi ele geçirebileceğini mi sanıyorsun? Hayır. *Hayır*. Onurumu bu şekilde ayaklar altına almana izin vermeyeceğim."

Kinzie'nin sesi ölümcül bir şekilde yumuşadı.

"Bunu yapabilmem için," dedi, "en başta senin biraz onurlu olman gerekirdi. Sen ve senin tüm Sept'in arkadan bıçaklayan pisliklerden başka bir şey değilsiniz. Üç yıldan fazla bir süreyi sizin saçmalıklarınıza katlanarak geçirdim, insanları sürekli zorbalıklarınızdan korumaktan bahsetmiyorum bile ve artık *yeter*. Bildiğim kadarıyla sizin için kayda değer tek bir Blade bile yok, çünkü sadece tam bir yılan sizi takip etmeyi düşünebilir."

Hattın diğer tarafında Amy, Vail'in gözlerindeki ani incinme ifadesini yakaladı. "Hey," dedi Amy. "Kinzie... sakın ol."

Gözleri Jellica'ya kilitlenmiş bir halde, "Özür dilemeyeceğim," diye cevap verdi. "Gerçeği söylediğim için özür dilemeyeceğim."

Prentise ve Parr ileri geri işaretliyor, notlarını karşılaştırıyorlardı. Parr başını çevirdi ve seslendi, "Lanet yok, büyü tuzağı yok. Burası güvenli."

Amy hala odaklanmakta zorlanıyordu ama yanıldıklarını biliyordu, içten içe bunu hissediyordu. Burada bir kasırganın ilk kıpırtıları gibi dönen sihir rüzgârlarını görebiliyordu. Ateş böcekleri de onunla birlikte hareket ediyor, amaçsızca sürüklenmeleri tembel, kıvrımlı bir spirale kilitleniyordu.

"Burada bir şey var," diye itiraz etti. "Olduğunu biliyorum."

Jellica Kinzie'ye başıyla onay verdi. "O zaman uslu bir kız ol Nettle ve Bıçaklar işlerini hallederken yeni annenin eteklerinin arkasına saklan. Kimse senden gelmeni istemedi ve kimse de seni burada istemiyor."

Clarke hızla Amy ve Jellica'nın arasına girdi.

"Onu rahat bırak, Jellica."

"Ooh," dedi Gecka, neşeyle. "Küçük Amy'den hoşlanıyor musun Clarke? Senin için mi veriyor? Lola'nın yatakhanenizin fahişesi olduğunu sanıyordum-"

"*Seni sürtük!*" Lola kükreyerek kendini Gecka'nın üzerine attı.

Bu kırılma noktasıydı. Lola Gecka'yı yakaladığında, iki kız yuvarlanıp birbirlerini tırmalarken, bastırılmış bir öfke, yılların nefreti ormanın karanlığını doldurdu. Savaş hatları çarpıştı. Amy kavganın tam ortasında durmuş, donmuş ve titriyordu. Prentise kendini onun omuzlarına atıp gözlerini pençelemeden hemen önce Emile'in elmas yumruğuyla Tullo'nun çenesini kestiğini gördü. Clarke Emile'in savunmasına koştu, kollarını Prentise'in beline doladı ve onu geri çekti. Üçü birlikte çamura çakıldı. Parr bileğini oynatırken karanlıkta alevler parladı, işaret parmağından bir ateş yılanı fırladı. Onu bir kırbaç gibi Kinzie'ye doğru savurarak önünü kesti ve Jellica'ya bir yumruk atmadan onu bir adım geriye itti.

Miryam, bir taş kadar sessiz, gölgelerin arasında tek başına duruyordu. Sonra durmadı. Amy bir bulanıklık yakaladı, kuzgun kanatları gibi bir titreşim ve aniden Parr'ın tam arkasında durdu. Omzuna dokundu ve Parr döndüğünde, yüzüne bir avuç dolusu çırpınan gölge fırlattı. Adamın konsantrasyonu dağıldı ve ateş kırbağı parıldayan bir kor bulutu içinde patladı.

Vail, Clarke'ı ensesinden yakaladı, Prentise'in üzerinden çekti ve yumruğunu karnına indirdi. O da herkes gibi kendini kaptırmış, o anın çılgınlığı içinde kaybolmuştu. Amy'yi kurtaran tek şey odaklanmasıydı: duyuları yarı yarıya azalmış, açıklıktaki cesede sabitlenmiş, bu kadar yanlış hissettiren şeyin ne olduğunu çözmeye çalışıyordu.

Zaman yok. Jellica hedef değiştirmişti. Amy'ye doğru yürüdü ve nefesinin altında bir ilahi mırıldandı. Beyaz Cadı'nın sıkılı yumrukları titreşmeye başladı, kinetik simyayla parılıyor, ardında ısı büyüğü izleri bırakıyordu.

"Bu sefer sana bir yara izinden fazlasını yapacağım," diye hırladı. "Adımı sırtına kazıyacağım."

Jellica havayı yumruklarken Amy geriye doğru dans etti, yumrukları bulanıklaşıyor, havada minyatür gök gürültüsü gibi patlayan tüneller açıyordu. Açıklığa doğru geri geri giderek hareketsiz bedene daha da yaklaştı. Gecka ve Lola da öyleydi, ikisi de çamurda boğuşmaya devam ediyor, cesede yaklaşıyor ve üstüne çıkmaya çalışırken tokatları değiş tokuş ediyorlardı.

"Lütfen beni *dinleyin*," diye bağırdı Amy. "Onun istediği de bu! Ona tam olarak istediği şeyi veriyorsun-"

Büyülü tuzaklar olup olmadığını kontrol ediyorlardı, aniden fark etti, dünya etrafında ağır çekime girerken. Lanetler. Çok yaklaşırsak patlamaya hazır büyüler.

Yanılsama olup olmadığını kontrol etmediler.

Jellica'nın hiddetinden kaçmaya çalışarak geri geri giderken döndü ve gözlerini -iki fiziksel gözünü ve aradaki üçüncüsünü- cesede dikti. Artık neye bakacağını bildiğine göre, bu çok kolaydı. Ölü adamın buruşuk elinin, şekilsiz pelerinininden sarkan, saman ve sicimden yapılmış kaba bir kukladan başka bir şey olmadığını görmek kolaydı.

Bizi içine çekmek için. Bu da demek oluyor ki-

Bir adım daha attı. Topuğu, büyümüş otların arasına gömülmüş kalın, budaklı bir sarmaşığa takıldı. Asma değil. Bir tuzak teli.

Büyülü bir tuzak beklediğimizi biliyordu, diye fark etti hasta, baş döndürücü bir kalp atışıyla, tel koptuğunda keskin bir cınlama duydu. Bu yüzden onun yerine pratik bir tane inşa etti.

Açıklığın bir tarafından diğer tarafına doğru tetiklenecek şekilde inşa edilen zincirleme reaksiyon, düşen domino taşları gibi patladığında, çıtırtılar ve cınlamalar havayı doldurdu. Düşen dallardan yontulmuş, öldürücü bir noktaya kadar bilenmiş mızraklar karanlığın içinde vızıldadı. Açıklığın kenarında, sarmaşıkların ağıyla aşağı çekilen bir ağaç dörtlüsü düşmeye başladı. İçlerinden biri, arkasındaki metrik tonluk ezici ağırlığıyla doğruca kanlı kavgaya doğru düştü.

Zaman su gibi aktı. Her şey bir anda değişti ve herkes açıklığın devasa bir ölüm tuzağına dönüştüğünü fark etti.

Amy hiç tereddüt etmedi. Kendini doğruca Jellica'nın üzerine attı ve onu çimlere doğru çekerken, başlarının üzerinden fırlayan tahta bir kazık Jellica'yı yerinden oynatacak kadar yakındı

Saç. Gecka çamurda Lola'nın üzerine binmiş, yumruklarını savuruyordu ama şimdi hiç düşünmeden yere yığıldı ve füzeler dolu gibi yağarken Lola'yı kendi bedeniyle korudu.

Garcia dönüp düşen ağaçla yüzleşti, morarmış parmak eklemlerini kıvırdı ve inleyerek aşağı inen devasa ölüm tuzağına baktı. Savunma büyüsü onun uzmanlık alanıydı. Bir anda parıldayan havadan bir kalkan oluşturdu ve dev ağacı kavganın tam ortasına düşmeden durdurdu. Ama çok ağırdı. Kasıldı, büyüsü bozulma tehlikesi geçirirken elbise ayakkabıları çamurda yavaşça geriye doğru kaydılar.

"Emile," diye bağırdı Kinzie. "Ona yardım edelim! Diğer herkes uzaklaşsın."

Ona katılmak için koştular, güçlerini büyüye akıttılar, Prentise ve Clarke düşeni kavgadan uzaklaştırırken mamut kütüğünü birkaç saniye daha uzakta tuttular.

Garcia, "İt onu," diye homurdandı. Üç öğrenci dalgalanan havayı iradeleriyle bükerek ağacı sola, kalabalıktan uzağa doğru itti. Hep birlikte bıraktılar, büyü bozuldu ve ağaç çamur ve çalılıkların içine doğru gürledi, durmadan önce birkaç metre yuvarlandı.

Yapraklar hışırdadı. Parçalanmış odunlar ıslak çimlerin üzerine yağdı. Sonra sessizlik.

"Isırgan otu," diye
homurdandı Jellica. Amy
ona baktı.

"Çekil üstümden," dedi Amy'yi kenara iterek. Ayağa kalktı, pantolonunu fırçaladı ve açıklık boyunca tepindi. "Blades, rapor ver! Ses verin ve toplanın."

"Ekip," diye seslendi Kinzie. "Herkes iyi mi?"

Amy iyi olmaktan oldukça uzak olduklarını biliyordu ama en azından kimse ölmemişti. Tuzak ölümcül ama gelişigüzel. Elmer ve Shaddock öğrencilerin hangi yönden geleceğini bilemezlerdi, sadece en olası ihtimalleri tahmin edebilirlerdi, bu yüzden diğer üç ölü şelale çamurdan başka bir şeyin üzerine çökmüştü ve mızraklar kesin etki için değil rastgele hasar için hedeflenmişti.

Yine de çok yakındı. Çok yakın. Amy kendini bedeninin dışındaymış gibi hissediyordu, şoktan ne yapacağını bilemiyordu, damarlarında adrenalin dolaşıyordu, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kendi kanının sesini duyabiliyordu. Öğrenciler, çoğu yara bere içinde, bazıları kanlar içinde, okul uniformaları yırtılmış ve çamurla kirlenmiş bir halde topallayarak bir düğüm oluşturdular.

Kinzie Jellica'ya, "Sana söylemiştim," diye çıkıştı.

"Biz hallettik!" Jellica dişi bir aslan gibi çamurun içinde bir ileri bir geri volta atarak ona çıkıştı. "Önce bizi yavaşlattın. Sonra yolumuza çıktınız. Bıçaklarım tam olarak ne için eğitildilerse onu yaptılar ve doğru yaptılar. Mükemmel bir düzen, mükemmel bir disiplin... Sonra sen geldin ve yanında biraz kaos getirdin. Kaosun sonu budur Kinzie. İnsanlar böyle incinir."

Takipçileri başlarını sallayarak eşlik ederken elik eşarplar rüzgârda dalgalanıyordu, ancak birkaçı kendinden pek emin görünmüyordu. Amy gibi Vail de solgun ve titrek görünüyordu, adrenalın seli yüzünden harap olmuştu.

Jellica, Amy'yi göstererek, "Ve sonra, pastanın üzerine krema koymak için, yeni aptalınız tuzağı kurdu," dedi. "Eğer o burada olmasaydı, tuzağı fark ederdik."

İşte bu kadar. Amy öfkesini kontrol altında tutması gerektiğini biliyordu. Bir kavgada Jellica'ya karşı durma şansının olmadığını biliyordu. Ama bu çok ileri bir adımdı. Öfkesinin taştığını, terli yüzünün pancar kırmızısına döndüğünü hissetti.

"Ayaklarıma dikkat etmediğim için özür dilerim," diye bağırdı Amy, "ama sen

"O zaman beni *öldür*, seni *kaltak*!"

Jellica gözlerini devirdi. "Kimse drama kralielerini sevmez. Seni öldürmeyecektim, sadece biraz sertleştirecektim. Tanrı biliyor ya, bunu kullanabilirsin."

"Az önce hayatını kurtardım!"

"Sana ihtiyacım yoktu. Bana elme taktın ve Bıaklarıma yardım etmemi engelledin," diye hırladı Jellica, öfkesi Amy'ninkiyle birlikte yükseliyordu. "İşe yaramazsın, her zaman işe yaramaz olacaksın ve *bu okula ait değilsin*."

Amy ekibiyle birlikte ayakta durmak için hareket etti. Kinzie bir abla gibi elini Amy'nin omzuna koyarak onu ayakta sabit tuttu.

"Sanki senin karar vermeye hakkın varmış gibi," diye tısladı Amy, bastırılmış öfkesi kontrol altına alınmıştı. "'Düzen ve disiplin mi? Ne şaka ama. Bu okuldaki tüm pisliklerin ve zorbaların neden Bıçaklar'a katılmak istediğini hiç merak ettin mi Jellica? Çünkü onlara olanak sağlıyorsun. İnsanları iyileştirmiyorsun, daha da *kötüleştiriyorsun*. Kinzie haklı. Bir yılandan başka *hiç* kimse senin gibi birinin peşinden gitmeyi kabul etmez."

"*Yeter*." Buz gibi bir ses etraflarında yankılandı.

Chen Lan yıldızlı gece göğünden indi, terlikli ayakları ıslak çimlere değerken cübbesi dalgalanıyordu. Kamaka ve Lanca hemen arkasındaki çalıların arasından koşarak geçtiler.

"Müdire Hanım soğuk bakışlarını bir öğrenciden diğerine gezdirerek, "Şu anda hepiniz beni hayal kırıklığına uğrattınız," dedi. Hayır. Bunu açıklığa kavuşturmamama izin verin. Kesinlikle öfkeliyim. Aramızda ölümcül bir tehdit olduğunu bildiğiniz halde birbirinize düşman olmak mı? Birbirinizle kavga mı ediyorsunuz? Saunders Akademisi size bunu mu öğretti? Ego ve iç çekişme mi? Dikkatsizliğiniz yüzünden bu gece hepiniz ölebilirdiniz."

Kinzie, "Müdire Hanım-" diye söze başladı.

"Hayır. Sessizlik. Şu anda hiçbirinizden tek bir kelime bile duymak istemiyorum. Duymak istemiyorum. Tek bir kelime bile. Tek bir kelime."

Kamaka'nın bile suratı asıktı, her zamanki neşeli sırtısından eser yoktu. Etli bir başparmağını omzunun üzerinden salladı.

"Yatakhaneye dönün, duşa girin, temizlenin ve yatağa gidin. Bu gecelik işin bitti. Biraz zaman ayırmalı, burada neyin yanlış gittiğini ve bunu nasıl düzelteceğinizi düşünmelisiniz. Çünkü şu anda hiçbirinizin Saunders gibi davrandığını düşünmüyorum ve böyle hissetmekten hoşlanmıyorum. Bu beni üzüyor."

Amy'nin kalbi burkuldu. Bunu söylerken tam ona bakıyordu.

"Her biriniz," diye ekledi Chen Lan, "buradaki eylemlerinizi yansıtan ve sorumluluk alan beş yüz kelimelik bir makale yazarak başlayacaksınız. Yarın öğlene kadar masamda olmasını istiyorum. Ve eğer herhangi birinizi bir daha bu şekilde kavga ederken yakalarsam, gerekçelerinizin ne olduğu umurumda değil, sorgusuz sualsiz kovulacaksınız. Hepsi bu kadar. *Gidebilirsiniz.*"

Akademi duvarlarına doğru uzun ve sessiz yürüyüşte Amy, Vail'e yetişmeye çalıştı.

"Vail, sen-"

"Vay canına, sanırım hayvanlar konusunda gerçekten sihirli bir yeteneğin var."

Amy kaşlarını çattı, takip etmedi. Vail, çalılıkların arasından geçerken ona buz gibi bir bakış fırlattı.

"Görünüşe göre yılanlarla bile konuşabiliyorsun."

Amy'nin çenesi düştü. "Vail, ben... seni kastetmediğimi biliyorsun."

"Öyle mi? Beş dakika önce söylediğin şeyi kastetmedin değil mi? Hani şu tüm zorbaların ve pisliklerin ona katılmak istediği, bir yilandan başka kimsenin onu takip etmeyeceği..."

"*Seni* kastetmedim!"

Vail yürürken döndü ve ellerini iki yana açtı. "Kimi kastettin, Ames? Her gün dersten sonra daha iyi bir ateşbaz olmam için bana yardım eden Parr'ı mı kastediyorsun? Herhangi bir ödül için değil, ama

Sırf elimden gelenin en iyisini yapmamı istediği için mi? Bana yardım edin: O bir zorba mı, yoksa bir pislik mi? Ya da bir yılan mı?"

Amy dünya başına yıkılıyormuş gibi hissetti. *Neden ağzımı açtım ki? Bunu neden söyledim ki? Aptal, aptal-*

"Prentise'e ne dersin?" diye sordu Vail, durmaksızın. "Prentise'i biliyorsunuz, doğduğu günden beri beyni yıkanmış, istismar edilmiş ve kendi hükümeti tarafından *sakat* bırakılmış. Şimdi oraya geri dönüp bir gün halkını özgürleştirebilmek için dövüş eğitimi alıyor. Bunu yaptığında Bıçaklar da onunla birlikte olacak. Ben de dahil, çünkü yapılacak doğru şey bu. Tanrım, gerçekten berbatız, değil mi?"

"Vail." Amy'nin gözleri yaşlarla doldu. "Jellica hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Bize, hepimize nasıl davrandığını biliyorsun-"

"Ve ben bunu savunmuyorum!" Vail tersledi. "Jellica hakkında söylediğin her şeye sahip, aksini asla iddia etmedim. Ve evet, bazı Bıçaklar... harika insanlar değiller. Ama benim arkadaşlarım öyle. Ve sen onlara adil bir şans verme zahmetine bile girmedin."

Amy sesini bulmakta zorlanırken, rüzgâr ormanın karanlığında ıslık çalarak ilerledi.

"Sana," diye ekledi Vail, "bana ve seçimlerime saygı duyup duymayacağını sordum. Sanırım cevabı bu gece öğrendik, ha?"

Amy tek başına içeri girdiğinde Colin, Dalton ve Olivia çoktan yatakhaneye dönmüş, Gece Pazarı'ndan aldıkları eşyaları düzenliyorlardı. Gözlerini kocaman açarak baktılar.

"Bir gece oldu," diye mırıldandı, yatağının kenarına çöktü ve ağrıyan ellerini dizlerine dayadı.

"Duyduk," dedi Colin. "Bahati okulda dolaşıyor, dedikoduları topluyor. İyi misin?"

"Çürükler, sıyrıklar." Amy umarsızca bluzunu çekiştirdi, bir omzunun dikiş yerinden yırtıldığı delikten parmağını geçirdi. "Yaşayacağım."

Bahati de çok geride değildi. Kötü haber getirmiş gibi görünüyordu.

"Az önce Vail'le konuştum."

Amy alt dudağını ısırıldı. "Nerede o?" Bahati derin bir nefes aldı.

"Blades'in yatakhaneğinde fazladan bir yatak var. Bir süre orada kalacak. Sana söylememi istedi... Şu anda seninle konuşmak istemiyor. Belki daha sonra. Ama bu gece değil."

Amy sırt üstü uzandı ve tavandaki sıvaların dökülmesine baktı.

Colin, "Profesör Chalk bize dondurma almış," dedi.

Dalton dirseğıyle onu dürttü. "Şimdi olmaz, kardeşim."

Otuzuncu Bölüm

Tertesi gün öğleden sonra, fakülte salonundaki hava kasvetliydi. Sadece dün geceki saldırı yüzünden değil, sadece bir öğrencilerini neredeyse kaybettikleri için de değil.

En umut verici öğrencilerinin tamamını bir tuzağa düşürmüşlerdi - kelimenin tam anlamıyla içine düştükleri bir tuzak - ama Profesör Mallory sabahın erken saatlerinde her şeyin nedenini bulmuştu.

Bir çuvalı sehpanın üzerine bıraktı. Tıkırdadı, metalikti. Çuvalı açıp çalınan ödülleri gösterdi - kütüphaneden birkaç sihirli ders kitabı, Rezonatör parçaları, bir odadan ya da diğerinden çalınan laboratuvar ekipmanları. "Bu Yankılayıcı parçaları," diye açıkladı, "ikinci kattaki üçüncü yataktan geldi. O odadaki her bir öğrenciyi araştırdım. Hepsinin sağlam mazeretleri var - parçalar çalınırken Gece Pazarı'nda görülmüşler. çalındı."

Kamaka'nın kaşları çatıldı. "Peki bütün bunları nereden buldun?"

"Akademi kapılarının hemen dışındaki bir çukurda. Keşif üzerinde biraz zaman harcadım ve sanırım *ne olduğunu* ve *nasıl olduğunun* en azından yarısını çözdüm. Zaman çizelgesini yeniden oluşturmama izin verin. Profesör Lanca ve ben bu küçük operasyon fikrini ortaya attığımızda, her bir Rezonatör bileşenine iki koruyucu büyü yerleştirdik. Birincisi, herhangi bir parça okul arazisinden çıkarılırsa bizi uyarması için bir alarm. İkincisi, hırsız yakalamamıza yetecek kadar uzun süre etkisiz hale getirmeyi amaçlayan bir sok tuzağı."

Chalk bastonuna yaslanarak, "Sağlam bir strateji," diye mırıldandı. "Ne yanlış gitti?"

"Yeni başlayanlar için, yakından bakın. Alarm büyüsunü görüyor musun?"

Chalk bir elini kaldırdı ve parmak uçlarıyla metalik parçaların kıvrımlarını takip etti. Kaşları neredeyse belli belirsiz kalktı.

"Orada ama... donmuş."

"Geçici olarak kilitlenmişler," dedi Lanca. "Hırsız koğuştaki tetiklemedi ya da soymadı, tamamen atlattı. Esasen onu bir yavaş zaman cebinde dondurarak etkisiz hale getirmişler."

Chen Lan parmaklarını birleştirdi ve derin düşüncelere dalmış bir halde kaşlarını çatı.

"Biz bu tekniği öğretmiyoruz. Kesinlikle yapılabilir - herhangi birimiz muhtemelen bunu başarabilirdik - ama öğrencilerimizden hiçbirisi yöntemi bilse bile yapamazdı."

Kamaka, "Bunu tek başlarına yapmak zorunda oldukları anlamına gelmez," diye akıl yürüttü. "Eğer Elmer bir kalıntıyı büyüleme yeteneğine sahipse -"

Chalk, "Geçen yıl Anders oğlana verdiği lanetli büyü kitabı gibi," dedi.

"Aynen öyle. Belki de bir odak kristaline bir tür büyü yükledi ve hırsıza verdi. Peki ya şok büyü? O da mı başarısız oldu?"

"Hayır." Mallory fırçalanmış çelik bir kutunun bir tarafındaki lekeyi işaret etti. Dönen, soluk bir glif şeklinde bir yanık izine benziyordu. "Bu tam olarak teknik özelliklere göre çalıştı. Buradaki sorun zamanlamayla ilgiliydi, büyü sanatıyla değil. Bence şöyle oldu. Elmer ve Shaddock asla Gece Pazarı'nı hedef almayacaklardı. Profesör Lanca'nın da belirttiği gibi, anında fark edileceklerini biliyorlardı. Bununla birlikte, okulun büyük ölçüde boş olacağı bir gecede mükemmel bir dikkat dağıtıcı sundu."

"Saldırı, açıklıktaki bubi tuzağı..." Kamaka başını salladı. "Bütün amacın bu olduğunu düşünmemiz gerekiyordu. Birkaç çocuğu öldürmek ve biraz zarar vermek istediklerini."

Chalk'ın lateks eldivenli elleri bastonunun başını sıkıca kavradı. "Eminim bonus olarak ceset sayısını artırmaktan oldukça mutlu olurlardı, ama hayır. Şimdi kumarın ne olduğunu anlıyorum. Saldırı bizi Akademi alanından daha da uzaklaştırdı ve ardından gelen kaos hepimizin dikkatini dağıttı."

"Bu arada," dedi Mallory, "bizim yerleşik hainimiz kimse dükkâna bakmazken tüm bu teçhizatı topluyor, bir çuvala atıyor ve... şey, geceleyin bir hırsız gibi alıp kaçıyor. Sanırım pusu alanının yakınında olmayan bir yere, grev hattının ötesine atmaları gerekiyordu."

"Ama şok tuzağı patladı," dedi Lanca.

Başını salladı. "Aynen öyle. Alarmı biliyorlardı ya da uyarılmışlardı ama ikinci bir güvenlik katmanı beklemiyorlardı ve nasıl kontrol edeceklerini bilecek kadar yetenekli değillerdi. Birdenbire kendilerini okul kapısının dışındaki toprakta yüzükoyun bulduklarını, seğirip çırpınırken hayatlarındaki kötü seçimleri sorguladıklarını hayal ediyorum."

"Aptal şansы sayesinde kurtulduk," diye mırıldandı Kamaka. "Yine de onları suçüstü yakalayacaktık ama kimse geri dönmeden etkisi geçti."

"Kendilerini topladılar, çuvalı en yakın saklanma yerine attılar. - o hendek - ve kaçtı. Diğer öğrencilerin arasına karıştı, muhtemelen ortalık yatışır yatışmaz çaldığı malları geri almak niyetindeydi."

"Eğer bir öğrenciyse," dedi Chalk, bakışları yavaşça odayı tarayarak. "İsterseniz bana paranoyak deyin ama dün gece herkesin nerede olduğuna dair bir hesap istiyorum."

İlk kez kimse itiraz etmedi. Hâlâ bir numaralı şüpheli olduğunu bilen Lanca, mazeret sunan ilk kişi oldu.

"Gözüm hep üzerimdeydi," dedi. "Pazara sen ve Mallory ile birlikte geldim ve sorun başladığında gecenin sonuna kadar Kamaka'nın yanındaydım."

Kamaka başını salladı. "O temiz. Birbirimize kefil olabiliriz ve Lan da ikimize kefil olabilir. Abe? Kontrol edebileceğimiz bir hikâyen var mı?"

"Pazar yerini korumama yardımcı olmaları için bir çift ikinci sınıf öğrencisini işe aldım... ve içimden bir ses, gerektiğinde bütün gece nerede olduğumu doğrulayabilecek birinin olmasının iyi olabileceğini söylüyordu."

"Bunu bana söylememiştin," dedi Mallory.

"Size söylenmesine gerek yok. Tam olarak neredeydin?"

"Pazarın kuzey tarafı," dedi. "Olaylar başlayınca müzik pavyonunda bir mevzi tuttum, çünkü orası en işlek noktalardan biriydi ve Elmer ya da Shaddock'un gizlice içeri girmeye çalışıp çalışmadığını gözlemek istedim. Düzinelerce öğrenci beni gördü ve yarısıyla havadan sudan konuştum."

"Birini unutuyoruz," diye ekledi Lanca. "Peki ya Orris? Gece Pazarı'na hiç gitmez. Atları izlemek için ahırda kalıyor - boyutsal portalların onları ürküttüğünü ya da buna benzer bir şey olduğunu söylüyor. Başka bir deyişle, bütün gece yalnızdı ve soygun yapmak için tam da olması gereken yerdeydi."

"Bay Orris'i hepinizden daha uzun süredir tanıyorum," dedi müdire hanım. "Sağlam biridir."

Chalk, "Bunu bilmiyoruz," dedi.

"Benim sözüme inanmak istemiyorsanız, şunu düşünün: Büyü becerilerinin orta halli olduğunu ilk kabul eden o olacaktır. Kesinlikle bizimkiler kadar iyi değiller - ama bir öğrencininkinden daha iyiler. Şok tuzağını kesinlikle fark ederdi. Bir tanesini etkisiz hale getirmeyi deneyecek kadar iyi olup olmadığından emin değilim ama onu gafıl avlamış olma ihtimali yok."

"Yine de onu gözetim altına almak istiyorum."

"Eğer sizi memnun edecekse, ama bunun için çok fazla çaba harcamayın. Dikkatimize başka yerde ihtiyaç var. Bu arada, bu sabah ilk iş olarak Kinzie K ve Jellica Barnes'ı ofisime oturttum ve dün gece olanları en ince ayrıntısına kadar anlatmalarını istedim. İkisinin arasında, gerçeğe oldukça yaklaştığıma inanıyorum. Her şeyi gençliğin klasik zaaflarına bağlıyorum."

"Zayıf muhakeme ve tehlikeli bir duygusal olgunluk eksikliği mi?" Lanca söyledi.

"Tek seferde aldım."

Profesör Mallory, "Bu yüceltilmiş kliklerin en başta başlamasına asla izin vermemeliydik," diye homurdandı.

Müdür Hanım, "Öyle ya da böyle klikler oluşacaktır," diye cevap verdi. "Bu durumda, bu bize biraz koz veriyor. Her iki hanımefendiye de, eğer üyeleri bir daha yaramazlık yaparsa, kişisel olarak sorumlu tutulacakları bildirildi. Sanırım birçoğunuzun dersleri başlamak üzere, o yüzden şimdilik ara verelim. Normale dönene kadar bu günlük güncellemelere devam edeceğiz."

"Huh," dedi Kamaka. "Normallik. Ne kavram ama."

Amy tam olarak casusluk yapmıyordu.

Sadece talimatları takip ediyordu. Bugün Profesör Mallory'yle haftalık meditasyon antrenmanını yapıyor, Mantra'ları ve Ceset'i uzak tutmak için kullandığı zihinsel kantripsleri çalışıyordu. Normalde Mallory'nin kulübesinde buluşurlardı ama personel toplantısı nedeniyle Mallory ondan dışarıda beklemesini istemişti

öğretmenler odasında. Bu yüzden bekledi ve dinledi, çakıl taşlı cam kapının arkasından bilgi kırıntıları yakaladı.

Yani haklıydılar. Bir hırsız vardı - hayır, daha kötüsü, bir hain. Profesörlerden hiçbiri suçlu olamazmış gibi geliyordu. *Ve... Bay Orris? Hiç şansı yok. İmkânı yok. Onu müdire hanım gibi tanımıyorum ama tanıyorum ve o iyi bir adam.*

Bu da onun bir öğrenci olması gerektiği anlamına geliyordu. İçlerinden biri Elmer ve Shaddock'un kaçmasına yardım etmeye, bir Ağ istila filosunu başlarına yıkmaya çalışıyordu. Kim olabileceğini, nasıl ya da neden olabileceğini hayal bile edemiyordu ama kanıtlar bunun doğru olması gerektiğini söylüyordu.

Kapı kolu tıkırdayınca koşarak kapıdan uzaklaştı ve profesörler dışarı çıkarken burnunu defterine gömdü.

"İşte buradasın," dedi Mallory. "Benimle yürü." Amy'nin yüzünü gördü. "Woof. Daha iyi görünüyorsun."

"Kendimi daha iyi hissettim," dedi Amy, adımlarını hızlandırarak. "Dün gece biraz egzersiz yaptığını duydum."

"Amy, "Bu çok nazik bir ifade tarzı," dedi.

"Müdire Hanım bana özür kompozisyonunu teslim eden ilk öğrenci olduğunuzu söyledi."

"Bitirene kadar uyuyamadım. Düşüncelerimi kağıda dökmek zorundaydım. Bazen işe yarıyor."

"Ben de oradaydım." Tozlu koridorda yürürlerken Profesör Mallory ona yan gözle baktı. "Onları bu yüzden veriyor, biliyorsun. Amaç ceza olarak elini yıpratmak değil. Amaç, durup bir dakika düşünmenizi sağlamak."

"Çoğunlukla işe yaradı," dedi Amy.

"Eğer içini dökmek istediğin bir şey varsa," dedi, "kulübemin yargılamaya kapalı bir bölge olduğunu bilmelisin."

Amy etrafına bakındı, hafifçe yanan mor ışık kürelerini, maun duvarları kaplayan eski yağlı boya tabloları inceledi.

"Kulübende değiliz."

"Benim kulübem," dedi Profesör Mallory, bir parmağını şakağına vurarak, "bir ruh halidir."

Amy açılmalı mıydı emin değildi. Açabileceğinden de emin değildi. Ama ihtiyacı vardı... *Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum ve bütün sorun da bu.*

"Bunu bildiğinden emin değilim ama ben ve Vail... çok yakınız."

Mallory bir kahkaha attı ve Amy'nin koluna hafifçe vurdu.

"Evlat, eğer siz ikiniz düşündüğünüzün yarısı kadar bile kurnaz olsaydınız, tehlikeli olurdunuz. Ders sırasında birbirinize köpek yavrusu gözüyle baktığınızı gördüm."

Amy kızardı. "Bu kadar açık, ha?"

"Benim yaşıma geldiğinizde, ne kadar çok şeyin apaçık ortada olduğuna şaşıracaksınız. Eğer şanslıysanız, bilgelik yıllarla birlikte gelir. Anlaşmanın iyi yanlarından biri de bu. Ee, ne var ne yok? Cennette sorun mu var?"

Amy bir şekilde Mallory'nin zaten bildiğinden şüpheleniyordu. Amy'nin bunu kendi yöntemiyle anlatmasına izin veriyordu.

"Bir kavga ettik. Kötü bir kavga. Sanırım... Sanırım her şeyi berbat ettim. Batırdım ve bunu düzeltebilir miyim bilmiyorum."

"İstiyor musun?"

Amy şaşkınlıkla ona baktı. Mallory ona sadece rahat bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Ciddi bir soru. Diyelim ki aranızı düzelttiniz ve kavgayı geride bıraktınız. Aranızdaki bu... sorun, üzerinde çalışabileceğiniz, birlikte yaşayabileceğiniz bir şey mi? Yoksa sizi tekrar ayıracak mı? Bazı insanlar birbirlerinden ne kadar hoşlanırlarsa hoşlansınlar romantik açıdan uyumlu değildirler. Her iki eski sevgilime de sorun."

Amy neredeyse düşünmeden cevap verecekti ama kendini durdurdu. Bu soru üzerinde ciddi bir şekilde düşünmeyi hak ediyordu. Profesör Mallory onu Akademi'nin soğuk ve rüzgarlı arka çimenliklerine götürdüğünde ilk içgüdüleriyle aynı yanıtı verdi.

"Onu geri istiyorum," dedi Amy.

"Biliyor musun," dedi Mallory, "ben senin yaşlarındayken, karanlık sanatlara yeni yeni adım atıyordum - bana öyle bakma, bir gotik dönemim vardı - bir arkadaşım sırılsıklam aşıktı. Arzusunun nesnesi güzel, klas bir genç cadıydı. Hatırladığım kadarıyla adı Sara'ydı. Bir kaçamak yaptılar ve iş ciddiye binmeye başladı."

"Ne oldu?" Amy sordu.

"Benim gibi, ikisi de gençti ve bu onlar için çok yeniydi." Mallory yürürken kalbini işaret etti. "Büyük duygular. *Büyük* duygular, geceleri sizi uyutmayan ve midenizi keleklerle dolduran türden. Bu yüzden kendilerine çelme takmaya, kendi yollarına çıkmaya başladılar. Arkadaşım korktu sanırım. Aşk korkutucu olabilir. Ve o çok aşıktı. Bu yüzden geri çekildi. Sara'dan uzaklaştı. Az çok arkadaş kaldılar ama aralarındaki o kıvılcım - o özel, büyülü kıvılcım - kaybolana kadar yıllar geçtikçe birbirlerinden daha da uzaklaştılar."

"Hiç tamir ettiler mi?"

Mallory'nin bakışları uzakta, bir düzine dünya ve elli yıl uzakta bir yerde sabitlenmişti.

"Hayır," dedi profesör. "Bir gün arkadaşım Sara'nın düğünü için bir davetiye aldı. Ve bu birbirlerini son görüşleriydi."

Durdu. Sonra Amy'ye döndü, göz göze geldiler ve ince, buruşuk elini onun omzuna koydu.

"Bu hayat acılar ve sancılarla doludur, ama benim naçizane fikrime göre en kötüsü pişmanlıktır. Yaptıklarınız için duyduğunuz pişmanlıktan daha kötü olan tek şey, yapmaya cesaret edemedikleriniz için duyduğunuz pişmanlıktır. Parmaklarınızın arasından kayıp gitmesine izin verdiğiniz fırsatlar. O fırsatlar bir daha geri gelmemek üzere elinizden gittikten sonra bile, eğer elinizi uzatıp tutunabilseydiniz neler olabileceğini asla unutmayacaksınız."

Amy onun gözlerinin içine baktı. Anlamıştı.

"Profesör, bu meditasyon eğitiminin önemli olduğunu biliyorum ama... başka bir tarihe erteleyebilir miyiz?"

Mallory'nin bakışlarında küçük bir pırıltı vardı. "Belki. Gidecek daha iyi bir yerin var mı?" "Ne yapmam gerektiğini biliyorum," dedi Amy.

"Biliyor musun evlat?" Profesör yavaşça başını salladı, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bence sen de biliyorsun."

Bölüm Otuz Bir

A Kalbi boğazında, Profesör Kamaka'nın sınıf kapısına doğru yürüdü. Çakıl taşlı cama vurdu.

"Kilit açık."

Başını içeri soktu, utangaçtı. "Profesör? Meşgul müsünüz?"

Masasında oturuyordu, cüssesi masayı gölgede bırakıyordu, elinde kırmızı bir kalemle bir yığın kâğıdın üzerine eğilmişti. Başını kaldırıp bakmadı bile, sadece parmaklarını kıvırdı ve ona el salladı. Kadın salonun en ön sırasına oturdu, tek başına.

"Ben, uh, özür dilemek istedim. Dün gece için." Alt dudağını ısırdı ve bir nefes aldı. "Haddimi aştım. Kendimi o ana kaptırdım. Bu bir mazeret değil, daha iyi bilmeliydim."

Ona baktı ve uzun, sessiz bir an boyunca bakışlarını tuttu. Sonra kalemini yere bıraktı.

"Sandalyeni masaya doğru çek, boksör. Oradan seninle konuşamam. Ders veriyormuşum gibi hissediyorum ve bugün ders verecek havada değilim."

Sandalyesini çekti, kauçuk ayak kapakları parke zeminde gıcırdıyordu. Kamaka'nın karşısına oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi.

"Söylediğim şeyi söylerken neden sana baktığımı biliyorsun, değil mi?" diye sordu ona. "Çünkü senden daha fazlasını bekliyorum. Kavgayı başlattığı için Jellica'ya kızmak... zebrayı yediği için aslana kızmak gibi bir şey."

Kim ne bekliyordu ki? Bu bir aslan. Ama sen bundan daha iyisin. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Kendini tuttu, sonra bir parmağını kaldırdı.

"Aslında. Bir şey var. Biliyor musun, Amy..." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "...sende bir öfke var. Pek sık ortaya çıkmıyor ama çıktığında da gerçekten patlıyor."

Cılalı elbise ayakkabılarına baktı. "Sanırım."

"Bu kötü bir şey değil. Hem de hiç. Size bir hikaye anlatayım. Benim geldiğim yerde, halkım denizin ve toprağın ruhlarına saygı duyar. Etrafımızdalar, suyun, kumun ve taşın içindeler. Onlardan biri, Leydi Esuli, sevginin vücut bulmuş halidir. Bize en iyi doğamızı ortaya koymaya çalışmamızı öğretir. Birbirimizle ilgilenmeyi, birbirimizi korumayı."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Amy usulca.

"Evet, o aynı zamanda savaşın vücut bulmuş hali." Amy gözlerini kısarak ona baktı. "Bu nasıl oluyor?"

"İnsanlar her türlü nedenden dolayı kavga eder. Genellikle kötü nedenler. Toprak, kaynaklar, bazen de sadece eski moda açgözlülük. Sende benim istediğim şey var, o yüzden onu senden alacağım."

"Pek sevgi dolu değil," dedi Amy.

"Hayır. Ama o savaş hatlarının diğer tarafındaki insanları düşünün. Savunmak için savaşanları. Evlerini, ailelerini, değer verdikleri her şeyi korumak için. Onlar Esuli'nin kutsadığı askerler. Aşk için savaşanlar, bu sadece başka bir güneşin doğuşunu görecek kadar uzun süre hayatta kalma aşkı olsa bile. Unutmayın, aşk zayıf değildir. Aşk *hissettiğiniz* bir şey değildir, *yaptığınız* şeydir. Sevgi bir eylemdir. Ve bazen, yelkenlerinize biraz haklı öfke dökmek, işi bitirmek için tam olarak ihtiyacınız olan şeydir. Yani hayır, öfkeli olmakta yanlış bir şey yok."

Sandalyesinde geriye yaslandı, şimdi meraklı yeni gözlerle ona bakıyordu.

"Ama bence o şeyeyi içmeyi öğrenmek için çok zaman harcadın.

Öfkenizi yukarı kaldırın, karnınıza doğru itin ve tuzak kapısının üzerine ağır bir şey itin, böylece gevşeyemez. Haksız mıyım?"

Amy, Akademi hayatını sonsuza dek değiştirmeden önce Holybrook'taki hayatına geri döndü. Korku. Tekrar tekrar aklına gelen kelime buydu. Çok fazla korku ve kendini küçük, güçsüz hissetmek. Duygularını göstermenin onu inciteceğini erkenden öğrenmişti. Maske takmak ve acıya karşı dişlerini sıkamak daha güvenliydi.

"Sanırım," dedi.

Profesör Kamaka, "Ancak bu, taşıdığı, büyük ölçüde taşıdığı anlamına gelir ve o zaman kontrolü kaybetmek ve sabah pişman olacağınız bir şey yapmak kolaydır," dedi. "Bakın, bu fiziksel uygunluk konusunda bozuk plak gibi konuştuğumu biliyorum - ve umurumda değil, çünkü haklıyım ve herkes bunu bilmeli - ama gerçekten bir spor yapmayı düşünmenizi istiyorum."

Amy başını eğdi. "Spor mu?"

"Bunu bir basınç tahliye vanası gibi düşünün. Tüm o bastırılmış hayal kırıklığı için iyi bir çıkış. Yüzünü Jellica'nın yumruklarına çarpmaktan iyidir. Hey, kim bilir? O sıksa kemiklerine biraz et giydirirsen belki bir gün onu ringe bile çıkarabilirsin."

Göz göze geldiler, bir an sessiz kaldılar.

"Ama muhtemelen değil," dedi ikisi de aynı anda.

"Evet, muhtemelen hayır," diye başını salladı Kamaka. "Yani, gerçekçi hedefler belirlemek önemlidir. Her neyse, bunu bir düşünün."

Şimdi Amy onunla tekrar sağlam bir zemine oturduğuna göre, sormak istediği soru - almak istediği risk - üzerinde ağırlığını hissettiriyordu. Derin bir nefes aldı ve zar atmaya karar verdi.

"Profesör, ders dışı çalışmalarım hakkında, Navigator Tarot'unu öğreniyorum. Okul yılının sonunda final sınavımda paralel bir dünyaya yolculuk yapacağımı söylemişsiniz."

"Elbette. Bu konuda fazla endişelenme, seni savaş bölgesine falan göndermiyorum. Sadece öğrendiklerinizi test etmek ve daha fazla sorumluluk almaya hazır olduğunuzdan emin olmak için bir deneme seyri."

"Bunu şimdi yapmak istiyorum. Yani, yakında. Yarın iyi olur."

Kamaka iki kez baktı. "Acelen ne? Daha öğrenmen gereken çok şey var. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Onun için her şeyi ortaya döktü. Pişmanlıklarını. Sebeplerini. Planını. Her kelimeye asıldı, dişlek sırtışı yavaşça büyüdü ve sonunda bitirdiğinde arkasına yaslanıp çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu.

"Cüretkâr ve biraz da pervasız. Bunu sevdim. Tamam evlat, ben varım. Sadece bir şey var - kural kuraldır ve sınava erken giriyor olmanız daha kolay olacağı anlamına gelmez. Eğer bunu batırırsan..."

Sonucu söylemeden bıraktı. Söylemesine gerek yoktu: kız hâlâ başarılı ya da başarısız olarak değerlendiriliyordu ve başarısızlık tek bir ceza anlamına geliyordu. İstifa Kemer. Başarılı ol ya da her şeyini kaybet.

büyüsünü, anılarını, umutlarını ve hayallerini. Her şeyini ortaya koyuyordu.

"Aşk bir eylemdir, değil mi?"

"Bu doğru," dedi. "Kesinlikle doğru."

"Ne almamızı istiyorsun?" Kinzie sanki Amy'yi doğru duymamış gibi sordu.

Amy de neye ve neden ihtiyacı olduğunu açıklığa kavuşturdu. Kinzie'nin yanında duran Lola kıkırdadı ve Kinzie'nin sırtını tokatladı.

"İşte bu iyi bir amaç için yağmacılıktır."

Kinzie, "Hafif bir iş de," diye düşündü. "Oraya daha önce de gitmiştik. Tan sınıfı gezegen, yaygara yok, karışıklık yok, canavarlar ya da kargaşa yok. Birkaç saat içinde oraya gidip dönebiliriz."

"Mürettebat oylamasına mı sunalım?" Lola ona sordu.

Kinzie kireç rengi gözlüklerini burnunun üzerine itti ve başını salladı. "Bu şartlar altında kimsenin itiraz edeceğini sanmıyorum."

Vail, Blades'in dördüncü kattaki yatakhanesinin sonundaki ödünç ranzasında bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Saat gece yarısını geçiyordu. Oda çok soğuktu, battaniyesi çok inceydi, yastığı çok düzdü, kalbi uyumak için çok kırık ve yorgunluk bile onu rüya alemine götürmeyi reddediyordu. Bu gece rüya görmek istediğinden değil. Uyuyan zihninin ona görmek istediği hiçbir şeyi göstermeyeceğini biliyordu.

Sonra müziği duydu.

İlk başta yumuşaktı, o kadar yumuşaktı ki gerçekten duyup duymadığından emin değildi. Sonra ses yükseldi ve tanıdık olduğunu fark etti. Yatakta sessizce doğruldu, geceliğiyle ayağa kalkarken çarşaflar bir kenara kayd. Çıplak ayakları buz gibi ahşap zemine değdi.

"Bu şarkıyı biliyorum," diye fısıldadı.

...Ve veda etmek için çok erken.

Hafif bir pop şarkısıydı, yaylılar ve kornolar, duygulu ve yavaş. Kıpırdanan tek kişi o değildi. Gecka oturup gözlerini ovuşturdu ve Prentise

kafasını tel kafesinden dışarı çıkardı ve Vail'e meraklı bir bakış attı. Sürünerek dışarı çıktı, parmaklarını oynattı.

"*Bu da ne?*" diye imzaladı.

Vail elleriyle cevap verdi, dudakları aynı anda hareket ediyordu: "*Bu şarkıyı biliyorum. Benim dünyamdan.*"

Tek bildiğim sana ihtiyacım olduğu

Ve eğer bana bir şans daha verirsen

Tek bildiğim vedalaşmak için çok erken olduğu.

Kızlar pencerenin önünde toplandılar ve aşağıdaki çimenliklere baktılar. Karanlıkta parlayan bir fener, dalgalanan çimlerin üzerinde küçük, sıcak bir daire oluşturunuyordu.

Gecka gözlerini kocaman açarak bir kahkaha patlattı. "Nehrin tatlı tanrıları, o -"

"*Öyle,*" diye imzaladı Prentise.

Amy ışık çemberinin içinde tek başına duruyordu, gözleri yataktan penceresine sabitlenmişti, başının üzerinde bir radyo tutuyordu, müzik kutusu Vail'in anavatanından bir aşk şarkısı çalıyordu.

Jellica homurdanarak omuzlarını kaldırıp içeri girdi. "Bu da ne... oh, benimle dalga mı geçiyorsun?"

Vail aceleyle ranzasına döndü ve yatağının ayak ucundaki dolabı karıştırdı. Jellica döndü, elleri kalçalarında, ters ters

bakıyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ne düşünüyorsun?" Vail dudaklarında orantısız bir gülümsemeyle konuştu. "Giyiniyorum."

"Oraya gitmiyorsun."

"Jellica," dedi Vail ona. "Bunu tüm saygımla söylüyorum: Bu gece seninle dövüşmek istemiyorum. Bu Blades'le ilgili değil. Bu benimle ve benim hayatımla ilgili. Eğer gerçekten istiyorsan sabah tartışabiliriz."

Jellica ona engel olmadı.

Amy soğuk karanlıkta durdu, hantal radyoyu yüksekte tutarken kolları ağrıyordu, şarkının bitmesine belki otuz saniye kaldığını biliyordu ve eğer hiçbir şey olmazsa, kendini bir hiç uğruna aptal durumuna düşürmüş olacaktı... İşte kumar buydu. Bu fikri eski bir filmde almıştı.

çocukken izlemiş. Aslında hatırlayamıyordu.

filmde *çalıştı*, ama-

Bir çift ağır meşe kapı, sürgüsü kayarak açıldığında metalik bir gümbürtü çıkardı. Kapılardan biri ardına kadar açıldı ve Vail arkasında parlayan mor ışıklarla siluet halinde durdu.

"Sen," dedi Vail, sesi hoppa bir kahkahaya dönüşerek, "tam bir *aptalsın*."

Amy radyoyu ayaklarının dibine bıraktı. Orada öylece durdu, kararsızdı, kolları iki yanında titriyordu.

Vail buz gibi gece havasına doğru yürüyerek aralarındaki boşluğu geçti.

"Yeni yıla başladığımızda," dedi Amy, kelimeleri bulmakta zorlanarak, "sen kelimeleri söylememi istedi. Aramızdaki bu şeyi resmileştirmemi. Ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım. Hissetmediğim için değil, korktuğum için. Vail, gerçek şu ki, sana karşı hissettiklerimi daha önce hiç hissetmemiştim. Kimseye karşı değil, yakınım bile."

Vail sessizliğini korudu, gözleri karanlıkta belli belirsiz parlıyordu.

"Eğer bana kızgınsan," dedi Amy, "kızmakta sonuna kadar haklısın. O gece ormanda söylediklerim gerçekten çok boktan ve düşüncesizceydi. Saygıyı ve sevgiyi hak ediyorsun, bu ister benimle ve arkadaşlarımızla olsun, ister Bıçaklar'la, ya da... her ikisiyle de. Ve eğer benimle işin bittiyse, çekip giderim ve bir daha benimle konuşmak zorunda kalmazsın. Ama bana bir şans daha verirsen-"

Vail aralarındaki mesafeyi kapattı. Amy'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Ben buradayım," dedi Vail.

Amy kendi gözlerinin yaşardığını hissetti. Buna karşı koymadı. Maske takmanın sırası değildi.

"Sadece söz söylemenin yeterli olmadığını biliyorum. Herkes konuşabilir. Bu yüzden size bunu kanıtlamak istiyorum. Kamaka'nın özel çalışmalar dersinden mezun olmak için başka bir dünyaya yolculuk yapmam gerekiyor. Her şey gibi bu da ya geçecek ya da kalacak. Eğer bunu batırırsam, buradaki her şey benim için biter. Arch'a tek yönlü bir yolculuk. Her neyse, kendi kondüktörümü seçmeme izin var... ve diğer tarafta ekürim olacak bir kişiyi seçmeme. Beni koruyacağına güvendiğim birini, çünkü tüm geleceğimi buna yatırıyorum."

Amy çenesini indirdi, alt dudağı titriyordu.

"Dünyada senden daha fazla güvendiğim kimse yok. Ve... eğer hala benim kız arkadaşım olmak istiyorsan, ben de senin olmak istiyorum. Seni seviyorum, Vail."

Vail bir elini Amy'nin yüzüne doğru kaldırdı. Parmak uçları hafifçe titreyerek Amy'nin çenesinin kıvrımlarında gezindi. Tek bir gözyaşı Vail'in parmağına takıldı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Vail.

Sonra elini Amy'nin boynunun arkasına doladı ve onu bir öpücüğün içine çekti. Dudakları buluştu, kadife ve aç, gergin ve istekliydi, ikisi de korkuyordu ama birlikte korkuyorlardı, ne olursa olsun birlikte durmaya hazırdılar. Amy Vail'i sıkıca kavradı, bir eli sırtında gezindi, kalbi kulaklarında çınlarken onu her şeyiyle kucakladı ve sonra... tezahürat mı duydu?

Öpüşmeyi kestiler ve çılgın alkış seslerine döndüler. Arka pencerelerdeki ışıkların yarısı yanıyordu, pencereler açıktı, bir düzine öğrenci dışarı eğilmiş ve pencere pervazlarına vurarak onaylarını haykırıyorlardı. Amy'nin yanaklarını sıcak bir kızarıklık kapladı.

Vail hiçbir şeyi kaçırmadı. Amy ile yan yana durmak için döndü, onun elini tuttu ve diğer elini bir çırpıda döndürerek onu bir selamın içine çekti.

"Teşekkür ederim!" diye bağırdı pencerelere doğru. "Bütün hafta burada olacağız.

Garsonunuza bahşış vermeyi unutmayın."

Otuz İkinci Bölüm

"N o," dedi Colin. "Uh-uh. Hayır. Asla olmaz."
Amy ve Vail onu Profesör Chalk'ın konferans salonunun arka tarafında köşeye sıkıştırmışlardı.

bir sonraki derslerine doğru yol alıyordu. Kapana kısılmış bir hayvan gibi görünüyordu, iki kız ustalıklı kaçmasını engellerken bir o yana bir bu yana koşturuyordu.

"Kaybedecek bir şeyin yok," dedi Amy. "Bu sınavdan not alacak tek kişi benim. Eğer çuvallarsam, dışarı atılacak tek kişi benim. Sen ve Vail güvendesiniz. O yüzden lütfen benim şefim olun."

"Bütün mesele de bu zaten," diye itiraz etti Colin. "Mesele *benim* ne kaybedeceğim değil, senin ne kaybedeceğin. Eğer senin kondüktörünsem, sana olacıklardan ben sorumluyum."

Vail uzandı ve onun saçlarını karıştırdı. "Bu canavarın doğasında var, biliyor musun? İş tanımında bu var. İstedğin bu değil miydi?"

"I..." Yere baktı, kollarını iki yanına dayamıştı, vücudu çelik bir yay gibi gergindi. "Öyle olduğunu sanıyordum. Yani, bence öyle. Ama yılın başındaki o tatbikatta ne olduğuna bir bak. Eğer o gerçek olsaydı... Eğer o gerçek olsaydı, *ölmüş* olurdun. Ve bu benim hatam olurdu."

"Kimse bize ateş etmeyecek," diye söz verdi Amy. "Profesör Kamaka bunun basit bir ayak işi olduğunu söylüyor. Girip çıkacağız. En fazla iki ya da üç saat."

"Tanrım, Ames," dedi Vail, "birinin kendine olan güvenini geri kazanması için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor, ekstra kredili çalışmalardan bahsetmiyorum bile."

"Kendimi tamamen aynı fikirde buluyorum."

Colin oltaya takılmış bir balık gibi kıvrandı. "Beni bundan kurtarmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," dedi Vail. "Evet diyene kadar sana acımasızca zorbalık edeceğiz. Yoksa Dalton'ı buraya çağırıp küçük kardeşinin korkaklık ettiğini mi söylemem gerekiyor? Akran baskısı mı istiyorsunuz? Henüz akran baskısına *başlamadık*."

"Bu senin kendi iyiliğin için," diye ekledi Amy. Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Hadi ama. Lütfen mi? Bunu bizim için yapar mısınız?"

İçini çekti, direnci kırılırken omuzları çöktü. "Bunu yapmak için bana güvendiğine emin misin?"

Amy ona, "Bizim tarafımızda olmasını tercih edeceğim kimse yok," dedi.

"Pekala, tamam. Tamam. Yapacağım." Ağzını buruşturdu ve ona ters ters baktı. "Ama hep şikayet edeceğim."

"Buna izin vereceğim."

Onlar dışarı çıkarken, Profesör Chalk evrak işlerinden başını kaldırdı.

"Bayan Nettle."

Durakladı ve geri döndü, artık onunla yalnızdı.

"Hatırlarsın," dedi, "sana geçen yıl söylediklerimi. Sende görmeyi beklediğim kaliteyi."

O yaptı. "Liderlik, Profesör Chalk."

Ona yavaşça ve sertçe başını salladı, sonra kâğıtlarına geri döndü. "Devam edin, Bayan Nettle. Devam edin."

"Zamanlamanız şaşırtıcı derecede iyi," dedi Profesör Kamaka. Amy, Vail ve Colin'in etrafında toplandığı okul kütüphanesinin arka tarafındaki bir masanın ucuna oturdu. "Bakın, bu sınavı her yaptığımda iki şey bulmam gerekiyor: ilk kez gelen birinin kendi başına ziyaret edebileceği kadar güvenli bir dünya ve oraya gitmek için bir neden, ne yaptığınızı bildiğinizi kanıtlamak için çantanıza atabileceğiniz bir tür ödül. Akademi'nin yapması gereken bir iş var ve bu önemli bir iş. Bu meşguliyet işi değil."

İlk bakışta bir alışveriş listesi gibi görünen bir klasörü açtı. Sonra Amy listedeki kelimeleri gördü ve gözleri yaşardı. Bu kez, kıvrımlı, telaffuz edilemeyen heceler listenin bir parçası değildi.

herhangi bir büyü - reçeteli ilaçların isimleri, miktarları ve dozlarıydı.

"Biliyorsunuz, malzemelerimizin çoğunu Racani'den alıyoruz," diye açıkladı profesör, "ama kendi başlarına tedarik edemedikleri bazı şeyler var. Bu, öğrencilerimizin ihtiyaç duyduğu, şifalı bitkiler ve büyü kullanamayacağımız ilaçları da içeriyor. İnsülin, tansiyon ilacı-"

Colin, "Sanırım bu Carol Rochester için," dedi.

Kamaka göğsüne dokundu. "Paralel On Dokuz'daki piliç bu mu? İki kalbi olan mı?"

Başını salladı.

"Hayır, bir at kadar sağlıklı." Kamaka bir süre uzaklara baktı ve hayretler içinde kaldı. "Vay canına, iki kalple neler yapabilirim. Kardiyoyu hayal edin. Her neyse, birkaç ayda bir birkaç öğrencimi alışveriş listesiyle birlikte Paralel Üç'e gönderip ihtiyacımız olan şeyleri aldırıyorum. Orada bir dostumuz var, bir doktor. Sihirbaz değil ama ne yaptığımızı az çok biliyor ve bize yardım etmek için para alıyor."

Amy kaşlarını çattı. "Paralel Üç. Bekle... *Bu benim dünyam değil mi?*"

"Doğduğun dünya," diye düzeltti onu. "Sen artık bir gezginsin. *Senin* dünyanın, hangisini evine çağırmak istersen odur. Ama evet, elimden geldiğince ilk kez gelenleri geldikleri gezegene göndermeyi seviyorum. Gördüğün gibi, ayrıldığında olduğun kişi değilsin. Bunun ne kadar farkındasın bilmiyorum ama değişiyorsun. Büyüyorsun. Ve sadece sihirden bahsetmiyorum."

Amy ve Vail masanın altında birbirlerinin ellerini buldular. Fark etti, tamam.

"Bazen," dedi Kamaka, "ne kadar yol kat ettiğinizi anlamak için başladığınız yere geri dönmeniz gerekir."

"Peki tam olarak nereye ineceğiz? Ve bu doktoru nerede bulacağız ve nerede-"

Kamaka güldü ve parmağını ona doğru salladı.

"Hayır! Eğer size tüm cevapları verseydim, bu nasıl bir sınav olurdu? Doğru takımı seçmenin de sınavın bir parçası olduğunu daha önce söylememiş miydim?"

Amy, "Sen... öyle bir şey yapmadın," diye cevap verdi.

Parmaklarını dosyanın üzerine vurdu. "Umarım tüm o oryantiring dersleri sırasında dikkatini vermişsindir, çünkü yapacağın şey bu. Sizi Zimbabwe'den Çin Seddi'ne kadar her yere bırakabilirim. Sen ve buradaki ekürin gözlerinizi, kulaklarınızı ve ellerinizi kullanmak zorunda kalacaksınız."

Tam olarak nerede olduğunuzu anlamak için beyinler. Bu arada kondüktörünüz de bir kondüktörün yapması gerekeni yapmalı ve başarılı olmanız için gereken bilgileri size ulaştırmalıdır. Birlikte çalışın, koordine olun, çözün."

Colin masanın altına gömülmek ister gibi görünüyordu. Kamaka alışveriş listesini Amy'ye uzattı.

"Doktora gidin, ona bu listeyi verin, o da reçeteleri yazsın ve yerel bir eczaneye çağırsın. Onları al, geri getir, testi geçersin."

Elini dosyanın içine soktu, bir kalem daha çıkardı ve listenin üstüne yapıştırdı. Bu bir kredi kartıydı, yüzü siyah üzerine safir girdaplarla süslenmişti. Bir ticari hesap - kart sahibi *Egress Partners Ltd.*

"Bunu ödemek için kullanın. Bir de makbuz alın. Fiş almazsanız müdire hanımdan azar ıstıtırım ve bu da hepimizin kötü vakit geçireceği anlamına gelir."

"*Egress* nedir?" Amy parmağının ucuyla kabarık rakamların üzerinde gezinerek sordu.

"Çok gerçek bir sahte şirket. Akademi'nin yatırımcıları yaklaşık bir düzine farklı dünyada paravan şirketler işletiyor. Bu şirket aslında bir telesekreterlik hizmeti ve banka hesabından başka bir şey değil, böylece saha ajanları - sizin gibi - ihtiyaç duyduklarında acil harcama parası alabiliyorlar."

"Saha ajanları'," diye yineledi Vail. "Sanki casusmuşuz gibi. Harika."

"Oh, bir şey daha: Bira istiyorum."

"Bira mı?" Amy söyledi.

"Bir bira," dedi Kamaka ellerini birbirine kenetleyerek. "Herhangi bir bira değil. Özel bir bira. Çok sık içmem - yani o boş karbonhidratlara dikkat etmem lazım - ama birkaç yıl önce denediğim özel bir biranın hayalini kuruyorum. Samuel Adams Boston Lager. Bana bir kutu getir."

"Profesör?" Amy dedi ki. "Reşit olmadığımızı biliyorsun, değil mi? Benim dünyamda henüz yasal olarak bira satın alamıyoruz."

"Vay canına," dedi şaşırmış gibi yaparak. "Sanki bu anlamsız bir istek kılıfına bürünmüş kasıtlı bir kurnazlık testi gibi. Ama ben asla bu kadar sinsi ve kurnazca bir şey yapmam, değil mi? Hayır. Her neyse, nasıl yapacağın umurumda değil, bana bir kutu Sam Adams getir."

"Anlaşıldı," dedi.

"Bu arada, buraya çağrıldığınız gece giydiğiniz kıyafetler hala yanınızda mı? Eğer yoksa, Adelaide ile konuşun, size arşivlerden paralele uygun kıyafetler bulacaktır. Saunders Akademisi kıyafetleriyle dışarı çıkamazsın. Yanlış türden dikkatleri üzerine çekebilirsin."

"Evet, okul üniforması giymiş kızlara sapıklık yapan adamlar gibi," dedi Vail. "Ben... Network'ü kastetmiştim ama... evet, o da var, yeterince adil." "Bela beklemeli miyiz?" Amy sordu, şimdi endişeliydi.

"Her zaman, ama bu tatta değil. Orada gerçekten kötü adamlarla karşılaşacağınızı bir an bile düşünseydim, sizi en başta göndermezdim. Burası büyük bir gezegen. Şans eseri bir Ağ operasyonuna denk gelme ihtimaliniz yıldırım çarpması kadar düşük ve o zaman bile piyadelerinin çoğu nemli bir sünger kadar sihirli bir algıya sahip."

"Bu yüzden dikkat çekmemeye çalışıyoruz," dedi Vail, "normal davranıyoruz ve her şey yolunda gidiyor."

"Bingo. Siz sıradan bir iş yapan sıradan kızlarsınız. Bu arada *büyü yok*. Herkesin okült hakkında bilgi sahibi olduğu dünyalarda, bu büyük bir mesele değildir. Mesela Profesör Chalk'ın geldiği yerde televizyonda büyülü düellolar gösteriliyor. Bu ulusal bir spor gibi. Kimse bu konuda iki kere düşünmüyor."

"Ama benim dünyamda 'sihir' sahte şeyler anlamına gelir. Şapkadan tavşan çıkarmak gibi" dedi Amy.

"Ve böyle yerlerde," dedi profesör, "gerçeğe maruz kalmak insanların beyinlerini yıkabilir, bilirsiniz, tüm medeniyetleri tamamen öngörülemeyen şekillerde dönüştürmekten bahsetmiyorum bile. Sırları gizli tutmak resmi Akademi politikamızdır. Tekneyi sallamıyoruz ve herkes mutlu kalıyor."

"Anlıyorum," dedi Amy. "Bu temelde Asal Direktif."

Hepsi ona baktı. Amy biraz ürperdi.

"Bakın, *Uzay Yolu*'nda Yıldız Filosu'nun bir kuralı vardır, ilkel bir uygarlıkla temasa geçtiğinizde..." Sesi kesildi. Vail uzandı ve nazikçe elinin arkasını okşadı.

"Bir de bana inek diyorlar," diye mırıldandı Colin.

"Bununla birlikte..." Kamaka söyledi. Elini çevirdi ve arkaları süslü bir şekilde resmedilmiş, yıpranmış, antika kartlardan bir dizi açtı. "Anahtarlarınız, madam."

Altı karttan oluşan kâğıtları Amy'nin memnun gözleri önünde masanın üzerine koydu. Üçü seyahat için, üçü tekrar eve dönmek için.

Kamaka Amy'ye ihtiyaç duyacakları kombinasyonları öğretti. Dünyasına geri dönmek için bir kapı açmak - *Benim doğduğum dünya*, diye hatırlattı kendine, *artık orada yaşamıyorum* - Tuzun Altılısı ve Kulaçların İki ve Üçü'nü gerektiriyordu. Saunders Akademisi'ne geri dönmek için, eve geri dönmek için, Asaların Üçü, Fırtınaların Şövalyesi ve Tuzun Metresi gerekiyordu.

"Bunları kaybedersen," diye uyardı onu, "oyun biter. Bir kurtarma ekibi göndereceğiz, ama dürüst olmak gerekirse, seni buraya geri sürükleyecekler, böylece zihin silme için doğrudan İstifa Kemeri'ne itebilecekler. Bu kartlara paha biçilemez. Onlara bu şekilde davranın."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi ciddiyetle.

Ukala bir gülümseme takındı ve kızın koluna bir tokat attı. "Heck, evlat, yapmayacağımı biliyorum."

Colin onlara Mumu takdim etti. Mistik mühürlerle işlenmiş ince pirinç asa, dünyalar arası bir bağ oluşturacak ve Akademi arazisinin görece güvenliğinden onların şefi olarak hizmet etmesine izin verecekti. Vail onu aldı ve kot ceketinin cebine koydu. Orijinal kıyafetlerinden geriye kalanlar ve Adelaide'in arşivinden aşırıdıkları birkaç acil durum parçası arasında, tamamen sıradan bir çift yirmi birinci yüzyıl genci gibi görünüyordular.

"Pekâlâ," dedi profesör, bir adım geri çekilirken avuçlarını birbirine vurarak, "yapacak bir şey yok. Unutmayın, portal olarak istediğiniz kapıyı kullanabilirsiniz - açılıp kapanıyorsa, büyü için yeterli olacaktır - ama her zaman uzayda kartların belirlediği sabit bir noktaya *varacaksınız*. Dönüş yolculuğunuzda sizi basketbol sahasına bırakacak ve biz de sizi bekliyor olacağız. Gidişiniz için..."

Gözlerinde muzip bir bakış vardı.

"Küçük bir komplikasyondan bahsetmiş miydim? Küçük, önemsiz bir kırılganlık?" Amy iç geçirme isteğiyle savaştı.

"Bahsetmedin."

"Aklımdan çıkmış olmalı! Tamam, bu özel kart kombinasyonu sizi belirli bir otelin belirli bir odasındaki Paralel Üç'e götürecektir. Bundan sonrasını kendiniz bulmanız gerekecek. İpucu yok - bu eğlenceyi mahveder. En azından benim için eğlenceyi."

"Sorun nedir?" Amy sordu.

"Otel açık ve söz konusu oda düzenli olarak kiralanıyor. *Sihir yok* kuralını hatırlıyor musun? Turistlerin önünde boyutsal bir geçitten geçmek sayılır, bu yüzden... hızlı ve akıllı olun."

Amy döndü ve Vail'in gözlerinin içine baktı. "Bunu halledebiliriz," dedi Amy.

Otuz Üçüncü Bölüm

Profesör Kamaka ve Colin aceleyle kontrol kabinine giderek Amy ve Vail'e kendilerini toparlamaları ve kalkışa hazırlanmaları için birkaç dakika verdi.

"Bunun için hazır mısınız?" Vail sordu.

Amy bunu düşündü. Elindeki kartları karıştırdı. Üçü gidiş yolculuğu içindi; diğer üçü ise eve dönüş anahtarları olarak kalça cebinde duruyordu. "Eğer eski memleketime yakın bir yere gideceğimizi düşünseydim, Şu anda bazı sorunlar yaşıyor olurum. Neyse ki yaşamıyoruz."

Vail kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun? Bize hangi ülkeye gideceğimizi bile söylemiyor."

"Ama giriş kapısının bir otele açıldığını söylemişti," dedi Amy. "Holybrook o kadar küçük ki bir oteli bile yok - zaten kimse de ziyaret etmek istemez. En yakın otel üç kasaba ötede."

Ama Amy yine de kendini geride bıraktığı yerleri ve insanları düşünürken buldu. Kendi dünyasındaki herkes için Amy Nettle bir buçuk yıl önce hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Kimsenin endişelenip endişelenmediğini, avlanmaktan vazgeçmeden önce onu ne kadar aradıklarını merak etti. Babasının zahmet edip etmediğini bile merak ediyordu.

"Düşünceleriniz için Penny," dedi Vail, onun ani sessizliğini yakalayarak.

Amy silkindi ve kartları salladı. "Sadece odaklanmalı ve o ilaçları almalıyım. İnsanlar bugün bize güveniyor. Onları hayal kırıklığına uğratmayacağız."

Bazen ne kadar yol kat ettiğinizi anlamak için başladığınız yere geri dönmeniz gerekir.

Amy üç kartı sınıf kapısına doğru bastırdı. Çakıl taşlı camın arkasında, örümcekli büyüü fısıldarken, ışıklar kayan yıldızlar gibi dönüp düştü ve geride sadece karanlığı bıraktı. Kapının ardındaki dünya artık onların değildi. Soğuk pirinç kolu dikkatlice çevirdi, içeriye bakabilmek için bir santim kadar açtı.

Çatlak, tozlu bir koridor yerine karanlık bir otel odasına bakıyordu. Koyu ahşap kaplamaları ve deve tüyü halısıyla butik bir süitti burası; kral yatak süslü bir kiraz yatak başlığıyla donatılmıştı. Çarşaf lar buruşuk ve dağınıktı; televizyonun yanındaki katlanır sehpanın üzerinde açık bir bavul duruyordu.

"Dolu," diye fısıldadı Amy omzunun üzerinden, "ama görünüşe göre dışarıdalar. Hadi gidelim."

Kapıdan geçtiler ve arkalarından kapattılar. Amy kendini toparlarken Vail döndü ve kapıyı tekrar kontrol etti. Şimdi masif ahşaptı ve sıradan bir otel banyosuna açılıyordu. Diğer taraftaydılar, yolları kesilmişti ve eve kendi başlarına dönmeleri gerekiyordu.

Vail bir şey söyledi. Amy gözlerini kırıştırdı. Tek kelimesini bile anlamamıştı. Sözcükler sert ama zengin ve yankılıydı, Almanca gibiydi ama tam değildi.

"Ben...ne?"

Vail başını salladı, kulağını işaret ederek Amy'nin hissettiği kadar şaşkın görünüyordu. "Oh!" dedi Amy. "Bekle, bekle, ben hallederim."

Parmaklarını kıvırdı, Yirmi Katlı Dil'in ilahisi hafızasından yükselirken onları mistik bir şekilde döndürdü. Büyünün genişlediğini, onları sardığını, sıcak bir alan ve anlayış baloncuğu oluşturduğunu hissetti. Büyü görünmezdi ama gözünün ucuyla onu görebiliyordu; etraflarında yumuşakça dalgalanan, ipeksi bir zarftı bu.

"Nasıl yani?"

"Vay canına," dedi Vail, "anadilin kulağa tuhaf geliyor."

"Seninki Almanca gibi geliyor."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Boş ver," dedi Amy ve kapıya doğru ilerledi. "Sakinler geri gelmeden buradan gidelim."

Vail odanın uzak tarafındaki karanlık pencereye baktı. "Burada gece mi oldu? Tuhaf, okulda daha öğlen bile olmamıştı."

"Evet, dünyalar arasında zıpladığınızda zaman garipleşiyor. Hepsi aynı programa göre çalışmıyor."

Amy'nin zihninin içinde bir parazit patladı. Vail'in sol gözündeki ani seğirmeden o da bunu hissetti. Sonra Colin'in sesini duydu.

"Görev kontrolden Falcon ve Crow'a. Şu anda Mum aracılığıyla yayın yapıyor olmalıyım ve ekranımda siz varsınız. Cevap verin, beni duyabiliyor musunuz?"

"Şahin ve Karga' mı?" Vail söyledi. "Bize kod adları mı verdiniz?" "Bu bir casusluk görevi. Casusların kod adları olur."

Amy sessiz otel koridoruna çıktı ve iki tarafa da baktı. "Hangimiz Şahin, hangimiz Karga?"

"Evet, Colin," dedi Vail, onu dışarı kadar takip ederek. "Dikkatli cevap verin." "Şey, yani-"

"Hey!"

Amy ve Vail döndüler. Kalın bıyıklı, iri yapılı bir adam koridorda hışımla ilerliyor, suçlayıcı bir parmakla onları işaret ediyordu.

"Odamda ne halt ediyorsun?" "Kaç," dedi Vail.

Amy'ye ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Asansörün yanına gelene kadar son sürat ters yöne doğru koştular. Amy aşağı inme düğmesine bastı, ama adamın kendilerine doğru oflayıp pufladığını duyabiliyorlardı. Vakit yoktu. Vail onun elinden tuttu ve merdiven boşluğunun kapısına doğru çekti.

Keskin floresan ışığıyla yıkanan üç kat beton merdiveni hızla indiler ve ardından panelleri değişen renklerle yıkanan renkli camlarla kaplı bir gökyüzü köprüsünden geçtiler. Bir kat daha indiler ve nefes nefese bir otoparkın göbeğine fırladılar. Kirli bir panelvanın arkasına saklandılar ve omuz omuza yere yığıldılar.

"Bu... çok yakındı," diye nefes nefese kaldı Amy.

Vail ceketinin cebini yokladı ve mumun güven verici ağırlığını hissetti. "Colin? Hâlâ orada mısın? Yerlilerden biriyle küçük bir sorun yaşadık ama temiziz. Neredeyiz?"

"Küçük bir pürüz var. Normalde tüm bu bilgileri sizin için hazırlardım - yani normalde yola çıkmadan önce tam bir brifing alırdınız - ama bunun Amy'nin sınavı olduğunu düşünürsek..."

"Hadi ama. En iyi kızlarınıza biraz yardım edebilirsiniz, değil mi?" "Profesör Kamaka hemen yanımda oturuyor," dedi.

"Oh."

Amy nefesini tuttu ve kendini tekrar yukarı iterek boynunu büküp minibüsün kaputunun üzerinden baktı. Öfkeli misafir ya arabayı terk etmişti

kovaladı ya da kaybetti. Şu an için temizlerdi. "Bize ne söyleyebilirsiniz?" diye sordu.

"Tüm iletken paketine erişimim var - ki hala nasıl kullanılacağını öğreniyorum, bu konuda anlaşılm - ve bölgesel bir veri tabanı. Bana birkaç çapraz cadde bulabilirseniz, bakabilirim ve-"

"Hayır!" Kamaka araya girerek onun sözünü kesti. "Üzgünüm hanımlar. Siz birkaç ipucu daha bulana kadar kondüktörünüz size yardımcı olamaz. Bana nerede olduğunuzu söyleyin, o zaman size yardım edebilir."

Vail Amy'ye yorgun bir bakış attı. "Bundan gerçekten zevk alıyor, değil mi?" "Gerçekten öyle," dedi kulaklarına, "ve seni duyabiliyorum."

Yürüdüler. Garaj, gece gökyüzüne karşı aydınlatılmış geniş ama sessiz bir şehir caddesine açılıyordu. Işık kirliliği yıldızları bastırmıştı - onlara rehberlik edecek takımyıldızlar yoktu. Etraflarındaki binalar iki ya da üç katlı eski taş binalardı ve Amy arkalarında yükselen modern kuleleri görebiliyordu, ama çok fazla değillerdi.

Kamaka'nın dersi Amy'ye yönünü bulması için bir dizi numara öğretmişti. Yıldızlar bunlardan biriydi, ama başkaları da vardı. Garip bir durumu anlamak için ipuçları.

Küçük bir şehir, diye düşündü, binalara ve yüksekliklerine dikkat ederek. *Eski yapılar, göze çarpan kültürel işaretler yok*. Dikkatini caddeye çevirdi. Üst katta apartmanlar ve apartman daireleri, alt katta ise yarısı gece için çoktan kapanmış dükkânlar. *Pencerelerde parmaklık yok, kepenkler yok, yani suç oranı düşük bir mahalle*. Sokakta pek fazla insan yoktu, ama Amy'nin gördükleri sonbahar ceketlerini giymişlerdi, yüzleri farklı etnik kökenlerden oluşuyordu, burada da herhangi bir ipucu yoktu.

Caddenin karşısında bir fast-food dükkânı gördü. *Friskie Fries*, tentenin üzerindeki tabelayı okudu.

"Tamam," dedi rahatlamış bir şekilde. "Tabelalar İngilizce, yani en azından İngilizce konuşulan bir ülkede olduğumuzu biliyoruz. Bu da seçenekleri bir hayli azaltıyor."

"İngilizce," dedi Vail, sanki kelimenin tadına bakıyormuş gibi. "Konuştuğunuz dil bu mu?"

"Evet."

"Ames... çeviri büyüsünü kullandın. *Her şey* sana İngilizce gibi görünecek. Tıpkı bana Low Ghoni gibi görüldüğü gibi."

Amy'nin omuzları çöktü. Çaylak hatası. *Aptalca*, diye düşündü *ve tam da Profesör Kamaka'nın önünde*. *Bu işi tamamen batırıyorum*. Nefesinin altından bir küfür tısladı.

"Kız arkadaşını o ağızla mı öpüyorsun?" Kamaka'nın sesi zihninde çatırdadı.

Bunu bir an önce kurtarmalıydı. Endişesini bağırsaklarının derinliklerine itti. - ve yabancılarla konuşma korkusunu da beraberinde getirdi - neşeli bir gülümsemeye zorladı ve kaldırımındaki yaşlı bir kadına doğru yürüdü.

"Affedersiniz hanımefendi. Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama arkadaşımın otobüste uyuyakaldık ve sanırım yanlış durakta indik. Bana buranın hangi şehir olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Providence'tasın," dedi.

Amy ona teşekkür etti ve Vail'i yanına alarak yürümeye devam etti, düşünceleri adımlarından daha hızlı ilerliyordu. Şimdi anladı.

"Providence adında birden fazla şehir var," dedi, "ama sanırım hangisinde olduğumuzu biliyorum. Rhode Island. New England."

"Eski İngiltere'den daha mı iyi?"

"Hiçbir fikrim yok, ikisine de hiç gitmedim." "Peki nereden biliyorsun?"

Vail sordu.

Amy köşedeki yüksek binayı işaret etti; dekoratif, taraklı taş lentolar ve güçlü mazgallar sokak lambaları tarafından aydınlatılıyordu.

"Mimari. Rhode Island ilk on üç koloniden biriydi, dolayısıyla Amerika'daki en eski binalardan bazılarının sahip. Orijinal tasarımcılar, memleketlerinde tanıdıkları İngiliz ve Hollanda stillerinden ve biraz da Neoklasik etkiden ilham almışlar."

Vail ona baktı.

"Ne?" Amy söyledi.

"Söylediklerinizden tek bir kelime bile anlamadım."

"Ah. Doğru. Sen buralı değilsin. Hey, sen bir çeşit uzaylı istilacı gibisin."

Yürürlerken Vail hafifçe koluna vurdu. "*Sen* bir uzaylısın. Salak. Hey, profesör, Amy bilmeceni çözdü, şimdi biraz yardım alabilir miyiz?"

Colin kondüktör istasyonundaki döner sandalyede oturuyordu, konsol bir müzik stüdyosunun miksaj panosu gibi parlıyordu. Düğmelerin, kolların ve göstergelerin arasında karanlık bir ekran Amy ve Vail'i erimiş altından noktalar, etraflarındaki yayaları ve arabaları ise puslu sarı lekeler olarak gösteriyordu. Colin'in

Spiral ciltli kılavuzlardan biri kucağında, diğeri konsolun kenarında açıktı ve doğru talimat sayfasını bulmak için parmakları hızla sayfaları çeviriyordu.

Profesör Kamaka onun yanında oturmuş, bir kova patlamış mısırla arkasına yaslanmıştı. "Haydi bakalım," dedi profesör çiğneyerek, "dümen sende."

"Tamam, bekle, bekle-"

Colin sandalyesini birkaç adım öteye, eski bir klavyeye bağlanmış kireç yeşili eski bir monitöre doğru kaydıldı. Tuşlar parmaklarının altında şakırdadı ve tıkırdadı. Kısa bir gıcırdama sesinden sonra, bir şehir haritası her seferinde tek renkli yavaş bir çizgi halinde ekrana kazındı.

Colin, "Bir harita çıkarıyorum ama bulunduğunuz yeri çapraz referans almam gerekiyor," dedi. "Bir sokak köşesi bul ve bana birkaç isim ver ki seni bulabileyim."

Onlar beklerken, Kamaka ona kovayı uzattı. "Patlamış mısır?"

"Hayır, teşekkürler, çok gerginim- Aslında, evet lütfen."

Colin ağzına bir avuç attı ve beklenmedik derecede kuru tadı karşısında dudaklarını büktü.

"Sade mi?" diye mırıldandı.

Kamaka bir kolunu esnetti, kasları çelik kordonlar gibi şişiyordu. "Tereyağıyla pazı yapılmaz, küçük adam."

Amy'nin dünyalar ötesinden yansıyan sesi ses geçirmez kabini doldurdu.

"Washington ve Mathewson'ın kesiştiği yerdeyiz," dedi.

"Buldum seni. Doktor Abernathy sizinle onun evinde buluşacak..." Adresi görünce durakladı ve Profesör Kamaka'ya döndü. "Sekiz mil uzakta mı? O kadar yolu yürüyemezler, bütün gecelerini alır. Reçeteleri aldıklarında eczane kapanmış olacak."

Profesör, "Yetenekli bir orkestra şefinin çözmesi gereken bir soruna benziyor," dedi.

Colin kendi kendine *bunun basit olduğunu* söyledi. *Sadece iki kişiyi A noktasından B noktasına, oradan da C noktasına götürmem gerekiyor. Kimse peşlerinden gelmeyecek, silah yok, şiddet yok - bu iş olabildiğince basit. Geçen seferki gibi kilitlenmediğim sürece onları evlerine güvenle götürebilirim. Nefes al.*

"Tamam," dedi, "seni yakaladım. En hızlısı bir taksi ya da bir araç.

Amy, eski cep telefonun yok, değil mi?" "Hayır,

profesör bunun hile olacağını söyledi-

"Yaptım," diye kabul etti Kamaka, kendinden memnun olduğu belliydi.

"-ve ayrıca, Akademi'ye geldiğimde faturayı ödemeyi bıraktım, bu yüzden zaten kullanamayacaktım."

"Pekâlâ, tamam." Colin, bir eli spiral ciltte, diğeri eli monokrom terminaldeki komutları gâgalarken, gevşek sayfaları, programları çevirdi. "Bana biraz yerel bilgi konusunda yardımcı ol. Otobüs bileti almak için şu kredi kartını kullanabilir misin?"

"Eğer bilet gişesinde hala görevli biri varsa, muhtemelen."

İşte orada. Parçalar bir araya geldiğinde Colin manik bir sırıtışa büründü.

"Sen ve Vail'in Washington Caddesi'ni takip ederek kuzeydoğuya doğru dört blok yürümenizi istiyorum. Bu sizi Kennedy Plaza'ya götürecektir. Önünde bir heykel olan bir otobüs terminali. Gördüğünüzde anlayacaksınız."

"Kuzeydoğu ne tarafta?"

Colin sandalyesinde döndü, neredeyse klasörünü düşürüyordu ve gözlerini kısarak bulanık dijital haritaya baktı. "Daha önce bahsettiğin şu kızartma yeri. Durduğun yerden görebiliyor musun?"

"Elbette," dedi.

"Sağ tarafınızda kalacak şekilde yürüyün. Bu sizi kuzeydoğuya götürecektir. O caddede kal, sen ve Vail istasyona vardığınızda ben tam olarak hangi otobüse binmeniz gerektiğini bileceğim. Sizi kısa sürede doktorun evine ulaştıracağız."

Otuz Dördüncü Bölüm

D kapıdan kapıya servis bir seçenek değildi. Otobüs onları bıraktıktan sonra hırıltılı bir şekilde gecenin karanlığına karışırken, Amy ve Vail'in Dr. Abernathy'nin evine ulaşmak için yarım mil boyunca sessiz banliyö sokaklarında yürümeleri gerekiyordu. Trafiğin uzaktan gelen gürültüsü altında böcekler vızıldıyor ve ferforje demir Sokak lambaları geniş, soluk betonun üzerinde parlıyordu.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," diye iç geçirdi Vail birlikte yürürlerken, "ama şimdi bize yaptırdığı tüm o koşuşturmalar için minnettar hissediyorum."

"Evet öylesin," diye yankılandı Kamaka'nın sesi zihinlerinde.

Vail yan gözle arkadaşına baktı. "Çok sessizsin."

"Bu çok komik," dedi Amy. "Buraya dönmenin bunaltıcı olacağından endişeleniyordum. Sanki çok şey hissedecekmişim ve tüm bunlarla ne yapacağımı bilemeyecekmişim gibi."

"Ve?" Vail sordu.

Eli Vail'inkini buldu, parmakları birbirine dolandı, ten tene temas etti.

"Bu dünya artık benim evim değil," dedi Amy. "Hâlâ ona bir şey olmasını istemiyorum ve gerekirse onu korumak için savaşıacağım... ama uzun zaman önce yaşadığınız eski bir ev gibi. Önünden geçip gidebilirsiniz ve iyi ya da kötü pek çok anınız olabilir ama içine girmek için herhangi bir istek duymazsınız. Çünkü artık sizin değildir."

Vail bunu düşündü ve başını salladı.

"Uğruna savaşmaya değer gibi görünüyor."

"Sizin dünyanız da buna benziyor mu?"

"Oldukça yakın aslında," dedi Vail, "ama yaşadığım yere yılın büyük bölümünde kar yağıyor ve sokaklarda çok daha fazla çöp var. Yani... çok daha fazla. Buna kıyasla burası acayip temiz."

"Yine de bir gün görmek isterim," dedi Amy ona. "Seninle birlikte."

"Seni kesinlikle bir pucksam oyununa sürüklüyorum. Bekle, sanırım... Colin, orada mısın?"

"Her zaman ve daima," dedi kafalarının içinde. "Doğru sokaktasınız ve aradığınız adres on iki-o bir."

Numaraları, uzun çakıllı bir araba yolunun dibindeki soluk kanarya sarısı bir posta kutusunda buldular. Yol tek katlı bir çiftlik evinde son buluyordu, Cadillac marka bir SUV ön kapının önüne park edilmişti.

"Ooh," dedi Vail, yanından geçerken ayakları gevşek çakıl taşlarının üzerinde çıtırdıyordu. "Büyük ve parlak. Bunların pahalı olduğunu varsayıyorum."

"Doktor olmak iyi para kazandırıyor," dedi Amy.

"İyi para ödüyoruz," dedi Kamaka. "Seni beklemiyor ama Akademi işleri için gelenlere alışıktır. Sana verdiğim kredi kartını göster ona. İsmi tanıyacaktır."

Zili çaldılar. Soluk kapının diğer tarafından bir talk show programının cılız cızırtısını, ardından da yorgun ayakların sürtünmesini duydular. Onları karşılayan adam altmışlı yaşlarındaydı, çoğunlukla kel olan başını bir tutam beyaz saç çevreliyordu, atletinin ve şortunun üzerine bir cübbe örtmüştü. Gür kaşlarını kaldırdı, bakışlarıyla bir soru sordu.

"Doktor Abernathy?" Amy sordu. Kredi kartını bir polis rozetiymiş gibi kaldırdı. "Egress Partners Limited şirketindeniz."

Geri adım atıp onları hızla içeri buyur etmeden önce omuzlarının üzerinden geçip karanlığa baktı.

"İçeri gel, içeri gel. Burada yalnız mısın?"

"Sadece biz," dedi Vail. Dekor yetmişli yılların kitsch'i, eski ahşap mobilyalar ve kirli sarı minderlerden oluşuyordu. Girdaplı çiçeklerle boyanmış dekoratif tabaklar, koridordaki bir büfenin üzerindeki katlanır sehpalarda duruyordu.

"Ofisim hemen koridorun sonunda," dedi ve sehpadan yarısı yenmiş bir televizyon yemeği aldı. "Şunu kaldırayım, hemen geliyorum."

Geniş bir masa ve birkaç sandalye, kalın tıp kitaplarıyla kaplı bir kitaplık ve diplomalarla süslenmiş bir duvardan oluşan ofisi rahattı. Bir rafta boyalı üç tabak daha sergileniyordu. Büyük bir cumbalı pencere geceye, çakıllı araba yoluna bakıyordu.

"Sence bunları kendisi mi boyuyor?" Vail tabaklara bakarak sordu.

Amy kapıyı izledi. Gergin olması gerekmediğini biliyordu - bu adam Akademi'nin bir arkadaşıydı, incelenmiş ve test edilmişti - ama tavırlarında bir şey... garip hissettiriyordu. *Muhtemelen sadece gergindir*, dedi kendi kendine. *Güzel bir televizyon yemeği için oturdu ve kapısının önünde uzaylıları buldu.*

Doktor döndü, masasının arkasına oturdu ve üst çekmecedan bir kalem ve kalın bir reçete defteri çıkardı. Amy ona alışveriş listesini uzattı. Doktor listeye baktı, hafifçe titreyen eliyle bir çift dürbüne uzandı ve kızlarla sayfa arasında gidip geldi.

"Geçen sefer gelenler siz değilsiniz," dedi. "Biz bu işte yeniyiz," dedi Amy.

"Ah. Pekala. Bakalım burada neyimiz varmış." İlk reçeteyi yazmaya başladı, el yazısı labirent gibi bir karalamaydı. "Ciddi kontrollü maddeler yok, nadir bir şey yok, yeterince basit olmalı. Belmont'ta bir bakkal var. Eczane saat on bire kadar açık, seninle orada ilgilenebilirler."

Colin'in sesi Amy'nin zihninde yankılandı. "Çoktan hallettim. Bir dakika içinde en hızlı rotayı planlayacağım."

"Bu işte gittikçe daha iyi oluyorsun," diye mırıldandı. Doktor başını kaldırıp ona baktı.

"Eh?"

"Oh, um, hiçbir şey. Üzgünüm."

"Fotoğraflı kimliğiniz var mı? Bunları doldurmak için ihtiyacınız olacak."

Amy, Saunders Akademisi'ne sürüklendiği gece taşıdığı eski cüzdanını açtı ve ona uzattı. Adam dürbününün üzerinden bakarak cüzdanı inceledi.

"Hm. İşverenleriniz sahte kimlik konusunda daha iyi iş çıkarıyor." "Oh, bu gerçek," dedi Amy. "Ben buralıyım."

"Daha da iyi. Yani bunun nasıl çalıştığını açıklamama gerek yok. Bu sadece bir dakikanızı alacak ve ben de sizi neşeli yolunuza göndereceğim."

Bir dakikadan daha uzun sürdü. Çok daha uzun. Abartılı bir özenle reçete üstüne reçete yazdı, her birini iki üç kez kontrol etti. Amy ve Vail sessizliği paylaşıp beklediler.

Durakladı, kalemine baktı ve özür dileyen bir gülümsemeyle onlara baktı.

"Mürekkebim bitti. Mutfak çekmecesinde bir tane daha var sanırım. Sadece bir

Bir dakika, lütfen."

Ofis kapısını arkasından kapattı ve onları baş başa bıraktı.

"Saat olayını fark ettin mi?" Vail mırıldandı. Amy başını salladı. "Ne saati?"

"Reçeteleri doldururken sürekli saatine bakıyordu. Sanki bir şey bekliyormuş gibi."

Geldiklerinden beri Amy'nin zihninin arkasında dönüp duran o sessiz şüphe, bir uyarı ziline dönüştü. Sandalyesinden kalktı, masanın etrafında bir tur attı, bıraktığı kalemı aldı ve alışveriş listesinin bir köşesine deneme amaçlı bir şeyler karaladı.

Mükemmel yazmış.

"Profesör Kamaka," dedi sesini alçaltarak ve kapalı ofis kapısına bir bakış fırlatarak, "bu Abernathy denen adamı ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

Verdiği yanıt zihinlerinde yankılandı. "Yeterince iyi sanırım. Onunla birkaç yıldır çalışıyoruz ve her zaman sağlam biri oldu. Neden?"

"Çünkü az önce yüzümüze karşı yalan söyledi."

Bir motor panter gibi mırıldandı, tekerlekler uzun çakıllı garaj yolunda gıcırdadı. Bir motosikletin tepegöz gözlü farları cumbalı pencerenin önünde parlıyordu.

Ve yemeğini kaldırırken bize ofisinde beklememizi söylediğinde, hızlı bir telefon görüşmesi yapacak kadar uzun bir süre gitmişti.

"Bu bir tuzak," diye tersledi Vail, ayağa fırlayarak. Pencereden sürücünün inişini izlediler. Adam -muhtemelen bir erkekti ama emin değillerdi- boydan boya şık siyah deri bir motosiklet kıyafeti içindeydi, yüzü pürüzsüz cilalı oniks bir kask siperliğinin arkasında korunuyordu. Kalçasında uzun ve kutu gibi bir tabanca, uzatılmış bir şarjör vardı ve sırtına bağlanmış bir kından Japon kılıcının dokuma kabzası çıkıyordu. Bir makine gibi hareket ediyor, yumuşak, robotik adımlarla ön kapıya doğru fırlıyordu.

Vail koşarak geldi ve ofis kapısının kilidini çevirdi. Biri gerçekten zorla içeri girmek isterse uzun süre dayanmazdı ama hiç yoktan iyiydi. Amy, Abernathy'nin masasından ehliyetini ve reçetelerini alıp kalça cebine soktu. Parmakları Navigator Tarotu'ndaki kartlara dokundu. Eve bir portal açabilirdi, tam burada ve şimdi, ama büyü zaman alacaktı. Koridordaki bot seslerine bakılırsa motorcu onlara zaman vermeyecekti.

Abernathy'nin kapının arkasından, "Dur bakalım," diye itiraz ettiğini duydular. "Bir anlaşma yapmıştık. Önce para, *sonra* kızları alacaktınız."

"Kenara çekilin," dedi monoton bir ses.

"Buraya bakın, bu hiç profesyonelce değil-"

Kapının diğer tarafından çelik sesleri yükseldi. Sonra atlının katanası hızlı bir hareketle ahşabı delip geçti, kapının ortasından jilet gibi keskin bir çelik çıktı. Bıçaktan çilek şurubu kıvamında kan aktı.

Bıçak geri çekildi, serbest kaldı ve sivri bir kesik bıraktı. Eldivenli bir el kapı kolunu tıkırdattı.

Vail çoktan harekete geçmiş, sandalyesini kaptığı gibi dönerek ofisin penceresine doğru fırlatmıştı. Sandalye bir cam kırığı yağmuruna dönüştü ve gecenin soğuk rüzgârı cam kırıkları arasından içeri girdi. Vail cam parçalarını tekmeleyerek dışarı çıkarken Amy masanın çekmecelerini açarak çılginca karıştırmaya başladı. Ofis kapısı ağır bir botun altında gümledi. Ve tekrar, kalın ahşap menteşelerine çarparak sarsıldı.

"Amy!" Vail bir ayağını pencere pervazına atarak bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

Amy döndü ve ödülünü - uzaktan çalıştırma düğmeli bir anahtar halkası - tuttu. Pencereye doğru koşarken düğmeye bastı ve garaj yolundaki Escalade elektronik bir cızırtıyla aydınlandı. Vail pencere pervazından atlamasına yardım etti ve Amy direksiyonda olmak üzere kendilerini SUV'a attılar. Tam ofisin kapısı ağır bir botun altında patlayarak açılırken motoru çalıştırdı. Motorcu içeri girdi, kırık pencereye doğru döndü ve onları gördü.

Elini kalçasına götürdü ve silahının kılıfını çıkardı. Amy'nin neye baktığını *anlaması* için yeterli zamanı vardı - *bu bir Uzi mi?* - Vail onu sertçe ön panelin altına çekmeden önce. Kurşunlar ön camı tarayıp saçlarına ve sırtlarına enkaz yağdırırken bir ateş çizgisi geceyi aydınlattı.

Düşünecek zaman yoktu. Amy dehşetle beslenen saf içgüdüleriyle hareket etti. SUV'u geri vites taktı ve gaza bastı, çalıntı araçları çakıllı garaj yoluna çarptı. Caddeye çıktılar ve Amy direksiyonu sertçe çevirdi, lastikler gıcırdadı, sonra arabayı sürmeye başladı ve motoru çalıştırdı.

"Vuruldun mu?" Amy bağırdı, bir eli direksiyonda, diğer eli çılginca Vail'in bacağını okşuyordu.

"Ben iyiyim, ben iyiyim." Vail yüzünü buruşturdu ve buklelerinin arasından çakıllı cam parçalarını topladı. "Sen mi?"

İkisi de iyi olmaktan çok uzaktaydı. Ve dikiz aynasında, tek bir farın gözü alev aldı.

Bölüm Otuz Beş

T orkestra şefinin konsolu Colin'in terli yüzünü titrek neon ışığıyla yıkadı. En kötü kâbusu gerçek oluyordu. En iyi iki arkadaşı tehlikedeydi ve onları nasıl kurtaracağını bilmiyordu. Konuşmaya çalıştı ama kelimeler boğazında düğümlendi.

Kamaka onun yerine konuştu. Sandalyesinde öne doğru sıçradı, patlamış mısır kovanı yere yuvarlandı ve anında unutuldu.

"Kızlar! *Rapor verin!*"

"İyiyiz," diye soludu Amy, sesi kabini dolduruyordu, aynı anda hem her yerden hem de hiçbir yerden geliyordu. "Hareket halindeyiz... Hangi yöne doğru gittiğimizi bile bilmiyorum, burada tamamen döndüm. Abernathy'nin öldüğünden oldukça eminim. Bize ihanet etti, bizi bu adama satmaya çalıştı. Peşimizden geliyor. Olabildiğince hızlı sürüyorum ama yavaşlamak ya da durmak zorunda kalırsam bizi yakalayacak ve-"

"Buna gerek kalmayacak." Kamaka Colin'e döndü. "Onları bir otoyol rampasına götür."

"Doğru," Colin gözlerini konsola dikti. Haritalar. Harita yapabiliirdi. "Sadece..."

"Hey. Şampiyon." Kamaka parmaklarını Colin'in yüzüne doğru şıklattı. "Lanca'yı alıp burada ne tür bir Ağ ucubesiyle karşı karşıya olduğumuzu anlamam gerekiyor. Bana cevap ver ve gerçeği söyle, hemen şimdi: *Bununla başa çıkabilir misin?*"

Colin derin bir nefes aldı.

Arkadaşlarının ona ihtiyacı vardı. Ona ihtiyaçları vardı ve eğer kendini toparlayamazsa onları bir daha asla canlı göremeyecekti.

Daha da ötesi, ona güveniyorlardı. Saunders'a gelmeden önceki hayatı boyunca kimse ona inanmamıştı. Ama Amy ve Vail inanmıştı.

Felci paramparça oldu. Sandalyesini yana kaydırđı, parmakları klavyedeki komutları tıkırdatıyor, yeşil neon haritalar tek renkli ekranda titriyordu.

"Evet *efendim*," dedi Profesör Kamaka'ya, bir rota ararken gözlerini ekrandan ayırmadan. "Evet, yapabilirim. Amy, gözlerini yoldan ayırma ve sürüşe odaklan. Vail, sokak işaretlerini ara ve gördüğün işaretleri söyle. Onlardan nereye gittiğinizi bulacağım ve sizi otoyola yönlendireceğim. İkinizi de eve sağ salım götüreceğim. Söz veriyorum."

Kamaka kabinden dışarı fırladı, kapı arkasından çılgınca sallandı, Colin işe koyulurken Lanca'ya bağırdı. İki dakika sonra yanında genç profesörle döndü. Lanca sandalyelerinin arkasında pozisyon aldı ve eğildi.

"Bu şeylerden birinin içinde hiç bulunmadım," dedi Lanca, kontrollere bakarak. "Eski günlerde hep görev tarafındaydım. Kızlarla nasıl konuşabilirim?"

"Zaten öylesiniz," diye açıkladı Colin. "Taşıdıkları mum, doğrudan bu kabine bağılı bir psişik baloncuk yansıtıyor. Söylediğimiz her şeyi duyabiliyorlar ve bunun tersi de geçerli."

"Harika. Hanımlar! Ben Profesör Lanca. Size saldıran adamı tarif edin."

Amy kafasının içinde Colin'in sesinin rehberliğinde rampaya girdiğinde SUV sert bir şekilde savruldu. Otoyol gecenin içine doğru uzanan uzun bir şeritti. Şeritten şeride geçiyor, yarı araçların ve gece geç saatlerde yola çıkan sürücülerin yanından geçiyordu. Çok geçmeden arkada tepegöz gözlü bir far belirdi, motorcu acımasızca onu takip ediyordu.

Amy yola odaklanırken Vail, "Neye benzediğinden emin değiliz," diye cevap verdi. "Ağır deri bir motosiklet kıyafeti ve kask giyyordu ve vizörünü kapalı tutuyordu. Bir çeşit makineli tabancası ve bir kılıcı vardı. Sadece bir şey söylediğini duyduk ve boğuk, vızıltılı, sanki bir filtreden geçerek konuşuyormuş gibiydi."

Lanca'nın sesi kafalarının içinde yankılandı. "Nasıl hareket etti?" "Sert ama agresif," dedi Amy. "Bir makine gibi."

"Bu bir drone."

"Şimdi ne olacak?" Kamaka adamların seslerinin kulaklarında yankılandığını söyledi.

"Yeni teknoloji. Ben... bilirsiniz, taraf değiştirdiğimde bu şeyleri sahada test etmeye yeni başlamışlardı."

"Robot gibi mi?" Vail sordu.

"Hayır, canlı ama... ameliyatla değiştirilmiş. Avlanmak ve öldürmek için eğitilmiş ve emirleri sorgusuz sualsiz yerine getirecek kadar da bilinçli. Açık konuşayım, tamam mı? Bu şeyle anlaşılamazsınız ve bir hedefe kilitlendiğinde, nereye giderse gitsin onu takip etmek için aura izini kullanır. Onu öldürmek zorundasınız. Ya da etkisiz hale getirmek, ama öldürmek daha iyi."

"Ne?" Amy ciyakladı.

"Bu konuda kendini kötü hissetme," dedi Lanca. "Güven bana, o şeylerin nasıl yapıldığını biliyorum. O miğferin altında insan olan her şey uzun zaman önce öldü. Onu yere koymak bir merhamettir. Eğer yapabilseydi sana teşekkür ederdi. Sana bu konuda yol göstereceğim. Yapacağın ilk şey, ateşli silahını devre dışı bırakmak için Buhar Kilidi tekniğini kullanmak. Sessiz bir büyüdür, gösterişli bir etkisi yoktur, bu yüzden bölgedeki herhangi bir sivil bunu fark etmeyecektir bile."

"Vapor-Lock'u bilmiyoruz," dedi Vail dişlerini sıkarak. "Profesör Chalk bunu üçüncü sınıfa kadar öğretmiyor."

"Ciddi misin?" Lanca'nın sesi boğuktu ve Amy onun öfkesini Kamaka'ya yönelttiği izlenimine kapıldı. "Chalk bu çocuklara üçüncü yıllarına kadar *hiç* savaş büyüü öğretmiyor mu?"

Amy, Vail'in gözlerindeki o bakışı biliyordu. Saf kararlılık. Saf ateş.

"O öğretmiyor diye ben de bilmiyorum anlamına gelmez," dedi Vail. Colin. Bize otoyolun dışında bir yol bulabilir misin? Tanıklardan uzak, güzel ve تنها bir yer."

"Hallediyorum," dedi. "Bakalım... bir tane var. Bir bağlantı yolunun çıkış rampasına geliyorsunuz. Tamamen endüstriyel bir yol, bu yüzden gecenin bu saatinde etrafta bir iki teslimat kamyonu dışında kimse olmamalı. Amy, keskin bir dönüş var, o yüzden yavaşlaman gerekecek."

"Sorun değil," dedi Vail, gözlerini Amy'ye dikerek. "Bizi yakalamasını istiyoruz."

Amy dönüşü doğru eğilirken fren pedalına dokundu, SUV tekerlekleri üzerinde yana yattı, düzleşmeden önce yolun balık kancası virajında tehlikeli bir şekilde sallandı, büyük penceresiz fabrika kutuları ve sessiz ofis parkları, sabaha kadar ölü otoparklar ile çerçevelenmiş iki şeritli dar bir yol boyunca ateş etti.

Yolcu tarafındaki cam tıslayarak indi. Vail ellerini birbirine kavuşturdu. Motosikletin farları dikiz aynasında bir kez daha parladı. Şimdi daha yakın, daha parlaktı, öldürmek için kükrüyordu.

"Sana söylediğimde," dedi Vail, gözleri avuçlarının içinde parlayan bir kora odaklanmıştı, "sola dön ve frene bas, sertçe. Tamamen dur. Tamam mı?"

Amy önündeki yola baktı, iki eliyle direksiyonu ölümüne sıkıyordu, parmak eklemleri balık sırtı gibi bembeyazdı.

"Tamam," dedi.

Vail kuru ördü. Onu geriyor, eğiriyor ve düğümlüyor, parıldayan bir iplik yumağı gibi dokuyordu. Amy artık sürücüyü dikiz aynasından görebiliyordu, gazı kökledikçe yaklaşıyordu. Eldivenli ellerinden biri yanına düştü, kılıfının mandalını açtı ve makineli tabancasını çekti.

"Vail-"

"Bekle," diye tısladı, avuçlarının arasındaki erimiş ateş misketine odaklanmıştı. Saniye geçtikçe daha da parlıyor, cipin camla aydınlatılmış kabinini balkabağı-turuncu bir ışıkla dolduruyordu.

Motorcu silahını kaldırdı ve gidonun arasına nişan aldı. Amy nefesini içine çekti, tuttu ve kendini hazırladı.

"Şimdi!"

Amy direksiyonu kırdı ve frene bastı. Bir makineli tüfek ateşi SUV'un arkasına çarptı, arka camı patlattı ve tamponda çukurlar açtı, ancak sürücü onları geçerken hedefini şaşırdı ve hesapladığından daha hızlı yetişti. Vail yolcu tarafındaki camdan dışarı eğildi, mükemmel bir şekilde hizalandı ve ateş misketini bir beyzbol topu gibi fırlattı. Mermi havada cızırdayarak kıvılcım yağmuruna dönüştü ve motosikletin ön tekerleğine çarparak alevler içinde kaldı.

Sürücü selesinden fırlarken motosiklet alevler içinde kalarak takla attı. Asfalta çarptı ve bir bez bebek gibi yuvarlandı, hırpalandı ve kırıldı, sonunda hareketsiz bir şekilde yolun kenarındaki bir drenaj hendeğine indi.

Cipin motoru rölantide çalışıyor, sokağın ortasında hareketsiz bir şekilde dururken küçük fısıltılar çıkarıyordu.

Amy yapabileceği tek şeyi yaptı. Eğildi ve Vail'i kucakladı, ona sıkıca sarıldı, bir cankurtaran simidi gibi yapıştı. Vail'in eli sırtında sıcacıktı.

"Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim," diye fısıldadı Vail onun kulağına.

Sonunda gitmelerine izin verdiler. İstedikleri için değil, gitme vakti geldiği için. Amy cipi sürmeye başladı ve bir U dönüşü yaparak otoyola doğru yöneldi.

Kamaka onlara "Sizden bir kapı bulmanızı istiyorum, herhangi bir kapı ve bir portal açmanızı" dedi. "Açıkçası, bu benim geçer not diyebileceğim her şeyin üstünde ve ötesinde, değil mi? O yüzden eve gelin ve işleri oradan halledelim."

Amy o kadar emin değildi. Alt dudağını çiğnedi.

"Peki ya ilaç?"

"Dediğim gibi, bir yolunu bulacağız. Sizin sorumluluğunuzda değil. Abernathy'nin ilk etapta nasıl ele geçirildiğini bulmalıyız, sonra da işe alacak başka bir dost bulmalıyız."

"Ama bu ne kadar sürecek? Bu ilaçlara ihtiyacı olan öğrenciler... Yani, onlara *şimdi* ihtiyaçları var, değil mi? Ve Abernathy'nin ölmeden önce yazdığı reçeteler bende. Onlar cebimde."

Gözlerini yoldan ayırıp Vail'e bakacak kadar uzun süre bir şey aradı. İzin almak için. Vail onun aklından geçenleri okudu ve karşılığında sert bir şekilde başını salladı.

"Profesör," dedi Amy, "sınavı bitirmek istiyorum."

Otuz Altıncı Bölüm

"H Dronlarla ilgili bir şey var," dedi Profesör Lanca, sesi Amy ve Vail'in kafalarının içinde dönüyordu. "Çoğunlukla otonomlar, ancak iplerini bir yerden çeken idarecileri var.

mesafe. Şu anda her yönden kırmızı alarmlar ve telefon çağrıları geliyor ve ne yaptığınızı biliyorlar. Bir eşek arısının yuvasını dürtmekle kalmadınız, onu tekmelediniz ve ezdiniz."

"Tamam, yani-" Normalde Amy nazik olmak için elinden geleni yapardı. Ama şimdi bunun için zamanı yoktu. "Eskiden sen de bu insanlardan biriydin. Eğer idareci sen olsaydın, şu anda ne yapıyor olurdun?"

"Öncelikle, ben olmazdım, çünkü kendi işime baktım ve yalnız çalıştım. Ancak Ağ protokolleri hakkında bildiklerimden yola çıkarak size şu kadarını söyleyebilirim: o insansız hava aracının idarecisi az önce çok pahalı bir ekipmanı birkaç genç kıza kaptırdı."

Vail, "Muhtemelen temiz bir pantolon arıyordur," dedi.

"Hiç şüphe yok. Durumu kurtarması ve hızlıca bir galibiyet elde etmesi gerekiyor. Kişi listesine girecek ve yüz mil içindeki her serbest çalışanı arayacaktır. Tetikçiler, haydut büyücüler, iblis kanlılar, peşinizden gönderebileceği her türlü pislik. Ya senin kellen ya da onun kellesi. Şebeke böyle çalışır."

"Ama bizi takip edemezler, değil mi?" Amy sordu. "İnsansız hava aracı izleyebilir ama şu anda aşağıda, yani kör durumdalar. Her yerde olabiliriz."

"Drone'un göz implantları tüm bu süre boyunca sabit bir kamera yayını yapıyordu. Başka bir deyişle, yüzlerinizi biliyorlar, ne yaptığınızı biliyorlar.

ve güvenlik kameralarını kullanarak arama alanını daraltabilirler. Avcılar gelecek. Sizi bulacaklar ve söz veriyorum, hayatta kalamayacaksınız."

"Ne kadar vaktimiz var?"

"En fazla bir saat."

"Profesör Kamaka," dedi Amy. "*Lütfen*. Bunu zamanında halledebiliriz. Colin, eczaneden ne kadar uzaktayız?" "Belki beş dakika?"

"Hemen girip çıkacağız," diye söz verdi Amy.

Mumun diğer tarafında uzun bir sessizlik oldu.

"Pekala," dedi Kamaka, "dinleyin çocuklar. Bu oyunu böyle oynayacağız. Tartışmak yok, yoksa sorun yaşarız. İlaçları alabilirsiniz, ama gözünüzün her zaman eve bir portal açmak için kullanabileceğiniz bir kapıda olmasını istiyorum. Tehlikeli bir şey görürsen -yani yaşlı bir kadın sana ters ters bakarsa- oradan çıkarsın, anladın mı? O ilaçları geri getirmek istemeni anlıyorum, zaten orada olmasaydın bile bu seni havalı kitaplarım arasına sokardı, ama güvenliğin önce gelir. Nokta. Mazeret yok. Sınavı zaten geçtin. Ekstra kredi sadece övünmek için."

"Tamam," dedi Amy.

"Daha yüksek sesle. İkinizin de söylediğini duymam gerek."

Amy ve Vail koro halinde, "Evet, profesör," dediler.

Amy sürdü. Motor hırıldamaya başlamıştı ve şasinin altında serseri bir kurşunun yerinden çıkardığı bir şey asfalta çarpıyordu ama Amy'nin arabayı birkaç dakika daha kullanması gerekiyordu. Dükkâna ve bir kapıya ulaşmasına yetecek kadar.

Bir süre sessiz kaldılar, şangırtıları, gıcırıltıları ve gece rüzgârını dinlediler.

"İyi misin?" Amy sordu.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

"Direksiyonu sıkıyorum çünkü ellerim titriyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum."

"Evet," dedi Vail, elleri kucağında kenetlenmiş halde. "Aynen. Ama, hey... biz kazandık. Bu harika, değil mi?"

"Oldukça havalı," diye kabul etti Amy.

"Şu anda en önemsiz şey olduğunu biliyorum ama sırf ekstra stil puanı için istediği o bira kutusunu almayı gerçekten istiyorum."

"Nasıl yapacağımı hâlâ çözemedim. İkimizin de sahte kimliği yok. Holybrook'ta futbol takımındaki çocuklar her maçtan sonra kendilerine bira alması için 7-11'de takılan serseri bir adama rüşvet verirlerdi ama-"

"Beş parmak indirimi," dedi Vail.

Amy gözlerini kırptırdı.

"Ne?" Vail dedi ki. "Sen hiç... Oh, bekle. Yapmadın. Daha önce hiç hırsızlık yapmadın."

"Yapmadım."

"Ben aldım. Markete gittiğimizde sen reçeteleri doldur, ben de birayı halledeyim. Bu konuda endişelenmene gerek yok. İyi kız ününü lekelemek istemem."

"Bazen kuralları çiğnerim," dedi Amy. "Bunu söylediğimde kimse bana inanmıyor ama ben inanıyorum."

"Ama sen çok iyi bir kızsın," diye alay etti Vail.

Sonra orta konsolun üzerine eğildi ve dudaklarını Amy'nin kulağına dayadı.

"Sen *benim* iyi kızımsın," diye mırıldandı.

"Böyle söyleyince... biraz seksi oluyor," diye kekeledi Amy.

"Öyle olduğunu biliyorum."

Kibar bir öksürük kafalarını doldurdu.

"Seni hâlâ duyabildiğimizi biliyorsun, değil mi?" Profesör Lanca sordu. "Hayır," dedi Colin, "bunun gittiği yeri seviyorum- *ow*."

"Ve bu," dedi Profesör Kamaka, "kondüktörünüzün kafasının arkasına indirdiğim tokadın sesiydi. Bir şey değil."

Massachusetts sınırının hemen ötesindeki yarı ölü bir alışveriş merkezinin kalbinde yer alan bakkal bütün gece açıktı. Eczane açık değildi. Amy, Vail'le birlikte sürgülü cam kapıdan aceleyle içeri girerken yarım saatlerinin kaldığını düşündü, elektronik bir zil sesi benekli laminat zemin üzerinde onları takip ediyordu. Bundan daha fazla zamana ihtiyaçları varsa, daha büyük sorunları olacaktı.

Amy eczane tezgâhına yönelirken Vail şarap ve bira reyonuna doğru başıyla işaret ederek, "Hemen şurada olacağım," dedi. "Bir şey görürseniz seslenin."

Görülecek pek bir şey yoktu. Birkaç yorgun görünümlü tezgahtar, dökülmüş bir mayonez kavanozunu temizleyen bir çocuk, arabaları aşağı yukarı iten birkaç gece kuşu

boş koridorlarda. Amy reçetelerini ve ehliyetini gözlüklerini zincire takmış yaşlı bir kadın olan eczacıya verdi ve bekledi. Ve bekledi. Saatin hızla ilerlediğini hissetti, dakikalar market müziğinin, o doğmadan çok önce popüler olan yumuşak bir pop şarkısının tınları altında uzayıp gidiyordu.

Dönüş büyüğü için hâlâ kullanabilecekleri bir kapı bulmaları gerekiyordu. Etraftaki tüm kapılar sıkı sıkıya kilitliken, gece vakti ticari bir bölgede bunu yapmak şaşırtıcı derecede zordu. Tetikte omzunun üzerinden geriye baktı ve şarküteri tezgâhının yanındaki depo kapısının üzerinde Sadece Çalışanlar Girebilir yazdığını fark etti.

Bu iş görür, diye düşündü. Tarot kartları sanki görev çağrısını hissetmiş gibi kalça cebinde sıcaktı.

"Bir sorunumuz olabilir," dedi Colin, sesi zihninin gerisinde yankılanıyordu. "Belki de."

"Ne oldu?" Amy, eczacının el yordamıyla bir çift plastik şişeyi daha torbaya yerleştirmesini izlerken nefesini tutarak sordu.

"Bu ekran bana etrafınızdaki insanların ısı izlerini gösteriyor. Aslında ısı değil, daha çok auraları. Az önce otoparka birkaç kişi girdi ve leylak rengindeler."

"Mauve?"

Üç halkalı bir ciltteki sayfaların çılgınca karıştırıldığını duydu ya da hissetti.

"Buna göre, eğer doğru okuyorsam ki doğru okumuyor olabilirim çünkü Konsolun belgelerini yazan her kimse tam bir-" "Colin."

"Doğru, pardon. Bir tür artık büyüğü etki altında olduklarını gösterir. Tek başına bir anlam ifade etmez. Mesela vardığınız oteldeki herkes leylak rengindeydi, çünkü o noktada büyük bir boyutsal yarık var ve onlar bunu radyasyon gibi emiyorlar, anlıyor musunuz? Eninde sonunda etkisi geçer. Ama bu şartlar altında gözünüzü dört açmalısınız."

Vail geldi ve eczane bankosunda Amy'ye katıldı. Ceketinin cebindeki şüpheli şişkinliği okşadı ve göz kırptı. Sonra bir başka neşeli çan sesi duydular. İkisi de arkalarına yaslandılar ve cam kapılara doğru baktılar.

Bir çift polis içeri girdi.

Üniformaları yeni ütülenmiş, ayakkabıları cilalanmış, gözleri çakmaktaşı gibi sertti. Amy yüzünü gizleyerek döndü ve eczacının işini bitirmesini izledi. *Hadi, hadi*, diye düşündü, kredi kartını uzattı ve kendini gülümsemeye zorladı.

"Ames," diye nefes aldı Vail, "sizin dünyanızdaki polisler hakkında kısa bir soru." "Sizi vurmalarına izin veriliyor."

"Tamam, benimkiyle aynı. Bildiğim iyi oldu."

Polis buraya alışveriş yapmaya gelmemiştir. Amy onların ayrılıp koridordan koridora geçmelerini, her bir müşteriye ve tezgâhtara tek tek bakmalarını izledi. Eczacı Amy'nin çantasını tezgâhın üzerine bıraktı ve kasanın tuş takımında her seferinde yavaş bir tuşa basarak onu aramaya başladı.

Polislerden biri onlara doğru döndü. Olduğu yerde durdu ve elini kalçasına götürdü. Amy onun telsizine uzandığını sandı ama onun yerine bir cep telefonu çıkardı, kaldırdı ve kamerasıyla onları kadraja aldı. İnce dudaklarında yavaş, istekli bir gülümseme kıvrıldı.

"Vail," dedi Amy. "Kötü bir kız olsaydım beni yine de sever miydin?"

"Her zaman."

"Güzel."

Bir eliyle kredi kartını eczacının elinden kaptı, diğer eliyle de buruşuk kâğıt torbayı kaptı. İki kız da poşeti kapmak için koşarken yaşlı kadın şok olmuş bir çığlık attı ve içki koridorunu hızla geçerek mağazanın diğer tarafındaki depo kapısına yöneldi.

Polis telefonunu düşürdü ve ayaklarının dibinde yere çarpmasına izin verdi. Elini kalçasına vurdu ve bu sefer şok tabancasını çekti, tehlike sarısı uyarı şeritleriyle süslenmiş iğrenç, küçük, siyah bir kutu. O nişan alamadan koridoru geçip gittiler. Amy kredi kartını bir çift tarot kartıyla değiştirdi, onları elinde yelpazeledi, gözleri az ilerideki depo kapısına sabitlendi. Vail ceketinden çalınan bira kutusunu çıkardı ve onlar koşarken sertçe salladı.

"Sen ne-" "Bana güvenin," dedi Vail.

İkinci polis köşeyi tam karşıdan dönüp kapı ile aralarında durduğunda neredeyse evlerine varmışlardı. Ayağını dikleştirdi ve kendi şok tabancasını iki eliyle kavradı. Vail kutuyu kaldırdı ve tırnağını kopardı. Patladı, beyaz bir köpük fıskiyesi polisin suratını patlattı ve onu bir adım geriye savurdu, kekeleydi ve sadece bir saniyelğine kör oldu.

Amy kartlarını depo kapısına vurdu, büyüü dokumaya, ilahiyi söylemeye başlamıştı bile. Arkasında ilk polis yaklaşıyor ve silahını doğrultuyordu. Endişelenecek ya da kendinden şüphe edecek zamanı yoktu. Kapıyı açtı, Vail'in elinden tuttu ve onu diğer tarafa doğru çekti.

Dünya altlarından kaydı ve kayıyorlardı, düşüyorlardı, az önce sıçradıkları dolaptan kurtulan basketbol topları etraflarında zıplayıp yuvarlanırken, birbirine karışmış bir yığın halinde spor salonunun aşınmış zeminine iniyorlardı.

Gün ışığı basketbol sahası boyunca uzanan uzun, kemerli pencerelerden süzülüyordu.

Evlerindeydiler.

Amy ve Vail birbirlerini kucaklayıp titrek bir şekilde sarılırken Profesör Kamaka koşarak içeri girdi, Colin de hemen peşindeydi. Vail Colin'i yakaladı ve kucaklaşmanın içine çekti.

"Yapabileceğini söylemiştim," dedi Amy, başını onun omzuna yaslayarak.

"Hepiniz başardınız," dedi Kamaka. "Üstelik biraz da gösterişli bir şekilde. En iyilerden öğrendiğinizi düşünürsek, bu beklenen bir şey. Bununla kendimi kastediyorum."

Amy ona kese kağıdını uzattı, ilaç şişeleri içinde tıkırdıyordu.

"Bugün pek çok insana yardım ettin," dedi. "Söylemeye gerek yok, bu geçer bir not, ancak bu temel bilgileri öğrenmeyi bitirdiğin anlamına gelmiyor. Hâlâ haftada dört öğleden sonra ders alıyorsun. Hatta şimdi sizi *gerçekten* zorlayabilirim."

Çantayı açtı, aşağı baktı ve yavaşça tek kaşını kaldırdı. "Hey," dedi.

"Biram nerede?"

Otuz Yedinci Bölüm

Chen Lan'ın ofisi minyatür bir antika dükkânıydı, küçük ve dağınıktı, her köşesinde tuhaf, sıra dışı bir antika vardı. Doldurulmuş bir Pirinç bir şapka askısının üzerine tünemiş karganın gözlerinin yerini ısıltılı safirler almıştı. Zili soluk yeşil bir kararmayla aşınmış antika bir fonograf, büyümüş bir bitkinin yapraklı sarmaşıklarının arasında duruyordu. Sandalyeler uyumsuzdu; biri pelüş ve mor, diğeri dar, sade ve çikolata kahverengisiydi; absent içerek sarhoş olmuş bir dekoratör tarafından seçilmişlerdi.

Müdire Amy'ye, "Açık konuşmak gerekirse," dedi, "herhangi bir şüphe altında değilsiniz ve yanlış bir şey yapmadınız. Tam tersine. Zaman zaman şüpheli davranışlarınıza rağmen, siz ve Bayan Curran örnek karakter ve becerilere sahip genç cadılar olduğunuzu kanıtladınız. Bu sabah okulumuzun yatırımcılarından biriyle görüştüm. Bazı çok önemli kişiler tarafından fark edilmişsiniz."

Amy spot ışıklarının altında rahatsız bir şekilde biraz kıpırdandı.

"İkinizle de ayrı ayrı görüşüyorum çünkü Paralel Üç'e yaptığınız yolculukta neler olduğuna dair net bir açıklama almam hayati önem taşıyor. Dürüst bir hafıza hala oyun oynayabilir ve her biriniz diğerinin unuttuğu ayrıntıları hatırlayabilir."

"O gecenin bir saniyesini bile unutacağımı sanmıyorum," dedi Amy, omuzları gergindi.

"İlk seferin gibisi yoktur." "Ne? Vurulmak mı?"

Müdire başını salladı, dudaklarında sakın bir gülümseme vardı.

"En baştan başlayın," dedi.

Amy hikayeyi sanki yeni olmuş gibi zihninde tazeymiş gibi anlattı. Geriye dönüp baktığında her şey çok gerçeküstü görünüyordu. İki yıl önce biri ona dünyalar arasında yürüyeceğini, sihir güçlerini çağıracağını söyleseydi, deli olduklarını düşünürdü. Ve belki de bu delilikti, ama buna alışmaya başlamıştı.

"Ben buradayken..." Amy tereddütle atıldı.

"Devam et."

"Okulda bazı eşyaların kaybolduğuna dair bir söylenti dolaşıyor. Elmer ve Bay Shaddock'un adadan kaçmak için ihtiyaç duyabilecekleri şeyler."

"Bu söylentiye duymuştum," diye cevap verdi müdire, doğuştan bir politikacı gibi becerikli bir şekilde.

Amy, "Bence adanın batı tarafındaki eski deniz mağaralarını kontrol etmelisin," dedi. "Okul kütüphanesinde onlar hakkında bir şeyler okumuştum. Kara tüneli okul inşa edilmeden önce çökmüş ve asla kazılmamış, ancak gelgit sırasında kıyı boyunca hala içeri girebilirsiniz."

"O mağara bir denizkızı yumurtlama grotto'su. Orada kamp kurmak için tamamen intihara meyilli olmaları gerekir."

"Eğer bir denizaltıları varsa hayır! Eski denizaltılar, orijinal denizaltı laboratuvarından, her türlü koğuş ve koruyucu büyü ile inşa edilmiş olmalı, değil mi? Bir tanesi oraya park etmiş olabilir ve biz hiç-"

Müdire bir elini kaldırdı. "Bayan Nettle. Şu anda araştırmalarımızı adanın kuzey tarafında yoğunlaştırıyoruz. Size söz veriyorum, zaman elverdiğince bu konuyla ilgileneceğim. Ama bu sizin endişelenmeniz gereken bir konu değil. Çalışmalarına odaklanmalısın. Bir Ağ suikastçısıyla yüzleşmek ve hayatta kalmak iyi bir başarıdır ve sizi ve Bayan Curran'ı iyi yansıtır, ancak bu ikiniz için de mezuniyeti garanti etmez. Böyle gelecek vaat eden öğrencileri kaybetmekten nefret ederim çünkü siz... dikkatinizi dağıtan şeylere kapıldınız."

Amy ne zaman bir duvarla konuştuğunu biliyordu. Yenilgi içinde açık ellerini havaya kaldırdı.

Müdire Hanım, "Artık derslerinize dönebilirsiniz," dedi. "Zaman ayırdığınız ve açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim. Umarım bu bilgileri Doktor Abernathy'nin nasıl yozlaştırıldığını araştırmak için kullanabiliriz, onu ilk etapta nasıl bulduklarından bahsetmiyorum bile."

Chen Lan arkasından seslendiğinde Amy'nin eli çoktan pirinç kapı tokmağının üzerindeydi.

"Oh, Bayan Nettle? Bir şey daha var." Amy arkasına baktı.

"Bir ikinci sınıf öğrencisinin Akademi'nin yatırımcılarının ilgisini çekmesi bir yana, onların dikkatini çekmesi bile çok nadirdir. Kendinizi buna göre ayarlayın. Mükemmellik zorunludur."

"Onlarla tanışabilecek miyim? Yatırımcılarla."

Chen Lan'ın minik gülümsemesi her zamanki gibi esrarengizdi ve hiçbir şey ele vermiyordu. "Bir gün," dedi.

Amy'nin bir sonraki durağı kütüphaneydi. Ödünç aldığı kartlar cebinde bir delik açmış, kullanmak için can atıyordu. Cazibe ayak izlerini takip ediyordu. *Geri dönebilirdim. Sadece hızlı bir gezi, küçük bir göz atma.* Ama sonra Profesör Kamaka'yla yaptığı ilk eğitim seansını ve müdürenin nasıl bir anda üzerine çullandığını hatırladı. O ve Vail fakülteden biraz iyi niyet kazanmışlardı ve şimdi hepsini yakmanın zamanı değildi. Onları olması gerektiği gibi geri gönderecekti.

Adelaide masasında değildi. Depo odasının kapısı açıktı.

Meraklanan Amy sesleri takip ederek kafasını içeri soktu.

Hayalet kütüphaneci Profesör Lanca ile tartışırken, Olivia ve Vail - Adelaide'in asistanları olarak fazladan mesai yapıyor, çoğunlukla fotokopi çekiyor ve kitapları rafa kaldırıyorlardı - kısıtlı arşivlere açılan uğursuz, çift kilitli kapının yanında sessizce duruyorlardı.

"Nasıl kayıp olabilir?" Lanca talep etti. "Giren ve çıkan her şeyin kaydını tutuyor musunuz, tutmuyor musunuz?"

Adelaide melodramatik bir iç geçirdi ve şeffaf bir el uzattı. "Olivia, canım, bana seyir defterini getirir misin lütfen?"

Hizmet etmekten her zaman mutlu olan Olivia bir köpek yavrusu gibi koşarak geldi ve kalın, deri ciltli bir muhasebe defterini kapı. Vail Amy'nin gözüne takıldı ve elinin yanıyla küçük bir kesme hareketi yaptı. Görünüşe göre bu iyi bir zaman değildi ya da en azından Amy'nin içine çekilmek isteyeceği bir şey değildi.

"Yasaklı kasadaki her eşyanın giriş ve çıkışı, beklenen dönüş tarihiyle birlikte kayıt altına alınmalıdır. Eğer raf boşsa, kalıntı

basitçe yanlış yerleştirilmiş-"

Lanca, "Yanlış yere konmamıştı," dedi. "Gitmiş. Kasaya kimin erişimi var?"

"Tüm profesörlerde, müdirede, asistanlarımda olduğu gibi bende de anahtarlar var.

."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O zaman neden benim anahtarlarım yok?" Adelaide ona parlak bir şekilde gülümsedi.

"Çünkü senden hoşlanmıyorum," dedi. "Eskiden bir suikastçıydın. Aslında öldürüldüğümden bahsetmiş miydin? Şok edici derecede korkunç bir şekilde, eklemeliyim ki bu da para için öldüren insanlara karşı toleransımı oldukça... sınırlı kılıyor."

"Oh," dedi Lanca, sönük bir sesle.

"Oldukça." Parıldayan parmakları, görünmez rüzgârlar tarafından çekiliyormuş gibi hareket eden sayfaları karıştırdı. "Bir bakalım. Rezonatör kristali, rezonatör kristali..."

"İşte burada," dedi Olivia, parmağıyla sayfanın yarısına kadar inen bir defter kaydını göstererek. "B-27, Raf On Sekiz."

"Ben de tam olarak oraya bakmıştım," diye itiraz etti Lanca. "En son kim kontrol etti? Belki hâlâ onlarda vardır."

Olivia yüzünü buruşturdu. "Ben...uh. Söylemem gerektiğini sanmıyorum." "Neden söylemeyesin?"

Başını kaldırıp ona baktı, yüzü solgundu. "Sizdiniz, Profesör."

Amy tek kelime etmeden dışarı çıktı. Sözü kesmek istemiyordu ve orada bir süre kalacaklarmış gibi görünüyordu. Kartları daha sonraya kadar güvende tutabilirdi.

"Görünüşe göre daha fazla eşya kayıp," dedi Vail. Ahırların yanındaki patika boyunca yürürken rüzgâr saçlarını karıştırdı.

"Bunu nasıl yapıyorlar?" Amy hayal kırıklığına uğramış bir halde konuştu. Okulun bir haini vardı, bu noktada bunu inkâr etmek mümkün değildi ve yakalanamaz görünüyorlardı.

"Alarm büyülerini aşmanın bir yolunu bulurlarsa, gerisi çocuk oyuncağı. Yani, Adelaide'i duydun. Lanca hariç personeldeki herkesin gizli kasanın anahtarları var.

kasadan bir şey alıp, kimse fark etmeden anahtarları yerine koymak. Ya da..."

Amy ona yan gözle baktı. "Yoksa?"

"Lanca teçhizatı kontrol etti, sakladı ve bir şekilde geri getirmiş gibi göstermek için iade girişinde sahtecilik yaptı. Hırsızlığa gerek yok, sadece evrakta sahtecilik var."

"Bununla ilgili bir sorun var," dedi Amy. "Eğer o yaptıysa, şikâyet ederek ve kayıp mallara dikkat çekerek eline ne geçecek? Sadece onu şüpheli gösterir."

Vail gözlerini kırptırdı. "Sanki... birisi onu şüpheli göstermek *istiyor*."

Amy bulmacayı kafasında evirip çeviriyor, amatör bir hafiye gibi üzerinde çalışıyor ve hiçbir yere varamıyordu. Lanca'yı şüpheli olarak görmemesinin nedeni, dönüp dolaşıp aynı soruya gelmesine bağlıydı.

"Bundan ne elde edeceklerini düşünüyorlar?" diye düşündü. "Hm?"

"Hain," dedi Amy. "Ağ'ın bu okulu yok etmek istediğini biliyoruz. Biz işe alınmadan yıllar önce Lanca sayesinde bunu neredeyse başarıyorlardı. Bize anlattıklarından sürekli yalan söylediklerini de biliyoruz. Dünyayı vaat ediyorlar ama size hiçbir şey vermiyorlar. Hain de bunu biliyor olmalı. Öyleyse neden Elmer ve Shaddock'a yardım edelim? Bunun karşılığında alacakları tek şey sırtlarından bıçaklanmak olacak. Belki de kelimenin tam anlamıyla."

Vail'in bir cevabı yoktu. Çakıl taşları dökülmüş yapraklarla kaplı çakıllı yürüyüş yolundan aşağıya, soluk granit bir heykelin şırıl şırıl akan, lekeli bir çeşmenin üzerinde durduğu kuytuya doğru sürüklendiler. Heykel efsanevi bir şampiyonun ya da haçlı büyücünün heykeli değildi - sadece kalemını sihirli bir değnek gibi tutan, hırkalı, sıradan, rüküş görünümlü yaşlı bir kadındı. Suyun ve yaşın pas kahverengisine boyadığı yazıtta *Carolyn Saunders* yazıyordu.

Sen kimdin? Amy merak etti.

"Chen Lan sana konuşma yaptı mı?" Vail ona sordu. "'Yatırımcılar' hakkında mı?"

""Mükemmellik zorunludur.""

"Evet, baskı falan yok."

"Onlarla tanışmak istiyorum." Amy heykele baktı ve bir süre öylece kaldı. "Cevaplanması gereken bazı sorularım var."

"İşte günün kahramanı," diye güldü Gecka, Prentise'le birlikte diğer yönden yaklaşırken. "Bunu görmeliydin Vail. Bir Ağ dronunu nasıl indirdiğin haberi yayıldığında Jellica'nın yüzü kıpkırmızı oldu. Muhtemelen antrenmanda canına okuyacak, haberin olsun."

Vail gözlerini kısarak ona baktı. "Mutlu olacağını düşünmüştüm."

"Oh, öyle! Sana öğrettiklerimizi kullanarak bu işi başardığın için de yeni bir anne kadar gururlu. Tek sorun, artık sürünün başındaki gururlu yerini korumak için iki kat daha fazla çalışması gerekecek."

Prentise elleriyle Gecka ve Vail'in kahkaha atmasına neden olan bir şey söyledi. Amy anlamayarak başını eğdi. Vail onun için tercüme etti.

"Jöle jöledir," dedi ağzının kenarından.

Gecka, Vail'e "Her neyse, ısınma koşusuna çıkacağız ve sonra biraz ring zamanı geçireceğiz," dedi. "Geliyor musun?"

Vail Amy'ye baktı, gözlerinde bir soru vardı. Amy onun kolunu ovuşturdu ve ona rahat bir gülümseme verdi.

"Akşam yemeğinde görüşürüz," dedi. "Çok fazla çalışma."

Vail ve Prentise birbirlerine işaret ederek ve aralarındaki bir şakayı kıs kıs gülerek yürümeye başladılar. Gecka durakladı ve geri döndü.

"Hey. Nettle."

"Öyle mi?"

"Duyduğuma göre bizim kızla ilgilenmişsin.

Teşekkürler." Amy omuz silkti. "O benim de kızım."

"Biliyorum." Gecka geriye doğru yürüyerek diğerlerine yetişti. "İyi bir zevkin var. O da öyle. Biliyor musun, bir ara birlikte takılmalıyız."

"Evet," dedi Amy, emin değildi ama umutluydu. "Bunu yapabiliriz." "Harika. Dalton'ı getirin!"

Tereddütlü bir el sallamayla karşılık verdi. "Senden korktuğunu biliyorsun, değil mi?"

"Güzel," diye cıvıldadı Gecka, neşeyle el sallayarak. "Erkekler korktukları zaman daha eğlenceli oluyorlar."

Otuz Sekizinci Bölüm

Birdsong ve sabah ışık dolu Profesör Mallory's cam kulübe, saksı toprağı çuvalları ve ahşap çerçeveli çiçek t ar h l a r ı arasında yılan gibi kıvrılan çiçekli sarmaşıklar. Öğrenciler atölyenin dört bir yanına yayılmış, siyah aynalarını test ediyor ve Camın Konjugasyonunu çağrıştırıyorlardı. Amy'nin ellili yıllardan kalma kararmaya yüz tutmuş el aynası onun elinde değişime uğradı, siyah lake yüzeyi soldu, yumuşak bir şekilde parladı ve sonra odanın uzak tarafına açılan bir pencere haline geldi. Kendi yansıması yerine Vail'in yansıması ona bakıyordu Şaşkın bir gülümsemeyle.

Amy başını kaldırdı, onu bir metre ötede gördü ve ona el salladı.

Bunu yapabileceğini biliyordum, diye düşündü.

Yanında, aynası Olivia'nınkiyle bağlantı kurarken Bahati dirseğıyle Amy'yi dürttü.

"Bu sabah yatağında Vail'in eşyalarını gördüm. Bize geri mi taşınıyor?"

"Evet," dedi Amy memnuniyetle. "Çok iyisiniz, değil mi?"

"Biliyorsun," dedi Amy. "Sanırım öyleyiz."

"Yılan Ritmi ödevinde beni ekmiyorsun. Şimdi dans partnerlerini değiştirmen için çok fazla pratik yaptık."

Amy gülümsemek zorunda kaldı. "Hayır, bunu sana yapmazdım. Vail bunu Parr ile yapıyor. Dördüncü sınıf öğrencisi ama Chalk onun iyileştirici alıştırımlara ihtiyacı olduğunu düşünüyor ve o da bir ateşbaz, yani birçok ortak noktaları var."

"Beynimde ateş var. Senin için sorun olur mu?"

Amy Gece Pazarı'nı, her şey ters gitmeden önce arkadaşlarıyla yaşadığı o rahat, konforlu sakinliği düşündü. Gece yarısı kadeh kaldırırken nasıl ayrılacaklarını konuştuklarını hatırladı.

Geceye birlikte başladık, o yüzden birlikte bitirelim. Ortada ne olursa olsun önemli değil.

"Her şeyi birlikte yapmak zorunda değiliz," dedi Amy Bahati'ye. "Günün sonunda... o eve, bana geliyor. Çünkü ben onun eviyim, o da benim."

"Sınava patlamış mısır getirmiş," diyordu Colin, yemek salonundaki kalabalık masada yerini alırken. "Bunu kim yapar ki?"

"Duruma göre değişir," dedi Dalton, elinde bir tabakla onun yanına yerleşirken, "sana da ikram etti mi? Evet ise, cömert ve şefkatli bir arkadaş. Hayırsa, o bir canavar."

"Oh, öyle mi," dedi Colin. "Sade patlamış mısır. Tuz yok, yağ yok." "Düzelتيyorum. Kesinlikle canavar."

Olivia az önce bir şey keşfetmiş gibi ona baktı. "Tereyağı mı? Patlamış mısırın üzerine mi? Bunu *yapabiliyor* musun?"

Bugünkü öğle yemeği menüsünde, tadı hindiye benzeyen ama Amy'nin çatalının altında tofu kıvamında garip bir şekilde mumsu bir rosto dilimleri vardı. Baharatlı biber tadında bir sosa bulanmış olarak, çeri domatesler ve Bay Orris'in bahçesinden salatalık dilimleriyle birlikte geldi. Salonu, kahkaha seslerini, tabak ve bardak şingirtilerini incelerken çiğnedi, düşüncelerinin derinliklerinde kayboldu.

Bu odadaki biri, diye düşündü, büyük taş ocağın yanındaki masada oturan Bıçaklar'ın dalgalanan eşarplarına bakarak, *bir hain. Eğer 'nedenini' bulabilirsem, 'kim' olduğunu da bulabilirim.*

Kıvrık simsiyah saçlı, uzun boylu, esmer bir çocuk, bir kolunun altında ağır bir kitap, diğerinde tüylü bir tüy kalem tutarak masaların arasından kararlı bir şekilde ilerledi. Yakasında, boyutlar arası gezintilerde kullandıkları Mumların minyatür bir versiyonu olan pirinç bir çubuk iğne parlıyordu. Amy eğilip Vail'e bir şeyler mırıldandı.

"Bu adamla daha önce tanıştın mı?"

Vail başını salladı. "Onu etrafta gördüm. Sanırım dördüncü sınıf öğrencisi. O rozet Sept of Staves için. Kendilerine saklarlar."

"Evet, Kinzie bana 'gezilerimizde' Coins'lere çok yardımcı olduklarını söyledi. Muhtemelen onu tanımalıyım." Amy masanın diğer tarafına baktı ve elindeki su bardağını Colin'e doğru kaldırdı. "Zaten ekibimizde *en iyi* orkestra şefi var, bir başkasına ne gerek var?"

Colin övgülerden kaçmak için başını eğerek, "En iyiden çok uzağım," dedi.

"Oraya varacaksın," dedi Vail.

Uzun boylu genç adam Colin'in koltuğunun arkasında durdu. Kaleminin tüyü hafifçe omzuna düştü.

"Colin Woodrue, Sept of Staves sizi huzuruna çağırıyor. Kabul mü, ret mi?"

Colin gözlerini kocaman açarak döndü. "Ben mi? Yani... ciddi mi? Ben mi?"

"Kondüktör olarak ilk ciddi çalışmanızı duyduk. Bu bizim kullanabileceğimiz türden bir ham yetenek. Bu bir kazan-kazan anlaşması. Biz gelecek vaat eden bir öğrenciye sahip oluruz, siz de pratik eğitim ve deneyim kazanırsınız. Yani... ilgileniyor musunuz?"

Dalton kolunu Colin'in omzuna attı. "Kardeşim, eğer hemen şimdi evet demeksen, yemin ederim-"

"Tamam, tamam!" Colin güldü ve yeni gelene dönmeden önce onu silkeledi. "Kabul ediyorum. Ve... teşekkürler."

Colin, odanın uzak köşesinde küçük bir küme halinde oturan diğer Staves'lerle buluşmaya götürülürken, Amy'nin gözüne küçük bir kargaşa takıldı. Bay Orris hızlı adımlarla yürüyor ve endişeli görünüyordu. Müdire ile salonun kapısında buluşmuş, alçak sesle konuşuyordu.

"Bir şeyler oluyor," diye mırıldandı Bahati.

"Evet," dedi Amy, "Bay Orris'i tanıyorum. Vücut dilinin bu kadar gergin olduğunu en son atlardan biri hastalandığında görmüştüm. Bir şey için endişeleniyor."

Orris bir tencere ve bir tahta kaşık aldı, başının üzerinde tuttu ve birbirine vurdu. Sert metalik şangırtılar cereyanlı salonda yankılandı ve sohbetin gürültüsü alçak fısıltılara dönüşürken başları döndürdü.

"Dinleyin," diye seslendi. "Küçük bir acil durumumuz var. Hemen telaşlanmayın, üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil-"

Sözlerin ve yüzün iki farklı şey söylüyor, diye düşündü Amy. "-ama adanın kuzey ucunda duman var ve görünüşe göre

Bir orman yangınımız var. Yıldırım düşmüş olabilir - daha önce de oldu ve yine olacak. Salgın Akademi duvarlarının yakınında bile değil ama gerçek bir soruna dönüşmeden önce kontrol altına almalıyız.

Tüm öğrencileri gelip bana ve profesörlere yardımcı olmaları için işe alıyorum. Hangi sınıfta olduğunuz ya da uzmanlık alanınızın ne olduğu önemli değil: size bir iş bulacağız."

"Amy," dedi Vail nefesinin altından.

O zaten biliyordu. "Bu bir yıldırım çarpması değil. Elmer ve Shaddock. Yangını dikkat dağıtmak için çıkardılar."

"Bu da okulu rahatça boşaltıp personeli bağlayacak," diye mırıldandı Vail, "hain kütüphaneden çaldıklarıyla kaçarken. Ve kaybolan emanetlerden biri de bir Yankılayıcı kristaliydi."

Bay Orris talimatları haykırıp avluda toplanmalarını istediğinde salon hareketlenmiş, sıralar geriye itilmiş, öğrenciler çıkışlara üşüşmüştü. Amy ve diğerleri yerlerinde kaldılar ve masanın etrafında toplandılar.

"Eğer Elmer'ın bir Yankılayıcı inşa etmek için ihtiyacı olan son şey buysa," dedi Amy, "patronlarını yardım için arayabilir ve okulun yerini bildirebilir. Ağ sadece bir suikastçı göndermeyecektir. Bir ordu göndereceklerdir."

"Onu durdurmalıyız," dedi Dalton. "Ama nasıl? Bütün okulu izleyemeyiz. Hırsız her yerde olabilir."

"Belki de onu suçüstü yakalamak zorunda değilizdir," dedi Amy. "Elmer ve Shaddock'un saklandığı yeri bulabilirsek, bir pusu kurabilir ve hırsızı onlar el değiştirmeden önce yakalayabiliriz."

Vail onun aklından geçenleri okuyarak, "Deniz mağaraları," dedi.

"Mağaralar," dedi Bahati, sesi düzdü, "etobur deniz kızlarıyla dolu."

Amy kemerli pencereleri işaret etti, hafif bir çiseleme camı öpüyordu.

"Öğleden sonra erken. Gelgit yarım saat içinde başlayacak. Suyu bile dokunmadan mağaraya girebilmeliyiz. Eğer haklıysam, tam da bu yüzden yangını şimdi çıkardılar. Hırsız içeri sızabilir, malları teslim edebilir ve akşam gelgiti başlamadan önce okula geri dönebilir."

"Yine de gözcüleri geçmek zorunda kalacaklar."

"Ve herkes adanın kuzey tarafında, yangınla mücadele ederken bağlı olduğu için, geri döndüklerinde onları yakalayacak kimse olmayacak. Ayrıca, kuzeye giden herkes gözcüleri de geçecek. Muhtemelen aynı anda o kadar çok zihinsel gürültü olacak ki profesörler fark etmeyecek bile."

"Peki gelgit geri geldiğinde hâlâ o mağarada olursak ne olacak?" Bahati sordu.

"Olmayacaksın," diye söz verdi Vail. Masanın altından Amy'nin elini sıktı. "Amy ve ben mağarada keşif yapabiliriz. Geri kalanınızın dışarıda nöbet tutması ve belaya karşı göz kulak olması gerekiyor."

"Mallory'nin sınıfındaki aynalar," dedi Olivia. "Onları birbirimizi uyarmak için kullanabiliriz."

Dalton ayağa kalktı ve tabağını geri itti. "Hırsızı yakalamak istiyorsak hemen gitmeliyiz. Hemen şimdi. Herkes içeride mi?"

Herkes içerideydi.

Uzak ufukta kıvrılan siyah duman, ağaçların üzerinden kuzeye doğru yükseliyordu. *Mükemmel bir dikkat dağıtıcı*, diye düşündü Amy, yanında arkadaşları olduğu halde çalıların ve çalılıkların arasından geçerken. Geriye dönüp baktığında, Vail'in vahşi doğaya çıkmadan önce spor ayakkabılarını giymeleri için yeterince zaman ayırmaları konusunda ısrar etmiş olmasına şükreliyordu. *Elmer ve Shaddock parasız kalmaya devam ediyor, bu da işleri bitirmeye yakın oldukları anlamına geliyor. Bu bizim son şansımız olabilir.*

Köpüklü dalgalar Gadfly Plajı'nın kıyısına vuruyordu. Kıyıdan kuzeye doğru gidildikçe kumlar yerini antik kayalara, ıslak yosunlu taşlardan oluşan dağlara bırakıyordu. Bu manzara, Akademi inşa edilmeden çok önce, bir zamanlar bu adayı fırlatma rampası olarak kullanan bilim adamlarının günlerinden beri el değmemişti. Öğrenciler ağaçların bittiği ve sahile inen uzun kayalık tırmanışın başladığı yerde çömelerek çimenlerin üzerine çöktüler ve siper olarak çalıları kullandılar.

"Herkes burayı saklanmak için kullanmanın delilik olacağını söylüyordu," diye nefes aldı Amy. "Sanırım Elmer da tam olarak buna güveniyordu."

Dalton, "Bahse girerim onları çıldırtabiliriz," dedi.

Amy siyah aynasını salladı. "Buradaki ağaçlar boyunca yaklaşık elli metre aralıklarla dağılın. Alçakta kalın ve sessiz olun. Akademi kapılarından en kestirme yol burası."

"Yani," diye ekledi Vail, "eğer hırsızı burada yenersek, yakında bu tarafa gelecekler ve umarım onlar sizi görmeden siz onları görürsünüz. Aynalarınızı kullanın ve temas halinde kalın."

"Ayna büyüsü ses taşımaz," dedi Olivia.

"Hepinize nasıl imza atılacağını gerçekten öğretmem gerekiyor," dedi Vail. "Cidden çok faydalı. Bakın, eğer bir sorun görürseniz, bunu yapın."

Onlara hızlı bir hareket yaptı, parmaklarını kıvırdı ve titretti. "Bu tehlike sinyali, tamam mı?"

"Oh!" Olivia dedi ki. "Ya da kuş sesleri yapabiliriz!"

"Kuş sesleri yapmıyoruz," diye iç geçirdi Bahati. Vail'e baktı. "Peki ya sen ve Amy?"

Amy omzunun üzerinden başıyla onayladı. "İçeriye hızlıca bir göz atacağız. Eğer Elmer ya da Shaddock'u bulursak, onlar bizi fark etmeden geri çekiliriz."

"Peki ya bir şeyler ciddi şekilde ters giderse?" Dalton sordu.

Amy bunun ters gidebileceği tüm yolları düşünmek istemiyordu. Ölmek için çok fazla yol vardı ve hiçbirisi güzel değildi. Derin bir nefes alarak kendini çelikleştirdi.

"Bizi yalnız bırakın. Onlarla savaşamayız - birlikte çok güçlüler. Shaddock tek başına neredeyse Profesör Lanca'yı öldürüyordu-"

"Seni terk etmeyeceğiz," diye itiraz etti Bahati.

"Diyorum ki, okula koşun, bulabildiğiniz ilk profesörü alın ve onlara her şeyi anlatın. İşler kötüye giderse, herkesin yardımına ihtiyacımız olacak. Vail ve ben onlar bir kurtarma ayarlayana kadar hayatta kalmak için elimizden geleni yapacağız."

"Öte yandan, öğrencilerimizden birini ormanda bir çuval çalıntı mal taşıırken görürseniz..." Vail gözlerinde karanlık bir parıltıyla konuştu.

"Öyle mi?" Dalton söyledi.

"Üzerine çullanın, üzerine atlayın ve kıcını tekmeleyin. Okulumuzla uğraşanlara ne olacağını ona öğretin."

Parmaklarını birbirine geçirdi ve eklemlerini çatlattı. "Zevkle ve gusto ile."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Amy'nin elleri kayaların sümüksü çıkıntılarına tutunurken yanıyordu, bir çift kaya arasında kesilen taşlı çukurda dikkatlice ilerliyordu.

Suyun kenarındaki engebeli, dağlık yükselti. Vail hemen yanıdaydı, çamurlu ıslak taşlar spor ayakkabılarının altında kaydıkça ayakları her adımda kayma tehlikesi geçiriyordu. Fermuar inceliğindeki uçurum dalgaların sesini yakalayıp yankılayarak bir şelale kükremesine dönüştürüyordu.

Amy'nin yüzüne soğuk okyanus sisi püskürdü ve dudaklarında tuz tadı aldı. Su ona oyunlar oynuyor, tehlikeli kenara yaklaştıkça daha da yakınlaşarak görüş alanında belirliyordu. Dalgaların hemen altında bir solucan gibi kıvrılan büyük, karanlık bir şekil miydi? Metalik pulların parıltısı mıydı, suyu yaran ve bir kalp atışı sonra kaybolan bir yüzgeç miydi?

Patika tırmanıyor ve yosunlu yükselişin dudağının etrafında kıvrılıyordu, sular ayakkabılarının birkaç metre altındaki taşla vuruyordu. Amy dar, ıslak bir rafta ilerlerken nefesini tuttu, sırtını çıkıntıya dayadı, parmakları bulabildiği her tutamağa yapıştı, parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıktı. Sonra ikinci bir köşeyi döndü, Vail birkaç santim ötedeydi ve kendini deniz mağarasının içinde buldu. Mağara ağzı ışığın içeri girmesine izin veriyor, uzun ve sivri bir çıkıntının altındaki suya göz kamaştırıcı, ışıltılı gölgeler düşürüyordu.

"*Küçük kızlar,*" diye mırıldandı ıslak ve gür bir ses.

Çıkıntının altındaki girdaplı havuzda, beş altı metre aşağıda, porselen gibi kusursuz bir yüz derinliklerden kalkıp onlara baktı

Boyalı, cansız gözleri vardı. Denizkızının saçları karmakarışık yosunlar gibi arkasından dökülürken pençeli bir elini kaldırarak onları çağırıyordu.

Vail dişlerini sıkarak, "Sakın kayma," dedi.

İlkine başka denizkızları da katıldı, dönerek ve sıçrayarak avlarına bakıyorlardı. Pençeleri kayayı tırmalıyor, taşta yaralar açıyor ama çıkıntıya tırmanamıyorlardı. Ama bu gelgit zamanıydı. Birkaç saat sonra, sular yeniden yükseldiğinde, bir piranha sürüsü gibi zahmetsizce oraya üşüşeceklerdi.

"*Küçük kızlar*" mırıltısı kabardı ve çoğaldı, diğer mükemmel yontulmuş, hareketsiz ağızlardan yankılandı.

"*Küçük kızlar, çok yumuşak, çok tatlı, su ılık, gelin yüzün, gelin bizimle yüzün-*"

"*-Lezzetli ikramımız ol, seni dişlerimizin arasında nazikçe tutacağız-*"

Amy ve Vail ışığın azalmaya başladığı bir dönemeci döndüler, deniz mağarasının en uzak köşeleri gölgeyle örtülmüştü. Ve her şeyin merkezinde, paslanmış cıvatalar ve kirişlerle platformun dudağına tutturulmuş bir iskele vardı.

Ve bir denizaltı.

Bir belediye otobüsü büyüklüğündeydi, uzun, şişkin ve şıktı, gümüşü gövdesi Amy'nin gözüne bir devre kartının desenleri gibi görünen solmuş koruma glifleriyle kazanmıştı. Yenileri, daha kaba olanları, eskilerinin üzerine yontulmuş, geniş, pürüzlü çizgiler halinde çeliğe kazanmıştı.

Elmer'in işi, diye düşündü Amy. Kendine cehennemin tam ortasında mükemmel bir saklanma yeri inşa etmişti.

Denizkızları kuyruklarını suya vuruyor, yuvarlanıyor ve çırpınıyor, havayı cıvıltılar ve iç çekişlerle dolduruyorlardı. Amy havada bir büyü hissediyordu ve denizaltıya yaklaştıkça havuzdaki sert, görünmez çizgiyi görebiliyordu. Denizkızları denizaltının üç metre yakınına bile yaklaşamıyordu. *İstiyorlardı*, Amy ve Vail pençelerinden kurtuldukça suskunlukları sinirli inlemelere dönüşüyordu ama Elmer işini biliyordu. Güç kabarcığını kıramadılar.

Amy el aynasının sapını bir sicimle kemerine bağlamıştı. Artık hareket edebilecek bir alanı olduğu ve duvara tutunmak zorunda kalmadığı için Amy aynayı kaldırdı, böylece hem kendisi hem de Vail görebilecekti - ve böylece keşfettiklerini arkadaşlarına gösterebileceklerdi.

"Tehlike sinyali verin ve buradan gidelim," diye fısıldadı Vail, mağara duvarları sesini onlara geri yansıtıyordu. "Onlar kaçıp süvarileri çağırırken biz de ormanın kenarında hattı tutabiliriz."

Birisi zaten veriyordu. Bahati aynada parmaklarını oynatıyordu, gözlerinde endişe vardı. Siyah aynada Amy'nin yansımasını yakaladığında, ne gördüğünü ona göstermek için hızla bardağını çevirdi.

Yalnız bir figür sahile doğru yürüdü, doğruca deniz mağarasına yöneldi. Hain değil. Elmer eve dönüyordu.

"Çok yakınımızda," diye tısladı Vail. "Eğer şimdi gidersek, dışarıdaki kayalıklarda onunla karşılaşırız. Dövüşmek için iyi bir yer değil, özellikle de artık 'güçsüz yaşlı adam' rolünü bıraktığına göre. Adam bir ninja gibi hareket ediyor, üstelik büyüü hesaba katmadan."

"Saklanmak zorundayız," dedi

Amy. Vail ellerini iki yana açtı.

"Nerede saklanacağız?"

Amy'nin bakışlarını takip ederken cevabı zaten biliyordu. Gidecek tek bir yer vardı.

Amy ve Vail sıkıca tutup çekerken, denizaltı kapağındaki tekerlek kilidi inleyerek onlara karşı koydu. Yavaşça dönmeye başladı, artık daha yumuşaktı, metalin metal üzerindeki gıcirtısı mağara duvarlarında yankılanıyordu. *Haydi, haydi*, diye düşündü Amy, geldikleri çıkıntıya bakarak Elmer'in gölgesini gözlüyordu.

Sonunda kapak açıldı. Bir merdivenin basamakları soğuk, kızıl bir parlaltının içine iniyordu. Önce Vail indi. Amy hemen arkasından koşarak kapağı kapattı ve diğer taraftaki tekerleği döndürdü. Tabanları siyah kauçuk zemine değdi, paspas boncuk boncuk suyla kaplanmış ve daha iyi kavramak için dokulandırılmıştı.

İç mekânı aydınlatan kan kırmızısı ışık, denizaltının ön konsolundan parlıyordu; ekranlar, bankalar ve kollardan oluşan bir duvar, kondüktör kabinini bir yığın çocuk oyuncağı gibi gösteriyordu. Duvarlar istiflenmiş, bağlanmış kasalarla ve askeri sınıf atlama koltukları gibi naylon emniyet kemerleriyle donatılmış bir dizi sandalyeyle doluydu. Yine de bir Yankılayıcıdan iz yoktu, hatta tamamlanmamış bir tanesinden bile. Amy'nin gözleri karanlığa alıştığında geriye baktı ve denizaltının arka tarafında bir bölme kapısı gördü.

Başını salladı, sessizdi ama hâlâ temkinliydi. Sadece Elmer'ın geldiğini görmüşlerdi, bu da ya Bay Shaddock'un dışarıda bir yerlerde kendi işiyle uğraştığı ya da burada, onlarla birlikte olduğu anlamına geliyordu.

Kapının tekerleği kolayca döndü, yeni yağlanmıştı ve sessizdi. Duvara gömülü, hapishane yatakları gibi çıkıntı yapan bir çift dar ranzanın bulunduğu küçük bir özel kompartımana doğru ısıklık çalarak açıldı. Buradaki hava leş gibi kokuyordu.

Ter ve ıslak kürk ve kauçuk paspaslar kurumuş çamurla lekelenmişti ama hepsi yalnızdı.

"Nereye koymuş olabilir?" Amy fısıldadı. "Bu kasalardan birine mi? Bir Yankılayıcı yapmaya çalıştığını biliyoruz, peki o şey nerede?"

Kontrol edecek zaman yoktu. Yukarıdan, kapak inlemeye başladı. Vail Amy'nin elini tuttu ve onu arka bölmeye çekti, çelik merdivende ayak sesleri duyulduğu sırada bölmeyi kapattı.

"Evet, tabii ki," dediğini duydular Elmer'ın. Amy bölme kapısını itti, fırçalanmış çelik avucuna sert ve soğuk bir şekilde çarptı ve kapıyı sadece küçük bir aralıkla açtı. Denizaltının dümenine giden yolda onun gölgesinin geçişini izlediler. "Hayır. Kabul edilemez."

Vail sıkışık kabinin karanlığında Amy'ye döndü ve bir parmağını kulağının etrafında döndürdü. *Aklını mı kaçırıyor?* Amy bunu anladığında başını salladı.

"Shaddock'la konuşuyor, uzun menzilli," diye fısıldadı. "Colin'le yaşadığımız gibi psişik bir baloncuk."

"Küçük aptal *ortaya çıkmadı* da ne demek?" diye sordu. "Dikkatleri dağıtmak için elimizden geleni yaptık, izlerimizi kilometrelerce temizledik, bir bahane uydurduk - evet, evet, muhtemel bir bahane. Bugünlerde çalışmak zorunda olduğum acemilerin kalibresini gösteriyor. Bu gece için yeni bir toplantı ayarladım. Adanın güney tarafında, eski denizaltı ağlarının orada. Hayır, ben sana geleceğim. Denizaltının yerini değiştirme zamanı geldi zaten. Yumurtlama mevsimi yaklaşıyor ve korumalarımın denizkızlarına karşı dayanacağından emin olsam da, yetişkin bir boğaya karşı dayanabileceklerini düşünecek kadar cesur değilim. En azından onlara hayatım pahasına güvenecek kadar cesur değilim. Bu arada, sana bıraktığım talimatları takip edebileceğini varsayarak, Yankılayıcı üzerinde çalışmaya devam et."

Amy'nin ayaklarının altında motorlar gümbürdüyor, türbinler vızıldıyordu. Denizaltı küçük bir sarsıntı geçirdi, bir yalpalama... ve sonra yavaşça ilerledi, Elmer dümene geçerken deniz mağarasının yüzeyini sıyırdı.

"Neydi o? Bir önemi yok. İhtiyacımız olan son parçaları alırsak, bu geceden sonra zaten tartışmalı bir konu. Aracım gün doğmadan buradan ayrılmış olacak ve sonra tüm bu üzücü karmaşa-" Elmer durakladı. "Aracımız. Ben de öyle dedim. Ne dediğimi sanıyorsun? Evet, evet, yüzüncü kez söylüyorum, biz varır varmaz sözleşmenizdeki ödemenin tamamını ve burada mahsur kaldığımız aylar için tazminatınızı alacaksınız. Bir bütün olacaksınız."

Amy, muhtemelen daha çok *deliklerle dolu* olduğundan şüpheleniyordu ama fare adamın sorunları onun endişelerinin en küçüğüydü. Hırsızın malları teslim etmesini neyin engellediğini merak ediyordu ama yine de bu başka bir zaman için bir bilmeceydi. Eğer Elmer'la birlikte alt ağıla kadar giderlerse, Bay Shaddock kapının dışında bekliyor olacaktı. Elmer'la tek başlarına başa çıkma şansları yoktu. Yanında evcil canavarı varken, Amy ve Vail yürüyen ölü kadınlardı.

"Onun üzerine atlamalıyız," diye fısıldadı Vail, nefesi Amy'nin kulağına sıcak bir şekilde değiyordu. "Sadece tek bir şansımız olacak."

Amy, Mallory'nin sınıfındaki görüntüsüne geri döndü: denizaltı parçalanmış, tuzlu su akıyor, devasa dokunaçlarla ezilmişti. Vail ayaklarının dibinde baygın ya da ölü yatıyordu. *Gelecek değil*, diye hatırlattı kendine, *olası bir gelecek*.

İmgeleminde, Yankılayıcı burada, denizaltının üzerindeydi. Ama değildi. Yaptıkları bir şey, müdahale ettikleri bir şey, zamanın akışındaki küçük bir değişiklik, bunun gerçekleşmesini engellemişti. Bu da onun basitçe eski denizaltı kalemlerinin yanında olduğu, yerinin değiştirildiği ama yok edilmediği anlamına geliyordu, ama yine de... bu bir kanıttı.

Bu hikayenin hala yazılmakta olduğunun kanıtı. Sonunu değiştirebileceğimin kanıtı.

"Üç deyince mi?" Vail nefes aldı.

Geriye iki sonuç kalmıştı. Ya onu indireceklerdi ya da o ikisini de öldürecekti. Sonra da Yankılayıcı'sını inşa edecek, bir ordu çağırarak ve Saunders Akademisi'ni ve tüm dostlarını yerle bir edecekti.

Şanslarını eşitlemek için yapabilecekleri son bir şey vardı. Amy döndü, ellerini Vail'in beline doladı ve karanlıkta onu kendine çekti. Vail gözlerini kırıştırdı, kararsızdı. Amy başını Vail'in boynuna doğru eğdi, ona sokuldu ve Vail'in nabzını teninde hissetti.

Yumuşak, sabit bir davul sesiydi. Amy'nin ellerinden biri yukarıya, Vail'in sırtının alt kısmına doğru kaydı. Amy yılan gibi sallanmaya başladı, kendi kalp atışları senkronize olurken kanlarının ritmine göre hareket ediyordu. Vail anladı ve onunla birlikte sallandı.

Kırkınıc Bölüm

W Denizaltı sığ ve yavaş bir şekilde, leviathanlar arasında bir köpekbalığı gibi ilerlerken gövdesine su vuruyordu. Motor mırıldayan bir kaplan gibiydi, kauçuk paspaslardan yukarı, ayaklarına, bacaklarına ve omurgalarına ulaşana kadar kemiklerine doğru titreşiyor ve sonra her yöne yayılıyor. Amy ve Vail sıkışık, karanlık kabinde yavaşça dans ettiler, ten t e n e , nefes n e f e s e , kalp atışları yavaşlarken nabızları

zaman. İhtiyaç duydukları tek müzik buydu.

Amy zihninin gün doğumundaki bir lalenin taç yaprakları gibi açıldığını hissetti. Vail'inki de aynısını yaptı ve ruhları birbirinin etrafında dönüp durdu, nazikçe fırçalandı. Amy bir titreme hissetti, bir korku ve-

Korkma, diye düşündü. Ben korkmuyorum. Kendini benimle paylaşırsan, sana her şeyimi veririm.

Yılan Ritmi şarkı söyledi.

Amy, Vail'in sakladığı her şeyi bir sel gibi hissetti. Çaresizlik, korku, kendinden nefret etme - o kadar çok ki, hala ağır zincirler gibi arkasında sürüklediği kendine karşı bir nefret seli. Ham kimyasal mutlulukta titreşen, aşkın hisler ve sonra yoksun kalmanın acısı, sıkı soluk teninin altında kıvılcım çıkaran soyulmuş elektrik telleri gibi damarlar. Babası yaşında bir adamla arabaya binmek, bıçak ya da silah çeken kişinin bu olup olmayacağını merak etmek ve bir parçasının *bunun iyi olacağını, en azından biteceğini* söylemesi. Acıyı dindirmek için daha fazla mürekkep.

Hayatta kaldın. Amy'nin düşünceleri içine sızdı. *Hayatta kaldın.*

Vail'in parmakları Amy'nin çenesinde gezinirken gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı.

Sen de öyle.

Aralarında bir düşünce yankılandı

Sen hayatımda gördüğüm en güzel insansın.

Amy bunu Vail'in mi yoksa kendisinin mi düşündüğünden emin değildi ama ruhları aynı fikirde titreşiyordu. Birlik içinde. Sonra, son bir ortak düşünce ve Amy bunun Vail'e ait olduğunu biliyordu.

Kıçını tekmeleyelim.

Bölme kapısından el ele fırladılar ve Elmer görüş alanlarına kilitlenmişken denizaltının karnına doğru koşmaya başladılar. Vail havaya sıçramadan önce Elmer'in şoktan yüzü solmuş bir halde dönmesi için yeterli zamanı vardı. Amy onu elinden tutarak bir dansçı gibi döndürdü ve Vail'in topuğu Elmer'in karnına saplandı. Elmer hırıldadı ve iki büklüm oldu ama gözleri kehribar rengi bir şimşekle parıldarken ritmi neredeyse hiç kaçırmadı. Amy aniden ayakları yerden kesildi ve düştü, bacakları dönen bir tekmeyle altından çekildi ve ıslak kauçuk zemine sırt üstü sertçe çarptı.

Vail ona saldırdı ama Vail yumruklarını birbiri ardına savurdu, etraflarındaki hava kırılıp bulanıklaştı. Vail'in yumruğunu çapraz kollarının arasında yakaladı ve onu sertçe çevirerek bir kasa yığınının üzerine fırlattı. Başının arkası sert plastiğe çarparak çatladı. Amy bunu hissetti, her ikisinin de yıldızlar görmesine neden olan kemik titreten bir sarsıntı, ama Vail hala ayaktaydı. Dişlerini sıktı, gözlerini dikti ve toparlanmak için nefes bulmaya çalıştı.

Amy Elmer'ı işaret etti. Parmak ucundan mavi bir ateş fişkırdı - onun parmağı, Vail'in büyü - ve yırtık pırtık, kirli cüppesinin omuzlarına sıçradı, yumruğuyla ateşi çılgınca sıvazlarken ulumasına neden oldu. Bu sefer Vail'in hücumunu karşılayamayacak kadar yavaştı: Vail ona bir defans oyuncusu gibi saldırdı ve onu dümene doğru savurdu. Ellerinden biri kontrol paneline çarptı ve denizaltı inledi, aniden yalpalamaya başlayınca zemin altlarından kaydı.

Dalıyordu.

Elmer nefes nefese yere yığıldı ve Vail yumruğunu geriye doğru kaldırarak onun üzerinde durdu. Ellerini havaya kaldırmış, çılgınca sallıyordu.

"Ateşkes! Ateşkes!"

Vail birkaç adım geriye sendeledi. Onun sözlerinden dolayı değil, Yılan Ritmi kendi rotasında ilerlediği, büyü kum saatindeki son kumlar da kayarak uzaklaştığı için. Amy'nin üzerine bir yorgunluk dalgası çöktü, titreyen kaslarını sanki yarım dakikadan kısa bir süre içinde bir maraton koşmuş gibi doldurdu ve gözlerindeki buğulu bakıştan anlaşılıyordu,

Vail de aynı şeyi hissetti. Vail onun yanında güverteye çöktü, ikisi de Elmer'a bakıyordu, üçü de terlemiş, soluk soluğa kalmış ve bitkin düşmüştü.

"Teslim olun," dedi onlara. "Az önce kaybettiniz." "Buradan öyle görünmüyor," diye nefes nefese kaldı Vail.

"Benim gibi akıllı olsaydın olurdu." Titrek bir parmakla dümeni işaret etti. "Az önce otomatik geri dönüşe bastım. Bu denizaltıyı okyanusun dibindeki eski evine götürmek için önceden programlanmış rota."

"Laboratuar," dedi Amy.

"Yıkık laboratuvar. Pek bir şey kalmamış. Ama ışıksız derinliklerde çok sayıda büyüleyici yaşam formu var. Deniz kızlarından güvendeyiz, ama size söz veriyorum, onlar bu dünyanın en küçük dehşeti."

"Ceset gibi."

"Siz buna böyle mi diyorsunuz? Oh, evet. Bilirsiniz, sadece bedeninizi yutmaz. Ruhunuzu da alır. Ve yiyor... çok yavaş. Hayal edemeyeceğiniz kadar yavaş. O canavarın kurbanları cehennem ateşini *özlüyor*. Ve sen bu denizaltıyı nasıl kullanacağını bilmiyorsun. Bensiz, kaderiniz mühürlendi." Elmer ince dudaklarını hastalıklı bir gülümsemeyle kıvırdı. "Ama seninle bir anlaşma yapacağım: Teslim ol, ben de her şeyi tersine çevireyim. Yaşayacaksınız. Elbette rehinelerim olarak, ama bu alternatiften çok daha iyi bir seçim."

Bağlanmış sandık yığınının doğru başıyla işaret etti.

"Üstteki sandıkta kelepçeler var," dedi Amy ile göz göze gelerek. "Atletik arkadaşının bileklerini bağla, sonra da kendi bileklerini."

Eğer bunu yaparlarsa, ölürlər. Ya çaresiz kaldıklarında onları öldürecekleri ya da istila başladığında tanıdıkları ve sevdikleri herkesle birlikte öleceklerdi. Öte yandan, haklıydı. Denizaltının rotasını nasıl tersine çevirecekleri konusunda hiçbir fikirleri yoktu ve kaçınılmaz olana doğru bir geri sayıma kilitlenmişlerdi. İkili bir seçim, ölmek için iki yol.

Hayır, Amy fark etti. Parmakları kalça cebini yokladı, değerli kargosunu hissetti. *Üçüncü bir yol daha var.*

Vail'e baktı ve "Bana güveniyor musun?" diye fısıldadı. "Her zaman," dedi Vail.

Amy tekrar Elmer'a döndü. "Sen... Ağ eliti gibisin, değil mi?" Biraz kendini beğenmişlik yapmadan duramadı.

"Ben Worms Kralı'nın seçilmiş elçisiyim, çocuğum. Bir lejyon benim emrimle titrer. Şey...bir zamanlar öyleydi. Birkaç küçük aksilik yaşadım. Ama Saunders Akademisi'ni lorduma bir tepside sunduğumda, bana sarayım ve oyun alanım olarak koca bir dünya verilecek."

"Tanrım, Vail," diye söylendi Amy. "Sanırım bu adamı öldürmemiz gerekecek."

"Evet," diye kabul etti.

Elmer'ın gözleri büyüdü. "Affedersiniz? Kafanıza çok sert bir darbe mi aldınız? Bu denizaltı düşüyor. Doğruca Ceset'in sarmallarına. Ben kendimi onun etkisinden korudum ve sizin de koruduğunuzu hissedebiliyorum ama küçük arkadaşınız o kadar şanslı değil. Çok yakında psişik kokumuzu alacaktır. Ve hepimiz için gelecek."

"Her halükarda öleceğiz," dedi Amy. "Ama üçümüz birlikte bu şekilde dışarı çıkarsak, bu büyük bir Ağ ajanını masadan kaldırmak ve sayısız hayatı kurtarmak anlamına gelir. Bunun için ölmeye hazırım. Ama senin öyle olduğunu sanmıyorum."

"Blöfünü görüyoruz," dedi Vail ona. "Ne düşünüyorsun, Amy?"

Ölmek için iyi bir
gün mü?" "Her
zamanki gibi."

"Hayır. *Hayır*," diye tersledi Elmer, yüzü solgunlaşmıştı. "O kadar da deli değilsin. Buna bir saniye bile inanmıyorum."

Sözleri bir şey söylüyordu, gözlerindeki paniklemiş hayvan bakışı başka bir şey söylüyordu. *Haydi*, diye düşündü Amy, *çok geç olmadan geri çekil*. Tavuk oynuyorlardı ama hep birlikte bir arabanın içindeydiler ve kesin bir ölüme doğru yarışıyorlardı.

"Bizi köşeye sıkıştırdın," dedi Amy. "Bize iki mutsuz sondan başka bir seçenek bırakmadın. Ama bu sonlardan birinde sen kazanıyorsun, diğerinde ise kaybediyorsun. Şimdi söyleyin bana Bay Dahi... Neden sizi de bizimle birlikte ölüme göndermeyelim, hemen şimdi ve burada? Bize bıraktığın tek hamle bu. Şah mat. Oyun bitti."

Bakışları dümene kaydı. Eğiliyor, bükülüyordu ama hâlâ bu şekilde ölmek istemediklerine dair inancına tutunuyordu - *yeterince doğru*, diye düşündü Amy - ve titreyen elini tutuyordu. Onu iyice ve sertçe itmesi gerekiyordu.

Titrek ayakları üzerinde yükseldi ve onun üzerinde durdu. Vail'e elini uzatarak onu yukarı çekti.

"Bunu yapacak kadar deli olduğumuzu düşünmüyorsun, değil mi?" Amy Elmer'a sordu. "Size deliliğin gerçekte neye benzediğini göstereyim."

Kalkanlarını indirdi.

Zihnini dünyaya, suya ve derinliklere açtı, bir yıl boyunca boğmak için çalıştığı psişik ışığı açığa çıkardı. Ondan parladı, bir

Siperin aç şeytanlarına bir çağrı.

Ve zihninin içinde, Ceset kocaman, sarı, nefret dolu bir göz açtı. Elmer bunu hissetti, çenesi düştü.

"Duydun mu?" Amy mırıldandı. "Yemek zilin sesine benziyor."

Denizaltı sarsıldı, neredeyse ayakları yerden kesilecekti. Motorlar gıcırdamaya başladı, türbinler daha sert, daha hızlı vınlamaya başladı, ağır gümbürtüler - gövdenin etrafını saran devasa dokunaçların gümbürtüsü - ağır çelikte yankılandı.

"Tatlı Kral," diye fısıldadı Elmer, yüzü kansız bir dehşet maskesine dönüşmüştü. "Artık çok geç. Az önce hepimizi öldürdün."

Henüz değil, diye düşündü Amy. Oynamak için bir hamlesi daha vardı.

"Benim hakkımda öğreneceğin bir şey var," dedi, son karşılaşmalarında söylediği sözleri papağan gibi tekrarlayarak, "her zaman bir yedek planım vardır."

Duvarlar eğilip bükülmeye başladığında, Ceset'in lastiksi kollarının ezici gücü altında payandalar kırılıp cıvatalar gevşerken, gövde acı dolu bir gıcırta çıkardı. Motor söndü ve boğuk bir patlama sesiyle derinliklere doğru fişkırlarak söndü.

"Vail," diye bağırdı Amy, "yakala onu!"

Ellerini kaldırmaya çalıştı ama çok geçti - Vail'in ayağı çenesine bir dişini kırarak kadar sert bir darbe indirerek onu sersemletti ve ağzından kan gelmesine neden oldu. Onu karnının üzerine çekti ve bir kolunu arkasından çekti. Amy çoktan harekete geçmiş, denizaltının arkasına doğru koşmaya başlamıştı. Bölme kapısını çekerek kapattı.

Zemin büküldü ve kırıldı. Buz gibi bir tuzlu su fiskiyesi bir yangın hortumunun gücüyle denizaltının içine püskürdü, sel çoktan ayaklarının etrafında dönmeye başlamıştı. Vail, Elmer'ı dizlerinin üzerine çekti ve sürüklemeye başladı, Ceset onunla bir oyuncak gibi oynarken denizaltı bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Amy, kasaya asla geri koymadığı tarot kartlarını salladı ve merkezini bulmak için mücadele etti. Felaketin eşiğindeydiler. Her şey bu ana, kaosun içinde dengeyi bulmaya bağlıydı. Derin bir nefes aldı ve ilahiyi çağırdı.

Denizaltının yan tarafında bir yırtık daha açıldı, metal ucuz bir karton gibi yırtıldı, her saniye galonlarca su içeri doluyordu. Su artık ayak bileklerinin etrafındaydı ve hızla yükseliyordu, Ceset ziyafetine odaklanmıştı, içindeki yumuşak ete ve ruhlara ulaşmak için güçsüz makineyi parçalıyordu.

Amy tekerlek kilidini döndürdü ve omzunu bölme kapısına dayadı.

Sonra bir de baktı ki kayıyor, düşüyor, basketbol sahasının zemininde soğuk, köpüklü okyanus suyunun selinde kayıyor. Elmer ve Vail hemen arkasındaki süpürge dolabından fırladılar ve ölmekte olan, ezilmiş ve boğulmuş denizaltının son yankıları arkalarında sessizliğe gömülürken kuru karaya geri tükürdüler.

Vail, kaygan spreyn içinde Elmer'ı tutamadı ve Elmer yerde yuvarlandı. Doğrulamaya başladı, öfkeli gözleri kehribar rengi bir şimşekle parlıyordu, dudaklarından bir lanetin ilk hecesi yükseliyordu.

Pirinç uçlu bir baston göğüs kafesine, ciğerlerindeki nefesi kesecek ve onu bir böcek gibi sırt üstü yatıracak kadar sert bir şekilde çarptı. Profesörler - Kamaka, Mallory, Lanca - teker teker üzerine çullandılar. Chalk sopanın diğer ucunu iki eliyle tutmuş, Elmer'a acımasız bir final havasıyla bakıyordu.

"İyi efendim," dedi Profesör Chalk, "Yerde kalmanızı tavsiye ederim."

Bölüm Kırk Bir

"I Chen Lan masasının üzerinden Amy ve Vail'e bakarak, "Bundan büyük bir prodüksiyon numarası çıkarmayı düşündünüz mü?" dedi. Kendi hayatlarınızı tehlikeye attınız ve bu benim ödüllendirmek istediğim bir davranış *değil*. Bu

dedi, gerçekçi olalım: Akademi'nin pek çok kuralını çiğnemenize rağmen, siz ve arkadaşlarınız seçkin bir Ağ ajanını yakaladınız ve büyük olasılıkla tüm okulu kurtardınız. Okuldan atılmanız söz konusu değil ve aksini iddia etmem zaman kaybı olur."

Kızlardan herhangi biri konuşmadan, sessizlik için parmağını kaldırdı.

"Uygun bir cezaya karar vermek için fakülte ile görüştüm. Shaddock denen yaratık yakalanana kadar plajları açamayacağımız için - ki Elmer'ın icabına bakıldığına göre bunun uzun sürmeyeceğini tahmin ediyorum - ikiniz özel bir projede Profesör Kamaka'ya yardımcı olacaksınız. Yani, bu yıl için arka çimenliklerde yeni bir engelli parkur tasarlayacaksınız."

Amy sandalyesine bir santim daha gömüldü. Müdirenin gülümsemesinde iğrenç, neşeli bir yan vardı.

"Elbette, onu tasarlamamanın ve elle inşa etmenin yanı sıra, test etmesine de yardımcı olmanız gerekecek. İyiye. Muhtemelen yüzlerce kez. Sonuçta, eğer ikiniz bir filmdeki aksiyon kahramanları gibi davranmak istiyorsanız, akrobasiyi de öğrenmelisiniz, değil mi?"

"Kardiyo ile ölüm." Vail yüzünü buruşturdu. "Sadece... bir kompozisyon yazamaz mıyız?" "Oh, bunu da yapacaksın. Seninle yüzleşmen hakkında tam bir rapor istiyorum

Elmer Donaghy, yatırımcılarımıza iletmek üzere ayrıntılı olarak. Onlar da

Bence bu olay bir süre daha devam edecek ve siz ne kadar çok bilgi verirseniz onlar da bu dersleri o kadar iyi değerlendirebilecekler."

"Hanımefendi?" Amy sordu. "Elmer'a şimdi ne olacak?"

"Şu anda zindanda misafirperverliğimizin tadını çıkarıyor-" "Bir zindanımız mı var?" Vail ağzından kaçırdı.

"Fazla heyecanlanmayın, alt bodrumlarda parmaklıklı bir kapısı olan küçük, ağır korumalı bir oda sadece. Neredeyse hiç kullanılmamış. Ortağı bulunana kadar bekleyeceğiz, içerideki bağlantısından bahsetmiyorum bile. Hepsi toplandıktan sonra yatırımcılar bir kurtarma hunisi gönderecek ve onları alacaklar."

"Peki sonra?" Amy sordu.

"Sizi ilgilendirmez, Bayan Nettle. Onlardan bir daha haber alamayacağımızı söylemek yeterli."

Amy bir an için düşüncelerine daldı. Henüz her şey bitmemişti. Yılanın başını kesmişlerdi - Shaddock, Elmer'ın yardımını olmadan ancak bu kadar uzun süre saklanabilirdi - ama bu iş henüz bitmemişti.

"Onunla konuşalım."

Müdire kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Vail ve ben Elmer'la bu okuldaki herkesten daha fazla kez karşı karşıya geldik. Onu iki kez yendik. O bir egoist. Bizden daha zeki olduğunu kanıtlamak istiyor - buna *ihtiyacı var*. Bahse girerim ona yeterince ip verirse, hainin kim olduğunu ortaya çıkaracaktır."

Chen Lan dudaklarını büzerek düşündü. "Hoşuma gitmiyor ama... sanırım bunun da bir zararı yok. Pekâlâ. Balık tutmaya gidin. Bakalım ne yakalayabileceksin."

"Onunla yalnız konuşmalısın," dedi Vail, kasvetli alt bodrumdaki sağlam, parmaklıklı meşe kapının önünde durduklarında. Çıtırdayan tek bir duvar lambasından gelen mor ışık yüzlerine vuruyordu. Profesör Chalk yanlarındaydı, onları denetlemek için hazırды ve onlar stratejilerini belirlerken sessizliğini korudu.

"Neden?" Amy söyledi.

"Onun kendini üstün hissetme ihtiyacıyla oynayacaksın, değil mi? Eğer ona karşı birlik olursak, zaten dezavantajlı durumda olur. Eğer yalnız olursan, kendini

seni avlayabilsin. Bırakalım da seni bana karşı kışkırtmaya çalışsın. Belki haini nasıl işe aldığını öğreniriz."

Amy onun elini sıktı. "Eğer eminsen."

"Evet, ayrıca yüzüne yumruk atmak istiyorum, hem de çok fazla ve bunu bağlı bir insana yapmak hiç hoş değil..." Vail ona zayıf bir gülümseme verdi. "Ben Profesör Chalk ile burada bekleyip dinleyeceğim. Böylesi herkes için daha güvenli."

Amy hücre kapısına doğru tek başına yürüdü.

"Bayan Curran," dedi profesör. Vail'e küçük bir baş selamı verdi. "İyi taktik." Ağır kapı gıcırdayarak açıldı. Amy içeri adım attı.

Elmer odanın ortasındaki tekli sandalyede oturuyordu, ayakları yere sabitlenmişti, kolları arkasındaydı, göğsü ve bacakları ağır zincirlerle sarılmıştı. Zincirler onun ikinci görüşünde parıltıyor, boğucu ve koruyucu büyülerle kaplanmıştı ve nemli taş duvarlar yerden tavana kadar dış enerjiyi koymak ve herhangi bir scrying girişimini engellemek için sigillerle kazanmıştı. Hiçbir yere gitmiyordu ve kimse onu kurtarmaya gelmiyordu.

Onu soğuk bir gülümsemeyle karşıladı. Kavga sırasında ön dişlerinden biri kırılmıştı. Diş etleri iltihaplanmış ve şişmiş, kesici dişleri kiraz kırmızısına boyanmıştı.

"Zaferinin tadını çıkarmaya mı geldin?"

"Hayır," dedi Amy. Bu kadarını dürüstçe söylemişti. "Sorularım var."

"Senin için gizemlerden başka bir şeyim yok. Artık bana çok az zevk kaldı. Seni şaşırtmak yeterli olacak."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "Neden? 'Nasıl değil mi?'" "Neden?" diye tekrarladı.

Bir tarafa baktı, bir anıya dalmıştı.

"Nekro-bombalar düştükten bir nesil sonra atık bir dünyada doğdum. Hava zehirliydi, su zehirliydi. Her on çocuktan dokuzu beş yaşına gelmeden ölüyordu. Ama ben farklıydım. Yetenekliydim. Yaşam ve ölümün akışına dair doğuştan gelen bir hissim vardı. Kendimi hasta hissettiğimde, ellerimi küçük oyun arkadaşlarımdan birinin üzerine koyup onu bir meyve suyu kutusu gibi boşaltabileceğimi kısa sürede fark ettim. Kendi hayatımı sürdürmek için onun hayatını alabilirdim."

"Çocukken bile bir katildin."

"İçinde kötü niyet yoktu. Bir avcının ailesinin sofrasına et koymak için bir geyiği öldürmesinden daha fazlası değildi. Ben *hayatta kalan* biriydim. Ve o sert erken yaşam

Bu şaka gibi Akademi'deki önemsiz 'profesörlerin' yüzleşemeyecek kadar zayıf oldukları için kavramayı reddettikleri gerçeği. Daha yüksek bir düzen yoktur. Daha büyük bir iyilik, kozmik bir kurtuluş gücü yoktur. İyilik ve sevgi bencilce duygulardır, domuza sürülen rujdan daha faydalı değildir. Evren acımasız ve açıtır. Köpekler köpekleri yer."

Okulda öğrendiği eski bir şiirin sözleri - *Yeats*, diye düşündü - Amy'nin dudaklarına doğru yükseldi.

"Her şey dağılıyor," diye fısıldadı, "merkez dayanamıyor. Dünya üzerinde anarşi hüküm sürüyor."

Kızıl sakızlı bir sırtışla karşılık verdi. "*Kana bulanmış gelgit serbest bırakıldı ve her yerde masumiyet töreni boğuldu.* Evet, anlıyorsun. Anlıyorsunuz. Ahlak ve etik, basitçe, *dışarıda hiçbir şey* olmadığı ve yaşamın kendisinin ötesinde yaşamın bir anlamı olmadığı gerçeği hakkında daha iyi hissetmek için giydiğimiz süslü bir yalan ceketidir. İnsanoğlunun kralları ve onların açıklıklarından başka bir şey yok. Hepimiz hayvanlarız, kaynaklar ve hayatta kalmak için sonsuz bir savaşın içindeyiz. Bazılarımız sadece hava atıyor."

"Ve... Ağ?" diye sordu.

"Kaşiflerinden oluşan bir ekip beni bulduğunda, doğuştan hayatta kalan birini buldular. Beni aralarına aldılar ve ben de bana uygun bir yuva buldum." Sandalyesinde kayarken zincirleri takırdadı ve ona hastalıklı bir gülümseme verdi. "Biliyor musun... Bu okulun sana öğretebileceğinden daha fazlasını, çok daha fazlasını istediğine dair giderek artan bir izlenim ediniyorum. Tanıştığımız ilk gece, Gece Pazarı'nda sana o kartları teklif ettiğimde bunu gördüm. Belki yeni bir ev sana da iyi gelecektir."

İşte bu, diye düşündü. *Kancayı ısır.*

"Bazen merak ediyorum," diye itiraf etti, "o gece teklifini kabul etseydim ne olurdu?"

Sesinde bir yalan duymayacağını biliyordu, çünkü bu mutlak gerçektir.

"Harika şeyler," diye fısıldadı. "Biliyorsun... sen de hayatta kalmayı başarmış birisin. Bunu söyleyebilirim. Hiç çırak almadım ama belki, sadece belki..."

Sinsi bir tavırla sözlerini bitirdi ve gerisini Amy'ye bıraktı. Amy yeni bir saldırı açısı gördü.

"Bay Shaddock'un çırağınız olduğunu sanıyordum."

Elmer yüzünü limon ısırmış gibi buruşturdu.

"O soytarı mı? Lütfen. O bir Ağ adamı bile değil. O ve k l a n ı paralı askerler. Ağır yük gerektiren işlerde işe yararlar ve o bir

Talimatları basit kelimelerle yazdığım sürece oldukça yetenekli bir sihirbaz, ama sonuçta haşarat haşarattır. Geçen yıl Gece Pazarı'na daha yetenekli eller aramaya geldim. Seni istedim. Sen ve arkadaşın - Vail, değil mi? Sanırım neredeyse ikinize de sahip oluyordum."

Amy'nin itiraf etmek istediğinden çok daha fazla yaklaşmıştı. "Ama sen birini buldun," diye karşı çıktı.

"Yaptım. Ve sen onları asla ortaya çıkaramadın. Hâlâ aranızda dolaşıyorlar, ensenizden nefes alacak kadar yakın, boğazınızı kesecek kadar yakınlar. Merak ediyorum... Beni kurtarmak için hazır bekliyorlar mı? Yoksa yedek bir plana başvurup bu güzel salonlarda ölüm ve dehşet saçmaya mı başlayacaklar? Sence Amy, yakalanma ihtimalime karşı hazırlıksız mıydım?"

Şimdi ona biraz daha çizgi ver, dedi kendi kendine. Omuzlarının düşmesine izin verdi, hesaplanmış bir yenilgi pozuyla aralarındaki karanlık kaldırım taşlarına baktı.

"Beni yendin. İtiraf ediyorum. Aylar boyunca hainin kim olduğunu bulmaya çalıştım ama hiçbir yere varamadım."

"Üstün bir oyunbaz tarafından yenilmek utanılacak bir şey değil, genç Amy. Eminim sadece yanlış soruları soruyordun."

Doğru soruları sorması için bir davet, böbürlenmesine izin vermek için. "Neden?" Amy ona sordu.

"Neden içeriden bir ortak isteyelim ki? Bu çok açık olmalı."

"Hayır," dedi, "sonucun tüm bu okulu ve içindeki herkesi yerle bir etmek anlamına geldiğini bile bile neden evet dediler?"

Manik sırtışı bir kademe daha arttı. Buna bayılıyordu. "Saat kaç?" diye sordu.

"Gün batımından yaklaşık bir saat sonra, neden?"

"Sebebi yok. Biliyor musun, küçük arkadaşların arasında bir lider olmaya doğru gidiyorsun. Bu şartlar altında daha çok bir bebek bakıcısı gibi, ama herkes bir yerden başlar. Söylesene, şehir efsanesinin ne olduğunu biliyor musun?"

Topuklarını bilerek sürüklüyordu. Kız bunu biliyordu. Bir amaç uğruna saati sormuştu ve şimdi rastgele gibi görünen bir teğet geçerek onu bu odada tutuyor, üst kattaki dünya ilерlerken konuşmaya kilitliyordu. Nedenini bilmiyordu ama bunu atlatmaktan ve onu nereye götüreceğini görmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Elbette," dedi. "Bu... modern bir folklor parçası gibi. Gerçekte yaşanmamış ama yaşanmış gibi anlatılan bir hikaye, genellikle bir korku hikayesi."

"Oldukça. Peki bebek bakıcısı ve onu arayan yabancıнын hikayesini biliyor musunuz?"

Amy bunu ilk kez Holybrook'un dışındaki ormanın derinliklerinde bir kız izci kamp ateşinin etrafında duymuştu.

"Bir çocuk bakıcısı bir çift çocuğa bakıyor," dedi. "Onları gece için yatırmış ve aşağıda televizyon izlerken bir telefon alıyor. Telefonun diğer ucundaki adam, bir yabancı, 'Çocukları kontrol ettiniz mi?' diye soruyor."

"Mm-hm," diye mırıldandı Elmer, neşeyle. "Peki sonra ne olacak?"

"Sürekli geri arıyor. Her seferinde aynı şey: 'Çocukları kontrol ettiniz mi?' Sonunda çılgına dönüyor ve polisi arıyor. Hattın diğer ucundaki polis ona her şeyi bırakıp dışarı çıkmasını, koşabildiği kadar hızlı koşmasını söylüyor... çünkü telefonlar evin içinden geliyor."

"Bana nasıl bittiğini anlat," dedi.

"Her kamp ateşi hikayesi gibi farklı versiyonları var ama benim duyduğum hikayede kız evden çıkıyor ve polis onu bekliyor. Ama sonra içeri giriyorlar ve..." Amy durakladı, soğuk bir ürperti sırtının alt kısmına yayıldı ve kollarını karıncalandırdı. "Çocuklar öldü. Yataklarında doğranmışlar. Manyak üst katta saklanıyormuş, bakıcıyı da oraya çekmeye çalışıyormuş ki onu da alabilsin. Daha ilk telefon görüşmesini yapmadan önce çocuklar saatlerdir ölüymüş."

"Ah, zavallı çocuklar. Etrafına topladığın zavallı çocuklar gibi, Amy. Gece Pazarı'nda bana müdahale ettiğinizde size her birinizi hatırlayacağımı söylemiştim. Bu yüzden size çok önemli bir soru sormak zorundayım ve yanlış anlamamanız için sizi uyarıyorum."

Elmer sandalyesinde zincirlerinin izin verdiği ölçüde öne doğru eğildi ve kadına baktı.

"Çocukları kontrol ettiniz mi?"

Çılgın kahkahaları zindanın duvarlarında yankılanarak onu takip etti ve dönüp koşmaya başladı. Kapıdan içeri daldı ve Vail ile Profesör Chalk'ın panik dolu gözleriyle karşılaştı.

"Onları bulmak zorundayız. *Şimdi*. Dalton, Colin, Olivia, Bahati. En yakın arkadaşlarımız. O gece, ilk kez dövuştüğümüzde orada olan herkes."

"Neler oluyor?" Vail söyledi.

"Korkunç bir şey olmak üzere."
Ya da çoktan oldu.

Bölüm Kırk İki

W Orman yangını fazla zarar vermeden söndürüldü ve öğrenciler geri güvenli bir şekilde arkasında ve Akademi Duvarlar, bir dalga heyecan tam da yeni bir heyecan dalgasının yükseldiği sırada azalmıştı. Elmer'la hesaplaşma haberi hızla kulaktan kulağa yayılıyor, günün konusu oluyordu ve Dalton Akademi fuayesinde yerini almış, bir çift güzel üçüncü sınıf kızı ona asılırken kendi payına düşen övgünün tadını çıkarıyordu.

Her kelimeyi.

"Evet," dedi, panelli tahtaya yaslanıp bir pazusunu dikkat çekici bir şekilde esneterek. "Korkmuyordum. Bilirsiniz, memlekette herkes bana Tehlike Dalton derdi, çünkü... en iyi yaptığım şey tehliktir."

Yemekhanede, Bay Orris çalışan bir zil yerine bir tavayı çalarak öğrencileri yemeğe çağırdı.

"Evet, hanımlar," dedi, birlikte yürürken kollarını bellerine dolayarak, "yemek sonrası bir planınız var mı, yoksa..."

Sözü Olivia tarafından kesildi, yüzü kıpkırmızıydı ve bir omzunda ağır bir sırt çantası taşırken oflayıp pufluyordu.

"Dalton," diye iç geçirdi, "çiğneyebileceğimden biraz daha fazlasını ısırdım ve gerçekten beş dakika yardıma ihtiyacım var? Lütfen?"

"Hanımlar," dedi üçüncü sınıflara, "bensiz devam edin. Bir yardım çağrısını asla geri çeviremem. Ben böyle bir adamım işte."

Kızlar gider gitmez, yumuşak rutini bıraktı ve kanvas kayışı Olivia'nın omzundan hızla çekti.

"Hey, arkayı kolladığımı biliyorsun. Gerçekten. Vay canına, bunun içinde ne var?"

Özür dileyerek ona gülümsedi.

"Amy ve Vail'in Profesör Kamaka'ya yeni engel parkurunda yardım etmek için nasıl görevlendirildiğini biliyorsunuz. Ben de katılmak istedim, çünkü adil olan adil olandır. Benden inşaat malzemelerini arka bahçeye taşımamı isteyeceğini fark etmemiştim. İlk ikisini hallettim ama bu biraz fazla ve ona yapamayacağımı söylemek istemiyorum."

"Hey, endişelenme," dedi Dalton, yükü omuzlayarak. "Sen söylemezsen ben de söylemem. Şunu hemen bırakalım ve bir şeyler yiyelim. Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum."

"Aynen," dedi ve onunla birlikte dışarıya, boş avluya doğru yürüdü. Dalton Akademi arazisini çevreleyen yünlü gri taş duvarlara bir bakış fırlattı. Sanki izleniyormuş gibi huzursuz bir hisse kapılmaktan kurtulamıyordu.

"O sıçanın serbest olduğunu bilmek hâlâ ürkütücü," dedi. "Endişelenmene gerek yok. Seni koruyacağım."

Olivia güldü. "Teşekkür ederim, Tehlike Dalton."

"Aramızda kalsın," diye mırıldandı, "aslında kimse bana böyle hitap etmedi."

"Hey, Dalton, ben..." Birlikte, yalnız yürürken Olivia alt dudağını ısırdı, elbise ayakkabılarının altında çakıllar çıtırdıyordu. "Senden hoşlandığımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ben de senden hoşlanıyorum. Yani, bir yılı aşkın süredir arkadaşız, umarım bu çok açıktır."

"Hayır, demek istediğim-" Başını salladı. "Neyse boş ver. Hey, kapıdan gidelim, dışarıdan dolaşırsak daha hızlı olur."

Akademi kapılarına yaklaştılar, uzun ferforje demir parmaklıklar hafifçe aralanmıştı, ötelerinde gölgeli ormanlar vardı. Yaklaştıklarında Olivia tekrar konuştu.

"Benim için bir şey yapar mısın?" "Elbette, bebeğim. Söyle."

"Geri döndüğünde onlara üzgün olduğumu söyle. Gerçekten üzgün olduğumu." Dönmeye başladı, kaşları çatılmıştı. "Ha?"

Olivia ileri atıldı, iki elini de sırtına dayadı ve onu kapıya doğru itti.

Eşiği geçer geçmez, sırt çantasından fişkırان ve onu saf bir ıstıraba boğan yarım düzine şok laneti aynı anda patladı. O

Yere çakıldı, seğiriyordu, kolları ve bacakları toprakta çırpınırken bilinci zar zor yerindeydi.

"Şşş, şşş," dedi Olivia, sırt çantasını almak için çömeldi. "Konuşmaya çalışma. Etkisi geçecek, söz veriyorum. İnan bana, biliyorum. O çok tuzaklarını zor yoldan öğrendim. İyi olacaksın."

Karanlıkta beliren devasa bir gölge Dalton'ın üzerinde duruyordu. Bay Shaddock'un sivri dişli ağzından kalın sarı salyalar damlıyor, bıyıkları seğiriyor, kızıl gözleri gölgelerin içinde parlıyordu.

"Aferin çocuğum," diye hırladı.

Bir yılı aşkın bir süre önce, Gece Pazarı'nda, Elmer baştan çıkarma ağını örmüştü. Hedeflediği öğrencilerin çoğu, üzüntüsüne rağmen, ona direndi. Yine de biri... "İstedğim tüm küçük güzellikleri yakalayamamış olsam da," dedi Mr. Shaddock, "Sanırım bizim için yeni bir arkadaş edindim. Sezgilerim doğruysa, kim olmalı..."

Karavanın kapısı tek ve sert bir şekilde çalındı.

Elmer ellerini birbirine sürterek, "Zayıf olanları gördüğüm zaman anlarım," dedi. "Rica etsem perdenin arkasına geçebilir misiniz Bay Shaddock? Yeni dostumuzu korkutmayalım. Bize ne kadar ihtiyaçları olduğunu anlayana kadar olmaz."

Kapı ısıklık çalarak açıldı. Olivia karanlıkta dışarıda durdu.

"Hiçbir fikrin yok." Erik kütüphane masasının üzerine eğilerek şakağını işaret etti. "Öğrendiğim kavramlar, ustalaştığım teknikler."

"Evet," dedi Vail, "duyduk. Çoğunlukla sizden, tekrar tekrar. Sakıncası yoksa, burada çalışmaya çalışıyoruz, Kaptan Ego."

O gittikten sonra bile Olivia çalışma masasına somurtarak bakmaya devam etti. Erik, kendi seviyesinde olmadığını, artık onu etrafında istemediğini söyleyerek onu belirsiz bir şekilde terk etmişti. İlk ciddi erkek arkadaşıydı ve onu bir çöp torbası gibi dışarı atmıştı. Bahatı omzunu ovuşturdu.

"İyi misin?"

"Sadece hissediyorum..." Olivia söyledi. Sesi kesildi. Sonra düşünceli bir şekilde şöyle dedi: "...sanki onsuz çok daha iyiymişim gibi."

Olivia bataklık kamp alanında volta atıyor, hava çürümüş çöp gibi kokan girdaplı bir miasma ile yoğunlaşıyor, Elmer onun sefaletinin tadını çıkarıyordu. Bay Shaddock yakınlarda durmuş, ilgisiz bir şekilde onu izliyor ve dinliyordu.

"Bunun olmaması gerekiyordu!" diye ağladı, yüzü kızarmış ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Sen dedin ki... Erik'i Profesör Chalk'ın önünde işleri berbat etmesi ve kendini aptal durumuna düşürmesi için kandıracağımızı söyledin, hepsi bu! Sadece okuldan atılacaktı!"

"Dikkatini vermediysen bu benim suçum değil canım," diye kıkırdadı Elmer. "Söz verdiğim şeyi tam olarak almadın mı? Mümkün olan en görkemli şekilde 'çuvallamadı' mı? Aptal gibi görünmedi mi? En azından yüzü erimeden önce."

"İstediğim bu değildi!"

"Ama aldığınız şey bu. Üzgünüm. İade yok, değişim yok."

Ona doğru döndü, şimdi daha sertti. "Anlatacağım. Onlara her şeyi anlatacağım. Seni ifşa edeceğim."

Elmer baş döndürücü bir kahkaha attı.

"Onlara ne söyleyeceğiz? Zavallı Erik'in ölümüne sebep olan aletleri size vermekten başka bir şey yapmadık. Onları onun eline siz verdiniz. Onu sahte büyüye yönlendirdiniz, mümkün olan en büyük şekilde geri tepmesi garanti olan büyüye."

Elmer asasına yaslanmış, Cheshire kedisi gibi sırtıyordu.

"Biz kimseyi öldürmedik. *Siz öldürdünüz*. Sen bir katilsin, Olivia. Soğukkanlı bir katil. Ve seni böyle görecekler. Öğretmenlerin. Arkadaşların. Senden nefret edecekler. Hepsi senden nefret edecek."

Olduğu yerde dondu kaldı, titriyordu.

"Muhtemelen seni avluda asarlar," diye gürledi Bay Shaddock, "diğerlerine ders olsun diye. Ve 'arkadaşların' cesedinin üzerine tükürecekler. Senin gibi bir hain için uygun bir kader."

"Ama!" Elmer bir elini döndürerek ona bir can simidi uzattı. "Kimse bilmek zorunda değil. Şu anda bu sadece üçümüz arasında bir sır. Söyle bana Olivia... Bu şekilde kalmasını ister misin? Sadece bizim küçük sırrımız?"

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu, bluzu gözyaşları ve sümüklerle ıslanmıştı ve burnunu çekerken başını hafifçe salladı.

"Güzel. Güzel, bu konuda size yardımcı olabiliriz. Bizim için birkaç küçük şey yapmanız gerekecek. Zor bir şey değil. Biraz sabotaj, biraz yanlış yönlendirme. Birkaç şey çalınacak, kimsenin gözünden kaçmayacak."

"Ya... Ya yaparsam?"

"O zaman Bay Shaddock ve ben basitçe... gideceğiz. Ve sırrınızı da yanımızda götüreceğiz. Hayatının geri kalanını arkadaşların tarafından sevilen, saf ve temiz kalpli biri gibi davranarak geçirebilirsin. Sevilmek istiyorsun, değil mi Olivia?"

Sevilmek istiyordu. Her şeyden çok.

Ve her ayak işinde, yeni efendileri için yerine getirdiği her küçük görevde, uçurumun derinliklerine daha da battı.

"Beni *bıçakladın*," diye tısladı Olivia, okul duvarlarının kenarındaki bir vadiye çömelip sargılı kolunu ovuşturarak. Elmer ona sadist bir kıkırdamayla cevap verdi.

"Sen ve aptal arkadaşların bana saldırırken bunu iyi göstermek zorundaydım. İnan bana, düşündüğünden daha zordu. Seni kesmek değil, o kolaydı. Ama her iki yönde de bir inçlik bir kesik atardamarı kesebilirdi. Al bakalım. Takas et beni."

Elindeki ışıltılı gümüş tılsım, Gece Pazarı'nda ona verdiği tılsımın ikiziydi. Kendininkini çıkarıp değiştirdi ve tılsıma endişeyle baktı.

"Bu ne için?"

"Kronstein Yöntemi'ni kullanarak en temel alarm kantrilerini atlatıyor. İletimi son derece yavaş bir zaman cebine hapsederek onları bastırır. Tetiklediğiniz herhangi bir koğuş, bundan sadece... bir yıl kadar sonra, önemi kalmayacak. Sana nasıl kullanılacağını öğreteceğim. Bay Shaddock ve benim sizin için bir alışveriş listemiz var. Alman ve bize getirmen gereken şeyler."

"Ne kadar sürecek?" Olivia ona sordu, gözleri uzak ve umutsuzdu. "Bunu daha ne kadar yapmak zorundayım?"

"İş bitene kadar, canım. Ama bize sadakatle hizmet edersen, hiçbir arkadaşın zarar görmeyecek. Söz veriyorum. Onları sadece sen koruyabilirsin. Onları sadece sen güvende tutabilirsin. Yani gerçekten, düşündüğün zaman, burada iyi bir şey yapıyorsun, değil mi?"

Olivia orada durdu, sersemlemişti, bir an için anılarında kayboldu. Ama işte buydu, ihanetinin sonu, yapmak zorunda kalacağı son kötü eylem. Dalton yaptıklarını herkese anlatacaktı, biliyordu ama en azından o hayatta kalacaktı. Hepsi hayatta kalacaktı. Arkadaşlarının hepsi ondan nefret edecekti ama yaşayacaklardı ve önemli olan da buydu.

Bay Shaddock çömeldi, homurdanarak Dalton'ın titreyen bedenini kaldırdı ve omzuna attı. Olivia ona baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu küçük bir sesle.

"Değerli olabilir. Onu yanımızda götürüyoruz."

Kekeleyerek başını salladı. "Hayır, anlaşma böyle değildi! Başka kimsenin zarar görmemesi gerekiyordu. Söz vermiştin."

"Elmer söz verdi, ben değil ve zaten sana yalan söylüyordu," diye yanıtladı fare-adam, orman patikasıdan aşağı doğru sürünerek.

"Çılgılık atabilirim," dedi gözlerini Akademi duvarlarına dikerek.

Shaddock bir eliyle Dalton'ın kafa derisini sıkarak karşılık verdi.

"Ve arkadaşının kafasını koparabilirim. Belki onu öldürürüm, belki de hayatının sonuna kadar boynundan aşağısını felçli bırakırım. Aptal olma. Gel benimle."

Sessizce telaşlanarak onun yanında yürüdü. "Bir anlaşma yapmıştık," diye tekrarladı.

"Anlamakta başarısız oluyorsun. Tipik insan. Bir anlaşma ancak onu yapan kişi kadar güçlüdür." Shaddock'un gözleri karanlıkta kanlı mücevher taşları gibiydi. "Ben güçlüyüm ve sen zayıfsın. Şartları istediğim gibi değiştirebilirim ve sen beni durdurmak için hiçbir şey yapamazsın. Kendinle bir köle arasındaki farkı biliyor musun?"

"Hayır," dedi Olivia.

"Hiç yok. Kendini buna göre ayarla, yoksa seni hayatta tutmak için çok fazla sorun olduğuna karar verebilirim."

Ağırlığını kaydırarak Dalton'ı tüylü omzunda zıplattı. "Ne de olsa artık bir yedeğim var."

"Ama Ağ-"

"Artık Network ile çalışmıyorsun," diye homurdandı. "Sen ve arkadaşların sayesinde Elmer'la yaptığım sözleşme için para alamıyorum. Tüm o sıkı çalışma, duman oldu. Şimdi Keshyre Klanı'yla uğraşıyorsun ve

Kaybettiğim maaşlar için bize borçlusun. Endişelenmeyin. Öyle ya da böyle ikinizden de paramızın karşılığını alacağız. Değerinize kız kardeşim karar verecek."

Yirmi dakika sonra Olivia elleri ve ayak bilekleri çamurlu, çürümüş bir iple birbirine bağlanmış halde çimlerin üzerinde oturuyordu. Dalton onun yanında, yan yatmış, kirli bir bez parçasıyla bağlanmış ve ağzı tıkanmıştı. Artık uyanıktı. Ve ona ters ters bakıyor, bağlarıyla boğuşurken sessizce öfkeleniyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ona, parmakları dokunmak için çaresizce geriliyordu.

Rahatlatmak ya da rahatlatılmak için, emin değildi. "Bunların hiçbirini istemedim." Shaddock dişlerinde çalıntı bir tornavidayla bir sehpanın önünde diz çöktü,

geri çekilmeden önce son rötuşları yapıyordu. Yankılayıcı bir ışık ağacına dönüşmüştü; uçayağın kolları dönmeye başladığında eski filaman ampuller parlıyor, çıtırdıyor ve karanlıkta yanıp sönüyordu. Hava gül kokusu ve hüzünlü bir ninni söyleyen rüzgâr çanları gibi uzaktan gelen bir şingirtı sesiyle doldu.

Comet orman yolunda dörtnala ilerlerken, Amy onun boynuna yaslanıp dizginleri sıkıca tutarken rüzgar kulaklarında uğulduyordu. Elmer'in denizaltıda kulak misafiri olduğu sözler kulaklarında tazeliğini koruyordu: "*Bu gece için yeni bir toplantı ayarla. Adanın güney tarafında, eski denizaltı ağlarının orada. Hayır, ben sana geleceğim.*"

Olivia ve Dalton kayıptı. Birkaç öğrenci onları bir iş için birlikte avluya çıkarken görmüştü ve sonra... hiçbir şey olmamıştı.

Çok geç kalamam, kalamam-

Ufuk, düşen bir meteorun ışığıyla patlarken bir kolunu gözlerinin üzerine attı. Comet şaha kalkarak kendini durdurdu, dehşet içinde kişnerken toynakları havaya çarpıyordu.

İlerideki açıklığın üzerinde bir gemi havada süzülüyor, gökyüzüne yükselirken alev püskürtüleri çimenleri simsiyah kavuruyordu. Paslanmış hurdalar, çiviler ve perçinlerden oluşan bir ucubeydi; üzerinde küfürlü yazılar bulunan eski döner toplar ve simsiyah açılı pencereleri olan çıkıntılı bir kokpitten oluşuyordu. Bir hurdalıkta bir araya getirilmiş bir Frankenstein canavarıydı ve yine de imkânsız bir şekilde uçuyordu. Amy, iniş takımlarının metalik bir törpüyle karnına doğru katlanmasını dehşet içinde izledi.

Sonra bir başka ışık patlaması ormanı kapladı ve bir gök gürültüsü sesiyle birlikte sarsıcı bir balon patlarken geceyi göz kamaştırıcı bir saniyeliğine gündüze çevirdi.

Amy'nin görüşü netleştğinde, gitmişlerdi.
Gitmişlerdi.

Bölüm Kırk Üç

A Dört kişilik gizli toplantı, okul kütüphanesinin arka kanadında, Adelaide'in masasından ve dans eden ateş böceklerinden uzakta, uzak ve uzun maun yığınlarının gölgesinde unutulmuş yuvarlak bir masa.

Amy bir yığın kitabı masanın ortasına bıraktı. Tarih kitapları, uzaylı biyolojisi ve kültürü üzerine incelemeler, Aradakiler'in kaşiflerinin görgü tanığı raporları.

"Anlamıyorum," dedi Bahati. "İki gün oldu. Müdire hanım bize ne yaptıklarını bile söylemiyor, sadece 'beni ilgilendirmez' diyor."

Kendini yukarı çekti, ters ters baktı. "Cehennem gibi değil."

"Katılıyorum," dedi Vail. Uzanıp kitapları karıştırmaya başladı. "Sende ne var?"

"İpuçları, umarım," dedi Amy. "Bakın, bu fare-insanlar bizim gibi normal bir paralel Dünya'ya inemezler. Kalabalığın içinde göze çarpıyorlar. Bildiğimiz kadarıyla, tüm çoklu evrende, bir yaygara koparmadan inebilecekleri, yakıt ikmali yapabilecekleri ve o gemiye yeniden ikmal yapabilecekleri çok fazla yer yok. Bunu daraltırız, inebilecekleri en olası yerleri buluruz..."

"Sonra da *avlanıyoruz*," dedi Vail.

Colin her zamankinden daha sessiz, asık suratlı ve içine kapanıktı. Başını salladı, kitaplara baktı ve en yakın olanına uzandı.

"Ne gerekiyorsa," dedi Colin. "Olivia bizim arkadaşımız ve Dalton... Dalton benim kardeşim. Biliyorum ki durum tersine dönseydi

Ateşin içinden beni canlı çıkarmak için. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım." Üzerlerinde bir gölge belirdi.

"Bir kişilik daha yer var mı?" Profesör Lanca sordu. Colin yere yığıldı. "Yakalandım."

"Çok uzak bir ihtimal değil."

Lanca beşinci boş sandalyeyi çekerek onlara katıldı.

"Bu arada sorunuza cevap verebilirim," dedi Bahati'ye. "Cevap şu: Müdire Hanım bazı arka kanallar aracılığıyla pazarlık yapıyor."

Bahati ona baktı. "Pazarlık mı?"

"Doğrudan Shaddock ile değil. Görüyorsunuz, burada politik bir sorun var. Bu fareler düzensiz bir klan koalisyonundan oluşuyor. Shaddock ve ailesi Keshyre Klanı'nın saygın vasalları. Bu klanlar birlikte, tıpkı bir yelkenli geminin suda yol alması gibi saf büyümlü enerjinin rüzgârlarında yol alarak Arafta seyahat edebilen gemilerden oluşan oldukça büyük bir boşluk-gemi filosunu kontrol ediyor. Akademi'nin yatırımcılarından biri klanlarla ittifak kurmayı ve bu filoya erişim sağlamayı çok istiyor."

"Benimle dalga geçiyor olmalısınız," dedi Vail.

Lanca omuz silkti. "Tahmin edebileceğiniz gibi, Akademi bir saldırı timi gönderip Keshyre Klanı'nın hastalıklı soy ağacının tüm bir kolunu ortadan kaldırırsa, bu anlaşmayı bozar."

Amy, "Arkadaşlarımızı kaçırdılar," diye itiraz etti.

"Siz öyle görüyorsunuz, ben de öyle görüyorum ama kültürel olarak bu insanların çok güçlü bir "bulanındır" anlayışı var. Eğer bir şeyi alabiliyorsan ve onu elinde tutacak kadar güçlüysen, o sana aittir. Dalton ve Olivia şu anda kendileriyle hiçbir ilgisi olmayan bir siyasi çekişmenin pazarlık kozları. Olur böyle şeyler."

Lanca arkasına yaslandı. Sessiz bir karara varırken, sabit bakışları yüzler arasında gezindi, onları içine aldı, ölçülerini aldı.

"Ama... ya olursa?" Parmaklarını masaya vurdu. "Ya beklenmedik bir şey olduysa? Ya diyelim ki, ne bileyim, boş korsanlardan oluşan bir ekip gemiye bindiyse ve tutsakları serbest bıraktıysa? İzlerini çok ama çok iyi gizledilerse ve arkalarında hiçbir ipucu bırakmadılarsa..."

"O zaman kimse Akademi'yi suçlayamaz," dedi Amy.

"Chen Lan elbette böyle bir şeye asla izin vermez," diye belirtti. "Çok riskli. Çok tehlikeli."

"Peki ya siz, Profesör Lanca?" Vail sordu. "Yetkilendirici bir ruh hali içinde misiniz?"

Küçük, kibar, sahte bir kahkaha atmaya zorladı.

"Oh, benim yetkim yok. Ancak bazı hevesli korsanların faydalı bulabileceği erişimim, bağlantılarım ve bilgilerim var."

Avuçlarını cilalı tahtanın üzerine koydu.

"Ya da hepinizin okuldan atılmasına neden olabilir. Ya da, daha büyük olasılıkla, hepinizin öldürülmesine neden olur. Açık konuşayım: Yardımım çok şartlı. Ben bu işe karışmadım, hiçbir şey bilmiyorum, hiçbir şey görmedim ve eğer yakalanırsanız her şeyi inkâr eder ve sizi hiç düşünmeden rüzgârda sallanmaya bırakırım."

Amy, Vail, Bahati ve Colin birbirlerine uzun uzun baktılar. Sözsüz bir anlayış. Tehlikede olan şeyle kıyaslandığında, risklerin bir önemi yoktu.

"Bize neden yardım ediyorsun ki?" Colin sordu. Lanca bunu düşündü.

"Benim de bir zamanlar bir kardeşim vardı," dedi. "Geçenlerde biri bana bunu hatırlattı. Bazen düşünüyorum da, daha fazlasını istemek yerine elimdeki kıymetini bilseydim..."

Sustu ve başını salladı.

"Fark etmez. Oh, ve eğer art niyetli olup olmadığımı ve kendi gizemli gündemimi takip etmek için seni manipüle edip etmediğimi merak ediyorsan," diye ekledi Lanca, "evet, ediyorum. İşte. Artık bunu düşünerek zaman kaybetmene gerek yok. Peki... arkadaşlarını kurtarmaya hazır mısınız?"

Amy elini masanın ortasına, kitap yığınının üzerine doğru uzattı. Sırada Vail vardı ve kendi elini uzattı, sonra Bahati ve Colin. En son Profesör Lanca elini sessiz yemine ekledi.

"Pekâlâ," dedi Amy. "Hadi işe koyulalım."

Afterword

S u gibi bir serinin ikinci kitapları (baştan s o n a planlanmış b i r karakter ve anlatı örgüsüne s a h i p beş kitap ve bitti) zor olabilir. Bu, her şeyin biraz *Empire Strikes Back'e dönüşme* eğiliminde olduğu noktadır: riskler birinci kitaptakinden daha yüksek olmalı, aynı zamanda g e l e c e k kitaplarda tırmanma için yer bırakmalıdır. Karakterlerin kötü durumunu göstermek için her şey karanlık olmalı ama çok da karanlık olmamalı ve bir sonraki bölüme doğru roket gibi fırlayacak bir yol oluşturmalı. Bu büyük bir dengeleme işi ve umarım başarmışımdır. (Neyse ki, *İmparatorluk ve Jedi'nin Dönüşü* arasındaki üç yıllık boşluğun aksine, üçüncü kitap için neredeyse o kadar uzun süre beklemeniz gerekmeyecek: *Kazazedeler* serisi üzerinde yaklaşık iki yıldır perde arkasında çalışıyorum.

emin olun.)

Kahvemi yudumlarken ve sabah haberlerini okurken, karanlık zamanlarda bile hala umut olduğunu düşünüyorum. Birlikte çalıştığımız sürece her zaman umut var. Ne de olsa bu bir tür sihir.

Birlikte çalışmaktan bahsetmişken, her kitap bir ekip işidir. Harika editörüm Jay Ben Markson'a ve muhteşem kapak tasarımcım Rebecca Frank'e özel teşekkürler. Ve tabii ki okuduğunuz için size de teşekkürler! Yeni kitaplar çıktığında (örneğin bu serinin yakında çıkacak olan üçüncü kitabı gibi) haberdar olmak isterseniz <https://craigshaferbooks.com/mailling-list> adresinden mail listeme girebilirsiniz



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

